DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Hilarious, witty, tender, and stunning. I LOVE THIS BOOK."

—CHRISTINA LAUREN, *New York Times* and *USA Today* bestselling author

BOYFRIEND MATERIAL

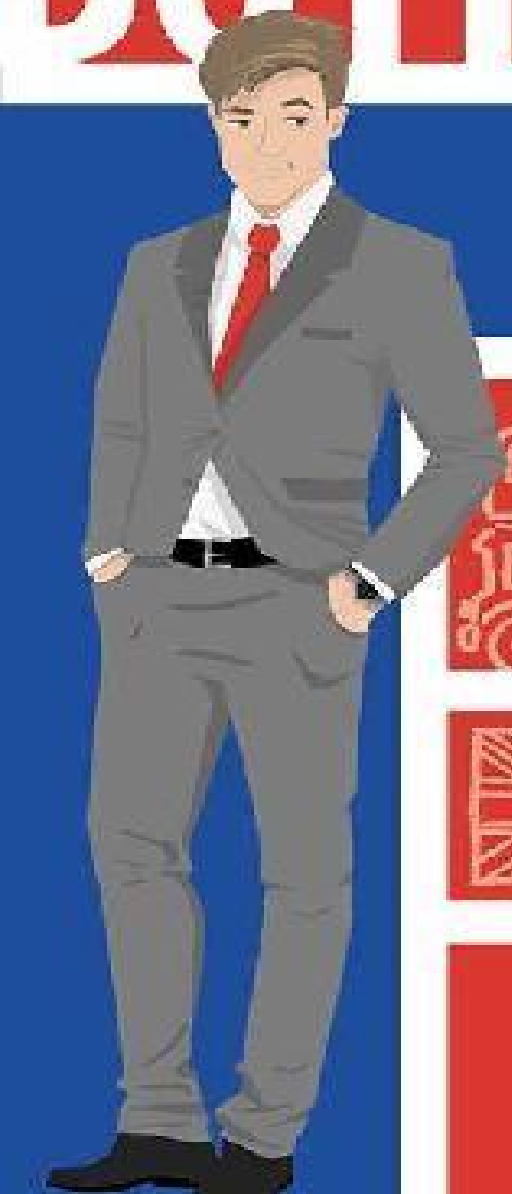

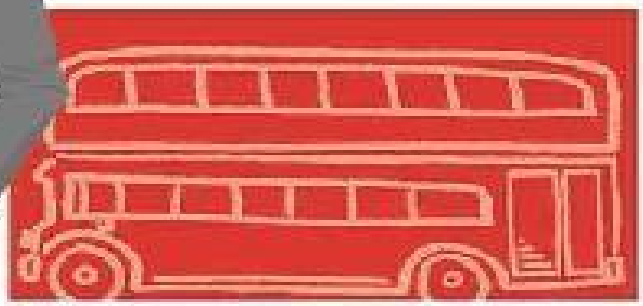

ALEXIS HALL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BOYFRIEND MATERIAL

AL EXDIR-DİRHALL

sourcebooks
c:œoblonco

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız…

- Yazar olaylarını ilk duyan olmak
- VIP fırsatlar ve çalmalar
- özel eşantiyonlar
- Ücretsiz bonus içeriği
- Etkileşimli etkinliklere erken erişim
- En yeni oyunlarımıza gizlice göz atın

iyi okumalar!

CLICK HERE TO SIGN UP

Kitabın.Değiştirmek.Hayatları.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telif hakkı © 2020 Alexis Hall'a aittir.
Kapak ve iç tasarım © 2020 by Sourcebooks Kapak tasarımı ve çizimi Elizabeth Turner Stokes tarafından yapılmıştır.

Sourcebooks ve colophon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'tan yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında- bilgi depolama ve geri alma sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yöntemle çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayalidir veya hayali olarak kullanılmıştır. Canlı ya da ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir baskısı olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayınlandı
PO Kutu 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
kaynakkitapları.com

Kongre Kütüphanesi Yayında Kataloglama verileri yayıncının dosyalarındadır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Ön kapak

Başlık

PaGBu

ortakpyriG

ht ChaP1

tane var

ChaP2 tane

var ChaP3

tane var

ChaP4 tane

var ChaP5

tane var

ChaP6 tane

var ChaP7

tane var

ChaP8 tane

var ChaP9

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tane var

ChaP10

tane var

ChaP11

olmak

ChaP12

olmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ChaP13

olmak

ChaP14

olmak

ChaP15

olmak

ChaP16

olmak

ChaP17

olmak

ChaP18

olmak

ChaP19

olmak

ChaP20

olmak

ChaP21

olmak

ChaP22

olmak

ChaP23

olmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ChaP24

olmak

ChaP25

olmak

ChaP26

olmak

ChaP27

olmak

ChaP28

olmak

ChaP29

olmak

ChaP30

olmak

ChaP31

olmak

ChaP32

olmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ChaP33

olmak

ChaP34

olmak

ChaP35

olmak

ChaP36

olmak

ChaP37

olmak

ChaP38

olmak

ChaP39

olmak

ChaP40

olmak

ChaP41

olmak

ChaP42

olmak

ChaP43

olmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ChaP44

olmak

ChaP45

olmak

ChaP46

olmak

ChaP47

olmak

ChaP48

olmak

ChaP49

olmak

ChaP50

olmak

ChaP51

olmak

ChaP52

olmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ChaP53 olmak

yazar hakkında

Arka kapak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CMC'ye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 1

Süslü kıyafet partilerinin amacını hiç görmedim. İki seçeneğiniz var: ya büyük bir çaba sarf edip bir pislik gibi görünmeye başlarsınız ya da hiç çaba sarf etmez ve sonunda bir pislik gibi görünürsünüz. Ve benim sorunum, her zamanki gibi, ne tür bir pislik olmak istediğimi bilememekti.

Çaba gerektirmeyen stratejiye kendimi büyük ölçüde adamıştım. Sonra son anda panikledim, kostüm satan bir yerin izini sürmek için talihsiz bir girişimde bulundum ve kendimi ikisine de gerçekten ilgi duymayan insanlara kırmızı iç çamaşırları ve pembe dildolar satan garip bir şekilde ana caddedeki seks dükkanlarından birinde buldum.

Bu nedenle, yaşam döngüsünün çok sıcak, çok gürültülü, çok kalabalık aşamasına çoktan girmiş bir partiye sallandığımda, sorunlu bir şekilde cinselleştirilmiş bir çift siyah dantel tavşan kulağı takıyordum. Yemin ederim, eskiden bu tür şeylerde iyiydim. Ama pratiğim yoktu ve çok özel bir fetişe hizmet eden indirimli kiralık bir çocuk gibi görünmek, sahneye muzaffer bir dönüş yapmak için ideal bir yol değildi. Daha da kötüsü, o kadar geç gelmiştim ki, diğer tüm yalnız, boktan insanlar pes etmiş ve çoktan evlerine dönmüştü.

O parlak ışıklar, uğultulu müzik ve ter çukurunda bir yerlerde benim gerçek arkadaşlarım vardı. Bunu biliyordum çünkü şu anda Queer Comes The Sun adlı WhatsApp grubumuz "Luc nerede" teması üzerine yüzlerce varyasyona dönüşmüştü. Ama tüm görebildiğim, beni belli belirsiz tanıyan insanları belli belirsiz tanıdığımı düşündüğüm insanlardı. Bara doğru ilerlerken, gecenin ısmarlama kokteyllerini listeleyen yazı tahtasına gözlerimi kısarak baktım ve sonunda Zamirler Hakkında Sloe Rahat Sohbeti sipariş ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duvara Karşı, çünkü hem içmek güzel olurdu hem de o akşam gol atma şansımı doğru bir şekilde tanımlardı. Ya da, aslında, hiç.

Muhtemelen Shoreditch'teki bir bodrum katında dünyanın en orta sınıf fetiş kıyafeti bahanesiyle ikili olmayan bir içeceği yudumladığımı açıklamalıyım. Ama dürüst olmak gerekirse, bunu ben de merak etmeye başlamıştım. Temel olarak, tanıdığım Malcom adında bir adam var çünkü herkes Malcom'u tanıyor. Borsacı ya da bankacı olduğundan oldukça eminim ama akşamları -yani bazı akşamları kastediyorum, haftada yaklaşık bir akşamdan bahsediyorum- Surf 'n' Turf @ The Cellar adlı bu transgender/gender-fluid kulüp gecesinde DJ'lik yapıyor. Ve bu gece onun T Partisiydi. Çılgın Şapkacının T Partisi. Çünkü o Malcom'du.

Şu anda, mor bir kaban, çizgili bir frak, deri pantolon ve başka bir şeyle odanın arka tarafındaydı ve sanırım "hasta vuruşlar" dediklerini düşünüyorum. Ya da belki yapmazlar. Belki de bu şimdiye kadar kimsenin söylemediği bir şeydi. Kulüp çocuğu aşamamdan geçerken, bırakın terminoloji hakkında notlar almayı, bağlantılarımın adlarını sorma zahmetine bile girmedim.

İç çektim ve dikkatimi Rahatsız Vida Eksikliğime çevirdim. Bir başkasını desteklemek için özellikle yapmak istemediğiniz bir şeyi yaptığınızda, ama sonra onların aslında size ihtiyaçları olmadığını fark ettiğinizde ve evde pijamalarınızla kavanozdan Nutella yerken kimsenin bunu fark etmeyeceğini hissettiğinizde hissettiğiniz duygu için gerçekten bir kelime olmalı. Her neyse. O. Bunu hissediyordum. Ve muhtemelen gitmeliydim, ama o zaman Malcom'un T Partisi'ne gelen, kostümü için hiç çaba sarf etmeyen, bir içkinin sekizde birini içen ve sonra kimseyle konuşmadan sikilip giden pislik ben olurdum.

Telefonumu çıkarıp kimsesiz gönderdim”**Ben buradayım, sen neredesin?**” mesajını yalnızca yanında kıyamet saatini görmek için gönderin. Kelimenin tam anlamıyla yer altında ve betonla çevrili bir olayın cep telefonu çekiminin kötü olacağı kimin aklına gelirdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Farkında mısın" -sıcak nefes yanağımı okşadı- "o kulakların beyaz bile olmadığının farkında mısın?"

Arkamı döndüğümde yanımda duran bir yabancıyla karşılaştım. Her zaman garip bir şekilde çekici bulduğum o sivri, kurnaz bakışla oldukça sevimli bir yabancı. "Evet ama ben*öyleydi*geç. Ve hiç kostüm giymiyorsun.

Sırıttı, daha da sivri, daha kurnaz ve daha çekici görünüyordu. Sonra yakasını yana iterek üzerinde 'Hiçkimse' yazan yapışkan bir etiketi ortaya çıkardı.

"Sanırım bu sinir bozucu derecede belirsiz bir gönderme."

"*'Keşke böyle gözlerim olsaydı,' dedi kral huysuz bir ses tonuyla, 'Kimseyi görebilseydim!'*"

"Seni kendini beğenmiş pislik."

Bu onu güldürdü. "Süslü elbise partileri içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyor."

Her şeyi mahvetmeden bir adamla konuştuğum en uzun konuşma değildi ama kesinlikle liderlik tablosunda tırmanıyordu. Burada önemli olan paniğe kapılmamak ve kendimi dayanılmaz bir dangalak ya da devasa bir erkek sürtüğe dönüşerek korumaya çalışmaktı. "İçindeki en iyiyi kimi ortaya çıkardıklarını hayal etmekten nefret ediyorum."

"Evet, bu" -bir kez daha sırıttı, dişlerini bir kez daha parlattı- "Malcom olurdu."

"Malcom'daki her şey en iyiyi ortaya çıkarıyor. İnsanları bir taşıma çantası için 10 peni ödeme zorunluluğunu kutlayabilirdi."

"Lütfen ona fikir verme. Bu arada…"— biraz daha yaklaştı —"Ben Cam. Ama beni yanlış duyduğun neredeyse kesin olduğu için, tek heceli herhangi bir isme ortasında bir sesli harfle cevap vereceğim."

"Tanıştığıma memnun oldum Bob." "Seni kendini beğenmiş pislik."

Flaşların arasından bile, gözlerinin ışıltısını yakaladım. Ve kendimi dans pistinin gölgelerinden ve yapay gökkuşaklarından uzakta ne renk olduklarını merak ederken buldum. Bu kötüye işaretti. Bu, birinden hoşlanmaya tehlikeli bir şekilde yakındı. Ve bunun beni nereye getirdiğine bir bak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen Luc Fleming'sin, değil mi?" O sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Merhaba diğer ayakkabı. Ne zaman düşeceğini merak ediyordum.

"Aslında," dedim, her zaman söylediğim gibi, "Ben Luc O'Donnell." "Ama sen Jon Fleming'in çocuğusun?"

"Sana ne?"

Göz kırptı. "Şey, hiçbir şey. Ama Angie'ye -Malcom'un şu anda Alice gibi giyinmiş olan kız arkadaşına, tabii ki öyle olduğu için- "ateşli, huysuz adamın kim olduğunu sorduğumda, 'Ah, bu Luc. O, Jon Fleming'in çocuğu.'"

İnsanların benim hakkımda birbirlerine söylediklerinin bu olmasından hoşlanmadım. Ama sonra tekrar, alternatif neydi? Bu Luc, kariyeri tuvalette mi? Bu Luc, beş yıldır istikrarlı bir ilişkisi yok mu? Bu Luc, her şey nerede ters gitti? "Evet. O benim."

Cam dirseklerini barda kavuşturdu. "Bu heyecan verici. Daha önce hiç ünlü biriyle tanışmadım. Babandan gerçekten hoşlanıyormuş gibi mi yoksa babandan gerçekten nefret ediyormuş gibi mi davranmalıyım?

"Onunla hiç tanışmadım bile." Üstünkörü bir Google ona bunu söylerdi, bu yüzden burada büyük bir haber alıyormuş gibi görünmüyordu. "Yani pek umurumda değil."

"Muhtemelen en iyisi çünkü şarkılarından sadece birini hatırlıyorum. Sanırım şapkasının etrafında yeşil bir kurdele olmasıyla ilgiliydi.

"Hayır, bu Steeleye Span."

"Bekle. Jon Fleming'in İnsan Hakları."

"Evet ama onların kafasını nasıl karıştırdığını görebiliyorum."

Bana keskin bir bakış attı. "Hiç benzemiyorlar, değil mi?"

"Pekala, birkaç ince fark var. Steeleye daha çok folk rock, RoM ise daha çok prog rock. Steeleye çok fazla keman kullanırdı, oysa babam flütçüydü. Ayrıca Steeleye Span'ın solisti de bir kadın."

"Tamam," -bana bir kez daha gülümsedi, onun durumunda olabileceğim kadar utangaç değildi- "bu yüzden neden bahsettiğimi bilmiyorum. Babam büyük bir hayran olsa da. Tüm kayıtları aldı. 1979'dan beri giremediği çan dipleriyle onları tavan arasında tutuyor.

Yaklaşık sekiz milyon yıl önce, Cam'in beni ateşli ve huysuz olarak tanımlamasıyla iyice batmaya başlamıştı. Ancak, şu anda, açıkça 80/20 inçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

huysuz iyilik. "Herkesin babası benim babamın hayranıdır." "Bu senin kafanı karıştırmış olmalı."

"Biraz."

"Ve televizyon olayı daha da garip olmalı."

"Biraz." Çaresizce içkimi dürttüm. "Daha çok tanınıyorum, ama 'Hey, baban o aptal yetenek şovundaki adam', 'Hey, baban geçen hafta bir polise kafa attığı için haberlerde çıkan, ardından eroin ve Toilet Duck içerken bir yargıcın üzerine kusan adam'dan marjinal olarak daha iyi.

"En azından ilginç. Babamın şimdiye kadar yaptığı en skandal şey, kapağının kapalı olduğunu fark etmeden bir şişe ketçap sallamaktı.

Kendime rağmen güldüm.

"Benim çocukluk travmama kıkırdadığına inanamıyorum. Mutfak bir şey gibi görünüyordu*Hannibal*. Aslında sinirlendiği kişi babası olmasa bile, annem her sinirlendiğinde konuyu açmaya devam ediyor.

“Evet, ben de onu sinirlendirdiğimde annem babamı gündeme getiriyor. Daha az 'Bu, tıpkı babanın mutfağın her yerine domatesli bir çeşni koyduğu zamanki gibi' ve daha çok 'Bu, tıpkı babanın doğum günüm için eve geleceğini söylediği, ancak bunun yerine Los Angeles'ta bir fahişenin göğüslerinden kokain çekerek kaldığı zamana benziyor.'”

Cam gözlerini kırpıştırdı. “Eee.”

Bok. Yarım bir kokteyl ve hoş bir gülümseme ve ben Fransa'da bir barikatta sevimli bir çocuk gibi şarkı söylüyordum. Bu tür şeyler gazetelerde yer aldı.*Jon Fleming'in Diğer Gizli Kola Utancı.*Ya da belki*Baba Gibi, Oğul Gibi: Jon Fleming Junior'ın Çocukluk Davranışı, Babanın Uyuşturucu Kaynaklı Saldırılarıyla Karşılaştırıldığında.*Ya da en kötüsü,*Bunca Yıl Sonra Hala Deli: Odile O'Donnell, Son'a 80'lerin Fleming Hooker Binge'si Hakkında Öfkeli*. Bu yüzden evden hiç çıkmamalıydım. Veya insanlarla konuşun. Özellikle benden hoşlanmak istediğim insanlar değil.

"Dinle," dedim, bunun ne kadar ters gidebileceğini bilmeme rağmen, ifadesiz bir ifadeyle, "annem gerçekten iyi bir insan ve beni o yetiştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kendi başına ve çok şey yaşadı, bu yüzden… mesela… lütfen bunu söylediğimi unutur musun?”

Bana, zihinsel olarak onu "çekici" yazan kutudan "tuhaf" yazan kutuya kaydırırken birine verdiğiniz türden bir bakış attı. "Yapmayacağım*ona söyle*. Onu tanımıyorum bile. Ve evet, sana asılmak için gelmiş olabilirim ama ailelerle tanışmaktan epey uzağız.

"Üzgünüm. Üzgünüm. Ben... ben sadece onu koruyorum.

"Ve sen onun barlarda tanıştığın rastgele adamlardan korunması gerektiğini düşünüyorsun?"

Bunu mahvetmiştim. Çünkü cevap temelde "Evet, magazin dergilerine gidersen diye, çünkü bu gerçekten benim başıma gelen bir şey" oldu ama aklına bu fikri koymadan söyleyemedim. Demek istediğim, zaten orada olmadığını varsayarsak ve beni 70'lerin hangi grubunda olduğumu düşündüğüne bağlı olarak flüt ya da keman gibi çalmıyordu. Böylece B seçeneği kaldı: En azından bir gecelik ilişki yaşamak istediğim bu komik, seksi adamın, annesini çok fazla düşünerek çok fazla zaman harcayan paranoyak bir ucube olduğuma inanmasına izin ver.

"Hmm." Yolda öldürülmüş bir sandviç kadar çekici hissederek yutkundum. "Bana asılmak için geldiğin kısma geri dönebilir miyiz?"

İstediğimden daha uzun bir sessizlik oldu. Sonra Cam gülümsedi - biraz ihtiyatlı da olsa. "Elbette."

Başka bir sessizlik.

"Yani," denedim. "Bu yaptığın bana asılma olayı. Oldukça minimalist olduğunu söylemeliyim.”

"Asıl planım, bilirsin, seninle biraz konuşmaya çalışmak ve nasıl gittiğini görmek ve sonra belki seni öpmeye falan çalışmaktı. Ama sen bu stratejiyi baltaladın. Bu yüzden şimdi ne yapacağımı bilmiyorum.”

düştüm "Üzgünüm. Yanlış bir şey yapmadın. Şu konuda gerçekten kötüyüm..." Son flört geçmişimi düzgün bir şekilde özetleyen bir kelime bulmaya çalıştım "...her şey."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de ben hayal görüyordum ama neredeyse Cam'in benimle silahlanıp silahlanmayacağına karar verdiğini görebiliyordum. Benim hafif sürprizime göre, kıçının yanına gelmiş gibiydi. "Her şey?" diye tekrarladı ve cesaret verici olarak yorumlamayı seçtiğim bir tarzda tavşan kulağımın ucunu çimdikledi.

Bu iyiye işaretti, değil mi? Bu iyiye işaret olmalıydı. Yoksa korkunç bir işaret miydi? Onun nesi vardı ki çığlık atarak kaçmıyordu? Tamam aşkım. Hayır. Kafamın içindeydim ve orası herkesin, özellikle benim için bulunabileceği en kötü yerdi ve hafif, cilveli bir şey söylemem gerekiyordu ve hemen şimdi. "Öpüşme konusunda iyi olabilirim."

"Mmm." Cam biraz daha eğildi.*Vay canına, gerçekten bunun için mi gidiyordu?*Kararlarına güvendiğimden emin değilim. Belki de kendim kontrol etsem iyi olur.

“Hmm. Elbette?"

Bu yüzden kendini kontrol etti. Ve öpüşmede iyiydim. Demek istediğim, öpüşme konusunda iyi olduğumu sanıyordum. Tanrım, umarım öpüşmede iyiyimdir.

"Kuyu?" Bir an sonra sordum, sesim rahat, şakacı ve hiç de çaresiz ve güvensiz değildi.

Yüzü, kirpiklerinin kalınlığı, çenesindeki kirli sakalın başlangıcı ve dudaklarının kenarlarındaki kırışıklar gibi tüm cezbedici ayrıntıları görebileceğim kadar yakındı. "Tek bir veri noktasından doğru bir sonuca varabileceğimden emin değilim."

“Oooh. Bilimsel.”

Veri setini genişlettik. İşimiz bittiğinde, beni barın köşesine yasladı ve ellerimi, onu bariz bir şekilde hissetmiyormuşum gibi yapmak için gerçekten yarım yamalak bir çabayla kotunun arka ceplerine soktu. Adımı, babamın adını ve muhtemelen annemin adını ve büyük olasılıkla benim hakkımda yazılan her şeyi bildiğini hatırladığım zamandı ve karşılığında sahip olduğum tek şey ona "Cam" denmesi ve tadının güzel olmasıydı.

"Sen?" dedim nefes nefese. Ve şaşkın bakışına karşılık olarak, "Bilirsin, bilimsel. Bilimsel görünmüyorsun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ah. HAYIR." Sırıttı, kurnazca ve lezzetli. "Bu sadece seni öpmeye devam etmem için bir bahaneydi."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Özellikle BuzzFeed olmayı dileyen siteler için serbest çalışıyorum."

Biliyordum. Biliyordum. Benim pek çok kusurumu görmezden gelmek için fazlasıyla istekliydi. "Sen bir gazetecisin."

“Bu onun için oldukça cömert bir terim. Herkesin nefret ettiğine inanmayacağınız ama yine de okuyor gibi göründüğünüz, y hakkında x şeylerden oluşan listeler yazıyorum.

Luc O'Donnell Hakkında Bilmediğiniz On İki Şey. Sekiz Numara Sizi Şok Edecek.

"Ve bazen, sekiz kedi yavrusu fotoğrafı seçmek gibi testler yapıyorum ve size hangi John Hughes karakteri olduğunuzu söyleyeceğiz."

Luc'un mantıklı versiyonu, babamın ünlü bir bok kafalı olmadığı ve eski erkek arkadaşımın tüm sırlarımı Piers Morgan'a satmadığı paralel evrendeki versiyonu, bana aşırı tepki verdiğimi söylemeye çalıştı. Ne yazık ki dinlemiyordum.

Cam merakla başını salladı. "Sorun nedir? Bak, bunun pek seksi bir iş olmadığını biliyorum ve 'Birisi yapmalı' deme rahatlığına bile sahip değilim çünkü kesinlikle yapmıyoruz. Ama yine tuhaflaştın.”

"Üzgünüm. Karmaşık."

"Karmaşık ilginç olabilir." Kulağımın arkasındaki bir tutam saçı benim için düzeltmek için parmak uçlarına yükseldi. "Ve öpüşmeyi bitirdik. Sadece konuşma üzerinde çalışmalıyız.

Hastalıklı bir gülümseme olmadığını umduğum bir şekilde sırıttım. "İyi olduğum şeyde kalmayı tercih ederim."

Sana ne diyeceğim. Sana bir soru soracağım ve eğer cevabı beğenirsem beni tekrar öpeceksin."

"Emin değilim..."

"Ufak ufak başlayalım. Ne yaptığımı biliyorsun. Peki ya sen?"

Kalbim yarışıyordu. Ve eğlenceli bir şekilde değil. Ama sorular ilerledikçe bu zararsızdı, değil mi? En az iki yüz posta robotunun zaten sahip olduğu bilgiydi. "Bir hayır kurumu için çalışıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vay. Soylu. Her zaman böyle bir şey yapmak istediğimi söylerdim ama çok sığım. Yüzünü benimkine çevirdi ve onu gergin bir şekilde öptüm. “En sevdiğiniz dondurma aroması?”

"Naneli çikolatalı cips."

Başka bir öpücük. "Kelimenin tam anlamıyla herkesin okuduğu ama senin okumadığın kitap." "Hepsi."

Geri çekildi. "Bunun için öpülmeyeceksin. Bu tam bir kaçamak.” "Yok gerçekten. Hepsi,*Bir alaycı kuş öldürmek için*,*Yakalayıcı Çavdar*, Dickens'ın şimdiye kadar yazdığı her şey,*Batı cephesinde her şey sakin*, zaman yolcusunun karısı Harry Potter ile ilgili olan…”

"Cehaletinizin gerçekten sahibisiniz, değil mi?"

"Evet, Amerika'ya taşınmayı ve kamu görevine aday olmayı düşünüyorum."

Güldü ve beni öptü, bu kez yakınımda kaldı, vücudu benimkine bastırdı, nefesi tenime değdi. "Tamam aşkım. Seks yaptığın en garip yer."

"Bu sekiz numara için mi?" diye sordum, inanılmaz derecede havalı ve umursamaz olduğumu göstermek için kasvetli bir kahkaha atarak.

"Sekiz numara ne?"

"Bilirsin, tuhaf yerlerde sevişmeyi seven on iki ünlü çocuğu. Sekiz numara seni şok edecek.”

"Beklemek." Dondu. "Seni gerçekten öptüğümü mü düşünüyorsun?*küçük*?” "HAYIR. Olmaz diyorum. HAYIR."

Bana uzun, korkunç bir an baktı. "Yapıyorsun, değil mi?" "Sana karmaşık olduğunu söylemiştim."

"Bu karmaşık değil, bu aşağılayıcı."

"Ben... Bu..." Bunu daha önce geri çekmiştim. Tekrar geri çekebilirdim. “Öyle olması gerekmiyordu. Bu seninle ilgili değil."

Bu sefer, kulak ince ayarı yoktu. "Nasıl oluyor*benimle ilgili değil*eğer gerçekten bu endişeye sahipsen*Benim*olası davranış?”

"Sadece dikkatli olmalıyım." Kayıt için, bunu söylediğimde sesim son derece ağırbaşlı çıktı. Ve hiç de acıklı değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yazayım ki? Bir Partide Has-Been'in Çocuğuyla Tanıştım mı? Ünlülerin Eşcinsel Oğlu Eşcinsel Şok mu?

"Eh, normalde yazdıklarından bir adım öteye gidiyormuş gibi geliyor."

Ağzı açık kaldı ve biraz fazla ileri gitmiş olabileceğimi fark ettim. "Vay. Burada hangimizin pislik olduğundan emin olmadığımı söylemek üzereydim, ama bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler.

"Hayır, hayır," dedim çabucak, "hep bendim. Güven bana, biliyorum."

Bunun yardımcı olduğundan gerçekten emin değilim. Demek istediğim, neyin daha kötü olduğunu anlayamıyorum. Öne geçmek için biraz ünlü biriyle yatacağımı sanıyorsun. Ya da bu kadar derinden aşağılayıcı bir kariyer seçimi yapacaksam, bunu birlikte yapmayı seçeceğim kişinin sen olduğunu düşünüyorsun.

Yutmuşum. "Tüm iyi noktalar. Çok iyi yapılmış."

"Kızgın teneke çatıya lanet olsun, Angie'yi dinlemeliydim. Sen buna değmeyecek bir dünyasın."

Muhtemelen daha az berbat birini bulmak için kalabalığın arasına daldı ve beni orantısız tavşan kulaklarımla ve derin bir kişisel başarısızlık duygusuyla baş başa bıraktı. Gerçi bu gece sanırım iki şey başarmıştım: Hiçbir şekilde buna ihtiyacı olmayan bir adama desteğimi başarıyla göstermiştim ve sonunda aklı başında hiç kimsenin benimle çıkmayacağını tüm makul itirazların ötesinde kanıtlamıştım. En temel insan etkileşimini bile mahvetmenin bir yolunu bulan, kurnaz, huysuz, paranoyak bir pisliktim.

Bara yaslandım ve benden çok daha iyi vakit geçiren yabancılarla dolu bodruma baktım, muhtemelen en az ikisi şu anda ne kadar berbat bir insan olduğum hakkında sohbet ediyordu. Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim vardı. Her şeyi berbat edebilir, bir yetişkin gibi davranabilir, gerçek arkadaşlarımı bulabilir ve akşamı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışabilirdim. Ya da eve koşabilir, tek başıma içebilir ve bunu, başarısız bir şekilde hiç olmamış gibi davrandığım şeyler listesine ekleyebilirim.

2 saniye sonra merdivenlerdeydim. Sekiz

saniye sonra sokaktaydım.

Ve on dokuz saniye sonra, kendi ayaklarıma takılıp yüz üstü oluğa düşüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pekala, bu sadece benim doğuştan Hapsburg prensimdeki bir gecenin uygunsuz tacı değil miydi? Ve hiçbir şekilde beni rahatsız etmek için geri gelmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 2

Bana musallat olmak için geri geldi.

Ve beni rahatsız etme şekli, telefonumu komodinin üzerinden titretmekle tehdit eden bir Google uyarısıydı. Ve evet, insanların internette sizin hakkınızda söylediklerini takip etmenin genellikle bir savurgan veya narsist veya narsist bir savurgan eylemi olduğunun çok farkındayım, ancak orada ne olduğunu bilmenin daha iyi olduğunu zor yoldan öğrenmiştim. Farklı bir titreşim teknolojisi göndererek savruldum...*daha sofistike bir zevki keşfetmek isteyen beyler için*- yere yuvarlandım ve sonunda ikinci aşamaya geçmeye çalışan bir gencin tüm zarafetiyle parmaklarımı telefonumun etrafında kapatmayı başardım.

bakmak istemedim Ama yapmazsam, içimi bebek mamasına çeviren yapışkan korku, umut ve belirsizlik karmaşasını kusacaktım. Muhtemelen korktuğumdan daha az kötüydü. Genellikle korktuğumdan daha az kötüydü. Ara sıra dışında… değildi. Bir bölüme göğüs geren küçük bir çocuk gibi kirpiklerimin arasından gözetliyor*Doktor Kim*koltuk minderlerinin arkasından bildirimlerime baktım.

Ve tekrar nefes alabilirdim. Sorun yoktu. Açıkçası ideal bir dünyada olsam da, mahzenin dışındaki olukta tavşan kulaklarımda yatarken çekilmiş fotoğraflarım*olmaz*Celebitchy'den Yeeeah'a kadar her üçüncü sınıf dedikodu sitesine sıçradı. Ve gerçekten ideal bir dünyada benim tanımım*Tamam*bu kadar alçalmazdı. Ancak, hayatım hiç bitmeyen bir pislik çukuru olduğu için, dehşetim bazı ciddi yeniden ayarlamalardan geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yıllar sonra. Yani, en azından fotoğraflar beni tamamen giyinik ve ağzımda kimsenin siki olmadan gösteriyordu. Yani, bilirsin, kazan.

Dijital itibarımın tabutuna bugünün çivisi güçlü bir "baba gibi, oğul gibi" temasına sahipti, çünkü Jon Fleming'in orada kendini küçük gösterirken sihirli bir yulaf lapası değerinde görüntüsü var. Ve sanırım "Kötü Çocuk Jonny'nin Vahşi Çocuk Oğlu Uyuşturucu Seks İçki Utancında Çöküyor", "Adam Sokakta Geziyor" başlığından daha iyi bir başlık. İç çekerek telefonumun yere çarpmasına izin verdim. Kariyerini bir şampanya süpernovası gibi mahveden ünlü bir babaya sahip olmaktan daha kötü olan tek şeyin, geri dönüş yapan ünlü bir babaya sahip olmak olduğu ortaya çıktı.

Pervasız, kendine zarar veren devamsız babamla karşılaştırılarak yaşamayı yeni öğrenmiştim. Ama şimdi rolünü temizlemişti ve her Pazar ITV'de bilge, yaşlı akıl hocasını oynuyordu, ben karşılaştırılıyordum.*olumsuz olarak*pervasız, kendine zarar veren devamsız babama. Ve bu, duygusal olarak hazır olmadığım bir saçmalıktı. Yorumları okumaktan daha iyisini bilmeliydim ama gözlerim kaydı ve düştü*iyi aslında69*, Jon Fleming'in keş oğlunu düz ve dar yola geri döndürmeye çalıştığı bir realite TV şovu önerdiği için büyük ölçüde oy almıştı.*theotherjillfrompeckham*"boktan uzak duracağını" ilan etti.

Biliyordum, olayların genel şemasında bunların hiçbir önemi yoktu. İnternet sonsuzdu ve bundan kaçış yoktu, ama yarın ya da sonraki gün, katın altında olacaktım ya da katın e-eşdeğeri her neyse. Bir dahaki sefere Jon Fleming hikayesine bir değişiklik isteyene kadar unutulmuş gibi. Ama hala berbat hissediyordum ve orada ne kadar uzun süre yatarsam kendimi o kadar kötü hissediyordum.

En azından Cam'in beni Bir Gece Kulübünde Seni Çıldırtacak On İki Ahmak listesine koymamış olması gerçeğiyle kendimi biraz rahatlatmaya çalıştım. Ancak rahatlık gittikçe, "soğuk" ve "yetersiz" arasında bir yere indi. Gerçeği söylemek gerekirse, kişisel bakımda hiçbir zaman en iyisi olmamıştım. Kendini suçlama, ben düştüm. Kendimden nefret etmeyi uykumda da yapabilirdim ve sık sık da yapardım. İşte buradaydım, bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yirmi sekiz yaşında bir adam birdenbire annesini aramak için ezici bir ihtiyaç duydu çünkü üzgündü.

Çünkü babamın kendisi olmasının bir avantajı, annemin kendisi olması. Bu şeyleri Wiki'de bulabilirsiniz, ancak tl; dr versiyonu, 80'lerde esasen daha büyük saçlı bir Fransız-İrlandalı Adele idi. Ve Bros'un ne zaman ünlü olacaklarını merak ettikleri ve Cliff Richard'ın milyonlarca masum Noel'e ökseotu ve şarap döktüğü sıralarda, o ve babam, iki ortak albüm, bir solo albüm ve ben üreten bu sensiz-nefret-seviyorum-yaşayamazsın olayına kapıldılar.

Teknik olarak, babamın ünlü olmak istediğini fark ettiği ve hayatımızda olmak istediğinden fazlasını boşa harcadığı zaman olan solo albümden önce geldim. "Hayaletlere Hoş Geldiniz" annemin yazdığı son şeydi ama dürüst olmak gerekirse yazması gereken son şeydi. Neredeyse her yıl BBC, ITV ya da bazı film stüdyoları üzücü bir sahne ya da kızgın bir sahne ya da uymayan bir sahne için ondan bir parça kullanıyor, ama yine de çeki bozduracağız.

Yataktan tökezleyerek kalkarken, uzun süredir yerleşik olan Quasimodo pozunu benimsedim. Bu da, 1.84 boyunda olduğum düşünüldüğünde, bir Mini Cooper sürmeyi seçmiş olmanın konaklama eşdeğeridir. Evi, yirmi birinci yüzyılda Shepherd's Bush'taki bir tavan arası gibi romantik bir yerde yaşamanın romantik olduğu bir zamanda -eski sevgilim- Miles'la kiralamıştım. Şimdi hızla acıklı hale geliyordu: yalnız olmak, hiçbir yere varmayan bir işte sıkışıp kalmak ve çoğunlukla bir çatı altı olmayan bir evi hâlâ karşılayamayacak durumda olmak. Tabii ki, her zamanki gibi toparlasaydım da yardımcı olabilirdi.

Kanepeden bir yığın çorap atıp kıvrıldım ve FaceTiming'e girdim. "Allô, Luc, mon caneton," dedi annem. "Dün gece babanın bütün paketini gördün mü?"

Hatırlamadan önce gerçek bir korku nefesi verdim*Bütün paket*
aptal televizyon programının adıydı. "HAYIR. Arkadaşlarla
dışarıdaydım.” "Onu izlemesin. İlerleyen zamanlarda olacağına
eminim."
"İzlemek istemiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En Galce omuz silkti. Fransız meselesini abarttığına eminim ama bunun için onu gerçekten suçlayamam çünkü babasından aldığı tek şey onun adıydı. Bu ve Siouxsie Sioux'nun imreneceği bir solgunluk. Her durumda, seni terk eden bir babaya sahip olmak genetik olmasa bile, ailemizde kesinlikle kalıtsaldır. "Baban," dedi. "İyi yaşlanmadı."

"Bunu bildiğim iyi oldu."

"Kafası artık yumurta gibi kel ve komik bir şekle sahip. Kanserli kimya öğretmenine benziyor."

Bu benim için bir haberdi. Ama sonra eski okulumla iletişim halinde olma yolumdan tam olarak çıkmadım. Dürüst olmak gerekirse, Londra'nın yanlış tarafında yaşayan insanlarla iletişim halinde olma yolumdan tam olarak çıkmadım. "Bay. Beezle kanser mi?"

"O değil. Diğeri."

Annemle ilgili başka bir şey: gerçeklikle ilişkisi, en iyi ihtimalle sorgulanabilir. "Walter White'ı mı kastediyorsun?"

"Oui oui. Ve biliyorsun, bence o bugünlerde elinde bir flütle ortalıkta zıplamak için çok yaşlı.

"Babandan bahsediyoruz değil mi? Çünkü öbür türlü*Kötü kırma*sonraki sezonlarında çok tuhaflaştı.

"Elbette baban. Muhtemelen kalçasını kıracak."

"Kuyu." sırıttım. "Umabiliriz."

"Armonikalı genç bir bayana teklif verdi -bence bu iyi bir seçimdi, çünkü o en yeteneklilerden biriydi- ama onun yerine Blue'daki çocuklardan biriyle gitti. Bundan çok keyif aldım."

Eğer kontrol edilmezse, annem realite TV hakkında sonsuza kadar konuşabilirdi. ne yazık ki - ile*iyi aslında69*ve kafamın etrafında internet eşekarısı gibi vızıldayan arkadaşlar - onu kontrol etme girişimim "Dün vuruldum" olarak çıktı.

"Bebeğim. Tekrar? Üzgünüm."

Kendi omuz silkmem Galya'ya pek uygun değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin." Sesi güven verici bir şekilde yumuşadı. "Her zaman bir... bir... shot bardağında bir fırtına."

Bu beni güldürdü. Her zaman yapar. "Biliyorum. Her seferinde, önemsiz olsa bile, bana hatırlatıyor.

"Olanların senin suçun olmadığını biliyorsun. Miles'ın yaptığı aslında seninle ilgili bile değildi.

homurdandım. "Özellikle oldu*Tümü*benim hakkımda."

"Başka birinin eylemleri sizi etkileyebilir. Ama diğer insanların yapmayı tercih ettikleri şey onlar hakkındadır."

Bir an ikimiz de sessizdik.. "Acıyor mu... hiç durmayacak mı?"

"Olmayan." Annem başını salladı. "Ama önemini yitirecek."

Ona inanmak istedim, gerçekten yaptım. Ne de olsa sözlerinin yaşayan kanıtıydı.

"Gelmek ister misin, mon caneton?"

Epsom (Google'da 1,6 yıldız) İstasyonu'ndan bir asansöre binersem sadece bir saat kadar uzaktaydı. Ama başıma her kötü bir şey geldiğinde annemi aramayı az çok haklı çıkarabilsem de, kelimenin tam anlamıyla onun gerçek evine koşmak, kendime olan saygım için düşük çıtamın bile altına kaydı.

"Judy ve ben izlediğimiz bu yeni şovu bulduk," dedi annem cesaret verici olduğunu düşündüğüm bir şekilde.

"Ah?"

"Evet, çok ilgi çekici. denir*RuPaul'un Drag Yarışı*-duydun mu? İlk başta beğeneceğimizden emin değildik çünkü canavar kamyonlarla ilgili olduğunu düşündük. Ama bunun kadın gibi giyinmeyi seven erkeklerle ilgili olduğunu öğrendiğimizde ne kadar mutlu olduğumuzu tahmin edebilirsin - neden gülüyorsun?

"Çünkü seni seviyorum. Çok fazla."

"Gülmemelisin, Luc. Çok etkilenirdin. Sık sık zarafetlerine öğürüyoruz. Bunun anlamı-"

"Ben aşinayım*Kısa mesafeli araba yarışı*. Muhtemelen senden daha tanıdık." Emmy kazandığında olan buydu. İzleyicileriniz, izleyicilerinizin anneleri oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman gelmelisin, mon cher."

Annem Pucklethroop-in-the-Wold'da -büyüdüğüm bir köyün bu küçük çikolata kutusu- yaşıyor ve günlerini en iyi arkadaşı Judith Cholmondely-Pfaffle ile kavga ederek geçiriyor. "Ben..." Evde kalsaydım, tabaklar ve temiz giysiler gibi yetişkinlere uygun şeyleri deneyebilir ve başarabilirdim. Pratikte olsa da, muhtemelen Google uyarılarımı kanayana kadar seçerdim.

"Özel körlememi yapıyorum."

Tamam, bu halletti. "Kahretsin hayır."

Luc, özel köri konusunda çok kaba olduğunu düşünüyorum.

"Evet, çünkü kıç deliğimin yanmasını tercih etmiyorum."

Annem somurtuyordu. "Bir gey için kıç deliğin konusunda fazla hassassın."

"Artık kıç deliğim hakkında konuşmasak nasıl olur?"

Konuyu sen açtın. Neyse, Judy körilerime bayılıyor."

Bazen Judy'nin annemi sevmesi gerektiğini düşünüyorum. Tanrı bilir başka neden onun yemeklerine cesaret edersin? "Muhtemelen son yirmi beş yılı sistemli bir şekilde onun damak zevkini öldürmekle geçirdiğin içindir."

"Pekala, fikrini değiştirirsen nerede olduğumuzu biliyorsun." "Teşekkürler Anne. Yakında görüşürüz.

"Hadi canım. Öpücükler."

Annem realite TV hakkında on dokuza on düzine konuşmadan, evim aniden çok sessizleşti, günüm çok... uzun göründü. İş, arkadaşlar, tanıdıklar ve ara sıra sevişme girişimleri arasında, genellikle dairemi aşırı pahalı, bakımsız bir otel olarak kullanmayı başardım. Ertesi sabah sadece dışarı çıkmak ve tekrar ayrılmak için dönüyor.

Pazar günleri hariç. Pazar günleri zordu. Ya da yıllar benden uzaklaştıkça zorlaştı. Üniversitede brunch'a gitmişler, cumartesi günü ve uykulu öğleden sonraları yaptıklarından pişmanlık duymuşlardı. Sonra, kayınvalidemle akşam yemeklerinde, çocuk odasını dekore ederken ya da evde bir gün geçirmenin zevklerinde arkadaşlarımı birer birer kaybetmiştim.

Değişen hayatları için onları suçladığımdan değil. Ve sahip olduklarını istemedim. Bunun için uygun değildim. Hatırlayabildiğim kadarıyla,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Miles'la Pazar günleri, seks şenlik maratonlarından için için için için yanan kızgınlıklara oldukça hızlı bir şekilde dönmüştü. Sadece böyle anlardı. Sanki dünyam telefonuma gelen bildirimlerden ibaretmiş gibi hissettiğimde.

Bildirimleri görmezden gelmek için çok uğraştım. Çünkü annemin haklı olduğunu biliyordum: Bugünü atlatabilirsem yarın bir önemi kalmayacaktı.

Yine de, ortaya çıktığı gibi, ikimiz de yanılmışız. Süper, süper yanlış.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 3

Pazartesi her zamanki gibi başladı - ben işe geç kalıyordum ve orası o tür bir ofis olduğu için kimsenin umurunda değildi. demek istediğim*ofis*. Aslında Southwark'ta yarı yarıya çalıştığım hayır kurumunun genel merkezine dönüştürülmüş bir ev. Bu, beni işe alacak tek hayır kurumu ya da herhangi bir türden kuruluştur.

Bu, tarımla ilgili bir şeyi olan yaşlı bir kontun ve gelecekten gönderilmiş haydut bir yapay zeka olabileceğini düşündüğüm Cambridge eğitimli bir etimologun kızıl saçlı üvey beyin çocuğu. Görevleri? Bok böceklerini kurtarmak. Ve bir bağış toplama etkinliği olarak, insanları paralarını pandalar, yetimler veya - Tanrı yardımcımız olsun - Comic Relief yerine kaka yiyen böceklere vermenin daha iyi olduğuna ikna etmek benim işim. Keşke size bu işte iyi olduğumu söyleyebilseydim ama gerçekten böyle bir şeyi ölçmek için hiçbir ölçü yok. Demek istediğim, henüz iflas etmedik. Ve anlamadığım diğer işler için yapılan görüşmelerde söyleme eğiliminde olduğum şey, bizden daha fazla para toplayan başka bir dışkı temelli çevre hayır kurumu olmadığıdır.

Ayrıca Coleoptera Araştırma ve Koruma Projesi olarak da adlandırılıyoruz. Kısaltması kesinlikle CEEARAYPEEPEE olarak telaffuz edilir. Ve kesinlikle CRAPP değil.

CRAPP'ta çalışmanın bir dizi dezavantajı var: tüm yaz yanan ve tüm kış kesen merkezi ısıtma, herhangi bir nedenle kimsenin herhangi bir şeye para harcamasına asla izin vermeyen ofis yöneticisi, bilgisayarlar o kadar eski ki, Windows'un bir sürümünü çalıştırıyorlar. Ama bazı avantajlar var. kahve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oldukça iyi çünkü Dr. Fairclough'un önemsediği iki şey kafein ve omurgasızlar. Ve her sabah, Rönesans döneminden kalma bilgisayarımın açılmasını beklerken, Alex Twaddle'a fıkralar anlatıyorum. Ya da daha doğrusu, Alex Twaddle'da fıkralar anlatıyorum. Alex Twaddle bana gözlerini kırpıştırırken.

Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum ve teorik olarak Dr. Fairclough'un yönetici asistanı olan işini nasıl bulduğunu kesinlikle bilmiyorum. Bir keresinde biri bana birinci sınıf bir diploması olduğunu söyledi ama hangi alanda ve nereden olduğunu söylemedi.

"Yani," dedim, "bir barda bu iki asfalt şeridi var..." Alex

gözlerini kırpıştırdı. "Asfalt şeritleri mi?"

"Evet."

"Emin misin? Bu pek mantıklı görünmüyor."

"Sadece onunla git. Yani bu iki asfalt şeridi var ve biri diğerine diyor ki, 'Ah adamım, çok sertim. Bütün bu kamyonlar üzerimden geçiyor ve ben bunu hissetmiyorum bile." Sonra, tam sözünü bitirdiği sırada, bu kırmızı asfalt parçası içeri giriyor. Ve ilk asfalt parçası kalkıyor, kaçıyor ve bir köşeye saklanıyor. Arkadaşı yanına gelir ve 'Ne yapıyorsun? Sert olman gerektiğini düşünmüştüm.' Ve asfaltın ilk parçası, 'Evet, ben sertim ama o adam bir bisiklet yolu' diyor.

Uzun bir sessizlik oldu.

Alex tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Bisiklet yollarından neden korkuyor? Kaza mı yaptı?"

"Hayır, o sert biri, ama diğer adam... bir*bisiklet yolu*"

"Evet ama neden bisiklet yollarından korkuyor?"

Bazen bunun benim hobim mi yoksa kendime verdiğim bir ceza mı olduğunu gözden kaçırıyordum. Hayır, bu bir kelime oyunu, Alex. Çünkü 'bisiklet yolu', hızlı ve bir tür Londra aksanıyla söylerseniz kulağa biraz 'psikopat' gibi geliyor."

"Ah." Bir veya iki dakika düşündü. "Aslında öyle olduğundan emin değilim."

"Haklısın Alex. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu arada," dedi, "on buçukta Dr. Fairclough ile bir toplantın var."

Bu iyiye işaret değildi. "Sanmıyorum," diye söze başladım, zaten umutsuz olduğundan emindim, "beni neden görmek istediğine dair bir fikrin var mı?"

Işınlandı. "Hiçbiri." “İyi

çalışmaya devam edin.”

Dr. Fairclough ile etkileşimde bulunma olasılığı, karikatür bir yağmur bulutu gibi üstümde asılı duruyordu. Beni yanlış anlama. Ona çok saygım var -böcekle ilgili bir kriz yaşarsam, ilk arayacağım o olacak- sadece onunla nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Adil olmak gerekirse, onun da benimle nasıl konuşacağı hakkında hiçbir fikri yok. Ya da muhtemelen başka biri. Aradaki fark, umurunda değil.

Koridoru geçerken, döşeme tahtaları her adımda neşeyle gıcırdıyordu ve bir ses, "Sen misin, Luc?"

Ne yazık ki, bu inkar edilemezdi. "Evet benim."

"Birazdan uğrar mısın? Twitter ile ilgili biraz yapışkan bir durum yaşıyoruz.

Ben takım oyuncusuyum, patladım. CEEARAYPEEPEE'nin gönüllü koordinatörü ve sosyal medyadan sorumlu kişi olan Rhys Jones Bowen, bilgisayarının üzerine eğilmiş, tek parmağıyla onu gagalıyordu.

"Mesele şu ki," dedi, "herkese Beetle Drive'dan bahsetmemi nasıl istediğini biliyor musun?"

Beetle Drive, yıllık akşam yemeği, dans ve bağış toplama için ofisimizin takma adıdır. Son üç yıldır her yıl düzenliyorum. Şu anki iş tanımımdaki en önemli öğe olduğu gerçeği, bu konuda bilmeniz gereken her şeyi anlatıyor. Ve bu nedenle, benim işim.

Tonumu nötr tutmak için çok uğraştım. "Evet, geçen ay bir ara bahsettiğimi hatırlıyorum."

"Ah, peki, görüyorsun. Bunun gibi. Parolayı yanlış hatırlamıştım ve hesabı oluşturmak için kullandığım e-postaya bana başka bir parola göndermelerini sağlayacaktım. Ama sonradan anlaşıldı ki bunun şifresini de yanlış hatırlamışım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunun nasıl sorunlara yol açacağını görebiliyorum."

“Artık bunu bir Post-it notuna koyacağımı biliyordum. Ve Post-it notunu güvende tutmak için bir kitaba koyacağımı biliyordum. Ve kitabın mavi bir kapağı olduğunu biliyordum. Ama başlığını, kimin yazdığını ya da ne hakkında olduğunu hatırlayamadım.”

Dikkatle, "E-postadaki parolayı sıfırlayamaz mısın?" diye sordum.

"Yapabilirdim ama o aşamada tavşan deliğinin ne kadar ileri gittiğini görmekten biraz korkmuştum."

Dürüst olmak gerekirse, bu çok olur. yani, değil*Bu*tam olarak ama bu çizgiler boyunca bir şey. Ve muhtemelen Twitter hesabımızın 137'den fazla takipçisi olsaydı daha çok endişelenirdim. "Merak etme."

Beni rahatlatmak için elini uzattı. "Yok, önemli değil. Bak, tuvaletteydim ve her zaman yanıma bir kitap alırım ve bazen unutursam diye içine birkaç kitap bırakırım ve bunu pencere pervazında mavi kapaklı olarak görüyorum ve onu aşağı indiriyorum ve açıyorum ve orada Post-it var. Ve zaten oturmuş olmam iyi bir iş çünkü neredeyse kendimi mahvediyordum, o kadar heyecanlıydım.

"Her iki açıdan da şanslı." Tuvaletin yanından geçmek için biraz istekliydim, devam ettim. "Peki, parolayı geri aldıysanız sorun ne?"

"Görüyorsun ya, mektuplarım bitiyor gibi."

"Sana ne söyleyeceğimi e-postayla gönderdim. Kesinlikle uymalı.”

“Ama sonra hashtag denilen şeyleri duydum. Görünüşe göre hashtag'leri kullanmak çok önemli ki insanlar sizin twitter'larınızı Twitter'da bulsun."

Adil olmak gerekirse, bu konuda yanılmıyordu. Öte yandan, Rhys Jones Bowen'ın sosyal medya optimizasyon içgüdülerine olan inancım tam olarak tarihi bir zirvede değildi. "Tamam aşkım?"

"Pek çok farklı fikir üzerinde beyin fırtınası yapıyorum ve bence bu, Beetle Drive ile başarmaya çalıştığımız şeyi açıklayan etiket."

Haksız bir zafer havasıyla, üzerine özenle el yazısıyla yazdığı bir kağıdın üzerinden kaydırdı:

#ColeopteraResearchAndProtectionProjectYıllık Bağış ToplamaDinnerAndDanceWithSilentAuction OfEtimolojikÖrneklerTheBeetleDrive Olarak Bilinir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

AtTheRoyalAmbassadorsHotelMaryleboneNotTheOne InEdinburghBiletlerWeb SitemizdenŞimdi Alınabilir

"Ve şimdi," diye devam etti, "sadece kırk iki harf daha yazmama izin veriyor."

Biliyor musun, bir zamanlar gerçekten gelecek vadeden bir kariyerim vardı. Tanrı aşkına, MBA derecem var. Şehirdeki en büyük halkla ilişkiler firmalarından bazılarında çalıştım. Ve şimdi günlerimi bir Celtic twitine hashtag'leri açıklamakla geçiriyorum.

Ya da değil.

“Bir grafik yapacağım” dedim.

Canlandı. "Ah, bir resmi Twitter'da paylaşabilirsin, değil mi? Görsel öğrenme sayesinde insanların resimlere çok iyi tepki verdiğini okudum.”

"Öğle yemeğine kadar alırsın."

Ve bununla birlikte, bilgisayarımın nihayet çalışır durumda olduğu ve astımlı gibi hırıldadığı ofisime geri döndüm.*rex*. E-postamı kontrol ederken, bir avuç destekçinin - oldukça önemli destekçilerin - Beetle Drive'dan çekildiğini görünce endişelendim. Tabii ki, insanlar tuhaftı, hatta onlardan size para vermelerini istediğinizde ve özellikle konu bok böcekleri için para olduğunda. Ama bununla ilgili bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. Muhtemelen rastgele bir şanstı. sadece olmadı*hissetmek*rastgele.

Web sitemiz amatör pornograficiler tarafından tekrar ele geçirilmiş olabilir diye hemen halka açık ayak izimizi kontrol ettim. Ve uzaktan endişe verici (veya ilginç) hiçbir şey bulamayınca, okuldan ayrılanları e-takip etmeye başladım.*Güzel bir zihin*, aralarında herhangi bir bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Hepsi zengin, beyaz, politik ve sosyal açıdan muhafazakârdı. Bağışçılarımızın çoğu gibi.

Bok böceklerinin önemli olmadığını söylemiyorum - Dr. Fairclough bana birkaç kez uzun uzadıya bunların neden önemli olduğunu, bunun toprağın havalandırması ve organik madde içeriğiyle bir ilgisi olduğunu söyledi; Tabii ki çoğumuz bunu söylerken

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evsizler insandır ve bu nedenle ilgilenilmeyi hak ederler, Dr. Fairclough evsizlerin insan olduğunu ve bu nedenle bol ve ekolojik olarak önemsiz ile net zarar arasında bir yerde olduğunu savunur. Yeri doldurulamaz olan bok böceklerinin aksine. Bu yüzden o verilere bakıyor ve ben basınla konuşuyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4. Bölüm

Saat 10:30'da görev bilinciyle Dr. Fairclough'un ofisinin önünde göründüm ve burada kapı zaten açık olmasına rağmen Alex beni içeri almış gibi yaptı. Oda, her zamanki gibi, sanki özellikle akademik eşek arılarının yuvasıymış gibi, ürkütücü bir şekilde düzenlenmiş bir kitap, kağıt ve etimolojik örnek katliamıydı.

"Otur, O'Donnell."

Evet. Bu benim patronum. Amelia Fairclough, Kate Moss'a benziyor, Simon Schama gibi giyiniyor ve sanki sözle suçlanıyormuş gibi konuşuyor. Birçok yönden, çalışmak için ideal bir insan çünkü onun yönetim tarzı, gerçekten bir şeyleri ateşe vermediğiniz sürece size aldırış etmemeyi içeriyor. Adil olmak gerekirse, Alex iki kez yaptı.

oturdum

"Twaddle" - bakışları keskin bir şekilde Alex'e çevrildi - "dakikalar."

Atladı. "Ah. Um. Evet. Kesinlikle. Kalemi olan var mı?" "O

tarafta. altında*Chrysochroa gürleyen*"

"Görkemli." Alex, Bambi'nin annesinin gözlerine sahipti. Muhtemelen vurulduktan sonra. "Ne?"

Fairclough'nun çenesindeki bir kas seğirdi. "Yeşil olan."

On dakika sonra Alex nihayet bir kalem, biraz kağıt, ikinci bir kağıt parçası almıştı çünkü kalemini ilkinin içinden geçirmişti ve kağıdın bir kopyası.*Bok Böceklerinin Ekolojisi ve Evrimi*(Simmons ve Ridsdill-Smith, Wiley-Blackwell, 2011) geri kalanı.

"Tamam," dedi. "Hazır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fairclough, önündeki masada ellerini kavuşturdu. "Bu bana zevk vermiyor, O'Donnell..."

Benimle konuşmak zorunda mı demek istediğini yoksa ne söylemek üzere olduğunu anlayamadım. Her iki durumda da, iyiye işaret değildi. "Kahretsin, kovuldum mu?"

"Henüz değil ama bugün seninle ilgili üç e-postayı yanıtlamak zorunda kaldım ve bu normalde yanıtlamak istediğimden üç e-posta daha fazla."

"Hakkımda e-postalar mı?" Bunun nereye varacağını biliyordum. Muhtemelen her zaman biliyordum. "Bu resimler yüzünden mi?"

Kısa bir baş selamı verdi. "Evet. Seni aldığımızda arkanda olduğunu söyledin."

"Oldu. Yani, öyle. Babamın ITV'de olduğu gece bir partiye gitme hatasını yaptım.

"Basın arasındaki görüş birliği, sizin bir olukta uyuşturucu yüklü bir pusun içinde yattığınız yönünde görünüyor. Fetiş giyiminde."

"Düştüm," dedim düz bir sesle, "bir çift komik tavşan kulağına."

"Belirli bir insan sınıfı için bu ayrıntı, özel bir sapma unsuru ekler."

Bazı açılardan, sinirlenmek neredeyse bir rahatlama hissi veriyordu. İşimi kaybetmek üzere olmaktan korkmaktan daha iyiydi. "Bir avukata ihtiyacım var mı? Çünkü bunun ayıklığımdan çok cinselliğimle ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Elbette öyle." Fairclough sabırsız bir hareket yaptı. "Seni tamamen yanlış türde bir eşcinsel gibi gösteriyor."

Alex, konuşmayı Wimbledon'daymış gibi izliyordu. Ve şimdi bir şeyler karalarken alçak sesle "yanlış türden bir eşcinsel" diye mırıldandığını duyabiliyordum.

Cevabımı toplayabildiğim en makul tonda sunmak için elimden gelenin en iyisini yaptım. "Bunun için sana gerçekten ağır davalar açabileceğimi biliyorsun."

"Yapabilirsin," diye onayladı Dr. Fairclough. "Ama başka bir iş bulamazsın ve seni kesinlikle kovmuyoruz. Bunun yanı sıra, bağış toplama etkinliğimiz olarak, hiç paramızın olmadığının kesinlikle farkında olmalısınız, bu da sizin açınızdan dava açmayı oldukça anlamsız kılıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne yani, beni buraya günümü biraz sıradan bir homofobiyle aydınlatmak için mi getirdin?"

"Haydi, O'Donnell." İçini çekti. "Senin ne tür bir eşcinsel olduğunla hiç ilgilenmediğimi biliyor olmalısın -bu arada, yaprak bitlerinin partenogenetik olduğunu biliyor muydun?- ama ne yazık ki destekçilerimizden birkaçı ilgileniyor. Elbette hepsi homofobik değiller ve bence hoş bir genç eşcinselin onları yiyip içmesinden daha çok keyif alıyorlardı. Ancak bu, senin esasen tehdit edici olmamana bağlıydı."

Öfkem, birlikte olduğum her erkek gibi, ortalıkta dolaşmaya meyilli görünmüyordu. Ve beni yorgun ve anlamsız hissettirmişti. "Aslında bu hâlâ homofobik."

"Ve kesinlikle onları arayıp bunu onlara açıklayabilirsin, ama bunun onların paralarını bize vermeye daha yatkın olacağından şüpheliyim. Ve eğer insanların bize paralarını vermelerini sağlayamıyorsanız, bu sizin organizasyonumuza olan faydanızı oldukça sınırlıyor demektir."

İşte şimdi yine korkmuştum. "Kovulmayacağımı söylediğini sanıyordum."

"Beetle Drive başarılı olduğu sürece, istediğiniz bara gidebilir ve istediğiniz memeli uzantılarını takabilirsiniz."

"Yay."

"Ama şu anda" -bana soğuk bir bakış attı- "senin bir tür eyersiz, kokain çeken, kalçasız pantolon giyen sapık imajın en büyük bağışçılarımızdan üçünü korkuttu ve sana hatırlatmama gerek yok, bağışçı listemiz tehlikeli bir şekilde tek haneli rakamlara yaklaşıyor."

Belki de ona bu sabah aldığım e-postaları anlatmak için en uygun zaman değildi. "Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Kendini çabuk iyileştir. Waitrose müşterilerinin sol görüşlü arkadaşlarına tanıştırmak konusunda kendilerini iyi hissedebilecekleri ve sağcı arkadaşlarına tanıştırmak konusunda kendini beğenmiş olabilecekleri türden zararsız sodomit olmaya geri dönmelisin.

"Kayıt için, ben gerçekten,*Gerçekten*bundan rahatsız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Omuz silkti. "Darwin,*Ichneumonidae*. Üzülerek, var olmaya devam ettiler.

Tek bir sivrisineğin bile gurur testisi olsaydı, o zaman oraya giderdim. Ama yapmadım, bu yüzden yapmadım. "Magazin gazetelerinin benim hakkımda söylediklerini kontrol edemiyorum."

Elbette yapabilirsin, dedi Alex. "Bu kolay."

İkimiz de ona baktık.

"Eton'dan arkadaşım Mulholland Tarquin Jjones, birkaç yıl önce çalıntı bir araba, üç fahişe ve bir kilo eroinle ilgili yanlış anlaşılma yüzünden korkunç bir çıkmaza girdi. Gazeteler ona bu konuda canavarca geldi, ama sonra Devonshire'dan sevimli küçük bir varisle nişanlandı ve hepsi bahçe partileri ve sofralara yayıldı.*Merhaba*o andan itibaren."

"Alex," dedim yavaşça. "Nasıl eşcinsel olduğumu biliyorsun ve tüm bu konuşma benim eşcinsel olmamla ilgili mi?"

"Eh, belli ki bir erkek varisi kastediyorum, bir kız varisi

değil." "Her iki cinsten de varis tanımıyorum."

"Değil mi?" Gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Ascot'a kiminle gidiyorsun?"

Başımı ellerimin arasına aldım. Ağlamak üzere olabileceğimi düşündüm.

İşte o zaman Dr. Fairclough konuşmanın kontrolünü tekrar eline aldı. "Twaddle'ın bir anlamı var. Uygun bir erkek arkadaşla, çok çabuk tekrar sevecen olacağını tahmin ediyorum.

The Cellar'da Cam'le yaşadığım berbat başarısızlığı düşünmemek için çok çabalıyordum. Şimdi onun reddinin hatırası içimi yeni bir aşağılanmayla doldurdu. "Uygunsuz bir erkek arkadaş bile bulamıyorum."

Bu benim sorunum değil, O'Donnell. Lütfen ayrıl. E-postalar ve bu konuşma arasında, şimdiden sabahımın çoğunu aldın."

Dikkati, bilgisayarında ne yapıyorsa o kadar yoğun bir şekilde geri döndü ki, neredeyse var olmayı bıraktığımı düşündüm. Tam o sırada, alsaydım umursamazdım.

Ofisten çıkarken başım dönüyordu. Elimi yüzüme götürdüm ve gözlerimin ıslak olduğunu fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tanrım, dedi Alex. "Ağlıyor musun?"

"HAYIR."

"Sarılmak ister

misin?" "HAYIR."

Ama bir şekilde kendimi onun kollarında buldum, saçlarım beceriksizce okşandı. Alex'in okulda ya da üniversitede ciddi bir kriket oyuncusu olması gerekiyordu - temelde beş gün çilek yemek ve yavaş yürümekten oluşan bir spor için ciddi ne demekse - ve vücudunun hala buna uygun olduğunu fark etmekten kendimi alamadım, zayıf, uzun boylu ve sağlam. Üstüne üstlük, yazın taze biçilmiş çim gibi inanılmaz derecede sağlıklı kokuyordu. Yüzümü tasarımcı kaşmir hırkasına bastırdım ve kesinlikle hıçkırık olmayan bir ses çıkardım.

Kredisine göre, Alex bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Orada. Fairclough'un biraz huysuz olabileceğini biliyorum ama denizde daha kötü şeyler oluyor."

Alex. Burnumu çektim ve gizlice burnumu silmeye çalıştım. "İnsanlar 1872'den beri 'denizde daha kötü şeyler oluyor' demedi."

"Evet, sahipler. Şimdi söyledim. Dinlemedin mi?

"Haklısın. Benim sersemliğim."

"Merak etme. Üzgün olduğunu görebiliyorum.”

Kendimi kayanın dibinin yaklaşık iki santim yukarısında sürükledikten sonra, ofis aptalının omzunda ağladığımı acı bir şekilde fark ettim. "Ben iyiyim. Hala beş yıldır bekar olduğum için, bir gecede bir erkek arkadaş edinmem ya da beni sahip olacak tek işi kaybetmem gerektiği gerçeğini sindirmeye çalışıyorum - istihdam standartları o kadar düşük ki seni ve Rhys'i işe alacakları bir hayır kurumunda çalışıyorum.

Alex bir an için bunu düşündü. "Haklısın. Bu korkunç. Demek istediğim, biz tamamen aptalız.

Ah, hadi ama, diye homurdandım. "En azından gücenme. Şimdi beni tam bir pislik gibi hissettiriyorsun.

"Ben çok üzgünüm. öyle demek istemedim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen Alex'in gizliden gizliye bir dahi olup olmadığını merak ettiğim zamanlar oluyor ve biz onun büyük tasarımında sadece birer piyonuz. "Bunu bilerek yapıyorsun, değil mi?"

Gizemli ya da sadece boş bir gülümseme verdi. Her halükarda, kolayca bir erkek arkadaş edinebileceğinden eminim. Yakışıklısın. İyi bir işin var. Son zamanlarda gazetelere bile çıktınız."

"Bir erkek arkadaş edinebilseydim, yapardım.*sahip olmak*bir erkek arkadaş."

Alex kalçasını masasının kenarına dayadı. "Çeneni kaldır, eski şey.
Bunu kırabiliriz. Şimdi, ailen uygun birini tanıyor mu?

"Babamın realite TV'de iyileşmekte olan bir keş olduğunu ve annemin tam olarak bir arkadaşı olan 80'lerde bir münzevi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, ama sanırım hâlâ bir kulüpleri
var?" "Yapmazlar."

"Merak etme. Çok daha fazla seçenek." Bir ara. "Onları düşünürken bana biraz izin ver."

*Oh merhaba, dibe vur. Seni tekrar görmek güzel. Yapmak*Sen*erkek arkadaşım olmak ister misin?*

Birkaç uzun dakikanın ardından Alex, tavşan kokusu alan bir tazı gibi canlandı. "Okula birlikte gittiğin adamlar ne olacak? Onları arayın ve herhangi birinin iyi bir kız kardeşi olup olmadığını sorun. Yani kardeşim. Yani, eşcinsel kardeşim."

"Küçük bir köyde okula gittim. Benim senemde üç kişi vardı.
Hiçbiriyle görüşmüyorum."

"Ne tuhaf." Merakla başını salladı. "Senin bir Harrow adamı olduğunu varsaydım."

"Ne Eton'a ne de Harrow'a gitmeyen insanlar olduğunu biliyor
musun?" "Evet, tabii ki. Kızlar."

Modern Britanya'nın sosyo-ekonomisini o kadar gösterişli bir adama açıklayacak durumda değildim ki, senin bu kelimeyi söylemenin tuhaf olduğunu bile düşünmedi.*T*Moët'te ama merlot'ta değil. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum ama lütfen aşk hayatımı düzeltmeye çalışırken sana geri dönebilir miyiz?"

"Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim." Sustu, kaşlarını çattı ve

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kelepçeleriyle oynadı. Sonra birdenbire bana sırıttı. “düşündüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir şey."

Normal şartlar altında, bunu hak ettiği dev tuz tanesi ile alırdım. Ama çaresizdim. "Ne?"

"Benimle çıkacağını neden söylemiyorsun?"

“Sen eşcinsel değilsin. Ve herkes senin eşcinsel olmadığını biliyor." Omuz silkti. "Onlara fikrimi değiştirdiğimi söyleyeceğim."

“Böyle çalıştığından gerçekten emin değilim.”

“Bugünlerde bu şeylerin akıcı olması gerektiğini düşündüm. Yirminci yüzyıl ve tüm bunlar.”

Alex'e hangi yüzyılda olduğunu hatırlatmanın zamanı değildi. "Senin bir kız arkadaşın yok mu?" Diye sordum.

Ah, evet Miffy. İyice unutmuştum. Ama o harika bir kız. Hiç aldırış etmeyecek.

"Onun yerinde olsaydım, sakıncası olmazdı. umarım*çok fazla*”

"Belki de bu yüzden erkek arkadaşın yoktur." Bana hafif yaralı bir bakış attı. "Çok talepkar konuşuyorsun."

"Bakmak. Teklifi takdir ediyorum. Ama gerçek bir kız arkadaşın olduğunu hatırlamıyorsan, sahte bir erkek arkadaşını da hatırlamakta zorlanacağını düşünmüyor musun?

"Hayır, bunun zekice olduğunu görüyorsun. Sen benim erkek arkadaşımmışsın gibi davranabilirim ve kimse senden daha önce bahsetmemiş olmamı garip bulmayacak çünkü ben o kadar saf bir ahmağım ki kolayca aklımdan çıkmış olabilir.

Korkunç bir şekilde, mantıklı gelmeye başlamıştı. "Ne söylediğimi biliyorsun. "Bunu gerçekten düşüneceğim."

"Ne hakkında düşünmek?"

"Teşekkürler Alex. Çok yardımcı oldun.”

Yavaşça ofisime geri döndüm, bu arada başka bağışçıları kovmadığımı keşfettiğimde rahatladım. Sonra başımı ellerimin arasına alıp masama oturdum ve diledim ki...

Tanrı. Ne dilediğimi bile bilmeyecek kadar sarhoştum. Açıkçası, babam televizyonda olmasaydı ve ben olmasaydım güzel olurdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gazetelerde ve işim tehlikede değildi. Ancak bunların hiçbiri, birlikte ya da bireysel olarak, burada gerçekten sorun değildi. Onlar sadece benim hayatım olan petrol sızıntısının eteklerinde sallanan birkaç ölü deniz kuşuydu. Ne de olsa babamın Jon Fleming olduğu gerçeğini çözemedim. Beni istemediğini çözemedim. Miles'a aşık olmayı çözemedim. Ve ben onun da beni istememiş olmasını düzeltemezdim.

Debelenirken Alex'in tamamen yararsız olmadığını fark ettim. Demek istediğim, aslında o kadar ileri gitmemişti.*olmak*yardımcı oldu - küçük adımlar, küçük adımlar - ama genel olarak konuşursak, tanıdığınız insanların tanımadığınız insanlarla tanışmanın etkili bir yolu olduğu konusunda haklıydı.

Telefonumu kaptım ve yakın zamanda birinin Don't Wanna Be All Bi Myself adını yeniden verdiği WhatsApp grubunu ateşledim. Bir an düşündükten sonra, bir dizi siren emojisi gönderdim ve ardından**Yardım. Acil durum. Queervenger'lar Toplanıyor. Gül ve Taç. 6 bu gece**ve ekranın orada olma vaatleriyle bu kadar çabuk aydınlanmasından gizlice biraz etkilendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 5

Buluşma için Rose & Crown'u seçmem biraz bencillikti çünkü o bana herkesten çok daha yakındı. Ama krizi yaşayan ben olduğum için kendimi haklı hissettim. Ayrıca, en sevdiğim barlardan biriydi - sanki bir taşra köyünden uçakla getirilmiş ve Blackfriars'ın ortasına yerleştirilmiş gibi görünen, on yedinci yüzyıldan kalma, beceriksiz bir bina. Rahatsız edici derecede geniş bira bahçesi ve asılı sepetleriyle, neredeyse kendi küçük adasıydı, çevredeki ofis blokları neredeyse utanç içinde ondan uzağa eğiliyordu.

Bir bira ve hamburger ısmarladım ve dışarıdaki piknik masasına hak iddia ettim. İngiltere'de bahar denildiği için hava biraz serindi, ama Londralılar soğuk, yağmur, biraz endişe verici düzeyde kirlilik ve güvercinlerin üzerimize sıçması gibi küçük şeylerin bizi rahatsız etmesine izin verseydik, asla dışarı çıkmazdık. Tom gelmeden önce sadece birkaç dakika bekliyordum.

Bu da biraz garipti.

Tom, tam anlamıyla bir arkadaş değil. Grubun Token Straight Girl'ü Bridget'in uzun vadeli ortağı olan bir kayınbiraderi. İdris Elba'nın temiz kesimli küçük kardeşi gibi görünmesi ve gerçek bir casus olması nedeniyle tanıdığım hem en ateşli hem de en havalı insan. Tam olarak değil. Var olan ama gazetelere hiç girmeyen kurumlardan biri olan Gümrük ve Tüketim İstihbarat Dairesi'nde çalışıyor.

Bundan daha da karmaşık bir hal alıyor çünkü teknik olarak onu önce ben gördüm. Birkaç randevuya gittik ve gerçekten iyi gittiğini düşündüm, bu yüzden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu Bridget ile tanıştırdım ve onu benden çaldı. Onu çalmadı. Onu daha çok seviyordu. Ve buna hiç kızmıyorum. Yani, biliyorum. Ama yapmıyorum. Yaptığım zamanlar hariç.

Ve muhtemelen birkaç yıl önce o ve Bridget o kötü dönemden geçtiğinde ona tekrar asılmamalıydım. Bir moladaydılar, bu yüzden olabileceğinden daha az boktandım. Ve her neyse, yaptığı tek şey, onu ne kadar sevdiğini ve onunla arasını düzeltmek istediğini fark etmesini sağlamaktı. Bu harika hissettirdi.

Temelde Tom, insan kaçakçılarına ve silah kaçakçılarına yaptığını benim özgüvenime yapıyor. Kendime olan saygım çok daha az yerleşik olmasına rağmen.

"Merhaba," dedim, çimlerde bir çukur kazıp nesli tükenmekte olan bir bok böceği gibi içine sıyrılmamaya çalışarak.

Tom yanağıma çok kıtasal ve biraz da ruhu yok eden bir öpücük kondurdu ve birasını benimkinin yanına koydu. "Seni görmek güzel. Bir süre oldu.

"Evet. Değil mi?

Yanlışlıkla travma geçirmiş görünmüş olmalıyım çünkü Tom, "Bridge geç kalıyor. Açıkçası demek istiyorum."

Gergin bir şekilde güldüm. Geç kalmak onun varsayılanıdır. "Bu yüzden. Um. Neler yapıyorsun?"

"Bu ve şu. Büyük ticari dolandırıcılık davası. Bir an önce bitmeli. Senden ne haber?"

Tom'la üç yıl takıldığım için bunu biliyordum.*ticari dolandırıcılık*ne olduğunu tam olarak çözemesem de, çok daha ciddi bir şey için endüstri koduydu. Bu, ona kaka böcekleri için para toplamak için bir parti düzenlediğimi söylemek zorunda kalmanın en ufak bir utanç verici olduğu anlamına geliyordu.

Ama tabii ki çok ilgili görünüyordu ve bir sürü gerçekten anlayışlı soru sordu, bunların yarısını muhtemelen kendime sormam gerekirdi. Her halükarda, sohbeti James Royce-Royce'lar gelene kadar sürdürdü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir üniversite LGBTQ+ etkinliğinde James Royce ve James Royce (şimdi James Royce-Royce ve James Royce-Royce) ile tanıştım. Bazı açılardan, ikisinin birlikte bu kadar iyi çalışması garip çünkü isimleri neredeyse ortak olan tek şey. James Royce-Royce gözlüklü bir şef ve kendini öyle ifade ediyor ki... Bakın, bunu nazik bir şekilde ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama temelde o olağanüstü bir kampçı. Öte yandan James Royce-Royce, Rus bir kiralık katile benziyor, anlamadığım, tarif edilemeyecek kadar karmaşık matematik içeren bir işi var ve inanılmaz derecede utangaç.

Şu anda evlat edinmeye çalışıyorlar, bu yüzden konuşma çok hızlı bir şekilde "gerçekten iğrenç" (James Royce-Royce'un terimi) miktardaki evrak işi hakkında safça varsaydığım şey, onları istemeyen insanlardan onları isteyen insanlara bebek almanın basit süreciydi. Dürüst olmak gerekirse, gerçek çocuklardan bahsetmekten daha çok veya daha az yabancılaştırıcı olup olmadığını anlayamadım.

Daha sonra, faturalarını metal parçalarını diğer metal parçalarına kaynaklayarak ve galerilerde satarak bir şekilde ödemeyi başaran, çok renkli uzantıları olan küçük bir lezbiyen olan Priya'yı aldık. Eminim gerçekten çok yeteneklidir, ama yargılamak için kesinlikle yetersizim. En yakın arkadaşlık grubumdaki diğer tek bekar oydu ve çoğu akşamları ucuz prosecco içerek, karşılıklı sevimsizliğimizden yakınarak ve elli yaşında ikimiz de hala yalnız kalırsak birbirimizle para kazanmaya ve birbirimizle evlenmeye söz vererek geçirdiğimiz akşamlardı. Ama sonra kendisinden yirmi küsur yaş büyük, evli bir Orta Çağcıya aşık olarak bana ihanet etti. Ve sonra, daha da affedilemez bir şekilde, çalışmasını sağlamak.

"Cumartesi hangi bok içindeydin?" Masanın üzerine çıktı ve bana baktı. "Bir köşede oturup insanları yargılamamız gerekiyordu."

Utanmayacakmış gibi davrandığım o omuz silkmelerden birini yaptım. "Geldi, bir kokteyl aldı, güzel bir yenilikçiden geri tepti, rezil oldu."

"Ha." Priya'nın ağzı çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Senin için oldukça normal bir akşam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geri dönüş yaptığım halde, bunun tamamen adil olduğunu bilmeni istiyorum."

"Bu yüzden söyledim. Her neyse, nedir bu büyük musibet?"

"Bridget," dedi James Royce-Royce, "varlığıyla bizi henüz şereflendirmedi."

Priya gözlerini devirdi. "Bu bir felaket değil. Bu her zamanki gibi bir iş."

Bridge'i beklemek yirmi dakika ile asla arasında bir şey sürebileceğinden, içimdekileri döktüm. Resimler, bağışçılar ve saygın bir erkek arkadaş statüm yoksa iş açısından nasıl tamamen mahvolacağım hakkında.

İlk tepki veren James Royce-Royce oldu. "Bu," dedi, "her türlü terbiyeye karşı yapılmış en çirkin ihlaldir. Sen bir çevre hayır kurumu için bağış toplayıcısın, yarışmacı değil*aşk adası*"

"Kabul ediyorum." Muhteşem Benimle Çıkmayan Tom içkisinden bir yudum aldı, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Bu hiçbir düzeyde uygun değil. Bu benim alanım değil, ama burada bir iş mahkemesi için bir davanız var.

Hüzünlü bir şekilde omuz silktim. "Belki, ama çok gey olup bağış toplama etkinliğimizi baltalarsam, o zaman tribün yapacak bir işverenim olmaz."

"Görünüşe göre" - Priya gökkuşağı dantelini Dokümanlarına yeniden bağlamak için durakladı

—"iki seçeneğiniz var. Kovulun ya da aşı olun."

Bu ona James Royce-Royce'tan gözlük üstü bir görünüm kazandırdı. "Priya, sevgilim, duygusal olarak destekleyici olmaya çalışıyoruz."

"Duygusal olarak destekleyici olmaya çalışıyorsun," dedi. "Yararlı olmaya çalışıyorum."

"Duygusal destek faydalıdır, seni Technicolor reprobası."

Aralarındaki çekişmeyle ilgili eski güzel anılara sahip olmayan Tom içini çekti. "Eminim ikimiz de olabiliriz. Ama Luc'u buna uyması için cesaretlendirmemiz gerektiğinden emin değilim.

"Bak," dedim ona, "çok doğru ve çok naziksin ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden hepinizin gemiye binip bana bir erkek bulmanızı istiyorum.

Endişe verici derecede uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Tom onu kırdı. "Tamam aşkım. Eğer istediğin buysa. Ancak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantes.org

alanı biraz daraltmanız gerekecek. Ne arıyorsun?"

“Beni duymadın mı? Bir adam. Herhangi bir adam. Takım elbise giyebildiği, havadan sudan konuşabildiği ve bağış toplama etkinliğinde beni utandırmadığı sürece.”

"Luc, ben..." Elini saçlarından geçirdi. "Gerçekten yardım etmeye çalışıyorum. Ama bu korkunç bir tavır. Yani, ne yapmamı bekliyorsun? Eski sevgilimi ara ve şöyle ol,*Hey, Nish, harika haber. Seninle çıkmak isteyen inanılmaz derecede düşük standartlara sahip bir arkadaşım var.*?”

En son yüksek standartlarım olduğunda, adam beni en iyi arkadaşım için terk etmişti.

James Royce-Royce sesli bir nefes aldı. Ve birdenbire herkes dikkatle farklı yönlere bakmaya başladı.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. “Ben... Üzgünüm. Şu anda biraz üzgünüm ve bir pislik olmayı bir savunma mekanizması olarak kullanıyorum.

"Problem değil." Tom birasına geri döndü.

"Sorun değil çünkü alınmadım ve seni huysuz bulmuyorum" mu yoksa "sorun değil sen bir pisliksin çünkü biz aslında arkadaş değiliz." Kahrolası casuslar. Ve yanılmış gibi değil. Burada çok sordum.

"Mesele şu ki" -en yakın şişenin üzerindeki etiketi almaya başladım- "ilişki şeyini... bir süredir yapamıyorum. Muhtemelen hepiniz önümüzdeki otuz yılı ortaklarınızla Noel'de kimin benimle kalacağını tartışarak geçireceksiniz. Ama yapamam—”

"Ah, Luc," diye haykırdı James Royce-Royce, "Casa de Royce-Royce'ta her zaman hoş karşılanacaksın."

"Konu tam olarak bu değil ama bilmek güzel."

"Bir dakika bekle." Priya çizmelerinin üzerinden baktı ve parmaklarını şaklattı. “Anladım. Birini işe al. İşe atlayacak en az otuz kişi düşünebilirim.

"Bir fahişe bulmamı tavsiye etmenden mi yoksa senin zaten otuz fahişe tanıdığından mı daha çok rahatsız olduğumu bilemiyorum."

Bana şaşkın bir bakış attı. “Çoğunlukla işsiz aktörleri veya performans sanatçılarını düşünüyordum, ama ne işe yararsa. Gerçi şimdi bahsediyorsun

Bence Kevin 2000'lerin sonlarında biraz eskortluk yaptı ve Sven hala yanlısı baskınlık yapıyor.

"Vay." Dünyanın en alaycı başparmağını kaldırdım. Kulağa mükemmel geliyor. 'Magazin dergilerinden uzak durmaya çalışmanın' hangi kısmını anlamadın?

"Ah, hadi ama. O sevimli. O bir şair. Bunu öğrenmeyecekler.” "Onlar*Her zaman*anlamak."

"Pekala," -Priya bana biraz sinirlenmiş görünüyordu- "bir erkek, herhangi bir erkek derken aslında çok dar, orta sınıf ve biraz heteronormatif bir kabul edilebilirlik tanımına uyan herhangi bir erkeği kastediyordun."

"Evet. Tanınmış bir ekolojik hayır kurumu için çalışıyorum. Hedef demografimiz dar, orta sınıf ve biraz heteronormatif."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

"Lütfen," diye yalvardım, "ne seks işçisi ne de benim için fazla iyi olan bazı arkadaşların olmalı."

Sonra James Royce-Royce eğildi ve James Royce-Royce'a bir şeyler fısıldadı.

James Royce-Royce'un yüzü aydınlandı. "Bu harika bir fikir şeker erik. O mükemmel olurdu. Ama sanırım geçen Temmuz ayında Neasden'den bir yeminli mali müşavirle evlendi."

James Royce-Royce üzgün görünüyordu.

Etiketi bira şişesinden tamamen çekip buruşturdum. "Sağ. Şimdiye kadarki seçeneklerim: muhtemelen zaten evli biri, otuz fahişe ve Nish adında bir adam, Tom'la çıkmış ve bu nedenle beni biraz aşağılayıcı olarak görecek.

"Ben," dedi Tom yavaşça, "Nish'in onun senin için fazla iyi olduğunu düşüneceğini düşündüğümü düşünmeni sağlamak istemedim. Sizi tanıştırmaktan mutluluk duyarım. Sadece Instagram hesabından biriyle görüştüğünden oldukça eminim."

"Pekala, kovuldum." Kafamı masaya sandığımdan daha sert bir şekilde vurdum.

"Üzgünüm, çok üzgünüm." Bridget'in sesi bira bahçesinde gümbür gümbür çınladı ve onun acilen yalpaladığını görmek için yüzümü yana çevirdim.

her zaman pratik olmayan topuklarıyla çimlerin üzerinde. "Ne olduğuna inanamayacaksın. Bunun hakkında gerçekten konuşamam. Ancak yazarlarımızdan birinin bu son derece prestijli gece yarısı sürümünü bu gece yayınlaması planlanmıştı ve kitapları Foyles'a taşıyan kamyon bir köprüden geçerek nehre girdi ve şimdi sadece yarısı mahvolmakla kalmadı, diğer yarısı da son derece iyi organize olmuş hayranlar tarafından temizlendi ve internetin her yerinde spoiler var. Sanırım kovulacağım." Ve bununla birlikte nefes nefese Tom'un kucağına çöktü.

Kollarını ona doladı ve onu yakınına çekti. "Bu senin hatan değil, Bridge. Bunun için seni kovmayacaklar."

Bridget Welles: Belirteçli Heteroseksüel Arkadaşım. Hep geç, hep krizin ortasında, hep diyette. Her ne sebeple olursa olsun, o ve Tom birlikte gerçekten iyiler. Ve kendi pisliğim yüzünden Tom konusunda mahvolmuş olsam da, onun ne kadar harika, sevgi dolu bir insan olduğunu gören ve aynı zamanda bir kutu kurdele kadar eşcinsel olmayan birini bulması çok güzel. Öte yandan Luc, dedi Priya, kesinlikle kovulacak. eğer bir erkek arkadaşı olmazsa."

Bridge, lazer güdümlü bir tarih başlatıcısı gibi üzerime odaklandı. Ah, Luc, çok memnun oldum. Yıllardır sana bir erkek arkadaş bulman için uğraşıyorum.

Kafamı masadan kaldırdım. "A+ öncelikler, Bridge."

"Bu en güzel şey." Heyecanla ellerini birbirine kenetledi. "Mükemmel adamı tanıyorum."

Kalbim battı. Bunun nereye varacağını biliyordum. Bridget'i seviyorum ama yakın çevremiz dışında sadece bir eşcinsel tanıyor. "Oliver deme."

"Oliver!"

"Oliver'la çıkmıyorum."

Gözleri kocaman oldu ve acıdı. "Oliver'ın nesi var?"

Oliver Blackwood ile tam olarak iki kez karşılaşmıştım. İlk seferinde, Bridget'in iş partilerinden birinde sadece iki eşcinsel erkek olmuştuk. Birisi bize gelip bir çift olup olmadığımızı sormuştu ve Oliver son derece tiksinmiş görünerek, "Hayır, bu sadece karşı karşıya geldiğim başka bir homoseksüel" diye cevap vermişti.

yanında." İkinci seferinde çok sarhoştum ve çok çaresizdim ve onu benimle eve gelmesi için davet ettim. Bundan sonra olanlara dair anılarım pusluydu ama ertesi sabah büyük bir bardak suyun yanında tamamen giyinik bir halde yalnız uyanmıştım. Her iki durumda da, benzersiz bir şekilde küçük düşürücü bir şekilde, her birimizin bir ligimiz olduğunu açıkça belirtmişti ve onunki benimkinin çok dışındaydı.

"O... benim tipim değil," diye denedim.

Priya'nın fahişelerini geri çevirdiğim için hâlâ sarhoş olduğu belliydi. "Tam da aradığınızı söylediğiniz türden bir adam. Yani inanılmaz derecede sıkıcı."

"Sıkıcı değil," diye itiraz etti Bridge. "O bir avukat... ve... ve çok iyi biri. Pek çok insan onunla çıktı."

Ben titredim. "Ve bu bir kırmızı bayrak değil*hiç*"

"Alternatif olarak," diye önerdi Tom, "buna şöyle de bakabilirsin: ikiniz tamamen normal, sağlıklı bir flört hayatınız oldu."

"Onun için neden hiçbir zaman işe yaramadığını bilmiyorum." Bridget, korkunç arkadaşının bekar olmasına gerçekten şaşırmış görünüyordu. "O çok sevimli. Ve çok iyi giyiniyor. Evi de çok temiz ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş."

James Royce-Royce'un yüzü asıktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum hayatım ama tam olarak aradığın gibi görünüyor. Adamla görüşmeyi bile reddetmek büyük bir nezaketsizlik olur."

"Ama o kadar mükemmelse," diye belirttim, "güzel işi, güzel evi ve güzel kıyafetleriyle, benden ne işi olacak ki?" "Sen de hoşsun." Bridget'in ellerinden biri teselli edercesine benimkine indi. "Öyle değilmişsin gibi davranmak için çok uğraşıyorsun. Ve her neyse, ayrıl her şey bana. Bu tür şeylerde çok iyiyimdir."

Flört hayatımın bir köprüden nehre düşmek üzere olduğundan oldukça emindim. Ve muhtemelen internetin her yerinde spoiler ile karşılaşacaksınız. Ama Tanrı yardımcım olsun, en büyük umudum Oliver Blackwood'muş gibi görünüyordu.

Bölüm 6

Üç gün sonra, doğru muhakeme etmeme rağmen ve itirazlarıma rağmen, Oliver Blackwood'la bir randevuya hazırlanıyordum. WhatsApp grubu - One Gay More - özellikle ne giymememem gerektiği konusunda tavsiyelerle canlıydı. Bu da gardırobumdaki her şeye eşit görünüyordu. Sonunda en dar kot pantolonum, en sivri ayakkabılarım, bulabildiğim ütü gerektirmeyen tek gömlek ve özel dikim bir ceketle gittim. Herhangi bir moda ödülü kazanmayacaktım ama "hiç çaba sarf etmedi" ile "iğrenç derecede çaresiz" arasında güzel bir denge kurduğumu düşündüm. Ne yazık ki, fıstık galerisinin onayı için çok fazla mesajlaşma, gevezelik etme ve selfie çekme beni geciktirmişti. Öte yandan Oliver, Bridget'in bir arkadaşıydı, bu yüzden muhtemelen yıllar içinde geç kalmaya karşı belirli bir tolerans geliştirmişti.

Quo Vadis'in kapısından dörtnala geçerken - onun seçimi; Bu kadar klas bir şeye gitmeye cesaret edemezdim - aslında gecikmeye karşı herhangi bir tolerans geliştirmediği hemen anlaşıldı. Köşedeki bir masada oturuyordu, vitray pencerelerden gelen ışık safir ve altın tonlarında kaşlarını çatıyordu. Bir elin parmakları sabırsızca masa örtüsüne vurdu. Diğeri cep saatini cep telefonuna takmıştı ve bunu daha önce birkaç kez yapmış bir adam edasıyla kontrol etmekteydi.

Cidden ama. Bir fob. Hatta kim?

"Çok üzgünüm," dedim nefes nefese. "Ben... ben..." Hayır, hiçbir şeyim yoktu. Bu yüzden bariz olana geri dönmek zorunda kaldım. "Geciktim."

"Olur böyle şeyler."

Geldiğimde, 50'lerde bir çay dansındaymışız gibi ayağa kalkmış ve karşılık olarak ne yapmam gerektiği konusunda beni tamamen kaybetmiş halde bırakmıştı. Elini sıkmak mı? Yanağından öpmek mi? Refakatçimle kontrol eder misin? "Oturmalı mıyım?"

"Eğer" - kaşlarından biri merakla yukarı kalktı - "başka bir nişanın yoksa."

Bu bir şaka mıydı? "HAYIR. Hayır. Ben, ee, tamamen seninim.

Misafirim ol işareti yaptı ve ben zarafetsizce bankete sıyrıldım. Mozzarella telleri kadar sosyal olarak rahatsız edici bir sessizlik aramızda uzadı. Oliver tam olarak hatırladığım gibiydi: Havalı, temiz, modern sanat eseri bir adamdı.*İnce Çizgilerde Onaylanmama*. Ve beni sinir edecek kadar yakışıklı. Kendi yüzüm, sanki Picasso onu kötü bir günde yaratmış gibi görünüyordu - annemle babamın parçaları, sebepsiz yere bir araya getirilmişti. Ancak Oliver, on sekizinci yüzyıl filozoflarının Tanrı'nın varlığının kanıtı olarak kabul edecekleri türden mükemmel bir simetriye sahipti.

"Göz kalemi mi sürüyorsun?" O sordu. "Ne?

HAYIR."

"Gerçekten mi?"

"Şey, hatırlayacağım türden bir şey. Gözlerimin böyle göründüğünden oldukça eminim."

Biraz gücenmiş görünüyordu. "Saçma."

Neyse ki, bu noktada menülerle birlikte bir garson belirdi ve birkaç dakikalığına birbirimizi görmezden gelmemiz için bize bir bahane verdi.

"Başlamalısın," dedi Oliver, "tütsülenmiş yılanbalığı sandviçiyle. Bu bir uzmanlık alanı.

Menü, elle çizilmiş resimler ve en üstte bir hava durumu raporu bulunan bir geniş sayfa şeklinde geldiğinden, neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Bir onluk olsa iyi olur."

"Ben ödeyeceğime göre, bunun seni ilgilendirmesine gerek yok."

Kıvrandım, bu da kot pantolonumun deride gıcırdamasına neden oldu. "Yarı yarıya gidersek daha rahat olurum."

"Restorantı seçseydim yapmazdım ve Bridget'in senin bok böcekleriyle çalıştığını söylediğine inanıyorum."

"Çalışıyorum*için*bok böcekleri." Tamam, kulağa daha iyi gelmiyordu. "Yani, onların korunması için çalışıyorum."

Kaşlarından biri daha seğiriyor. "Korunmaya ihtiyaçları olduğunun farkında değildim."

"Evet, çoğu insan da değil. İşte sorun bu. Bilim tam olarak benim güçlü noktam değil ama kısa versiyon, toprak için iyiler ve soyu tükenirse hepimiz açlıktan öleceğiz.

"Öyleyse iyi iş çıkarıyorsun, ama büyük isimli yardım kuruluşlarının bile özel sektörden çok daha az ödediğini biliyorum." Sert, tunç grisi olan gözleri benimkileri öyle uzun süre öyle sabit tuttu ki, gerçekten terlemeye başladım. "Bu benden. Israr ediyorum."

Tuhaf bir şekilde ataerkil geliyordu ama ikimiz de erkek olduğumuz için bundan şikayet etmeme izin verildiğinden emin değildim. "Imm..."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senin için sipariş vermeme izin verebilirsin. Burası benim en sevdiğim restoranlardan biri ve" -yanlışlıkla beni masanın altına tekmeledi- "özür dilerim... İnsanları orayla tanıştırmaktan zevk alıyorum."

"Puronu daha sonra kesmemi mi bekleyeceksin?" "Bu bir örtmece mi?"

"Sadece*Diş*" iç çektim Ama iyi. Sanırım benim için sipariş verebilirsiniz. Eğer gerçekten istiyorsan."

Yaklaşık 0,2 saniye boyunca, tehlikeli bir şekilde mutluya yakın göründü.

"Yapabilirim?"

"Evet. Ve" -Tanrım, neden her zaman bu kadar küstahtım?-"özür dilerim. Teşekkür ederim."

"Herhangi bir diyet kısıtlamanız var mı?"

"Hayır. Ben bir şey yerim. Um. Gurme. Yani."

"Ve…" O tereddüt etti. Daha sonra sınanmış ile numara yapmak O yoktu. " içiyor muyuz?"

Kalbim, konuşma hakkında söylenen herhangi bir şeye teğet olarak bile yaklaştığında her zaman yaptığı gibi, yarı ölü balık yüzüstü bıraktı.

yıllar boyunca ben. "Buna inanmak için bir nedenin olmadığını biliyorum ama ben alkolik değilim. Ya da bir sekskolik. Ya da bir uyuşturucu bağımlısı."

Uzun bir sessizlik oldu. Ölmek isteyerek bembeyaz masa örtüsüne baktım.

"Eh," dedi Oliver sonunda. "İnanmak için bir nedenim var."

İdeal bir dünyada, korkunç bir haysiyetle davranırdım. Aslında içinde yaşadığım dünyada, ona somurtkan bir bakış attım. "Hangisi?"

"Bana aksini söyledin. Yani içiyor muyuz?"

Midem vahşi bir serbest düşüşe geçmişti. Nedenini pek bilmiyordum. Sakıncası yoksa yapamaz mıyız? Alkolle ilgili tıbbi sorunlarım olmasa da, sıvandığımda kendimi biraz baştan çıkarma eğilimindeyim.

"Farkındayım."

Ve ondan neredeyse hoşlandığımı düşünmek. Teknik olarak ondan hoşlanmam gerekmese de, onu kovulmayacağım kadar uzun süre benimle çıkacak kadar ondan hoşlandığımı düşünmesini sağlamalıydım. İyiydi. Bunu yapabilirdim. büyüleyici olabilirim. Doğal olarak çekiciydim. Çeyrek İrlandalı ve çeyrek Fransızdım. Bundan daha çekici olamazsın.

Garson döndü ve ben somurtkan bir sessizlik içinde otururken Oliver siparişimizi verdi. Tüm deneyim biraz garipti, çünkü onu ne kadar aşağılayıcı bulmam gerektiğini hâlâ çözememiştim. Düzenli olmasını kesinlikle istemezdim. Ama aynı zamanda alenen sahiplenilmekten zevk alan zavallı, yalnız bir yanım da vardı. Özellikle de Oliver Blackwood gibi bir adam tarafından. Bir şeye değmeye tehlikeli bir şekilde yakındı.

Garson gittiğinde, "Fark etmeden edemiyorum," diye başladım, "eğer bu balık sarnie hepsi bu kadar ve bir paket cips ise, bir tane yemiyorsun."

"Evet. Kuyu." Şaşırtıcı bir şekilde, Oliver'ın kulaklarının çevresi biraz pembeleşti. "Ben vejeteryanım."

"Öyleyse sihirli yılan balığını nereden biliyorsun?"

"Daha önce et yedim ve hoşuma gitti. Sadece etik olarak haklı çıkaramayacağım bir noktaya ulaştım.

"Ama orada neşeyle oturup benim bir tür ürkütücü karni-röntgenci gibi ölü hayvan parçalarını yememi mi izleyeceksin?"

Göz kırptı. “Bunu bu şekilde düşünmemiştim. Sadece yemeğin tadını çıkarmanı istedim ve ilkelerimi, onları paylaşması gerekmeyen insanlara asla empoze etmem."

Ben miydim yoksa temelde "Etik dışı davrandığını düşünüyorum ama sanırım senden daha iyisini bekleyemem" mi demişti? Bunu-çalıştırmak ve-işimi-kurtarmak-olgun tepkisi, bunun kaymasına izin vermek olacaktır. "Teşekkürler. Akşam yemeğimi her zaman bir tutam kutsallıkla servis etmeyi severim.

"Bu hiç adil değil." Oliver tekrar hareket etti ve beni tekrar tekmeledi. "Özellikle sana sormadan vejetaryen yemek sipariş etsem, aynı derecede, hatta daha fazla gücenmiş olacağın düşünülürse. Ayrıca seni ayaklarımla yakalayıp durduğum için üzgünüm. Seninki asla olmasını beklediğim yerde değil.

Ona en acımasız bakışlarımı attım. "Olur böyle şeyler."

Sohbet üzerimizde çok fazla ölmemişti, geri çekilip kafasından vurulmuştu. Ve sağlık görevlisi oynamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tam olarak toparlayamadım ya da nasıl yapacağımı çözemedim.

Bunun yerine, az önce gelen pişmiş salisfy ve parmesandan biraz çıtır çıtır yedim (salisfy'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmamasına ve Oliver'a bunu sorma zevkini vermek istemememe rağmen lezzetliydi) ve gerçekten katlanabileceğim biriyle burada olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim. Parlak boyalı pencereleri ve karamel deri koltukları olan sevimli, rahat bir yerdi ve yemeklerin harika olacağı belliydi. Yıldönümleri ve özel günler için tekrar geldiğin ve orada paylaştığın mükemmel ilk randevuyu hatırladığın türden bir restoran.

Balık sarnisi ortaya çıktığında, neredeyse şimdiye kadar yediğim en mükemmel şey olduğu ortaya çıktı: Dumanlı yılan balığı dilimlerinin etrafına sarılmış tereyağlı ekşi hamur, gerçekten ateşli yaban turpu ve Dijon hardalı ile kaplanmış ve balığın etli yoğunluğunu kesecek kadar keskin kırmızı soğan turşusu ile servis edilmiş. Sanırım gerçekten inledim.

"Tamam," dedim nefesimi aldıktan sonra. "Fazla aceleci davrandım. Bu o kadar iyiydi ki seninle hemen hemen evlenebilirim.”

Belki ben dünyayı yılanbalığı renkli gözlüklerle görüyordum ama o sırada Oliver'ın gözlerinde gümüşi bir dokunuş vardı. Ve düşündüğümden daha yumuşaktı. "Beğendiğine sevindim."

“Hayatımın geri kalanında her gün bir tane yiyebilirim. Bunların var olduğunu nasıl bilebilirsin ve onlardan vazgeçebilirsin?”

"Ben... yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüm."

"Bunun gerçekten övgüye değer mi yoksa gerçekten trajik mi olduğunu söyleyemem."

Kendinden emin bir şekilde omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. Ve aramızdaki sessizlik, hâlâ rahat olmasa da biraz daha az pürüzlü görünüyordu. Belki de bu iyi olacaktı. Belki de ölü bir balık bizi kurtarmıştı.

"Yani... uh..." Sandviç keyfime devam ederken, biraz daha çaba sarf edebileceğimi hissettim. "Avukat falan olduğunu hatırlıyor gibiyim?"

"Ben bir avukatım, evet."

"Peki sen ne yapıyorsun... avukat?"

"Ben..." Ayakkabısının burnu dizime çarptı. "Tanrı. Üzgünüm. Yine yaptım.

"Söylemeliyim ki, çok sert bir ayak oyunu oynuyorsun." "Sizi temin ederim, her seferinde kazara oldu."

O kadar utanmış görünüyordu ki ona acıdım. "Benim. Ben tamamen bacaklarım. İkimiz de masa örtüsünün altına baktık.

"Ya ben..." diye önerdim, ayaklarımı sağa doğru sallayarak.

İtalyan deri oxford ayakkabısını sola doğru karıştırdı. "Ve ben gidiyorum..."

Kendimizi yeniden düzenlerken ayak bileği benimkine sürtündü. Ve sevişmeyeli çok uzun zaman olmuştu, çünkü neredeyse bayılacaktım. Dikkatimi masa altı müzakerelerimizden uzaklaştırarak, sanki tek başımıza (- ayaklı mı?) Orta Doğu'ya barış getirmişiz gibi, bu çarpık yarım gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

Ve birdenbire çok daha katlanılabilir hale geldi. O kadar katlanılabilirdi ki, neredeyse kendimi böyle gülümseyen ve mecbur kalmasam bile bana harika yılanbalığı sandviçleri alan bir adama katlanırken görüyordum.

Bu ondan hoşlanmamaktan çok daha kötüydü.

Bölüm 7

"Senin... işin?" Bir kase granolanın tüm yumuşaklığıyla sordum. "Ah. Evet.

Pekala, ben" - bu sefer ayağı sadece benim yan tarafımı okşadı.
masanın altında sallandı - "ceza savunmasında uzmanlaşın. Ve sen de bu işi bitirebilirsin.

"Neyi bitirelim?"

"Ceza savunmasında çalıştığınızı söylediğinizde herkesin sorduğu soru."

Bu rahatsız edici bir şekilde bir sınavda başarısız olmak gibiydi. Kör bir panik içinde, aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Peruğun içinde seks yapıyor musun?"

Bana baktı. "Hayır, çünkü çok pahalılar, çok rahatsızlar ve işe giderken benimkini giymem gerekiyor."

"Ah." Başka bir soru bulmaya çalıştım. Ama şimdi tek düşünebildiğim "Cüppenin içinde seks yapıyor musun?" ve belli ki bu yardımcı olmayacaktı.

"İnsanların genellikle sorduğu soru," diye devam etti, sanki oyunda onun repliklerini hatırlayan tek kişiymiş gibi, "tüm hayatını tecavüzcüleri ve katilleri tekrar sokağa salarak geçirirken kendinle nasıl yaşıyorsun?"

"Aslında bu güzel bir soru."

"Cevap vermeli miyim?"

"Eh, gerçekten istiyor gibisin."

"İsteyip istemediğimle ilgili değil." Çenesi kasıldı. "Düşünmezsem ahlaksız bir vurguncu olduğumu düşünüp düşünmeyeceğinle ilgili."

İyi, kötü ya da kayıtsız, onun ya da herhangi birinin benim fikirlerimi bu kadar önemseyeceğini hayal edemezdim. Ellerimi git dercesine iki yana açtım. "Sanırım o zaman bana söylesen iyi olur."

"Kısa versiyonu şu: bir çekişmeli adalet sistemi mükemmel değil, ama elimizdekilerin en iyisi. İstatistiksel olarak evet, mahkemede savunduğum insanların çoğu suçlu çünkü polis işlerini geniş ölçüde yapabiliyor. Ancak muhtemelen bunu yapmış olan kişilerin bile gayretli bir yasal savunma hakkı vardır. Ve bu benim ideolojik olarak bağlı olduğum bir ilke."

Neyse ki, tam dramatik potansiyeline ulaşmak için sadece biraz hareketli fon müziğine ihtiyaç duyan bu monologu sunarken

—Bana gerçekten muhteşem bir turta ikram edildi. Sığır etinin neredeyse eriyecek kadar yumuşak olduğu, sosun içinde yüzdüğü ve çıtır hamur işi kapağı tarafından zar zor tutulduğu ortaya çıktı.

"Vay canına" - turtadan yukarı baktım ve doğruca Oliver'ın en sert, en soğuk bakışlarına çarptım - "bu konuda gerçekten savunmacı görünüyorsun."

"Sadece en başından dürüst olmanın yardımcı olduğunu görüyorum. Ben buyum, yaptığım şey bu ve yaptığım şeye inanıyorum."

Aniden pancarına zar zor dokunduğunu fark ettim, sanırım öyleydi? Pancar ve diğer erdemli sebzeler. Ellerini masaya o kadar sıkı kenetlemişti ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

"Oliver," dedim yumuşak bir sesle, adını daha önce hiç söylemediğimi fark ettim ve ne kadar mahrem olduğundan kafam karıştı. "Senin kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Bilmelisin ki benden hiçbir şey gelmiyor, çünkü ne tür bir insan olduğunu öğrenmek için sadece bir gazete al veya adımı Google'da ara.*BEN*ben."

"Ben" -şimdi farklı bir nedenle rahatsız görünüyordu- "ününüzün farkındayım. Ama seni tanıyacaksam, Lucien, senden gelmesini tercih ederim."

Bok. Bu birdenbire gerçek olmuştu. Bir erkeğin seninle birkaç ay çıkacak kadar senden hoşlanmasını sağlamak, ama kafanı alt üst eden, uykunu bozan ve seni sabahın üçünde banyoda yerde ağlatan o tuhaf duygu şeyleriyle uğraşmak zorunda kalacak kadar değil ne kadar zor olabilir? "Eh, başlangıç olarak, ben Luc."

"Luke?" Her nasılsa, insanlar onu bir ile telaffuz ettiğinde her zaman anlayabilirdim.*k*

ve bir*Bu*. "Lucien'in bu kadar güzel bir isim olması çok yazık." "Aslında bu İngilizce telaffuzu."

"Kesinlikle değil" - irkildi - "*Bu rüya*Amerikalıların sahip olacağı gibi mi?

"HAYIR. Tanrım hayır. Annem Fransız."

"Ah. Lucien, öyleyse." Bunu da mükemmel bir şekilde, son hecenin yarı yutulmuş yumuşaklığıyla, bana gülümseyerek söyledi - ondan gördüğüm ilk tam gülümsemeydi ve tatlılığıyla şok ediciydi. "Hareket mi? Fransızca konuşmak ister misin?" Daha sonra olanlar için gerçekten hiçbir mazeret yok. Sanırım sadece bana gülümsemeye devam etmesini istiyordum. Çünkü nedense dedim ki, "Oui

Evet. Biraz."

Ve sonra, beni dehşete düşürerek, Tanrı bilir ne olduğunu sarstı.

Beni D aldığım GCSE Fransızcamın dibini sıyırmakla baş başa bırakıyor. Banyo nerede?"

Tamamen şaşkın, diye işaret etti. Bu yüzden tuvalete gitmek zorunda kaldım. Ve geri çekildiğimde, hemen "Hiç Fransızca konuşmuyorsun, değil mi?"

"HAYIR." Başımı eğdim. "Yani, ben büyürken annem ikisini de kullanıyordu ama ben hâlâ inatla tek dil konuşuyordum."

"Öyleyse bunu neden söylemedin?"

"Bilmiyorum. Sanırım senin de Fransızca bilmediğini farz etmiştim?"

"Fransızca konuşamadığım halde neden Fransızca konuşabileceğimi ima edeyim ki?"

Ağzıma sallanan bir çatal dolusu turta tıkıştırdım. "Haklısın. Bu yapılacak çılgınca bir şey olurdu.

Sessizliklerimizden bir diğeri. Rahatsızdan korkunça bir ölçekte, muhtemelen bunu nahoş olarak değerlendirirdim ve ne yapacağımı bilemedim. İğneyi "tehlikeli derecede samimi" den uzaklaştırmayı kesinlikle başarmıştım. Ne yazık ki şimdi doğrudan "cehennemde bir şans değil" i işaret ediyordu.

Onu tekmelemeyi yarı yarıya düşündüm. Sadece nasıl tepki vereceğini görmek için. Ama bu muhtemelen rastgele Fransızca konuşuyormuşum gibi davranmak kadar tuhaftı. Tanrı. Bu

Bu yüzden asla düzgün bir erkek arkadaş ya da yarı-kabul edilebilir bir geçici ikame bulamayacaktım. İnsanlarla romantik bir şekilde ilişki kurmak için sahip olduğum her türlü kapasiteyi kaybetmiştim.

"Nasıl bu kadar akıcı konuşuyorsun?" Akşamı kurtarmak için beceriksizce sordum.

"Tanrım, ah" - mahcup bir şekilde sebzelerinden arta kalanları dürttü - "ailenin Provence'ta bir tatil evi var."

Tabii ki yaptılar. "Tabii ki." "Bununla

ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. “Sadece, hayal edebiliyorum. İyi, uyumlu ve mükemmel bir şekilde büyümenize şaşmamalı. Ve benim için çok iyi.

"Kesinlikle hiçbir zaman mükemmel olduğumu

iddia etmedim, Lucien." “Ah, şunu kes*Lucien*,

mısın?"

"Üzgünüm. Beğenmediğini anlamadım."

Ama hoşuma gitti. Sorun buydu. Bir şeyleri sevmek için burada değildim. Bir şeyleri sevmek sorundu. Sana daha önce söyledim, diye hırladım, bu Luc. Sadece Luc.”

"Kayıt edilmiş."

Birkaç dakika sonra, ben pencereden dışarı bakarken, Oliver da ellerine bakarken, garson tabaklarımızı toplamaya geldi. Ve bundan birkaç dakika sonra, ravent ile tepesinde bir limon posset geldi. Son derece basitti

- üzerinde pembemsi spiraller bulunan, güneş sarısı kremayla dolu bu küçük beyaz ramekin. Kendimi berbat hissettim.

"Senin için bir şey yok mu?" Oliver'ın önündeki boş yeri işaret ettim.

“Tatlı hayranı değilim. Ama umarım bunu beğenirsin. Çok iyi." "Hayran

değilsen, öyle olduğunu nereden biliyorsun?"

hava tırnak - "'çok iyi'?"

"Ben... Yani... Ben..."

"Benimle paylaşmak ister misin?" Özür dilemeye en çok o zaman yaklaşabildim. Çünkü söyleyebileceğim gibi değildi,*Üzgünüm, bunun işe yaraması için çok çaresizim ve bunun işe yaramasından o kadar korkuyorum ki kırbaçlıyorum*

Oldukça iyi olmanız ve tamamen itici olmamanız ve sıradan bir çocukluk geçirmiş olmanız gibi konularda size karşı.

Her zaman birinin bana bakmasını istediğim şekilde limon kabuğuna bakıyordu. "Belki biraz alabilirim? Daha fazla çatal bıçak isteyeyim.

"Gerek yok."

Tamam aşkım. On bir buçuk saat sonra seksi giyinme vaktim gelmişti. Kremin bozulmamış yüzeyini kırdım ve birkaç parça raventle birlikte mükemmel bir şekilde kaşığın üzerine yerleştirdim. Ve onu Oliver'a uzatarak ona en iyi, en umutlu gülümsememi sundum. Bunun üzerine kaşığı parmaklarımdan aldı, beni öyle bir ezdi ki, bir limonun tadının bile tüm yüzünü mutluluktan hülyalara çevirmesinden zevk alamadım.

"Teşekkür ederim," dedi kahrolası kaşığı geri verirken.

Onu şiddetle muhallebinin içine daldırdım, kalanını sanki can düşmanımmış gibi ağzıma tıktım.

Oliver bir kez daha kafası karışmış halde beni izledi. “Bir tane daha sipariş etmeli miyim?” "Hayır ben iyiyim. Hadi buradan gidelim."

"Ben... ben hesabı alacağım."

Tanrı. Ben flört edilemezdim. Gerçekten flört edilemez. Bridge'in partisindeki o rastgele kişi bizim çıkacağımızı düşündüğünde Oliver'ın neredeyse kusmuş olmasına şaşmamalı. Ona asılmaya çalıştığımda beni yatağa atıp çığlıklar atarak kaçmasına şaşmamalı. Ağzına bir kaşık puding koymam konusunda bana güvenmemesine şaşmamalı.

Bölüm 8

Karşılıklı bir belirsizlik içinde havada süzüldüğümüz Dean Sokağı'na doğru ilerlerken hâlâ kendimden nefret etme sersemliği içindeydim. Yediğim tüm güzel şeyler midemde taşa dönüşmüştü. Bunu mahvetmiştim. Bunu çok kötü becermiştim. Tek yapmam gereken gülümsemek, ona iyi davranmak ve onu birkaç saatliğine yarı değerli bir insan olduğuma ikna etmekti. Ama hayır. Londra'da benimle çıkmaya istekli tek adamın önünde otoyolda bir kirpi gibi kıvrılmıştım. Ve şimdi kovulacaktım.

Oliver boğazını temizledi. "Kuyu. Bunun için… bunun için teşekkür ederim."

Üzerinde Londra'daki her sosyete insanının sahip olduğu uzun palto vardı. Onun dışında uygundu. Ona bu zahmetsiz kalite havasını verdi. Ben orada sürtük kot pantolonla dururken.

"Her neyse," diye devam etti, "ben-"

*Yardım yok. HAYIR.*Eğer şimdi çekip gittiyse, öyleydi. Onu bir daha asla göremeyecektim.

Ve bir daha asla başka bir işim olmayacaktı. Ve hayatım sona erecekti.

Bir plana ihtiyacım vardı. Bir planım yoktu.

Bu yüzden lanet olası aklımı kaybettim ve kendimi ona attım, bir balinanın yüzgecindeki midyenin tüm zarafeti ve çekiciliğiyle ağzımı onun ağzına yapıştırdım. Beni uzağa itmesi saniyeler sürdü, en tatlı anlarda limon kabuğu tadı veren dizleri büken bir sıcaklık ve yumuşaklık bulanıklığı.

"Ne halt...*İsa*" Kurtulma hevesiyle, Oliver restoranın dışındaki saksı bitkilerinden biriyle çarpıştı ve düşmeden önce onu yakalamayı başardı. Bu, temel olarak bir ficusa gönüllü olarak benden daha fazla dokunduğu anlamına geliyordu.

"Bir öpücüktü," dedim, hissetmekten çok uzak olduğum bir kayıtsızlıkla. "Neden?

Daha önce sahip olmadın mı? İnsanlar bazen onları tarihlerde değiş tokuş eder.”

Bana öyle bir gaddarlıkla döndü ki, gerçekten bir adım geri attım. "Bu senin için bir oyun mu? Bridget sana ne söyledi?

"Ne? H-hayır.”

"Bana neler olduğunu anlat." "Hiçbir şey olmuyor."

Bu noktada sokakta bir nevi dans ediyorduk, o peşimden gelirken ben kaldırımda geriye doğru zıplıyordum, ayakkabılar tıkırdıyor ve ceket uçuşuyordu. Açıkça çok bir şey vardı,*çok*Bana yanlış çünkü biraz sıcaktı.

Gözleri parladı. “*Şimdi*”

Bir yan sokakta beklenmedik bir şekilde düzleştiği için kaldırıma takıldım. Ama Oliver ben düşmeden önce bileğimi yakaladı, beni vücuduna doğru çekti ve orada tuttu. Tahminine göre beni bir bitkiyle eşdeğer kılıyordu. Tanrım, ceketi rahattı.

"Lütfen benimle oynamayı bırak, Luc." Şimdi sadece yorgun geliyordu. Hatta belki biraz üzgün. "Bu gerçekten neyle ilgili?"

Kahretsin. Jig yukarıdaydı. “Ben… Geçenlerde yine gazetelere çıktım. Bu yüzden saygın bir erkek arkadaşa ihtiyacım var yoksa işimi kaybederim. Bridge seni önerdi.”

Ve tabii ki Tom başından beri haklıydı. Kulağa korkunç geliyordu. Başımı eğdim, Oliver'ın yüzüne zar zor bakabiliyordum.

"Üzgünüm," diye devam ettim yetersiz bir şekilde. "Akşam yemeği için sana geri öderim." Bunu görmezden geldi. “Bridget düşündü*İD*için iyi ol*Sen*?”

"Eh," -elimi ona doğru salladım- "kendine bak. sen... sen mükemmelsin."

"Affınıza sığınırım?"

"Boş ver." Bu kadar güzel bir şeye dokunmaya hakkım yoktu ama yüzümü paltosuna sakladım. Ve bana izin verdi. "Her zaman benden daha iyi olduğunu düşünüyormuşsun gibi davrandın."

O kadar yakındım ki yutkunduğunu duydum. "Bu... senin inandığın şey bu mu?"

“Pekala, bu doğru. Sen. Şimdi mutlu?"

"Uzaktan değil."

Ardından gelen duraksama, sanki düşüyormuşum gibi kulaklarımda ıslık çaldı.

"Bana tekrar açıkla," dedi sonunda Oliver, "neden bir erkek arkadaşa ihtiyacın var?"

Ona borçlu olduğum en az şey buydu. “Esas olarak, Nisan sonunda yapacağımız bu büyük bağış toplama etkinliği için. Bağışçılarımızın hepsi benim kötü bir eşcinsel olduğumu düşünüyor.”

Kaşlarını çattı. "İyi bir eşcinsel

nedir?" "Senin gibi birisi."

"Anlıyorum."

"Merak etme." Sonunda kendimi onun ceketinden ayırmayı başardım. "Bu senin sorunun değil-"

"Yaparım."

Çenem o kadar sert bir şekilde açıldı ki tıkladı. "Sen ne?"

"Aslında, benim de kolumda biri varken daha sorunsuz ilerleyebilecek bir etkinliğim var. Eğer benim olursan, ben de senin halka açık erkek arkadaşın olurum.

O deliydi. O deli olmalıydı. "Aynı şey değil."

"Yani," - soğuk, gri bakışlarından biri - "ben senin önemli olayın için sana yardım edeceğim, ama sen benimkinde bana yardım etmeyecek misin?"

"HAYIR. Tanrım hayır. Sadece sen havalı bir avukatsın..."

“Ben bir ceza avukatıyım. Çoğu insan bizim dünyanın pisliği olduğumuzu düşünüyor.” “—ve ben gözden düşmüş bir rock yıldızının rezil oğluyum. ben... kendimi tutamıyorum

içmek. gereksiz yere kötüyüm Korkunç kararlar alıyorum. Sana hiçbir şeyde eşlik etmemi istemen mümkün değil."

Çenesi kalktı. "Yine de, benim şartlarım bunlar."

Benimle çok uzun zaman geçirirsen magazin dergilerinde yer alacağını biliyorsun. "İnsanların benim hakkımda ne söylediği umrumda değil."

Güldüm, kulağa ne kadar acı geldiğine kendim bile şaşırdım. “Bunu düşünüyorsun. Sonra bir şeyler söylemeye başlarlar.”

"Riski alacağım."

"Gerçekten mi?" Tanrı. Başım dönerek, kendimi tekrar paltosuna

uzanırken buldum. "Evet. Ama bunu yapacaksak doğru dürüst yapmalıyız."

Ona göz kırptım. Kulağa uğursuz geliyordu. Düzgün bir şekilde iyi değildim. "Standartlaştırılmış testlerde çok kötü performans gösterdiğimi bilmelisin."

"Sadece ikna edici olmak için çaba göstermeni istiyorum. Geçmişin ya da internet dedikodun umurumda değil ama" -burada o sert ağzı sert bir çizgi haline geldi- "Erkek arkadaşımın sadece rol yaptığını aileme açıklamak zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Beklemek. Ailen?"

Evet, ailemin hazirandaki yakut rengindeki evlilik yıldönümleri. Yalnız gitmek istemiyorum."

"Provence'ta mı?" diye sormadan edemedim.

"Milton Keynes."

"Ve sen beni ciddiye almak mı istiyorsun? Ailenle tanışmak

için mi? "Neden?"

Bir kahkaha daha attım. "Ne kadar vaktin var?" "Bunu

yapmak istemiyorsan Luc, bana söyleyebilirsin."

Beni asla aramayacaktı.*Lucien*yine öyle miydi? Bir çeşit pislik gibi isteklerime saygı gösterecekti. "Hayır hayır." Hızla ellerimi havaya kaldırdım. "Yaparım. Bence korkunç bir hata yapıyorsun."

"Buna benim karar vermem gerekiyor." Durdu, elmacık kemiklerinin yontulmuş kemerinin üzerinde bir kızarıklık geziniyordu. "Açıkçası, kurguyu sürdürmek aramızda belirli bir derecede fiziksel temas gerektirecek. Ama lütfen beni bir daha öpme. En azından ağzında değil."

"Neden? Sen Julia Roberts mısın?*Güzel kadın*?"

Kızarıklığı derinleşti. "HAYIR. Ben sadece bu samimiyeti gerçekten sevdiğim insanlara ayırmayı tercih ediyorum.

"Ah." Bazen, aşı olduğunuz kadar incindiğinize yarı yarıya inanabilirsiniz. Bağışık hale getirildi. Sonra birisi sana böyle bir şey söylüyor. Ağzımı zorlayarak sırıttım. "Gördüğün gibi, bu benim için sorun değil."

Tek tesellim, Oliver'ın da pek mutlu görünmüyor olmasıydı. "Görünüşe göre öyle değil."

Ama merak etme. Son kanıtlara rağmen, dudaklarımı senden uzak tutabiliyorum."

"İyi. Teşekkür ederim."

Sessizlik aramızda ağır bir şekilde çalkalandı. "Peki," diye sordum, "şimdi ne olacak?" Benimkinde brunch mı? Bu pazar?"

Haftada iki kez mi? Daha Beetle Drive'a varmadan benden bıkacaktı. Ondan ya bıkacaktım ya da bıkmayacaktım. Ve "olmaz" şu anda üstesinden gelinemeyecek kadar korkutucuydu.

"Eğer bu işe yarayacaksa," ciddi ciddi bana baktı, "birbirimizi tanımamız gerekiyor, Luc."

"Bana Lucien diyebilirsin," diye patladım. "Yapmadığını söylediğini sanıyordum..."

"Bana özel adın olabilir. Yani," -birden nefesimi tutamadım- "bana özel sahte adın. Bu bir şey, değil mi? Bu çiftler yapar.

"Ama sahip olmak istemiyorum*sahte*senin için özel isim*gerçekten*sevmiyorum." Yine o ışık vardı. Gözlerinin soğuk çeliğinde o gizli gümüş benekler. "Bu beni berbat bir sahte erkek arkadaş yapar."

"Bu iyi. aşırı tepki verdim Umurumda değil. "Bu pek de onay sayılmaz."

"Umursamıyorum demek istiyorum." beni mi yapacaktı*dilenmek*? Kimi kandırıyordum? Muhtemelen gidiyordum.

İlişkilerin berbat olmasının nedeni buydu: ihtiyaç duymamaktan son derece mutlu olacağın bir şeye ihtiyaç duymana neden oluyordu. Ve sonra onları götürdüler.

Bana o fazla araştıran, fazla samimi bakışlarından birini attı. "Pekala, eğer istediğin buysa."

Kendimden sessizce nefret ederek başımı salladım. "İstediğim bu."

"O zaman pazar günü görüşürüz..." Gülümsedi. Oliver Blackwood gülümsüyordu. Bana. Benim için. Benden dolayı. "…*Lucien*"

Bölüm 9

"Yani," dedim Alex Twaddle'a, "bir adam bir bara giriyor. Oturur ve işte bir kase fıstık. Fıstık dolu kaseden bir ses gelir ve şöyle der:*Hey, saçların harika görünüyor*. Ve sonra barın diğer tarafındaki sigara makinesinden gelen diğer ses şöyle diyor:*hayır değil,bir hıyar gibi görünüyorsun, annen de öyle*”

Alex'in gözleri büyüdü. Ah diyorum. Bu biraz fazla.”

"Evet, bunu aklında tut, çünkü bu şakanın ayrılmaz bir parçası. Neyse adam barmene ne olduğunu sorar. Ve barmen diyor ki,*merak etmeyin kuruyemiş bedava ama sigara makinesi bozuk*” "Eh, sanırım düzeltme zahmetine girmezlerdi çünkü sen değilsin. artık barlarda sigara içilmesine izin veriliyor.”

Bunun geldiğini görmeliydim. "Haklısın Alex. Onu daha komik yapan kesinliğidir.”

"Bunu da aklımda tutacağım." Bana cesaret verircesine gülümsedi. "Şakanın devamında ne var?"

Şaka buydu. Fındık bedava ama sigara makinesi bozuk.”

"Bunun bir şaka olduğundan emin misin? Sadece bir bar hakkındaki gerçekler gibi görünüyor.

"Bir kez daha," dedim ona, kaderime boyun eğerek, "tam çiviyi çaktın. Yarın daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Ofisime geri döndüm, aslında ilk kez oldukça iyi bir ruh halindeydim. Belirtildiği gibi, Oliver'la randevum tam bir felaketti. Ama bir şekilde, kötü bir şekilde değil mi? Ve bir şeye sahip olmanın garip bir şekilde özgürleştirici bir yanı vardı.

erkek arkadaş gibi davran çünkü bu, olağan ilişki meseleleri hakkında endişelenmeme gerek olmadığı anlamına geliyordu. Bilirsin, onlara bok olmak gibi. Sabah tabloid uyarım bile sınırda pozitifti. Restoranda biri bizi terslemişti ama daha da önemlisi, Oliver tiksintiyle benden irkilmeden önce bir an yakalamışlardı. Bu yüzden, Oliver'ın ceketinin etrafımızda dalgalanması ve dudaklarım aşağı inerken yüzünü bana çevirmesi biraz romantik görünmüştü. Manşetler çoğunlukla "Package Judge Club Kid Son In New Gent Squeeze Shock" un varyantlarıydı ve bu, yeni sıkıştırmalar konusunda iyi bir zevkim olduğunu gösterdiği için hoşuma gidiyordu. Yeni sahte sıkmalar.

Başka birinin beni terk edip etmediğini görmek için oturup bağış listelerini kontrol ettiğimde telefon çaldı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Bridge. "Ne olduğuna inanamayacaksın." "Haklısın. Muhtemelen-"

"Bunun hakkında gerçekten konuşamam ama gerçekten prestijli bir İsveçli yazarın İngilizce dil haklarını yeni aldık. Ve herkes onun ilk romanını okumak için yaygara koparıyor, ki bu*Yüz Yıllık Yalnızlık*buluşuyor*Kayıp Kız*. Ancak ekip arasında kitaba İngilizce bir isim mi verilmesi yoksa İsveççe orijinalinden mi devam edilmesi gerektiği konusunda pek çok tartışma yaşandı ve her şey çok son dakikada çözüldü ve böylece kitap şu anda baskıya gitti.*Şu Anda Ofis Dışındayım. Lütfen Herhangi Bir Çeviri Çalışmasını Kişisel E-posta Adresime İletin*”

"Bilmiyorum. Bence belirli bir meta-metin kaşesi var.

"Kovulacağım."

"Henüz kovulmadın, Bridge. Bunun için seni kovmayacaklar.”

"Ah." Canlandı. "Bana şunu hatırlatır. Randevun nasıl geçti?

"Berbattı. Hiçbir ortak noktamız yok. Sanırım ona cinsel saldırıda bulunmuş olabilirim. Ama yine de deniyormuş gibi yapacağız çünkü ikimiz de çaresiziz.

"Çözeceğini biliyordum."

Gözlerimi devirdim, ama sadece beni göremediği için. “Bu bir işe yaramıyor. Bu bir şeyler uyduruyor.

"Evet, ama yavaş yavaş başlangıçta sandığınız kadar farklı olmadığınızı keşfedeceksiniz ve sonra ne kadar düşünceli olduğuyla sizi şaşırtacak ve sonra beklenmedik bir ihtiyaç anında onun imdadına koşacaksınız ve birbirinize delicesine aşık olacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız."

“Bu asla olmayacak. Benden hoşlanmıyor bile.”

"Ne?" Yüzündeki ifadeyi duyabiliyordum. "Senden hoşlanmadıysa neden seninle çıkmayı kabul etsin?"

"İkimizin de çaresiz olduğu o kısmı hatırlıyor musun?"

Luc, senden hoşlandığından eminim. Biri seni nasıl sevmez? çok hoşsun.”

"Onu öpmeye çalıştığımda bana bunu yapmadığını söyledi." Küçük bir gıcırtı verdi.

"Öpüştün mü?"

"Hayır, ona dudaklarımla saldırdım ve o kadar itildi ki saksıdaki bir bitkiye atladı."

"Belki şaşırmıştır."

"Bana sürpriz bir doğum günü partisi verdiğinizde şaşırdım. Tamam, şaşırmadım çünkü James Royce-Royce yanlışlıkla bana söyledi. Ama korku içinde geri çekilmedim, söyleyerek*Partilere sadece sevdiğim insanlarla giderim*”

"Beklemek. Bunu gerçekten o mu söyledi?”

“Hemen hemen, eğer değiştirirseniz*partiye gitmek*ile*öpücük*”

"Ah." Bir an sessizlik oldu. "Sadece saplantılı bir şekilde olumsuz davrandığını sanıyordum. Bilirsin, her zamanki gibi."

"HAYIR. Hayır. Tam olarak söylediği sözler bunlardı.”

İçini çekti. "Oliver, Oliver. Ne yapıyorsun? Bazen çok umutsuz olabiliyor."

Umutsuz değil. O gergin bir pislik. Um, genel olarak. Onu rızası olmadan öpmemden rahatsız olduğu için değil. Tamam, yeniden ifade edeyim: Gerginliği ve kibirinden bağımsız olarak, benden hoşlanmayan gergin bir salak.

"Luc," diye haykırdı, "bu doğru değil." Sonra garip bir hıçkırık verdi. "Yani, gergin biri değil. O çok… O her zaman doğru olanı yapmak ister. Ve dürüst olmak gerekirse, onun oldukça yalnız olduğunu düşünüyorum.”

"Bazı insanların yalnız kalmaları gerektiğini giderek daha fazla düşünüyorum. Yalnızım çünkü bir enkazım ve kimse beni istemiyor. O yalnız çünkü berbat ve kimse onu istemiyor."

"Görmek. Sen*Yapmak*ortak bir noktamiz

var." "Komik değil, Bridge."

"Cidden bana randevunun yolunda giden hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun? Sevdiğin ya da bağ kurduğun bir şey yok mu?"

Adamın balıklı sandviç konusunda mükemmel bir zevki olduğu inkar edilemezdi. Ve limon posset. Ve bazen gözlerinde o gizli yumuşaklık vardı. Ve onun ender gülümsemesi. Ve söylediği şekilde*Lucien*, sanki sadece benim içinmiş gibi. "Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Kesinlikle hayır."

"Sana inanmıyorum. İnsanlardan nefret etmeyi ancak gizlice onlara ilgi duyduğun zaman bu kadar büyütüyorsun."

"Bakmak. Birlikte iyi olamayacak iki gey tanıdığınız fikriyle uzlaşabilir misiniz?

"Yapardım, ancak" -sesi kederli bir şekilde yükseldi- "sen*çok*birlikte iyi.

"Tamam, göremediğini biliyorum ama fetişleştirme kartını elimde

tutuyorum." "Bu kart neye benziyor?"

"Bir gökkuşağının altında el ele tutuşan kazaklı iki sevimli adama benziyor."

"Seni düşündüm*aranan*gökkuşağının altında sevimli bir adamla el ele tutuşmak."

"İstiyorum ama senin de bunu en az benim kadar istemen onu ürkütücü yapıyor."

Melankolik bir iç çekti. "Senden sadece mutlu olmanı istiyorum. Özellikle Tom'u çaldıktan sonra."

"Onu çalmadın. Sadece seni daha çok sevdi. Yeterince söylersem, umarım birimiz buna inanmaya başlarız.

"Her neyse," diye devam etti canlı bir sesle, "gitmem gerek. Yazarlarımızdan biri, tüm taslağının bir ördek tarafından yutulan bir USB çubuğunda olduğunu söyleyen bir e-posta gönderdi.

"Hâlâ USB bellek kullanan kim?" "Bununla gerçekten uğraşmak zorundayım. Seni seviyorum. Hoşçakal."

Hat kesilmeden önce "buh" a kadar gitmiştim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen zaten işimi yapmaya başlamamın zamanı gelmişti. Artık Sahte Saygın Erkek Arkadaş Operasyonu başladığına göre, potansiyel olarak Beetle Drive'ı kurtarmaya çalışacak bir pozisyondaydım. Pratikte bu, beni affedecek bir şey olmadığını düşündüğüm ve affedilmem gerektiğini düşündüklerini kabul etmeyen insanlardan af dilemek anlamına gelirdi. İlk adım uzanıp "Merhaba, hepinizin benim pis, keş bir sapık olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama ben rolümü temizledim ve hayatımı benim için kafanızda oluşturduğunuz bir dizi standarda göre yaşama taahhüdümü yeniledim. Şimdi lütfen, Tanrı aşkına, bize biraz para verin de bok yiyen böcekleri kurtaralım." Hariç, bilirsin, kullanmadan*herhangi*o kelimelerden Veya fikirler. Ya da duygular.

Uzun bir öğleden sonra altı fincan Fairclough standart kahvesi, yirmi üç fıçı ve üç moladan sonra - her birinde Rhys Jones Bowen'a çift taraflı fotokopilerin nasıl yapılacağına dair aynı açıklamayı yapmak zorunda kaldım - uygun bir şekilde diplomatik bir e-posta hazırlayıp göndermiştim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen herhangi bir cevap alamayacaktım. Öte yandan, zengin insanların bedava yemek için yaptıkları inanılmaz. Yani, eğer şanslıysam, muhtemelen en azından birkaçını Beetle Drive gecesinde günlüklerinin şimdiye kadar önerdiğinden daha az meşgul olmaya ikna edebilirim.

Ender rastlanan bir başarı duygusundan başım dönen ve ya iyimserlik ya da mazoşizm olan bir şeyin telaşıyla sürüklenerek telefonumun kilidini açtım ve Oliver'a bir mesaj gönderdim:**sahte erkek arkadaş sahte mesaj yapar mı**

Karşılığında ne beklediğimden emin değilim, ama aldığım şey şuydu:Biri mahkemedeyken değil.Noktalama işaretleri dahil. Bu, hiç cevap vermemekten biraz daha iyiydi, ama temelde "Hayır, teşekkürler, ayrıca unutma, senden daha iyi bir işim var" dediği için düz bir hayırdan biraz daha kötüydü.

O akşam saat dokuza yakındı ve ben çoraplarımla kung po tavuğu yiyordum ki o bunu takip etti.Sizi beklettiğim için üzgünüm. Bunu düşündüm ve gerçeğe benzerlik adına muhtemelen birbirimize mesaj atmalıyız.

Benim de hayatta önemli şeylerle uğraşmam gerektiğini göstermek için onu bir süre askıda bıraktım. Aslında dört bölüm izlediğimi boşver*Bojack Süvari*ve cevap vermeden önce kinci bir masturbasyon yaptı**Beklettiğim için özür dilerim ve bir erkeğe gönderdiğiniz ikinci mesaj gerçeğe benzerlik kelimesini içeriyorsa bekar olmanıza şaşmamalı**

Cevap yoktu. Birin yarısına kadar oturmama rağmen kesinlikle umursamadım. Beklenmedik bir şekilde, sabah 5:00'te telefonumdan gelen bir vızıltı ile uykum kaçtı:Özür dilerim. Bir dahaki sefere penisimin fotoğrafını göndereceğim. Ve sonra birkaç vızıltı daha.

Şakaydı.

Muhtemelen size herhangi bir resim göndermeyi düşünmediğimi açıkça belirtmeliyim. Hiç kimseye böyle bir şey göndermedim.

Bir avukat olarak, olası sonuçların farkında olmamak zor.

Artık uyanmıştım ki normalde bunu son derece sakıncalı bulurdum. Ama Oliver'ın tamamen varsayımsal bir sik resmi yüzünden bokunu kaybetmesinden zevk almamak için benden çok daha iyi bir insan olmalısın.

Ayrıca şu anda muhtemelen uyuyor olduğunun da farkındayım. Yani belki de uyandığında önceki beş mesajı silebilseydin.

Elbette, birbirlerine mahrem fotoğraflar göndermeyi tercih eden insanlar hakkında herhangi bir yargıda bulunma niyetinde olmadığımı vurgulamalıyım.

Rahat olduğum bir şey değil.

Tabii ki rahat olduğun bir şeyse, anlarım. Bana penisinin bir resmini göndermeni önerdiğimden değil. Tanrım, lütfen sana gönderdiğim her mesajı siler misin?

Mesaj akışı, bir yanıt yazabileceğim kadar uzun süre durakladı.**Üzgünüm, kafam karıştı, penis resmi mi alıyorum yoksa ne**

HAYIR!

Bir duraklama daha oldu. Daha sonra,Çok utandım, Lucien. Lütfen durumu daha da kötüleştirme.

Açıkçası bana neyin sahip olduğunu bilmiyorum. Belki de onun için üzüldüm. Ama kuşkusuz yanlışlıkla sabahımı yaptı?**yarın seni görmeyi dört gözle bekliyorum**

Teşekkür ederim.

Tamam, şimdi keşke rahatsız etmeseydim. Bir veya iki saniye dışında, anladım,

Ben de seni görmeyi dört gözle bekliyorum.

Ve bu daha iyi hissettirse de, daha da kafa karıştırıcıydı.

Bölüm 1O

Sonunda çekici, sadece biraz sinir bozucu bir adamla brunch randevum olduğunda annemin beni araması hayatım için oldukça tipikti.

"Şu anda biraz meşgul." Meşgul, bu durumda, külotumla dikilip "Ben seksiyim ama saygınım ve söz veriyorum seni bir daha rastgele öpmeye çalışmayacağım, ama fikrini değiştirirsen, buna hazırım" yazan bir kıyafet bulmaya çalışmaktı. Belki jumper ailesinden bir şey? Sevimli, ama duygusal bir dokunuşla.

"Luc" -sesinde gerçekten görmezden gelmek istediğim bir endişe vardı- "hemen gelmeni istiyorum."

"Hemen ne kadar hemen?" Örneğin, birkaç tur Fransız tostu ve ateşli bir avukatla yumurta Benedict için zamanım oldu mu?

"Lütfen mon caneton. Bu önemli."

Tamam, dikkatimi çekmişti. Mesele şu ki, annem her yarım saatte bir kriz geçiriyor, ancak genellikle "Judy saatini bir ineğe kaptırdı" ile "Tavandan su geliyor" arasındaki farkı belirtmekte oldukça başarılı. Yatağın kenarına çöktüm. "Sorun nedir?"

"Telefonda söylemek istemiyorum."

"Anne," diye sordum, "kaçırıldın mı?"

"HAYIR. O zaman şöyle derdim: *Yardım edin, kaçırıldım.*"

"Ama bunu söyleyemezsin, çünkü kaçıranlar sana izin vermez."

Bıkkın bir ses çıkardı. Aptal olma. Kaçıranlar size kaçırıldığımı söylememe izin vermek zorunda kalacaklardı; yoksa beni kaçırmanın ne anlamı kalır ki? Kısa bir duraklama. "Yapmanız gereken

sordu,*Yerini gelecekten beni öldürmek isteyen bir robot polis mi aldı?*?”

Göz kırptım. "Senin varmi?"

"Hayır, ama gelecekten seni öldürmek isteyen bir robot polis benim yerimi alsaydı böyle derdim."

"Gerçek bir randevum olduğunu biliyorsun. Gerçek bir

erkekle.” "Senin adına çok sevindim ama bu bekleyemez."

"Anne," dedim kararlı bir şekilde, "bu giderek tuhaflaşıyor. Neler oluyor?"

Paranoyak bir yanım, bir adam kaçıran kişiden sözsüz olarak talimat istemeniz gerektiğinde bırakacağınız türden bir duraklama gibi hissettiğini düşündüğü bir duraklama oldu. "Beni dinle Luc. Bu, hayatım tehlikede olduğu için hemen gelmen gerektiğini söylediğim zamankiyle aynı değil ve benim sadece duman alarmımın pilini değiştirmene ihtiyacım olduğu ortaya çıktı. Ölmüş olabileceğimi iddia etmeme rağmen. Ben yaşlıyım ve Fransızım. Sürekli sigarayla uyuyorum. Ayrıca çok rahatsız edici bir ses çıkarıyordu. Guantanamo Körfezi gibiydi.”

"Nasıl Guant gibiydi... Aslında boşver."

Lütfen buraya gelin. Bunu yaptığım için üzgünüm ama 'Bana güvenmelisin' kartını oynuyorum. Çünkü bana güvenmek zorundasın."

Kuyu. İşte buydu. Sıra geldiğinde, ben ve annem vardık ve sonra herkes vardı. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Yapılacak doğru şeyin Oliver'ı arayıp açıklamaya çalışmak olduğunu biliyordum. Ama nasıl olduğunu bilmiyordum - ne diyeceğimi: "Merhaba, annemle gerçekten yoğun bir ilişkim var ve muhtemelen dışarıdan ürkütücü ve birbirine bağımlı görünüyor, bu yüzden randevuyu iptal ediyorum, temelde sana benimle devam etmen için yalvardım"? Ayrıca ben bir korkaktım. Onun yerine mesaj attım:**Yapamıyorum. Nedenini açıklayamıyorum. Üzgünüm. Brunch'ın tadını çıkarın!**

Sonra terzilik seçimlerimi aceleyle "Bir randevuya gidiyorum ve itibarımı kurtarmaya çalışıyorum"dan "Ailede bir ölümden tuvaletin patlamasına kadar her şeyle uğraşmak zorunda kalabilirim"e çevirdim ve istasyona tutturdum. Ben trendeyken, Oliver aradı ve asil bir şekilde onu sesli mesaja yönlendirmeden önce irkildim. Birini de bıraktı. Bunu kim yapar?

Judy beni Epsom'da köhne, yeşil Lotus Seven'ıyla bekliyordu. İki İspanyol'u ayak bölmesine zorladım ve üçüncüsünün altına kaydırdım.

Gözlüğünü yerine oturttu. "Hepsi gemide mi?"

Onun her iki şekilde de ilgilenmesini beklemekten çoktan vazgeçmiştim. Ve bugün bir istisna değildi. Tam olarak gemide olmasaydım beni yolun her yerine bulaştıracak bir coşkuyla ayağını yere vurdu.

"Annem nasıl?" Rüzgârın uğultusu, motorun takırtısı ve köpeklerin heyecanı üzerine bağırdım.

"Lanet olası perişan haldeyim."

Neredeyse kendi kalbimi kusacaktım. "Kahretsin. Ne oldu?"

“Yara Sofia dudak uyumunda tam bir bozulma yaşadı. Ve şimdiye kadar mide bulandırıcı derecede şiddetliydi.

"Ya gerçek dünyada?"

Ah, Odile iyi. Uyum mücadelesi. Parlak gözlü, gür kuyruklu, ıslak burunlu, parlak kürklü, hepsi bu.”

"Öyleyse neden telefonda sesi üzgün geliyordu?" "Eh, biraz şok. Ama öğreneceksin."

Spaniellerden birini kasığımdan çıkardım. "Bak, burada biraz çıldırıyorum. Ve bana neler olduğunu anlatırsan çok yardımcı olursun."

"Nil ucube, eski şey. Ama korkarım ki bu konuda kesinlikle babam gibi olmalıyım.

"Kimin babası?"

"Kimsenin babası. Bilirsin,*Baba gibi ol, anneni koru*”

"Ne?" Judy'ye hakkını vermek için beni yaklaşmakta olan gizemli felaketten uzaklaştırmayı başarmıştı.

"Üzgünüm. Muhtemelen artık PC değil. Muhtemelen şimdi şunu söylemelisiniz:*Baba gibi ol, duygularınla bağlantıda ol*, ya da başka birşey." Bir an düşündü. “Ya da sanırım siz eşcinseller için bu*Baba gibi ol, babanı koru*. Bu da herkes için çok kafa karıştırıcı.

"Evet, bizim tişörtlerimize öyle yazdırdılar.*Bazı insanlar herkes için kafa karıştırıcıdır. AŞ bunu*”

"Her neyse. Biraz yalpalamaya neden olduğunu biliyorum, ama sert üst dudak, seni hemen oraya götüreceğim.

“Dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Al senin-”

Ani ivme sarsıntısı itirazımın kalıntılarını da alıp götürdü. Ve sonraki on dakikayı ölmemeye çalışarak, İspanyol köpekleriyle hokkabazlık yaparak ve vadiden aşağı, virajlı köy yollarında ve içlerinden geçmeden önce uykulu olarak nitelendirdiğim köylerde hızla ilerlerken aracın yanlarına tutunarak geçirdim.

Bir zamanlar köyün postanesi olan, şimdi ise "Eski Postane Yolu" denen yolun sonundaki "Eski Postane" adında oldukça küçük, müstakil bir ev olan annemin evinin önünde çığlık çığlığa durduk. Burada isimler böyle işliyor gibiydi. Eski Postane Yolu, çeşitli şekillerde Değirmen Yolu, Papaz Evi Yolu ve Üç Tarla Yolu'na dönüşen Ana Yol'un dışındaydı.

Judy, "Ben çekip gideceğim," dedi. "Boğalarıyla ilgili bir adam görmem lazım. Dürüst olmak gerekirse, onları hayal edin.

Ve bununla birlikte, İspanyol köpekleri havlayarak uzaklara doğru kükredi.

Kapının sürgüsünü açarak biraz fazla büyümüş ön bahçeden geçtim ve eve girdim. Ne beklediğimden tam olarak emin değilim.

Ama kesinlikle Jon Fleming değildi.

İlk başta, bir tür halüsinasyon gördüğümü sandım. Ben çok küçükken buralardaydı ama ona dair hiçbir anım yoktu. Yani bu, bilirsiniz, babamı şahsen ilk görüşümdü. Ve bunu işlemenin hiçbir yolu yoktu - sadece içeride başörtüsü takan ve bundan paçayı sıyıran bir adama dair belli belirsiz bir his vardı. O ve annem oturma odasının karşı uçlarında oturuyorlardı, çok uzun zaman önce söyleyecek sözleri tükenmiş iki kişi gibi görünüyorlardı.

"Ne oluyor," dedim.

"Luc..." Annem ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Onu pek iyi hatırlamayacağını biliyorum ama bu senin baban."

"Kim olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey, onun neden burada olduğu."

"Şey, o yüzden aradım. Sana söyleyeceği bir şey var.”

kollarımı kavuşturdum. "Özür dilerim" ya da "Seni her zaman sevmişimdir" ya da bunun gibi bir saçmalıksa, yirmi beş yıl kadar geç kalmıştır."

Bunun üzerine Jon Fleming de ayağa kalktı. Söylendiği gibi, hiçbir şey aileyi herkesin etrafta durup beceriksizce birbirine bakması gibi söyleyemez. "Lucien," dedi. "Ya da sen Luc'u tercih edersin, öyle değil mi?"

Tüm hayatımı babamın yüzüne bakmak zorunda kalmadan yaşamaktan mutlu olurdum. Ne yazık ki - pek çok şeyde olduğu gibi - bana seçme şansı vermiyordu. Ve şimdi size söyleyeceğim, bu en tuhaf şeydi. Çünkü birinin bir fotoğrafta nasıl göründüğü ve gerçekte nasıl olduğu, bu korkunç tekinsiz tanınma ve yabancılık vadisidir. Ve onlarda kendinizden parçalar görebildiğiniz zaman daha da kötü. Gözlerim dönüp bana bakıyor. Bu tuhaf, tam mavi değil, tam yeşil değil.

Burada yüksek yola çıkmak için bir fırsat vardı. Yapmamayı seçtim. "Benimle hiç konuşmamanı tercih ederim."

Haklı olmadığı bir şekilde üzgün ve asil bir şekilde içini çekti. Yaşlı olmanın ve iyi bir kemik yapısına sahip olmanın sorunu buydu. Kazanılmamış bir onura sahipsin. "Luc," diye tekrar denedi. "Kanserim."

Tabii ki yaptı. "Bu yüzden?"

“Böylece bazı şeyleri fark etmemi sağladı. Neyin önemli olduğunu düşünmemi sağladı.”

"Ne yani, terk ettiğin insanları mı kastediyorsun?"

Annem elini koluma koydu. "Dostum, babanın karanlık bir caca boudin olduğunu kabul eden ilk kişi ben olurdum ama ölebilir."

"Kendimi tekrar ettiğim için üzgünüm ama*Bu yüzden*?” Bir düzeyde, "ana yola çıkmamak" ile "doğruca cehenneme tünel açmayı gerektirecek kadar alçak bir yoldan gitmek" arasında bir fark olduğunun farkındaydım ama o anda hiçbir şey yüzde 2 bile gerçek gelmiyordu.

Jon Fleming, "Ben senin babanım," dedi. Çakıllı rock efsanesi sesi bir şekilde anlamsız bir basmakalıplıktan derin bir karşılıklı bağlılık ifadesine dönüştü. "Bu seni tanımak için son şansım."

Kafamın içinde arıları burnumdan çekmişim gibi bir vızıltı vardı. Bir ömür boyu manipülatif film saçmalıkları bana burada tam olarak nasıl davranmam gerektiğini öğretmişti. Kısa bir inandırıcı olmayan öfke parlamasına izin verildi, sonra ağlardım, sonra o ağlardı, sonra sarılırdık, sonra kamera kapanırdı ve her şey affedilirdi. Ona dosdoğru o bilge, hüzünlü, fazlasıyla tanıdık gözlerle baktım. "Ah, siktir git ve öl. Yani, siktir git ve kelimenin tam anlamıyla öl. Bunu son yirmi yılda herhangi bir zamanda yapabilirdin. Bunu şimdi yapamazsın.”

"Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum." Sanki ne söylediğimi benim anladığımdan daha iyi anladığını söylemeye çalışıyormuş gibi içtenlikle başını sallıyordu. "Ama her zaman olmam gereken yere gelmem uzun zamanımı aldı."

"Öyleyse bunun hakkında bir şarkı yaz, seni kibirli, narsist, manipülatif, kel herif."

Sonra cehennemden çıktım. Kapı arkamdan hızla kapanırken, annemin "Eh, bence bu çok daha kötü olabilirdi," dediğini duydum. Bu gerçekten onun her yerindeydi.

Pucklethroop-in-the-Wold'un teknik olarak bir taksi servisi vardı - ya da en azından Gavin adında arayabileceğiniz bir herif vardı ve o gelip sizi arabasıyla alır ve sizi gitmek istediği üç yerden birine götürmek için yaklaşık bir beşlik alırdı. Ama aslında istasyona tarlalar boyunca sadece kırk dakikalık bir yürüyüş vardı. Ve diğer insanlardan kaçınmayı benim için oldukça yüksek bir öncelik haline getiren türden ateşli-öfkeli-ağlamalı duygular yaşıyordum.

Londra'ya dönmek üzere trene bindiğimde biraz daha sakindim. Ve nedense Oliver'ın sesli mesajını almak için iyi bir an olduğuna karar verdim.

*“Lucien*dedi,*Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu kesinlikle işe yaramayacak. Bir 'gelecek' olmayacak ama hayali bir gelecekte beni tekrar ekmeyi düşünüyorsan, en azından bana makul bir bahane bulma nezaketini göster. Ve eminim tüm bunları çok komik buluyorsun, ama şu anda hayatımda ihtiyacım olan bir şey değil.*

Kuyu. Bu... olan buydu.

Tekrar dinledim. Ve sonra hemen bunu kendime neden yaptığımı merak ettim. Sanırım belki de ikinci seferin daha iyi olacağını umuyordum.

değildi.

Arabanın çoğu boştu -şehre doğru yol almak için günün komik bir saatiydi- bu yüzden yüzümü kolumun altına soktum ve belli belirsiz birkaç gözyaşı döktüm. Neye ağladığımı bile bilmiyordum. Hatırlamadığım bir babayla tartışmıştım ve çıkmadığım bir adam tarafından terk edilmiştim. Bunların hiçbiri incitmemeliydi.

Acıtmadı.

Onların incinmesine izin vermeyecektim.

Yani, evet, muhtemelen işimi kaybedecektim ve muhtemelen sonsuza kadar yalnız kalacaktım ve babam muhtemelen kanserden ölecekti, ama biliyor musun, her şeyin canı cehenneme. Eve gidecek, sabahlığımı giyecek ve hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar içecektim.

Diğer şeyler hakkında yapabileceğim tek şey buydu. Ama bunu yapabilirdim.

Bölüm 11

İki saat sonra Clerkenwell'deydim, dövme demir korkulukları ve pencere bölmeleri olan o küçücük Georgia tarzı teraslardan birinin önünde duruyor, duvardan düşeceğinden endişe ediyormuş gibi Oliver'ın kapı zilini tutuyordum.

"Ne," dedi sonunda cevap verdiğinde, "senin sorunun ne?"

‘‘Pek çok şey, pek çok şey. Ama gerçekten üzgünüm ve ayrılmış numarası yapmak istemiyorum.

Gözleri kısıldı. "Ağlıyor muydun?"

"HAYIR."

Bariz ve anlamsız yalanımı görmezden gelerek kapı eşiğinden çıktı. "Ah, Tanrı aşkına, içeri gelin."

İçinde, Casa de Blackwood bazı açılardan beklediğim her şeydi ve diğerlerinde beklediğim gibi değildi. Küçücük ve tertemizdi, tamamı beyaza boyanmış duvarlar ve çıplak ahşap zeminler, kilimlerden ve kırlentlerden mücevher parlaklığında parıltılar geliyordu. Zahmetsizce ev gibi ve büyümüş ve bok, beni kıskanç, korkmuş ve garip bir şekilde hasret bırakıyor.

Oliver dizüstü bilgisayarını kapattı ve iki kişilik kanepenin uzak ucuna yerleşmeden önce zaten düzgün bir şekilde istiflenmiş kağıtlardan bir kısmını aceleyle topladı. Gündelik olduğunu tahmin ettiğim tarzdaydı: tam oturan bir kot pantolon ve açık mavi kaşmir bir süveter ve garip bir şekilde samimi bulduğum çıplak ayaklar. Fetiş bir şekilde değil yani. Sadece "Etrafta insanlar yokken böyle görünüyorum" tarzında.

"Seni anlamıyorum, Lucien." Umutsuzca şakaklarını ovuşturdu. "Beni hiçbir açıklama yapmadan, mesaj atarak, çünkü bir telefon araması

görünüşe göre çok fazla. Ve sonra hala hiçbir açıklama yapmadan kapımın önüne geldiniz çünkü görünüşe göre bir telefon yeterli olmayacaktı.

Kanepede senden kaçmayan ya da kalabalık olmayan bir nokta seçmeye çalıştım ve oraya oturdum, yine de dizimi onunkine vurdum. "Telefon etmem gerekirdi. Mesela iki kere. Ancak, sanırım, ilk seferde arasaydım, bu sefer aramak zorunda kalmazdım.

"Ne oldu? Dürüst olmak gerekirse, rahatsız edilemeyeceğini düşünmüştüm.

"Ben o kadar salak değilim. Kanıtın burada bana karşı olduğunu anlıyorum. Ama buna ihtiyacım var... bu" -anlaşılmaz bir şekilde el salladım- "yaptığımız şeye. Ve bana bir şans daha verirsen daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Oliver'ın gözleri gümüş rengindeydi - aynı anda hem yumuşak hem de sertti. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağına güvenmemi nasıl beklersin, halbuki benimle bu sefer hakkında konuşmuyorsun?"

"Bir takım ailevi sorunlarım vardı. Önemli olduğunu düşündüm ama değildi. Bir daha olmayacak. Ve sahte bir erkek arkadaş için kaydoldun, gerçek bir sepet davası için değil.

"Neye bulaştığımı biliyordum."

Şu anda Oliver'ın benim hakkımda düşündüklerini kabul edecek kadar güçlü değildim. "Bak, aradığın ben değilim anlıyorum ama lütfen bunu yüzüme vurmayı keser misin?"

"Ben... O..." Gerçekten telaşlanmışa benziyordu. “Demek istediğim bu değildi. Sadece senin olmadığın bir şey olmanı beklemediğimi söylemeye çalışıyordum."

"Ne, biraz güvenilir mi yoksa aklı

başında mı?" "Kolay ya da sıradan

gibi."

ona baktım. Sanırım ağzım gerçekten açık kalmış olabilir. "Lucien," diye

devam etti, "arkadaş olmadığımızın farkındayım ve belki de...

doğal olarak birbirimize uygun değiliz. Fırsat verilseydi, benden başka herhangi biriyle olmayı seçerdin. Ama" -rahatsızca kıpırdandı- "birbirimizin hayatının bir parçası olmayı kabul ettik ve sen bana karşı açık olmazsan bunu yapamam."

"Babam kanser," diye patladım.

Oliver bana hayal etmek istediğim gibi baktı.*İD*Az önce bana babasının kanser olduğunu söyleyen ama açıkça söylemediği birine bakın. "Ben çok üzgünüm. Tabii ki onunla birlikte olmak zorundaydın. Bunu neden başta söylemedin?

"Şey, çünkü bilmiyordum. Annem az önce bana önemli bir şey olduğunu söyledi ve ben ona inandım çünkü... ona her zaman inanacağım. Ve sana söylemedim çünkü bunun tuhaf olduğunu düşüneceğini düşündüm.

"Anneni sevmenin neden garip olduğunu düşüneyim ki?"

"Bilmiyorum. Her zaman beni Norman Bates gibi gösterdiğinden endişeleniyorum.

Eli sıcak bir şekilde dizime kondu ve muhtemelen yapmam gerekirken onu silkelemek için bir sebep görmedim. "Çok takdire şayansın. Ve dürüstlüğünü takdir ediyorum.

"Teşekkürler. ben... teşekkürler." Vay canına, Oliver'ın bana iyi davranması, Oliver'ın bana kızmasından çok daha zordu.

"Babanı sormamda bir sakınca var mı? Yapabileceğim bir şey var mı?" "Evet yapabilirsin*Olumsuz*babamı sor."

Dizime öyle nazik, sempatik bir şekilde vurdu ki, bunu bir hadimiş gibi hissetmeden asla başaramazdım. "Anladım. Bu bir aile meselesi ve araya girmemeliyim.

Beni kötü hissettirmeye çalışmadığına eminim. Ama ne olursa olsun gerçekten iyi bir iş çıkarıyordu. "Öyle değil. Sadece heriften nefret ediyorum."

"Anlıyorum. Yani" - gözlerini kırpıştırdı - "Sanmıyorum. O senin baban ve o kanser."

"Hala annemi ve beni terk etti. Hadi ama, bunu biliyor olmalısın." "Biliyor musun?"

"Odile O'Donnell ve Jon Fleming. Büyük tutku, büyük ayrılık, küçük çocuk.

Gazeteleri okumuyor musun? Bridge sana söylemedi mi?

Çevresel olarak ünlü olduğunun farkındaydım. İlgili olduğunu düşünmedim." Bir an sessiz kaldık. Allah bilir kafasından neler geçiyordu. Ve sadece kafam karışmıştı. Bir podcast'te okudukları, gördükleri veya duydukları bir şeyden kim olduğumu bildiklerini düşünen insanlara her zaman içerlemiştim, ama

Ben de görünüşe göre alışmıştım. O kadar alışmıştım ki bir insana gerçekten hayatımı anlatmak biraz korkutucuydu.

"Karar veremiyorum," dedim sonunda, "bu senin için gerçekten tatlı mı yoksa gerçekten kayıtsız mı?"

“Çıkıyormuş gibi yapıyorum*Sen*. Ailen değil.

Omuz silktim. "Çoğu insan ailemin benimle ilgili en ilginç şey olduğunu düşünüyor."

"Belki de seni tanımalarına izin vermediğin içindir."

"Beni tanıyan son kişi... Boşver." Hiçbir şekilde oraya gitmiyordum. Bugün değil. Bir daha asla. Titrek bir nefes verdim. "Mesele şu ki, babam anneme bok gibi davranan bir pislik ve şimdi herkesin sorun yokmuş gibi davrandığı bu büyük geri dönüşü yapıyor ve bu tamam değil ve bu beni mahvediyor."

Oliver'ın kaşları çatıldı. "Bunun ne kadar zor olacağını görebiliyorum. Ama gerçekten ölecekse muhtemelen geri alamayacağın herhangi bir seçim yapmadığından emin olmalısın.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yalnızca, en kötüsü olursa ve sonrasında ona bir şans vermediğin için pişman olursan, bu konuda yapabileceğin hiçbir şey kalmaz."

"Ya bu almaya razı olduğum bir riskse?" "Bu
senin çağrın."

"Benim hakkımda daha az düşünür müsün?" öksürdüm "Eh,
benden bile daha az." Senin hakkında kötü düşünmüyorum Lucien.

"Eğlenmek için flörtüne karşı çıkan bencil bir pislik olmanın dışında."

Bunun üzerine biraz pembeleşti. "Üzgünüm. Üzüldüm ve bazı haksız şeyler söyledim. Yine de kendimi savunmak için, davranışınızın, münzevi rock ikonu annenizden şifreli bir mesaj almanızın ve daha sonra ilgi odağı haline gelmesine derinden içerlediğiniz, görüşmediği babanızın hayati tehlike oluşturan bir hastalığa yakalandığını öğrenmenizin bir sonucu olma olasılığını hesaba katmamı nasıl beklediğinizden emin değilim.

Profesyonel ipucu: Özür dileyin veya mazeret gösterin. İkisini birden yapma."

"Haklısın." Oliver bana doğru biraz eğildi, nefesi yanağıma fısıldıyordu. "Üzgünüm seni kırdım."

Onu öpmek için en ufak bir hareket yeterliydi. Ve neredeyse yapıyordum çünkü tüm bu konuşma beni duygular ve anılarla dolu bir tavşan deliğine götürüyordu ve*acil*- gerçek arkadaşlarımla paylaşmakta zorlandığım şeyler. Ama buna hazır olmadığını oldukça açık bir şekilde belirtmişti, bu yüzden onun yerine, "Seni de incittiğim için üzgünüm," demek zorunda kaldım.

Uzun bir sessizlik oldu, ikimiz de beceriksizce birbirimizin kişisel alanının kenarında geziniyorduk.

"Bu konuda gerçekten kötü müyüz?" Diye sordum. "Üç gündür sahte çıkıyoruz ve şimdiden bir kez ayrılmış numarası yaptık."

"Evet, ama sorunlarımızı çözmüş gibi yaptık ve sahte tekrar bir araya geldi ve umarım bu bizi daha da güçlendirmiştir."

Güldüm. Bu çılgıncaydı çünkü bu, evrendeki en havasız adam olan Oliver Blackwood'du. "Biliyor musun, brunch'ı gerçekten dört gözle bekliyordum."

"Şey..." Bana kararsız bir şekilde gülümsedi. "Artık buradasın. Ve her şey hâlâ buzdolabında."

"Neredeyse altı oldu. Bu brunch değil, bu...brinner? "Önemli mi?"

"Vay. İsyan ediyorsun, sen."

Ah evet, bu benim. Topluma ve onun normatif yemek zamanı kavramına iki parmağınızı sokmak.

"Bu yüzden." Rahat görünmeye çalıştım ama gerçekten çok ciddi bir şeye değinmek üzereydim. "Bu... brunch...brinner...yumurta temelli statükonun punk-rock reddi... Fransız tostu olacak mı?"

Oliver tek kaşını kaldırdı. "Olabilir. Eğer çok iyiysen." "İyi olabilirim. Aklında ne tür bir iyilik vardı?"

"Ben... Yani, şey... Yani, yani... Belki sen masayı hazırlayabilirsin?"

Gülümsememi elimin arkasına sakladım çünkü onunla alay ettiğimi düşünmesini istemiyordum, öyle olsa bile. Ama sanırım bu tam olarak istediğim şeydi

kayıt oldu: muhtemelen peçete halkaları olan bir adam. Sonuçta,*Posta* "Rock Star Love Child In Wrong Fork Shame" ile koşması pek mümkün değildi.

Yine de beklemediğim şey, ne kadar güzel, ne kadar güvenli, ne kadar doğru hissettireceğiydi.

Bölüm 12

Aslında masayı kurdum - neyse ki peçete halkaları yoktu. Oliver'ın mutfağında, ocaktan yaklaşık bir metre uzakta, küçük yuvarlak bir masada, dizlerimiz masanın altına değecek şekilde yemek yedik, çünkü görünüşe göre bacaklarımız birbirine dolanmış olarak sonsuza kadar mahkûm edilmiştik. Onun benim için yemek pişirmesini -diğer her şeye gösterdiği özen ve hassasiyetle- yağ ısıtmak, garnitür doğramak ve yumurtaları kırmak gibi gizli bir zevk almıştım. Ayrıca beni yargılamadığı zamanlarda göze hoş göründüğü inkar edilemezdi. Ki bunu tahmin ettiğimden çok daha az sıklıkta yaptığından şüphelenmeye başlamıştım.

"Peki, benden kaç tane bekliyordun?" diye sordum, yumurta, gözleme ve yaban mersini ve Fransızlar da dahil olmak üzere çok çeşitli tost çeşitlerini inceleyerek.

O kızardı. "Biraz kendimi kaptırdım. Yemek pişirecek biri olmayalı uzun zaman oldu."

"Sanırım, çıkacağımıza göre birbirimiz hakkında bu tür şeyleri bilmeliyiz. Bir süre ne kadar?

"Altı ay, ver ya da al."

Kısa bir süre değil. Bu neredeyse bir şimdi.

"Eşsiz gitmeyi tercih ettiğimden daha uzun."

Yumurtalarımın üzerinden ona baktım Benedict. "Ne, sen bir tür ilişki bağımlısı mısın?"

"Peki, en son ne zaman biriyle birlikte

oldun?" "Tanımlamak*ile*”

"Soruyor olman bile çok şey söylüyor." "İyi."

kaşlarımı çattım. "Yaklaşık beş yıl."

İnce bir gülümseme sundu. "Belki de birbirimizin seçimleri hakkında yorum yapmaktan kaçınsak daha iyi olur."

Önleyici bir barış teklifi olarak, "Bu harika bir brinner," dedim. Sonra doğrudan "Peki neden ayrıldınız?"

Ben... tam olarak emin değilim. Artık mutlu olmadığını

söyledi." "Ah."

Omuz silkti. "Yeterince insanın söylediği bir nokta var ki,*sen değilsin benim*aslında sen olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorsun.

"Neden? Senin derdin ne? yorganı atar mısın Gizli ırkçı mısın? Roger Moore'un Connery'den daha iyi bir Bond olduğunu düşünüyor musunuz?

"HAYIR. Tanrı aşkına hayır. Yine de Moore'un biraz hafife alındığını düşünüyorum. Servis kaşığını rahatsız edici bir ustalıkla tutan Oliver, haşhaşlı waffle'ının üzerine mükemmel bir sarmal krema döktü. "Dürüst olmak gerekirse işe yaradığına inandım. Ama sonra her zaman yaparım.

Parmaklarımı şıklattım. "Ah. Yatakta berbat olmalısın."

"Açıkça." Bana alaycı bir bakış attı. "Bir sır daha çözüldü."

"Kahretsin. Savunmaya geçeceğini ve en azından senin hakkında müstehcen bir şeyler öğreneceğimi umuyordum.

"Lucien, ilgilenmediğini açıkça belirtmiş biri için, benim seks hayatımdan oldukça etkilenmiş görünüyorsun."

Sıcaklık yüzüme hücum etti.

"Değilim." "Öyle diyorsan."

Hayır, gerçekten. Onun…"*üff*, bu bir karmaşaydı. Kısmen, kabul etmek istediğimden biraz daha fazla meraklı olduğum için. Oliver o kadar kendine hakimdi ki, bıraktığında nasıl olduğunu merak etmemek zordu.*Eğer*bıraktı. İçinde bu tür bir umursamazlığa ilham vermek nasıl bir şey olurdu. "Benim hakkımda bilmek istediğin her şeyi Google'da aratabileceğinin farkındayım."

"Yine de gerçek olabilir mi?"

utandım. "Bazıları. Ve sadece iyi şeyler değil.

“İşimde öğrendiğim bir şey varsa, o da 'gerçeğin bir kısmı'nın duyabileceğiniz en yanıltıcı şey olduğudur. Senin hakkında bilmek istediğim her şeyi soracağım."

"Ya," dedim kısık bir sesle, "bana kızdığın zaman? Benim hakkımda kötü düşünmek için sebepler ararken.”

"Ve bu konuda bana yardımcı olması için belgelere ihtiyacım olacağına inanıyorsun, öyle mi?"

Ona öfkeli bir bakış attım ama nedense onun yerine gülümsemeye karar verdim. Bana bakışındaki bir şey, sözlerindeki acıyı aldı. "Senin dünyanda güvence olarak kabul edilen şey bu mu?"

"Bilmiyorum. Çalışıyormu?"

"Garip bir şekilde, belki biraz?" Zengin, tatlı ve akçaağaç şurubu damlayan Fransız tostu ile dikkatimi dağıttım. "Yine de sonunda bakacaksın. Herkes her zaman yapar.

"Gerçekten c-listedeki ünlülerin e-listedeki çocuklarını internetten takip etmekten başka yapacak daha iyi bir işim olmadığını mı düşünüyorsun?"

“Yine, ... ortalama bir teselli ile. Bu da neyin nesi şimdi?"

"Ben, şey, başka bir türü kabul edeceğinden emin değildim." Hafifçe utanmış görünüyordu, tabağında bir yabanmersini kovalıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, haklı olabilirdi. Ama ona bunu kabul etme zevkini yaşatmayacaktım. "Beni dene."

"Sana herhangi bir söz vermeyeceğim çünkü bu, tüm bu saçmalıkların senin üzerinde daha fazla güç kazanmasını sağlıyor. Ancak-"

"Buna saçmalık demek senin için kolay. Onunla yaşamıyorsun.”

Bıkkınlıkla küçük bir of çekti. "Görmek. Güvencemi istemeyeceğini söyledim.

"Bana herhangi bir güvence vermedin. Bana herhangi bir söz vermeyeceğini söyledin ve acıma alet oldun.”

"Niyetim sikmek değildi."

Kahvaltı yiyeceklerimizin savaş alanında ihtiyatla birbirimize baktık. Pek çok yönden, ikinci randevumuz da ilk randevumuz kadar kötü gidiyordu. Kahretsin, altı saat geç geldiğim ve terk edildiğim için birçok yönden daha da kötüye gidiyordu.

ben oraya varmadan önce Ama farklı hissettirdi. Her nasılsa ona kızmak bile bu tuhaf sıcaklığı beraberinde getiriyordu.

"Her neyse," diye devam etti Oliver, "bitirmeme izin vermedin." "Ve genellikle bu konuda çok düşünceliyimdir."

Kaşları kalktı. "Bunu bildiğim iyi oldu." Ve nedense,*BEN*kızardı.

Biraz öksürük verdi. "Dediğim gibi, kamusal yorumların gölgesinin sizin için önemli olduğunun ve hayatınızı etkilediğinin farkındayım. Ama sana kıyasla benim için saçmalık ve her zaman öyle olacak."

"Tamam..." Tuhaf, boğuk bir ses çıkardım. "Haklıydın. Sinirli olmaya geri dön.

Bakacağımı pek sanmıyorum Lucien. Seni incitmek gibi bir niyetim yok."

"Erkekler konusunda kötü bir zevkim olduğunu anlıyorum ama aktif olarak beni mahvetmek isteyen erkeklerle çıkmaktan çoğunlukla kaçınmayı başardım. Bu beni incitmeyi istemek ya da istememekle ilgili değil. Ama" -korkunç ve korkunç bir şekilde açığa çıkmak yerine, bitkin ve boyun eğmiş görünmeye çalıştım- "nasıl olduğunu biliyorsun. İnsanlar meraklanır. Ya da hüsrana uğrarlar. Ya da okuyacaklarını düşündükleri o şeyi yaparlar, sonra bu konuda ne kadar iyi olduklarıyla beni etkilerler, ama sadece çıldırırlar ve ben de kendimi mahvolmuş hissederim.

"O zaman benim iyi niyetime güvenemiyorsan, en azından senin sandığın kadar kibirli bir pislik olduğuma ve bu nedenle bir tabloid gazeteye asla dokunmayacağıma güven."

Kendini beğenmiş bir eşek olduğunu düşünmüyorum.

"Bridget'e göre, benim hakkımda söylediğin ilk şey oydu."

Aslında ikincisiydi. İlki, "Diğer eşcinsel arkadaşının bu kadar seksi olduğunu bilseydim, onunla aylar önce tanışmayı kabul ederdim." Tabii bu "yanımda duran eşcinsel" olayından önceydi. Rahatsız bir şekilde oturduğum yerde kıpırdandım. "Ah evet. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen sana biraz sert davrandım.

"Gerçekten mi?" şüpheyle karışık bir umut tonuyla sordu.

"Pekala, kendini beğenmiş bir kıç olduğunu söyleyemem. Belki daha çok kibirli bir popo yanağı.

Beni şaşırtarak güldü - kollarımdaki tüyleri beklenmedik bir zevkle diken diken eden derin, boğazımdan gelen bir kahkaha. "Bununla yaşayabilirim. Şimdi"—dirseklerini masaya dayadı, biraz daha yaklaştı
- "sahte erkek arkadaşlar birbirleri hakkında başka ne bilmeli?"

"Tüm ilişki deneyimine sahip olan sensin. Sen söyle."

"İlişkilerle ilgili olan şey bu. Çok fazla sahip değilseniz, karşılaştırma için sınırlı bir temeliniz vardır. Çok şey yaşadıysanız, açıkça yanlış bir şey yapıyorsunuz demektir.

"Birbirimizi tanımamız gerektiğinde ısrar eden sendin." Ona gülümsedim. "Biliyorsun, çünkü*gerçeğe benzerlik*"

"Bunu yaşamama hiç izin verecek misin?" Bir

an düşündüm. "HAYIR."

"İyi." İçini çekti. "Doğum günleri mi?"

Zahmet etme. unutacağım. Kendi doğum günüm de dahil olmak üzere doğum günleriyle sikişemem.

"Eh, hatırlardım."

"Tanrım," diye inledim. "Bana da inanılmaz derecede düşünceli bir hediye alacağına bahse girerim. Ve beni berbat hissettiriyor.

Dudakları seğirdi. "Buna bir anlam verirdim."

"Her neyse, Temmuz. Bu yüzden, bir sorun haline gelmeden çok önce, uyumlu olmadığımıza sahte karar vermiş ve sahte dağılmış olacağız.

"Ah." Bir an için neredeyse hayal kırıklığına uğramış göründü. "Senin

sıran." "Sıraya almayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

"Genellikle çoğu durumun karşılık verme yoluyla iyileştirildiğini

görüyorum." "Çok yönlü, değil mi?" Gözlerimi masumca büyüttüm.

Uslu dur Lucien.

Bu seksi değildi. Hayır. Kesinlikle hayır. Hiç de bile. Tatlı, küçük bir ürperti tüm omurgamı kapladı.

"Hmm." Aklım boşalmıştı. "Hobiler falan mı? Çalışmadığın zamanlar ne yaparsın?"

"Genellikle ben*ben*çalışma. Hukuk emek isteyen bir meslektir."

"Kayıt için söylüyorum, 'Hukuk zorlu bir meslektir' gibi şeyler söylemen, senin kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmeme neden oldu."

Pekala, özür dilerim, dedi hiç de üzgün olmayan birinin ses tonuyla. "Ama zamanımın çoğunu alan, tatmin edici ama zorlu bir işim olduğunu başka nasıl ileteceğimi bilemedim."

"Bununla gidebilirdin."

"Sevgili Ben. Üç günden daha az bir süredir çıkıyoruz ve sen şimdiden beni değiştirmeye çalışıyorsun.

"Seni sinirlendirmek bu kadar eğlenceliyken neden değişmeni isteyeyim ki?"

"Ben..." Kaşları kırıştı. "Teşekkür ederim. Bence. Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum."

Şu anda onu biraz sevimli bulmamın nedeni muhtemelen kötü bir insan olmamdı. "Evet. Bu tür bir oyun. Ama hadi, peruk ve çekiç içermeyen bir şey yapmalısın.

"Yemek yaparım, okurum, arkadaşlarımla vakit geçiririm, sağlıklı kalmaya çalışırım."

Ah evet. Yani vücudu o muhafazakar takımların altında hayal etmemiştim. Yani, hayal ettiğimden değil. En azından, çok değil.

Bakışları benimkine takıldı. "Senden ne haber?"

"Ben? Bilirsin, her zamanki gibi. Çok geç saatlere kadar dışarıda kal, çok fazla iç, beni önemseyen insanları gereksiz yere endişelendir.

"Ve sen ne yapıyorsun*Aslında*Yapmak?"

Gerçekten uzağa bakmak istedim. Ama nedense yapamadım. Gözleri bana istemediğimden emin olduğum şeyler vaat ediyordu. "Biraz durgunluk yaşadım. Bir süre için. Hâlâ bir şeyler yapıyorum -geçen Cumartesi dışarıdaydım- ama hiçbir zaman gösterecek bir şeyim yok gibi görünüyor."

Yine tavşan deliği vardı ve Oliver'ın beni daha da aşağıya çekecek, düşünceli bir takip sorusu sorması en son isteyeceğim şeydi.

"Sıra sende," diye havladım, çılgınca sırıtarak, sanki hayatımın temelde mahvolması komik bir anekdotmuş gibi.

Konuyu çok fazla önemsiyormuş gibi göründüğü için parmakları bir iki anlığına masaya hafifçe vurdu. “Uyarı ile

Annen babanın şöhreti ne olursa olsun ilgimi çekerdi, bana biraz geçmişinden bahseder misin?”

"Kulağa bir iş görüşmesi gibi geliyor, erkek arkadaş görüşmesi değil."

"Merak etmekten kendimi alamıyorum. Ben tanıyorum*ile ilgili*sen yıllardır Ama daha önce hiç gerçekten konuşmadık.”

"Evet, çünkü benimle hiçbir şey yapmak istemediğini çok net bir şekilde belirttin."

"Bu tanımlamaya itiraz ederdim ama her iki şekilde de artık ediyorum."

Somurtkan, utanç verici bir ergen sesi çıkardım. "Her neyse. Olaysız çocukluk, gelecek vadeden kariyer raydan çıktı, işte buradayım.”

"Üzgünüm," dedi, beklediğim tepki bu değildi. "Bu, kişisel konuşma için fazla yapay bir yapıydı."

Omuz silkmek. Görünüşe göre hala ergenlik modundaydım. "Konuşacak bir şey yok."

"Eğer tercihin buysa." "Senden

ne haber?"

"Ne bilmek istiyorsun?"

Onun hakkında konuşmanın benim hakkımda konuşmaktan daha az açıklayıcı olacağını umuyordum. Çıktı, olmadı. Kabaca şöyle ifade edilebilecek bir ses çıkardım:*Urduca*”

"Pekala," diye teklif etti oyunbaz bir tavırla. “Seninki gibi benim çocukluğum da çok olaysız geçti. Babam bir muhasebeci, annem LSE'de profesördü ve ikisi de nazik ve destekleyici insanlar. Karısı Mia gibi doktor olan bir ağabeyim Christopher var.

"Pekala, siz bir avuç başarılı insan değil misiniz?"

“Biz çok şanslıydık. Ve inandığımız bir şeyin peşinden gitmemiz gerektiğine inanarak yetiştirildik.”

"Sizi hukuka yönelten nedir?"

Onayladı. "Aslında. Ailemin aklındakinin tam olarak bu olduğundan emin değilim ama bence bu benim için doğru.”

"Birini öldürseydim," dedim ona, "avukatım olmanı kesinlikle isterdim."

"O zaman sana vermem gereken ilk tavsiye, birini öldürüp öldürmediğini bana söyleme."

"İnsanlar bunu yapmaz herhalde?"

“Şaşırırsın. Sanıkların kendi hukuk eğitimleri yoktur. Onları neyin etkileyip neyin etkilemeyeceğini her zaman bilemezler. Bu arada, deneyimden bahsetmiyorum.” Bana küçük bir gülümseme verdi. "İkinci tavsiyem, eğer bir gün cinayetle suçlanırsanız, benden çok daha deneyimli birini işe almalısınız."

"Hiç yapmadığını mı söylüyorsun?"

“Düşündüğünüzün aksine, cinayet aslında oldukça nadirdir. Ve insan buna daha sonra kariyerinde gelme eğilimindedir.

"O zaman ne tür vakalar üzerinde çalışıyorsun?"

“Ne gelirse gelsin. seçme şansım yok Genellikle bayağıdır.”

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Bunun senin büyük tutkun olduğunu sanıyordum." "Bu."

"Az önce şöyle tarif ettin*oldukça banal*”

"Başka insanlara banal gelebilir demek istedim. Hukukla ilgili tek deneyiminiz televizyondaki mahkeme dramalarıysa, günlerimi oje çalarken yakalanan gençleri ve kendilerini aşmış küçük çaplı suçluları savunarak geçirmem gerçeği biraz hayal kırıklığı yaratabilir. Ayağa kalkıp boş tabakları ve kaseleri toplamaya başladı. “Sosyal olarak, bu biraz kaybet-kaybet. Ya insanlar para için tüm günümü katilleri ve tecavüzcüleri sokaklara salarak geçirdiğimi düşünüyorlar ya da benim çok sıkıcı olduğumu düşünüyorlar.”

Hiç düşünmeden yardım etmek için ayağa kalktım, ellerimiz brinner kaplarına dolandı. "Belki aradaki farkı ikiye bölüp para için günlerini genç hırsızları sokağa salarak geçirdiğini söyleyebiliriz."

"Belki aradaki farkı bölüp, günlerimi tek bir yargı hatasının bir gencin hayatını mahvetmediğinden emin olarak geçirdiğimi söyleyebiliriz."

Ona başıboş bir yabanmersini fırlattım ve burnundan sekti.

"Ne demek istiyorsun?" O sordu.

Temizlemek. temizlemekle çok meşguldüm. "Sen... sen gerçekten bu şeyleri önemsiyorsun, değil mi?"

"Ve bu gözlem, bana yumuşak meyvelerle saldırmana neden oldu?"

“İtiraz. Tanığın canını sıkmak.”

"Bu ülkede böyle bir şey olmadığını biliyor musun?"

nefesim kesildi. "Öyleyse avukat ifade verirken ne yaparsınız?"

"Ya yargıcın ne yaptıklarını bildiğine güvenirsin - ki bunu deli olanlar bile genellikle yaparlar - ya da çok kibarca 'M'lud, sanıyorum savcının saygıdeğer avukatı tanıklık ediyor' gibi bir şeyler söylersin."

"Ve düşünmek için" - burada derin bir iç çektim - "Senin ayağa fırlayıp AG'nin ofisindeki kendini beğenmiş takım elbiselilere yasal darbeler indirdiğini hayal ediyordum."

"Kraliyet Savcılık Birimi'nden değerli kamu görevlilerini mi kastediyorsunuz?"

"Kahretsin Oliver." Adının tadı dilimde parlak ve keskindi. Şeker ve tarçın. "Ceza adalet sisteminin eğlencesini bir nevi emiyorsun."

Çok kasıtlı olarak başka bir yaban mersini aldı ve bana fırlattı. Kaşıma ping attı.

"Bu ne içindi?" Sahte bir huysuzluk olarak anlaşılmasını umduğum bir şeyle sordum.

Ağzı akçaağaç şurubu kadar yavaş ve sıcak bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. "Bunu hakettin."

Bölüm 13

Oliver bulaşıkları yıkadı ve çoğunlukla ben yoluma çıktım, ev işlerini bu şekilde hallettim.

"Hımm," dedim, rahat görünmek için beyhude bir çabayla başparmaklarımı ceplerime sokarak. "Yemek için teşekkürler. Ve beni terk etmediğin için falan. Sanırım yapmalıyım…"

Oliver da başparmaklarını ceplerine soktu. Sonra, sanki neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi hemen onları tekrar çıkardı. "Gerek yok. Yani, eğer değilsen… Muhtemelen konuşmamız gereken bazı şeyler var. Lojistik hakkında."

Bu daha çok beklediğim Oliver'dı. Sanırım babamın kanser olması nedeniyle geçici olarak terfi ettirildim. "Lojistik ha? Böyle konuşarak bir çocuğun kafasını çevireceksin."

"Başını döndürmeye çalışmıyorum, Lucien. Bunun ikimizin de yüzüne patlamadığından emin olmaya çalışıyorum.

Oliver'ın az önce masaya koyduğu minik çiçek vazosunu devirmeyi içeren ilgisiz bir hareket yaptım. "Bok. Üzgünüm. Ancak, bu ne kadar karmaşık? Hayatlarımıza devam ediyoruz ve soran herkese çıktığımızı söylüyoruz."

"Yine de benim anlatmak istediğim bu. Soranlara söylüyor muyuz? Bridget'e ne oldu?

"Evet" - çiçekleri düzeltmeye çalıştım ve tamamen başarısız oldum - "o zaten gerçeği biliyor."

"Ve bundan herhangi bir noktada bahsedecek miydin? Yoksa ikimizin de sürdürmesi gereken numarayı safça taahhüt ettiğim için onun önünde kendimi aptal durumuna düşürmeme izin mi verecektin?

"Köprü istisnadır. Bridge'den sır saklayamayız. O benim heteroseksüel en iyi arkadaşım. Bir kod var."

Oliver eğildi ve çiçeklerde iki küçük değişiklik yaparak onları eski püskü ve suçlayıcıdan parlak ve güzele dönüştürdü. "Ama diğerlerine göre gerçekten çıkıyor muyuz?"

"Kesinlikle. Demek istediğim, işte bir şekilde işin içinde olan bir adam var.

"Bütün bu aldatmacanın kimin yararına uygulandığı iş yerindeki bir adam mı?"

"Eh, bu onun fikriydi, bu yüzden kaçınılmazdı. Ayrıca" -neredeyse yine aldırışsızlaşıyordum, ama sonra vazgeçtim- "ahududu pavlovasının beynine sahip. Muhtemelen çoktan unutmuştu."

İçini çekti. "İyi. Yani, Bridget ve birlikte çalıştığınız bu beyefendi dışında herkese, biz gerçekten çıkıyor muyuz?

"Açıkçası anneme yalan söyleyemem."

Başka bir iç çekiş. "Yani, birlikte çalıştığınız bir beyefendi olan Bridget ve anneniz dışında herkese, biz gerçekten çıkıyor muyuz?"

"Pekala, diğer arkadaşlarım satın almayabilir. Biliyor musun, çünkü onlara senden nefret ettiğimi söyledim. Ve yıllarca süren aşk hayatımın bir çöplükte çıkan yangında bir araba kazası olmasından sonra, kovulmamak için tam olarak bunu yapmam gerekirken, istikrarlı, uzun vadeli bir ilişki içinde olmam oldukça uygun.

"Ve" -Oliver'ın kaşları iyice sivrildi- "senin benim hakkımda fikrini değiştirdiğinden çok, ayrıntılı bir kurmaca ilişki uydurduğumuz sonucuna varmaları daha muhtemel, öyle mi?"

"Ayrıntılı olmak zorunda değil. Onu detaylandıran sensin."

"Sen hiçbir şey düşünmüyorken." "Evet, ben böyle yuvarlanırım."

Uğursuzca kollarını kavuşturdu. "Unuttuysan, bu sahte ilişkide ikimiz varız. Ve çok başarılı bir sahte olmayacak

gerçek iş olmadan ilişki.

Tanrı aşkına, Oliver. Hayal kırıklığımda, çiçekler tekrar aldı. "Aslında seninle çıkıyor da olabilirim."

Bu noktada, beni mutfaktan uzaklaştırdı ve açıkçası pasif-agresif bulduğum bir şekilde merkez parçasını yeniden inşa etmeye başladı. "Anlaştığımız gibi, bu ikimizin de istemediği bir sonuç."

"Haklısın. Bu çok kötü olurdu." Fransız tostu hariç. Ve sevimli Pazar öğleden sonra kazağı. Ve benim bir pislik olduğumu düşündüğünü unutacağı ender anlar.

"Yine de artık kararlıyız, bunu düzgün yapmalıyız." Bir laleyi biraz fazla sert bir şekilde yerine sıkıştırarak sapını yardı. "Ve bu, herkese tüm olayın iki yalnız adam tarafından icat edilmiş acınası bir aldatmaca olduğunu söylememek anlamına geliyor. Ayrıca gerçekten anlaşabilirsek yapacağımız gibi birlikte vakit geçirmeye alışmak.

Çiçeklerin geri kalanı için endişelenmeye başlamıştım, bu yüzden masaya geri döndüm ve parmaklarından aldım. "Kedinin çantadan çok az çıkmasına izin verdiğim için üzgünüm. Bir daha yapmayacağım.

Uzun bir süre sessiz kaldı, ben de vazoya bir şeyler yapıştırmaya başladım. İyi görünmüyorlardı, ama en azından hiçbir şey ters gitmedi.

"Ve," diye ekledim gönülsüzce, "ihtiyacımız olduğunu düşündüğün tüm lojistiği ve diğer şeyleri yapabiliriz. Benimle birlikte lojistik yapmak istediğinde bana haber vermen yeterli, ben de orada olacağım."

"Meseleler ortaya çıktıkça müzakere edebileceğimizden eminim. Ve yine de kalabilirsin. Eğer istersen. Başka bir işin yoksa."

Nişanlar mı? Ah, Oliver. "1953'te gitmem gereken bir çay dansı vardı ama muhtemelen atlayabilirim."

"Sizi uyarmalıyım" -göz kamaştıran zekamdan etkilenmemiş gibi bana soğuk bir bakış attı- "işle oldukça meşgul olacağım."

"Yardım edebilir miyim?" Dürüst olmak gerekirse, genel olarak yardım etmenin büyük bir hayranı değilim. Ama teklif etmek sadece kibar görünüyordu. Ve her şey boş, zar zor oturulabilir daireme geri dönmekten ve nefret ettiğim -slash-kayıtsız- olduğum-babamın yakında nasıl ölebileceğini düşünmekten daha iyiydi.

“Uzaktan değil. Gizli, yasal eğitimin yok ve bulaşıkları yıkarken yaptığın pisliği gördüm.”

"Sağ. Yani ben biraz...o zaman oturacağım? Birbirimize katlanmayı öğrenmek adına.”

"Tam olarak böyle ifade etmezdim." Çiçeklerden vazgeçmiş gibiydi. "Ve lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin. Okuyabilirsin, televizyon seyredebilirsin ya da... Aslında üzgünüm, bu berbat bir davetti.

Omuz silktim. “Muhtemelen zaten yapacağım şey buydu. Üzerimde daha çok kıyafet varken daha güzel bir evde.”

"Kıyafetlerini çıkarman muhtemelen en iyisi."

"Merak etme. Tatbikatı biliyorum: öpüşmek yok, sik resmi yok, çıplaklık yok.

"Evet. Kuyu." Elleri dalgın dalgın hareket etti. "Bence bunlardan herhangi biri sahte erkek arkadaş durumunu gereksiz yere karmaşıklaştırır."

"Ve asla gereksiz ya da karmaşık değilim."

Rahatsız edici bir duraklama oldu.

"Yani," diye sordu sonunda, "kalıyor musun?" Ve Tanrı bilir neden, başımı salladım.

Oturma odasına yerleştik, ben kanepeye yayıldım ve Oliver yerde bağdaş kurmuş, etrafı kağıtlarla çevrili, diz üstü bilgisayarıyla dengede oturuyordu. Tam olarak garip değildi, ama tam olarak garip de değildi. Hâlâ birbirimizle kavga etmeden nasıl konuşacağımızı çözmeye çalışıyorduk, bu yüzden rahat bir sessizliğin nasıl tadını çıkaracağımızı öğrenmek bizim için bir sonraki adımdı. Ya da belki sadece bendim. Oliver kanunların içinde kaybolmuştu -başını önüne eğmiş ve parmakları ara sıra tuşların üzerinde geziniyordu- ve tek bildiğim, varlığımı çoktan unutmuştu.

Uzaktan kumandayı kaptım, televizyonu açtım, mahcup bir şekilde ITV Catchup'ı kurdum ve bulana kadar son zamanlarda dolaştım.*Bütün paket*. Artık iki bölüm vardı. Neşe.

Oynat'a bastım.

Ve hemen babamın ne kadar harika olduğuna dair otuz saniyelik bir montaja maruz bırakıldım: Araya insanlardan sesli alıntılar serpiştirilmiş performans klipleri

Ünlü müzik türleri olduğunu varsaydım, ama kim oldukları hakkında bir fikrim olması için ya çok yaşlı ya da çok genç ve hepsi de "Jon Fleming bu işte bir efsanedir" ve "Jon Fleming rock müziğin yaşlı devlet adamıdır - prog, folk, klasik, hepsini yapabilir" ve "Jon Fleming otuz yıldır benim kahramanımdı" gibi şeyler söylüyordu. Neredeyse kapatıyordum ama sonra başka bir montaj devreye girdi ve Blue'dan Simon için temelde aynı şeyleri söylediklerini fark ettim.

Jüri üyelerini utanmadan tanıtmayı bitirdikten sonra, Live Aid ile Sermon on the Mount karışımı bir şeymiş gibi tepki veren canlı bir seyirci önünde dördünün Erasure'ın "Always" şarkısını açıkça tuhaf bir şekilde yorumladıkları stüdyoya geçtik. Benim niteliksiz sıcak görüşüm, bunun neredeyse sahte bir flüt solosu alabilecek türden bir parça olduğu, ancak kesinlikle Profesör Green'den bir rap molasına ihtiyaç duymadığıydı.

Bundan sonra, ilk bölüm olan, formatın sadece yarısını anladığım ve gerçekten hız öldürücü bir açıklamasını içeren ve Holly Willoughby olmadığından oldukça emin olduğum ama olabileceğinden emin olduğum sunucunun bulunduğu şova uygun şekilde girdiler. olabilirdi - hiç anlamadı. Puanları ve teklif vermeyi içeren bir şey vardı ve jüri üyeleri, insanları çalmak için kullanabilecekleri bir joker kart alıyorlardı ve bazen yarışmacılar hangi jüri üyesiyle birlikte gideceklerini seçiyorlardı, ama çoğunlukla yapmadılar. Ve nihayet biri geldi ve Pussycat Dolls'lardan biri tarafından yakalanmadan önce "Hallelujah" ın agresif duygusal bir versiyonunu haykırdı.

Bir saati doldurdular, artı reklam araları, her zaman bu şovlarda yer alan altı kişinin varyantları arasında gidip geldiler: kimsenin istemediği ve düşündüğü kadar iyi olmayan kendini beğenmiş adam, yakalanıp ilk kafa kafaya karşılaşmanın kaderinde yer alan unutulabilir, trajik bir geçmişe sahip olan, çeyrek finalde elenecek ama sonunda gerçek kazanandan daha iyi sonuç alacak olan tuhaf, hafife almanız gereken ama pervasızca olmayacak çünkü Susan Boyle oldu ve halkın çok yakışıklı ve yetenekli olduğu için aynı şekilde nefret edeceği yakışıklı, yetenekli biri. Gösteriler ve insanların anneleri ve memleketleri hakkındaki şekerli video paketleri arasında,

jüri üyeleri, kariyerlerinde bir realite TV şovunu yargılamanın en iyi seçenek olduğu bir noktaya ulaşmış olmaları dışında hiç tanışmamış ve ortak hiçbir şeyleri olmayan insanlardan bekleyeceğiniz türden bir şakaya sahipti.

Can sıkıcı bir şekilde izlenebilirdi, demek istediğim buydu. Hatta Oliver bile ara sıra yorum yapmak için yukarı bakardı. Görünüşe göre realite TV izlemenin sosyal olarak kabul edilebilir tek yolunun ironik bir şekilde "NHS gözlükleri ve diş telleri olan utangaç kız için çok endişelendim ama 'Fields of Gold' şarkısını söyleyişinden çok etkilendim" gibi şeyler söylediği için not almamıştı.

Jon Fleming'in mızıkalı bir kıza (ilginç olan: çeyrek finalde çıkacak) sadece Simon'dan Blue'dan joker kartını erken oynaması ve onu altından çalması için ağır teklif verdiği bir noktaya geldik. Ve bir mil farkla şimdiye kadarki en iyi andı. Babam bu konuda soğukkanlı davranmaya çalıştı ama sinirli olduğu belliydi. Bu, yaklaşık otuz saniye boyunca Blue'dan Simon'ın büyük bir hayranı olurken aynı zamanda şarkılarından hiçbirinin adını bile söyleyemediğim anlamına geliyordu.

Neden olduğundan tam olarak emin değilim - mazoşizm veya Stockholm sendromu veya gizlice rahat hissetmek olabilirdi - ama ikinci bölümü sıraya aldım. Format olarak ilkiyle hemen hemen aynıydı: Jüri üyeleri hâlâ birbirleriyle nasıl konuşacaklarını bilmiyorlardı, sunucu hâlâ kuralları anlamış görünmüyordu ve yarışmacılar hâlâ ölmüş büyükanneleri ve Tesco'daki günlük işler hakkında iç açıcı hikayeler anlatıyorlardı. Üç yaşındaki bir annenin elindeki her şeyi "At Last"in iki dakikalık bir versiyonuna fırlatmasıyla başladık, kimsenin istemediği, ancak daha sonra onu hemen unutmadan önce gitmeleri gerektiği konusunda ısrar ettik. Sonra, dünyanın en sarkık saçağının arkasından utangaç bir şekilde dikizleyen, parmaklarındaki siyah boyalı tırnakları mikrofonun etrafına sıkıca kıvrık, tuhaf bir şekilde kırılgan ve etkileyici bir "Running Up That Hill" performansı veren on yedi yaşında bir erkek çocuğumuz var.

"Ah," dedi Oliver başını dizüstü bilgisayarından kaldırarak, "bu oldukça iyiydi."

Görünüşe göre jüri üyeleri de öyle düşündü ve Ashley Roberts ve Profesör Green, onun için biraz çılgın bir teklif savaşına girdiler; bu, Ashley Roberts'ın çekilmesiyle ve ardından Jon Fleming'in -giriş bölümünün bize sürekli söylediği gibi, 50 yılı aşan bir kariyer üzerinde keskinleşen dramatik bir hisle- jokerini oynamak için sandalyesinden atlaması ile sona erdi. Bu, Billericay'den Leo adlı çocuğu, profesörle babam arasında seçim yapmakta özgür bıraktı.

Açıkçası, şov doğrudan bir reklam arasına girdi ve gergin müzik hala çalarken bir araba sigortası reklamından sonra geri döndük ve Jon Fleming "beni seç" konuşmasına başlamak üzereydi.

Koltuğuna geri dönmüş, dirseğini kolçağa dayamış, yanağını parmaklarına dayamış, mavi-yeşil gözlerini dikkatle Billericay'den Leo'ya dikmiş oturuyordu. "Bunu söylerken aklından ne geçiyordu?"

Leo saçının arkasında kıvrandı ve mikrofonun yakalayamadığı bir şeyler mırıldandı.

Acele etme oğlum, dedi Jon Fleming ona.

Kamera kısa bir süre için, hepsi de en iyi "bu-an-a-an" yüzlerini takmış olan diğer jüri üyelerine atladı.

"Babam..." Leo başardı "...o öldü. Geçen sene. Ve pek çok şey hakkında asla tam olarak anlaşamadık. Ama müzik, bizi gerçekten bir araya getiren şey gibiydi.

Mükemmel bir televizyon duraklaması oldu. Jon Fleming öne doğru eğildi. “Bu çok güzel bir performanstı. Şarkının sizin için ne kadar önemli olduğunu ve ona kalbinizin ne kadarını kattığınızı söyleyebilirim. Eminim baban seninle gurur duyardı."

Ne. .

Kahre

tsin.

Tamam, Billericay'den Leo için çok üzüldüm çünkü açıkça yas tutuyordu ve babası olmayan biriyle boktan bir ilişkisi olması berbattı. Ama bu şu gerçeği değiştirmedi*Benim*kayıp baba kefaret alıyordu

Sahte erkek arkadaşımın evinin kanepesinden izlerken, ulusal televizyonda Essex'ten bir pislikle bağlanma deneyimi.

Oliver şöyle bir baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyi, neden olmasın?"

"Sebep yok. Ama varsayımsal olarak iyi olmayı bırakıp herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen, ne bileyim, ben buradayım.

Ekranda Billericay'den Leo, onu cesur, asil ve hayranların gözdesi yapan ağlamamaya çalışır bir tavırla dudağını ısırıyordu ve Jon Fleming onu takımında ne kadar istediğini açıklıyordu.

"Benim hakkımda bunu pek kimse bilmiyor," dedi, "ama ben kendi babamı hiç tanımadım. Ben doğmadan önce Batı Cephesinde öldü ve hayatımda o bağlantıya sahip olmadığım için her zaman pişman oldum.

Hayır. Bunu pek kimse bilmiyordu.*BEN*bunu bilmiyordu. Esasen Billericay'den Leo'yu - ve bu nedenle, Blue'dan Simon'ı ve bu şovu kaç milyon kişinin canlı izlediğini - babama benden daha yakın yapmak. Herifin kanser olmasına aktif olarak sevinmemek giderek zorlaşıyordu.

Her neyse, elbette Billericay'den Leo, akıl hocası olarak Jon Fleming'i seçti. Kaybımı kesmeye ve şovu kapatmaya bu kadar yaklaşmıştım ama bu, tuhaf bir şekilde babamın kazanmasına izin vermek gibi gelirdi. Emin değilim*Ne*kazanmasına izin vermek gibiydi ama kazanmasına engel olmak istediğimi biliyordum. Bunun yerine, umut dolu atlıkarınca devam ederken ekrana boş boş baktım.

Başımın ağrıdığına neredeyse emindim. Oliver ve Jon Fleming, Billericay'den Leo ve pamuk ipliğine bağlı işim yüzünden beynimde çok fazla şey vardı. Ve bunlardan herhangi biriyle ne kadar çok uğraşmaya çalışırsam, deneyimsiz bir çömlekçinin ellerinde o kadar çok kil gibi dönüyordu. Bu yüzden bir anlığına gözlerimi kapattım, kendi kendime her şeyin onları açtığımda daha anlamlı olacağını söyledim.

Bölüm 14

"Lucien?"

Gözlerimi açtığımda karşımda Oliver'ı buldum. "N'aber?"

"Sanırım uyuyakalmışsın."

"Yapmadım." Oturur pozisyona geçtim, bu sırada neredeyse Oliver'a kafa atacaktım. Akşamlarını televizyon karşısında bayılarak geçiren biri olduğumu düşünmesine izin veremezdim. "Saat kaç?"

"Onu biraz geçiyor."

"Gerçekten mi? Bok. Beni daha önce uyandırmalıydın. Yani, beni uyandırmadı.

Bana hatırlattı."

"Üzgünüm." Alnımın üzerine yapışmış olan bir tutam saçı tereddütle kurtardı. "Ama uzun bir gün geçirdin. Seni rahatsız etmek istemedim.

Oturma odasına şöyle bir bakınca, Oliver'ın muhtemelen bir süre önce işini bitirdiğini ve her şeyi düzgünce etrafıma topladığını gördüm. Kahretsin. "Birdenbire kapınıza geldiğime, benimle çıkıyormuş gibi davranmaya devam etmende ısrar ettiğime, babamın kanseri hakkında sızlandığıma, lojistik konusunda büyük bir tartışmaya girdiğime, sana realite TV izlettirdiğime ve sonra uyuyakaldığıma inanamıyorum."

"Ayrıca bana yaban mersini fırlattın."

"Beni terk etmelisin."

"Bunu zaten denedim. Bu sürmedi.

"Cidden. Çıkmak istersen, bu sefer makul olacağım."

Oliver uzun bir süre bakışlarımı tuttu. "Çıkmak istemiyorum."

İçimde hazımsızlık gibi bir rahatlama kabardı. "Senin sorunun ne?"

"Bunu oldukça net bir şekilde belirlediğimizi sanıyordum. Havasız, kendini beğenmiş, sıkıcı ve çaresizim. Başka kimse bana sahip olmayacak.

"Ama harika Fransız tostu yapıyorsun."

"Evet" - ifadesi büyüleyici bir şekilde kederliydi - "İlişkilerimin bu kadar uzun sürmesinin tek sebebinin bu olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Nedense birdenbire onu öpmeme izin verilmediğinin farkına vardım. "Son

metroya yetişmek için hâlâ zaman var," diye devam etti, "yoksa sana bir taksi, istersen."

"Bu iyi. İhtiyacım olursa bir Uber alabilirim."

"Yapmamanı tercih ederim. İş modelleri son derece etik dışı."

gözlerimi devirdim. "Sanırım az önce neden kimsenin seninle çıkmadığını çözdük."

"Uber kullanmadığım için mi? Bu oldukça spesifik

görünüyor. "Çünkü hakkında bir fikrin var.*her şey*"

"Çoğu insanın fikri yok mu?"

En azından artık onu öpmeyi düşünmüyordum. "'Peynirden hoşlanırım' veya 'John Lennon abartılıyor' gibi fikirleri kastetmiyorum. 'İşçiler yüzünden Uber kullanmamalısın' ve 'Çevre yüzünden et yememelisin' gibi fikirleri kastediyorum. Hani insanların kendilerini kötü hissetmelerine neden olan fikirler."

Göz kırptı. "Kimsenin kendisi hakkında kötü hissetmesini veya benim yaptığım seçimleri yapmak zorunda kalmasını istemiyorum..."

"Oliver, az önce bana Uber'e binmememi söyledin."

"Aslında Uber'e binmemeni tercih edeceğimi söyledim. İsterseniz yine de bir Uber alabilirsiniz."

"Evet" -bir şekilde yeniden birbirimize yaklaşmıştık, onun hararetini, benimle tartışırken ağzının yaptığı şekilleri fark etmemi sağlamıştı- "fakat bunu yaparsam beni küçümseyeceksin."

Hayır, yapmayacağım. Benimle aynı önceliklere sahip olmadığınızı kabul edeceğim."

"Ama önceliklerin açıkça doğru."

Kaşları çatıldı. "Sanırım şimdi kafam karıştı. Benimle aynı fikirdeysen, sorun ne?"

"Tamam aşkım." Sakinleştirici bir nefes aldım. "Anlatmaya çalışayım. Siz olmayan insanların çoğu, kapitalizmin sömürücü olduğunu ve iklim değişikliğinin bir sorun olduğunu ve yaptığımız seçimlerin kötü veya adaletsiz şeyleri destekleyebileceğini anlıyor. Ama bunu düşünmemek gibi tehlikeli bir stratejiyle hayatta kalıyoruz. Ve bunu bize hatırlatmak bizi üzüyor ve üzülmeyi sevmiyoruz, bu yüzden sinirleniyoruz.

"Ah." Üzgün görünüyordu. "Bunun son derece itici olduğunu görebiliyorum." "Ayrıca takdire şayan bir şey," diye gönülsüzce kabul ettim. "gerçekten
sinir bozucu bir yol."

"Alay etmek istemem ama az önce bana takdire şayan mı dedin?"

"Hayal etmiş olmalısın. Ve şimdi, ironik bir şekilde, ben*sahip olmak*Uber almak istiyorum çünkü trene yetişemiyorum ve taksi tutacak param yok."

Boğazını temizledi. "İstersen gece kalabilirsin."

"Vay canına, Uber'in iş modelini desteklememe konusunda ciddi ciddi kararlısın."

"Hayır, sadece olabileceğini düşündüm... Yani." Utangaç bir omuz silkme. "Gerçeğe benzerlik uğruna."

"Nerede yattığımı kim fark edecek sanıyorsun? FBI tarafından izlendiğimizi mi düşünüyorsun?

"Birleşik Devletler dışındaki gözetlemenin CIA tarafından gerçekleştirilme olasılığının daha yüksek olduğuna inanıyorum, ama aslında ben çoğunlukla paparazzileri düşünüyordum."

Bu adil bir noktaydı. Yıllar boyunca çeşitli sabahlar beni çeşitli insanların evlerinden çıkarken yakalamışlardı.

"Ve bu rahatsızlık vermez," diye ekledi beceriksizce. "Yedek diş fırçam var ve kanepede uyuyabilirim."

"Seni kendi evindeki kanepede uyutamam." "Misafir olduğun zaman seni kanepede uyutamam." Uzun bir sessizlik oldu.

"Pekala," dedim, "eğer ikimiz de kanepede uyuyamıyorsak, o zaman ya eve giderim ya da..."

Oliver süveterinin yeni koluyla göz kırptı. "Bence bir yatağı olaysız paylaşacak kadar olgunuz."

"Bak, restoranın dışında yaşananların biraz fazla olduğunu biliyorum ama genellikle birinin üzerine atlamak için bir davet beklerim. Ben olaysız bir bölgeyim, söz veriyorum."

"Öyleyse geç oluyor. Yukarı çıkmamızı öneriyorum."

Ve görünüşe göre geceyi Oliver'la geçirmeyi kabul etmiştim.
Kuyu. Olumsuz*ile*Oliver. Daha çok Oliver'ın genel çevresinde.

Ancak, tam o sırada, kendimi ne kadar aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, pek bir fark hissetmedim.

* * *

Oliver'ın gerçek pijamaları olması beni şaşırtmamalıydı. Lacivert ekoseli. Ayrıca yatağını yatağın yakınında bir yere, nevresim yönüne belli belirsiz atmak yerine, yatağını gerçek bir yetişkin gibi yaptığını.

"Ne bakıyorsun?" O sordu.

"İnsanların 1957'de gecelik almayı bıraktığını sanıyordum. Rupert Bear'a benziyorsun."

"Rupert Bear'ın buna uzaktan yakından benzeyen bir şey giydiğini hatırlamıyorum."

"Hayır, ama eğer mevcut olsaydı, yapardı." "Bu
çok yanıltıcı görünüyor."

Avukat olduğunu düşündüğüm bir poz verdim. "M'lud. Savcılığın saygıdeğer avukatı aldatıcı davranıyor."

"Bence" -Oliver buna hak ettiğinden çok daha fazla önem veriyor gibiydi- "alanda yerleşik bir uzmanlık kazanmamış olsaydın, kendisine fırsat verilseydi Rupert Bear'ın ne giyeceğine dair spekülasyonların mahkemede kabul edilemezdi."

“M’lud. Saygıdeğer beyefendi bana kötü davranıyor.”

Huysuzca dudaklarını büzdü. "Rupert Bear'a benzediğimi söyleyen sendin."

Bu kötü değil. Rupert Ayı çok tatlı.”

"Aynı zamanda çizgi film bir ayı olduğu düşünülürse, bunu bir iltifat olarak kabul edebileceğimden hala emin değilim. Ve ödünç almak istersen bende yedek bir pijama var."

"Ne. Hayır. Ben bir Disney filminde çocuk değilim.”

"Yani tamamen giyinik mi yoksa tamamen çıplak mı uyuyacaksın?"

"Ben... bunu iyice düşünmedim." Bir an zihinsel olarak savruldum. "Bak, yedek bir üst falan var mı?"

Bir çekmeceyi karıştırdı ve bana ütülenmiş olduğu belli olan sade, gri bir tişört fırlattı. Biraz güçlükle daha fazla yorum yapmaktan kaçınarak üzerimi değiştirmek için banyoya çekildim. Normalde, bir erkek onu ilk gördüğünde hangi iç çamaşırım olduğunu biraz daha düşünürüm, en azından sonunda gazetelerde çıkabilir diye değil. Kendime zarar veren erkek sürtük evremin birkaç avantajından biri, büyük bir seksi iç çamaşırı koleksiyonu - demek istediğim, sikimi büyük gösterme anlamında seksi ve kıçımı şımarık gösterme anlamında, kasıksız veya yenilebilir anlamında değil. Tabii ki, bugün tamamen fark edilmeyeceklerini bildiğimden emin olarak, en rahat şortumu giymiştim.

Hafifçe solmuş bir maviydiler ve üzerlerinde beyaz renkte minik kirpiler seçiliyordu. Oliver'ın yumuşatıcı ve erdem kokan tişörtü, tasarımın çoğunu kaplayacak kadar uzundu, ama kesinlikle ona giymek istememem iyi bir şeydi çünkü Bayan Tiggy-Winkle -kirpi tasarımı, benim penisim dediğim şey bu değil- şansımı sıfıra indirirdi.

Dışarı çıktığımda, Oliver çoktan yatağına girmiş, başlığa yaslanmış, burnu bir gazetenin kopyasına gömülmüştü.*Bin Muhteşem Güneş*. Kapı eşiğinden fırlayıp yorganın altına daldım, kıvranarak oturma pozisyonuna geçtim ve yeterince yaklaşmaya çalıştım, bu tuhaf değildi ama o kadar da yakın olmamak tuhaftı.

Kendimi Morecambe ve Wise gibi
hissediyorum, dedim. Oliver bir sayfa
çevirdi.
"Yanlış pijama giydiğini biliyorsun, değil mi?"
Başını kaldırmadı. "Ah?"
"Evet, sadece eşofman altı giymen ve kalçalarının biraz aşağısında sarkıtman, mükemmel şekilde şekillendirilmiş V-kesimini göstermen gerekiyor."
"Belki başka zaman."
Bunu bir an düşündüm. "sen mi diyorsun*sahip olmak*mükemmel şekilde yontulmuş bir V-kesimi?
Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim.
"Ya biri sorarsa? Gerçeğe benzerliği bilmeliyim."
Ağzının kenarları hafifçe seğirdi. "Benim bir beyefendi olduğumu ve o kadar uzağa gitmediğimizi söyleyebilirsin."
"Sen" - engellenmiş bir şekilde iç çektim - "korkunç bir sahte erkek
arkadaşsın." "Sahte bir beklenti oluşturuyorum."
"Buna değecek kadar sahte olsan
iyi olur." "Ben."
Bunu beklemiyordum ve nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyordum. Bu yüzden, Oliver'ın "buna değer" fikrinin ne olabileceği konusunda fazla düşünmemeye çalışarak öylece oturdum.
"İyi kitap?" Dikkatimi dağıtmak için sordum.
"Nispeten." Oliver bir an bana baktı. "Çok konuşkansın."
"Çok... konuşkan değilsin."
"Uyku vakti. Okuyacağım ve sonra uyuyacağım."
"Yine, insanların neden ortalıkta dolaşmadığını
görmeye başlıyorum."
"Tanrı aşkına, Lucien," diye tersledi. "Birbirimize faydalı olmak için bir anlaşma yaptık, sabah işim var ve sen benim yatağımdasın, üzerinde oldukça dar bir kirpi boxer var. Biraz normallik duygusunu korumaya çalışıyorum.
"Eğer seni bu kadar üzdüyse, dar boxerımı alıp gidebilirim."

Kitabı komodinin üzerine koydu ve çok sık gördüğüm şakaklarına masaj yapma şeyini yaptı. "Üzgünüm. gitmeni istemiyorum Uyumaya çalışalım mı?”

"Etrafında. TAMAM."

Işığı aniden söndürdü ve ben de onun kişisel alanına veya görgü kurallarına zarar vermeden kendimi toparlamaya çalıştım. Onun yatağı benimkinden daha sıkıydı ama aynı zamanda çok daha güzeldi ve muhtemelen çok daha temizdi. Çarşaflardan -taze ve ılık, sanki ekmek bir insanmış gibi- kokusunu alabiliyordum ve onun şeklini neredeyse yanımda hissedebiliyordum. Rahatlatıcı ve aynı zamanda dikkat dağıtıcı. Lanet olsun ona.

Dakikalar veya saatler geçti. İyi bir uyku partneri olmaya kararlı, binlerce kaşıntı, kıkırdama ve korkunç bir osurma korkusunun saldırısına uğradım. Oliver'ın nefesi o kadar düzenliydi ki, Darth Vader'ı doldurmanın eşiğinde olan kendi nefesimin hiperfarkında oldum. Ve sonra beynim bir şeyler düşünmeye başladı ve durmadı.

"Oliver," dedim. "Babam kanser."

Bana çenemi kapatıp uyumamı söylemesine ya da beni tamamen dışarı atmasına tamamen hazırdım ama bunun yerine yuvarlandı. "Sanırım buna alışmak biraz zaman alacak."

"Buna alışmak istemiyorum. Onu hiç tanımak istemiyorum. Ve eğer onu tanımak zorundaysam, onu kanserli bir herif olarak tanımak zorunda olmam büyük bir haksızlık." Karanlıkta burnumu çektim. “Babam olmaktan vazgeçti. Neden sadece bok parçası için katılmamı bekliyor?

"Muhtemelen korkmuştur."

“O hiç orada olmadığında*BEN*korktu."

Hayır, açıkça kötü bir babaydı. Ve istersen bunun için onu cezalandırabilirsin, ama gerçekten bunun yardımı olacağına inanıyor musun?

"Kime yardım et?"

"Herkes, ama esas olarak seni düşünüyorum." Yatak örtüsünün inandırıcı inkârı altında, parmak uçları benimkine dokundu. "Seni terk ettikten sonra hayatı yaşamak zor olmuş olmalı. Ama onu terk ettikten sonra hayatın daha kolay geçeceğinden emin değilim.

Uzun süre sessiz kaldım. "Gerçekten onu görmem gerektiğini düşünüyor musun?"

Bu senin kararın ve seni her şekilde destekleyeceğim ama evet. Bence yapmalısın.

Hüzünlü bir ses çıkardım.

"Sonuçta," diye devam etti, "kötü giderse, istediğin zaman çekip gidebilirsin." "Sadece... her şey zor ve dağınık olacak."

“Pek çok şey var. Birçoğu hala yapılmaya değer.”

Şaka yapmaya çalışmadığımı ne kadar berbat hissettiğimin bir işaretiydi.*zor, dağınık*ya da gerçekten*yapmaya değer*.

“Gelir misin,” diye sordum, “benimle gelir misin?

Eğer gidersem." "Elbette."

"Biliyorsun..." "Gerçek

benzerliği," diye bitirdi.

Hala elini kıpırdatmamıştı. Ondan istemedim.

Bölüm 15

"Tamam, Alex," dedim. "Bir Mini'ye nasıl dört fil sığar?"

Bunu gereğinden fazla düşündü. "Şey, yani, filler çok büyüktür, bu yüzden normalde onlardan birinin bile bir Mini'ye sığmasını beklemezsiniz. Ama çok küçük olsalardı -örneğin yavru filler olsalardı- o zaman sanırım ikisini öne, ikisini arkaya koyardın?"

“Hım...e-evet. Bu doğru."

"Oh iyi. Daha şakaya gelmedik mi?”

"Neredeyse. Peki bir Mini'de nasıl dört zürafa elde edersiniz?

"Bir kez daha, zürafalar çok büyük ama görünüşe göre bu egzersizin amaçları doğrultusunda bunu görmezden geliyoruz. Bu yüzden iki tane beklerdim… Oh hayır, bekle. Elbette, aynı Mini olduğunu varsayarsak, önce filleri çıkarmanız gerekir.”

Evrenim patlıyordu. “Ayrıca doğru. Tamam, son soru.”

"Bu harika. Bana genellikle yaptığın şakalardan çok daha mantıklı geliyor."

"Duyduğuma sevindim. Her neyse. Son soru. Bir Mini'ye nasıl iki balina sığar?

Başka bir duraklama. "Allah Allah. Bu gerçekten benim uzmanlık alanım değil ama sanırım M4'ün yukarısında ve Severn Köprüsü'nün üzerinde. Belki de Rhys'e danışmalısın, çünkü o buralı."

"Pekala, bu eğlenceliydi", yani "Az önce ne olduğunu bilmiyorum" anlamına gelen bir şeyler söylemek üzereydim ki Alex aldı.

bir el teatral bir tavırla ağzını çevreledi ve "Rhys, seni bir saniyeliğine ödünç alabilir miyiz?" diye bağırdı.

Rhys Jones Bowen, "sosyal yardım ofisi" dediğimiz görkemli dolabın kapısından başını uzattı. "Sizin için ne yapabilirim çocuklar?"

Alex, "Luc, Galler'e Mini ile nasıl gidileceğini öğrenmek istiyor," diye açıkladı. "Eh, bir Mini'ye binip binmemenin neden önemli olduğunu anlamıyorum." Rhys Jones

Bowen'da her zamankinden daha fazla şaşkın bir yardımseverlik ifadesi vardı. "Ama genellikle M4'e gider ve Severn Köprüsü'nü geçersiniz. Demek istediğim, Cardiff veya Swansea gibi güney Galler'de bir yere gidiyor olsaydınız. Ama kuzey Galler'de Rhyl veya Colwyn Körfezi gibi bir yere gidiyorsanız, Birmingham üzerinden M40'a çıkmanız daha iyi olur."

"Teşekkür ederim?" Teklif ettim.

"O zaman Galler'e mi gidiyorsun, Luc? Dünyanın en iyi ülkesi." "Şey, hayır. Alex'e bir fıkra anlatmaya çalışıyordum.

Rhys Jones Bowen'ın yüzü düştü. "Galler'e gitmeyi istemenin nesi komik anlamıyorum. Seni uzun zamandır tanıyorum, genç Luc ve bunca yıldır seni asla bir ırkçı olarak görmedim.

"Hayır, bu bir kelime oyunu. Uyuşmayacak kadar büyük hayvanları küçük bir arabaya bindirmeye çalışmakla ilgili bir dizi şaka ve bir Mini'ye nasıl iki balina sığdırabileceğinizle bitiyor."

Alex, "Ama bunu size daha yeni söyledik," diye yakındı. "M4'ün yukarısında ve Severn Köprüsü'nün üzerinde."

"Kuzeye gitmiyorsanız," diye ekledi Rhys Jones Bowen, "bu durumda Birmingham üzerinden M40'a binersiniz."

Ellerimi teslim olur anlamında havaya kaldırdım. "Tamam, şimdi bilgi aldım. İkinize de çok teşekkür ederim. Rhys, vatanın hakkında kötü konuşmak niyetinde değildim.

"Sorun değil, Luc. Çok iyi anlıyorum." Güven verici bir şekilde başını salladı. "Ve eğer Tanrı'nın kendi krallığına bir gezi yapmak istiyorsan, Pwllheli'nin dışında, sana haftada üç yüz sterline eş fiyatına izin verecek çok güzel bir yeri olan bir arkadaşım var."

Alex hafif bir nefes verdi. "Neden yeni erkek arkadaşını almıyorsun?"

"Evet, yeni bir erkek arkadaş edinme fikri, ki bunu yapman gerekirdi. Unutma, çünkü bu senin lanet olası fikrindi, uygun biriyle çıkarken görülmek. En ileri görüşlü paparazzilerin bile, ben bir hafta sonu için oraya gidersem, Galler kırsalında pusuya yatacaklarından emin değilim.

"Ah. Kuyu. Westminster'da yaptıkları şeyi biz de yapabiliriz."

"Harcama iddialarımı mı karıştırıyorsun?" Önerdim. "Genç kız gibi davranan gazetecilere penisimin resimlerini mi göndereceksin?"

Ah Luc, eminim bu iki durum da adaletsiz bir basın kuruluşu tarafından bağlamından fazlasıyla koparılmıştır.

"Peki neden bahsediyorsun?"

"Sızdırmalıyız. Bir dahaki sefere uluslararası bir haber kuruluşunun CFO'su ile yemek yerken, gelişigüzel bir şekilde Galler'e gitmeyi planladığınızı ağzınızdan çıkarın."

Derin bir iç çektim. "Ortalama bir insanın ne tür insanlarla akşam yemeği yediği" sohbetini tekrar yapmamıza gerçekten ihtiyacımız var mı?

"Pekala, beyler," dedi Rhys Jones Bowen, doğru bir şekilde sohbete katacak fazla bir şeyi olmadığı sonucuna vararak. "Burada bir gün için yeterince iyilik yaptığımı düşünüyorum. Bana ihtiyacın olursa, Myspace sayfamızı güncelliyor olacağım."

Ve bununla birlikte, işleri daha az gülünç bir yöne yönlendirmem için bana dar bir pencere sağlayarak uzaklaştı. Sorun şu ki Alex, planın işe yaradığından emin değilim. Ve şimdi yüksek sesle söylüyorum, neden böyle olacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Yavaş, şaşkın göz kırpmalarından birini verdi. "Nasıl çalışmıyor?"

"Pekala, geçen hafta basının gözünden kaçmayı başardım ama kaybettiğimiz bağışçılardan bazılarına ulaşmaya çalıştım ve kimse beni ısırmadı. Yani artık saygın biri olduğumu ya fark etmediler ya da umursamıyorlar."

"Umursadıklarına eminim, eski şey. O kadar önemsiyorlar ki seni hafif parmaklı bir uşak gibi düşürdüler. Sadece dikkatlerini çekmen gerekiyor."

"Nasıl çekileceğini bildiğim tek dikkat, yanlış türden bir dikkattir."

Alex ağzını açtı.

"Ve eğer, çok kolay, Kensington Düşesi'ni arayın dersen, bu kalemle burnunu sokarım."

Aptal olma. Bunu asla söylemezdim. Kensington Düşesi diye bir şey yok.” "Ne demek istediğimi biliyorsun." Muhtemelen yapmadı. “Senin bir sürü var

ulaşabileceğiniz iyi sosyete insanları ve sizi içeri alacaklar*Merhaba!*veya*Tatler* veya*At ve Tazı*ya da başka birşey. içine girebilirim*Günlük posta*bir yangın merdiveninde birini emerek.”

"Aslında benimle kulübe gelmeni önerecektim. Miffy'nin her zaman onu kameralarla takip eden adamları olur. Demek istediğim," - burnunu buruşturdu - "Geçen Şubat ayındaki adam kaçırma olayıyla ilgili garip bir olay olmasına rağmen, sanırım çoğunlukla gazeteciler."

"Üzgünüm. Kız arkadaşın mı kaçırıldı?”

"Aptalca bir iş. Aslında Coombecamden Kontu olan babasının Argyll Dükü olduğunu düşünüyorlardı. Nasıl güldük.”

Bunu bırakmaya karar verdim. "Yani bana, seninle takılırsam ya daha kaliteli dergilerde fotoğrafım çıkacağını ya da uluslararası suçlular tarafından kaçırılacağımı söylüyorsun."

"Bu da seni gazetelere çıkaracak. Bu yüzden bugün çocukların kazan-kazan dediği şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Akıl sağlığım adına, Alex'e argonun ne olduğunu ve daha da önemlisi ne olmadığını açıklamanın zamanı olmadığına karar verdim. "Boş olup olmadığına bakacağım," dedim ve kahve makinesinin üzerinden ofisime çekildim.

Pazar gününden beri, Oliver ve ben ara sıra sahte mesaj atıyorduk ve bu da gerçek mesajdan giderek daha fazla ayırt edilemez hale geliyordu. Telefonum hiçbir zaman elimden uzak olmadı ve zaman duygum, Oliver'ın programını anlamama göre çarpıtılmıştı. Sabahları bana her zaman ilk iş olarak bir şeyler gönderirdi, genellikle yarak resimlerinin sürekli yokluğu için bir özür mesajı gönderirdi, sonra öğle yemeğine kadar sessizlik olurdu çünkü önemli hukuk meseleleri oluyordu ve bazen öğle yemeğine kadar çalışırdı, bu yüzden ondan hiç haber alamam. Akşam gel, önce ve vurduktan sonra kontrol ederdi.

spor salonu ve V-kesimi ile ilgili güncelleme talebimi özenle görmezden gelin. Ve yatağa girdikten sonra, genellikle Google'da arattığım Wikipedia olay örgüsü özetine dayanarak, okudukları hakkında aklıma geldiği kadar çok can sıkıcı sorularla onu bombardımana tutardım. Tüm bunlar, beni saat on bir buçukta aradığında şaşırdığımı söylemenin uzun soluklu bir yoluydu.

"Bu bir kış çevirme mi," diye sordum, "yoksa biri öldü mü?"

"Hiç biri. Kötü bir sabah geçirdim ve çıkacağım kişiyi aramazsam şüpheli görüneceğini düşündüm.

"Yani beni aramadığını fark edeceklerini sandın ama telefonda yüksek sesle 'çıkıyorum' dediğini fark etmeyeceklerini mi sandın?"

"Haklısın." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım, belki de sadece konuşacak birini istedim."

"Ve sen seçtin*Ben*?"

Sana benim pahasına gülme fırsatı vermenin beni daha iyi hissettireceğini düşündüm.

"Sen tuhaf bir adamsın, Oliver Blackwood. Ama gülmek istiyorsan, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ne oldu?"

"Bazen insanlar kendilerine yardım etmezler."

"Tamam, bundan daha fazlası olsa iyi olur, yoksa ben*ben*seni hayal kırıklığına uğratacağım."

Sakinleştirici nefesler alıyor gibiydi. "Sanıkların zaman zaman hikayelerini değiştirdiklerinin farkında olabilirsiniz ve bu genellikle mahkemede gündeme gelir. Bugünkü müvekkilime, yakın tarihli bir soygunla ilgili ilk sorgulandığında neden bir iş arkadaşıyla birlikte olduğunu iddia ettiği soruldu. Bu anekdot uğruna Barry'yi arayacağım.

Oliver'ın bunu benimle en iyi şekilde ilişkilendirme biçiminde bir şeyler vardı.

"Neye gülüyorsun?"

"Senin masrafın. kurduğumuzu sanıyordum."

"Ama," diye itiraz etti, "henüz komik bir şey söylemedim." "Bu senin düşüncen. Devam et."

"Beni utandırıyorsun."

"Üzgünüm. Sizden haber aldığım için mutluyum.

"Ah." Uzun bir sessizlik. Sonra Oliver boğazını temizledi. Her neyse, müvekkilime neden daha önce Barry ile birlikte olduğunu söylediği halde şimdi yalnız olduğunu iddia ettiği soruldu. Müvekkilim de kafasının karıştığını söyledi. Ve böylece savcılık kurulu neden kafasının karıştığını sordu. Müvekkilim buna kafasının karıştığını açıkladı çünkü alıntı yapıyorum, 'Ben ve Barry her zaman birlikte tutuklanıyoruz.'

"İtiraz ettin mi?"

"Bunu aştık. Ve bu, İngiliz yargı sisteminin bir özelliği olsaydı bile, ne derdim? İtiraz, müvekkilim bir aptal mı?"

"Tamam o zaman. Şakaklarını ovuşturup gerçekten üzgün ve hayal kırıklığına uğramış göründüğün o şeyi yaptın mı?

"Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Ama yapmadığıma

yemin edemezdim. "Peki ne yaptın?"

"Kaybettim. Her ne kadar müvekkilimi 'o kadar dürüst bir adam ki delil olmaksızın gönüllü olarak ön tutuklamalar başlatan bir adam' olarak nitelendirmeye çalışarak kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlandığım için kendimi övsem de."

Bu noktada, sadece pes ettim ve gülmeye başladım. "Tam bir triersin."

"En azından seni eğlendirebildiğime sevindim. Bu, birine biraz yaptığım

anlamına gelir

iyi günler."

"Ah, hadi ama. Senin hatan değildi. Adamı elinden geldiğince iyi savundun."

"Evet, ama kaybetmesi gerekiyorsa, onurlu bir şekilde kaybetmeyi rezil bir şekilde kaybetmeyi tercih eder."

"Biliyorsun, sen kendinden şu şekilde bahsetmeye başlayana kadar anlayışlı davranacaktım:*bir*"

Küçük bir kahkaha attı. "Biri üzgün."

"Bir lanet olsun iyi olur. Biri kahrolası kraliçe değil.

"İşten sonra benimle bir şeyler içmeye gelir misin?" dedi. Tam olarak bir bulanıklık değildi, ancak kesin bulanık nitelikleri vardı. "Yani, daha sık birlikte görülmemiz gerektiğini düşünüyorum. Proje uğruna."

"Proje? Bu bir bölüm değil*Doktor Kim*. Ama Cantaloupe Operasyonunun bütünlüğünü korumaya bu kadar hevesliysen, Ana Ülkelerdeki en büyük ahmaktan pahalı bir özel üyeler kulübüne davet aldık.

"Çalışma alanınızda bu tür şeyler sık sık oluyor mu?"

"Pek değil," diye itiraf ettim. "Saygın bir erkek arkadaş edinme planım yapması gerekeni yapmıyor çünkü bağışçılarımızdan hiçbiri bunu fark etmedi. Ve benim çok sevimli, çok gösterişli ama çok, çok aptal iş arkadaşım biraz sosyete heyecanı yaratmak için onunla ve partneriyle dışarı çıkmamızı önerdi. Ama kesinlikle yapmak zorunda değiliz. Dürüst olmak gerekirse, zaten muhtemelen kötü bir fikir."

"Gitmeliyiz." Oliver'ın kararlı sesini tanımaya başlıyordum. "Bu alıştırmanın tüm amacı, kamusal imajınızı iyileştirmektir. Bunu yapma fırsatlarını geri çevirmeye başlarsak, sahte erkek arkadaş görevlerimi ihmal etmiş olurum.

"Emin misin? Sahte erkek arkadaş puanları kazanmak için başka fırsatlar da olacak."

"Eminim. Ayrıca iş arkadaşlarınızla tanışmak gerçek bir erkek arkadaşın yapacağı şeydir.

"Pişman olacaksın. Fakat çok geç. Sana mesaj atacağım… 'Deets' dersem beni terk edecek misin?

"Tereddüt etmeden."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattım ve haberi Alex'e ilettim, o da bizi davet ettiğini hatırlayınca gerçekten sevinmiş göründü.

Şirket zamanında yapılacak kişisel şeyler listemde sıradaki - ve bunu düşündüğüme bile inanamadım - babamla temasa geçmekti. Pazar gününden beri erteliyordum ama Oliver muhtemelen nasıl gittiğini soracak türden düşünceli bir piçti ve ona bu durumdan rahatsız olduğumu söylemek zorunda kalmak istemiyordum.

Elbette, şimdi konuya geldim, Jon Fleming ile iletişim kurmamın hiçbir yolunun olmadığını fark ettim ve ünlü insanlarla ilgili olan şey, aslında onlara ulaşmanın oldukça zor olması. Muhtemelen en hızlı ve en etkili strateji

Bunu deneyebilirdim, anneme sormaktı ama benim asıl hedeflediğim şey hızlı ve etkili değildi. Temel olarak, ihtiyacım olan şey, babamla temasa geçmek zorunda kalmamı mümkün olduğunca az şansla bırakan, babamla temasa geçmenin bir yoluydu.

Böylece menajerinin adını web sitesinden ve menajerinin numarasını da menajerinin web sitesinden aldım. Söz konusu menajerin Reggie Mangold adında biri olduğu ortaya çıktı ve görünüşe bakılırsa 80'lerde başarılı biriydi, ancak şimdi Jon Fleming açık ara en büyük müşterisiydi. Numarayı çok ama çok yavaşça ofis telefonuma girdim ve bir telesekreter bulmayı umdum.

"Mangold Talent," dedi, kesinlikle telesekreter olmayan huysuz bir Cockney sesi. "Mangold konuşuyor."

“Hmm. MERHABA. Jon Fleming'le konuşmam gerek."

"Oh iyi. Bu durumda, sizi doğrudan bağlayacağım. Lütfen bekleyin."

Bekletme müziğinin olmaması ve ses tonundaki alaycılık, aslında bana doğrudan söylenmek üzere olmadığını gösteriyordu. Hayır, gerçekten. Benimle konuşmak istedi.”

"Seninmiş gibi göründüğünden çok daha güzel göğüslerin yoksa, bundan pek şüpheliyim."

"Ben onun oğluyum."

"Diğerini çek dostum, zil çalıyor."

Adım Luc O'Donnell. Annem Odile O'Donnell. Jon Fleming aslında benim babam ve gerçekten benimle konuşmak istiyor.

Reggie Mangold bir sigara tiryakisi gibi hırıltılı bir kahkaha attı. "Bunu benim üzerimde deneyen her küçük bok için bir sterlinim olsaydı, sekiz pound kırk yedi olurdu."

"Tamam, yani bana inanmıyorsun. Bu iyi. Ama ona benim aradığımı söylersen çok iyi olur.

"Bunu kesinlikle yapacağım. Mesajınızı şu anda hayali defterime yazıyorum. O'Donnell'i iki ile mi yazıyoruz?*ben*üç mü?”

"İki*N*'S. İki*ben*'S. Ve bu kanser olayıyla ilgili.

Sonra telefonu kapattım, bu da bana mide bulantısını kısa bir süreliğine etkisiz hale getiren bir tatmin duygusu verdi. Anahtar kelime olmak*kısaca*. Dürüst olmak gerekirse, emin değildim

daha da kötüsü: her şeyden önce benim atık babama ulaşmak zorunda olmak ya da ona ulaşmaya çalışmak ve aslında bana izin vermek için hiçbir çaba göstermediğini keşfetmek. Ve evet, biraz yarım yamalak davranmıştım ama müdürünüze, uzun süredir kayıp olan ailenizle bağlantı kurmaya çalışmak ölçeğinde "çıplak" ile "minimum" arasında bir noktada bir noktada oğlunuzdan bir telefon alabileceğini söylediğinizi düşünürsünüz.

Yavaş yavaş batıyordu, eğer babam kovayı tekmeleseydi, ona son ve hemen hemen tek sözüm "siktir git ve tam anlamıyla öl" olurdu. Ve bunun bana kendimi ne kadar boktan hissettirdiğine içerledim çünkü birçok insanın onları sistematik olarak hayal kırıklığına uğratmak için harcadığım uzun yıllar nedeniyle beni boktan hissettirmeye mutlak hakkı olsa da, Jon Fleming hiç tanışmadığım bir pislikti.

"Dünya" ya da "ilişkiler" ya da "genel olarak insanlık" diyecektim ama sanırım gerçekten beni kastetmiştim. Çünkü birinin hayatıma girmesine izin verdiğimde, bu iki yoldan biriyle gerçekleşti: Ya katlanmaya değmeyeceğim açıkça belli olduğu halde bana katlanmaya devam ettiler. Ya da üstüme işediler ve çekip gittiler, ara sıra üzerime biraz daha işemek için geri geldiler.

Bu noktada, o an için hala bir işim olduğunu ve bu işin ofisimde oturmaktan, kişisel görüşmeler yapmaktan ve kendime acımaktan daha fazlasını içerdiğini hatırlayarak e-postamı kontrol ettim.

Sayın Bay O'Donnell,

Uzun yıllardır CRAPP'ın destekçisiyim ve her zaman önemsiz olmayan katkılarımın değerli bir amaca doğru yönlendirildiğine inandım. Son zamanlardaki kişisel davranışlarınızı gördükten ve dürüst olmak gerekirse, sefil geçmişinize ilişkin kendi bağımsız araştırmalarımı yaptıktan sonra, bu inancın yanlış olduğu sonucuna varmak zorunda kaldım. İnsanlara homoseksüel uyuşturucu alemleriyle övünmeleri için para ödeyebilsinler diye hayır kurumlarına para vermiyorum. Sizinle veya yaşam tarzınızla ilişkili kaldığı sürece kuruluşunuza yapılan tüm bağışları alıkoyuyorum.

Samimi olarak,
J. Clayborne, MBE

Söylemeye gerek yok, bunu Dr. Fairclough'a, ofisin geri kalanına ve muhtemelen tüm adres defterine göndermişti.

Alex başını kapıdan uzattığında, eve gizlice girip, çok içmeyi ve en az üç yorgan yığınının altında bayılmayı planlıyordum.

"Gitmeye hazır mısın, eski dostum? Bu saatte rezervasyon yaptırmak biraz zor ama, bilirsiniz, bir adam her zaman ihtiyacı olan bir adam için bir işaretçi çağırmaya isteklidir.

Oh evet. O. Kahretsin.

Bölüm 16

Alex'in kulübünün adı Cadwallader's idi ve tam da Cadwallader's adlı bir kulüpten beklediğiniz gibiydi. St James's Caddesi'ndeki bir kapının arkasında ihtiyatlı bir şekilde gizlenmiş, tamamen meşe, deri ve 1922'den beri aynı koltukta oturan adamlardan yapılmıştı. Çok kısa sürede tamamen benim yararım için ayarlanmış olan sosyal ilişkiden çıkmanın bir yolunu görmediğim için Alex'le devam ettim.

Dürüst bir uşak olduğunu düşündüğüm birine, daha sonra konuk beklediğimize dair bir not bırakmıştı ve şimdi beni Hogwarts ölçülerinde, maun ve mavi kadife halıları pırıl pırıl parıldayan bir merdivene götürüyordu. Oradan, bir dizi gerçek mermer sütunun arasından geçtik ve küçük bir levhanın bana Bonar Hukuk Odası olduğunu bildirdiği yere geçtik. Seyrek olarak doluydu, bu da Alex'in kraliçenin daha da büyük bir portresinin hemen altında oldukça büyük bir kanepe üzerinde hak iddia etmesine izin veriyordu.

Yakındaki bir sandalyeye tünedim, kısmen rahatsız edici bir şekilde sandalyenin kendisi şaşırtıcı derecede sert olduğundan, muhtemelen dizüstü bilgisayarımdan daha pahalıya mal olduğu düşünülürse, kısmen günüm arka arkaya reddedilmelere dönüştüğü için ve kısmen de çevre yüzünden. Oda, sakinlerinin artık bir imparatorluğumuz olmadığını fark ederlerse anevrizma geçirecekleri varsayımıyla dekore edilmiş gibi görünüyordu. Bir yerde hiç bu kadar çok avize görmemiştim, kazara operaya gittiğim günleri saysam bile.

"Eh, ne kadar rahat değil mi?" Alex bana gülümsedi. Hanımları beklerken bir şey ister misiniz? Yani, benim leydim ve senin sevgilin."

"'Erkek hanım'ın doğru terim olduğundan emin değilim."

"Çok özür dilerim. Hala biraz yeni bir sitch. Eşcinsel olman korkunç derecede hoş değil. Daha önce kulübe hiç getirmemiştim. Ne de olsa, sadece üç yıl önce bayanları içeri alıyorlardı. Tabii ki katılamazlar. Delilik bu şekilde yatar, bundan kaçınalım. Ve aslında, düşününce, bir hanımefendinin centilmen olması çok eğlenceli olmalı. Aynı kulüplerin hepsine gidebilir, aynı terziye sahip olabilir, aynı polo takımında oynayabilirsiniz. Herhangi bir mecaz amaçlanmamıştır."

"Biliyor musun," dedim, "sanırım bir içki içeceğim."

Kanepenin arkasına eğildi ve on saniye önce orada olmadığına yemin edebileceğim ağırbaşlı giyinen bir uşağa belli belirsiz gösterişli bir hareket yaptı. "Her zamanki gibi, James."

"Ee, olağan olan nedir?" Yüksek sosyete saçmalıklarıyla ilgili yeterince deneyimim vardı ve "alışılmışın" tatlı beyaz şaraptan çorba kaşığıyla yemek zorunda olduğunuz canlı ringa balığına kadar her şey olabileceğini biliyordum.

Alex, standartlarına göre bile bir an kafası karışmış göründü. "Çok sisli değil. Asla tam olarak hatırlayamıyorum, ama personele söylemeye yüreğim yok."

Birkaç dakika sonra, şeri ailesinden bir şey olduğundan oldukça emin olduğum bal renkli bir sıvıyla dolu devedikeni şeklinde iki bardak ikram edildi.

Bir yudum alan Alex yüzünü buruşturdu ve içeceği sehpanın üzerine koydu. "Ah evet. Bu şey. Korkunç."

Alex'e gerçekten sevmediği bir içki olan "alışılmış" içkiye nasıl bulaştığını sormak istiyordum ama bana cevap vereceğinden çok korkmuştum. Ve her halükarda Oliver'ın gelişiyle kurtulmuştum. Başka bir üç parçalı takım elbisesiyle şık ve profesyonel görünüyordu; bu sefer kömür grisi.

- ve onu gördüğüme çok sevindiğimi söylemek tamamen haksızlık olmazdı. Ve belki de son yarım saati Alex'le yalnız geçirdiğim içindi, ya da belki de orada akran, Tory ya da Tory akranı olmayan tek kişinin Oliver olmasıydı ya da belki... Ah, kimi kandırıyordum? Burada olduğuna sevindim. Böylece ona nasıl yapmaya çalıştığımı anlatabilirdim

babamın yaptığı doğru şeydi ve menajeri benim ben olduğuma bile inanmamıştı. Nasıl da MBE'li bir pislik bana o homofobik olmayan ama açıkça homofobik olan e-postalardan bir tane daha göndermişti ki, kibar ve kibar olmaktan bıkmıştım. Şarap içiyor olmamız ne kadar saçmaydı, hiçbirimiz Cornwall büyüklüğündeki kralcı bir portrenin altında tanımlayamadık. Onu nasıl özlemiştim.

İşte o zaman, Oliver ve benim bir çift olmamıza rağmen toplum içinde etkileşim kurmak için herhangi bir kural koyamadığımızı fark ettim. Pekala, "Beni öpme" ve "Herkese her şeyin uydurma olduğunu söylemeyi bırak" saymadıysanız. Ve sanırım kafamda bir şekilde doğrudan Fransız tostuna, aptalca mesajlara ve karanlıkta Oliver'ın elinin elimde olmasına dönüyordum. Ama bu olmadı.

Ben beceriksizce ayağa kalktım ve o beceriksizce önümde durdu. "Merhaba, şey..." Çok uzun süre durakladı. "Canım?"

"Adı Luc," diye önerdi Alex yardımcı olurcasına. "Merak etme, ben de her zaman unuturum."

İyi gidiyor, biz. Tespit edilemeyen sahte erkek arkadaşlığı. "Oliver, bu meslektaşım Alex Twaddle."

Alex, Oliver'ın elini sıkmak için ayağa kalktı -onun yanında benden çok daha rahat görünüyordu. "Devonshire Twaddles'tan."

"Alex, bu benim... şey... erkek arkadaşım, Oliver Blackwood."

"Emin misin?" Alex ikimize baktı. "Sevgilin yok sanıyordum. Erkek arkadaşın olmadığı için erkek arkadaşın gibi davranacak birini bulacağın tüm bu planımız yok muydu?

Sandalyeme çöktüm. "Evet. Yaptık. Ve bu o.

"Ah. Seninle." Açıkça bizimle değildi. "Bir içkiye ne dersin, Oliver?"

"Bu güzel olurdu." Oliver, Alex'in yanındaki kanepeye oturdu, zarif bir şekilde bacağını diğerinin üzerine attı ve oldukça rahat görünüyordu.

Sanki müdürün ofisinin dışında bekler gibi boktan sandalyemin kenarında sallanırken. En azından türden müdürün ofisi

Alex ve Oliver'ın muhtemelen gittikleri okul. Muhtemelen her yerde kraliçenin portreleri vardı. Muhtemelen onları karatahta olarak kullandılar. Kahretsin. En iyisi eve gidip sahte erkek arkadaşımı ofis ahmağıyla bağ kurması için bırakayım.

"Devonshire Twaddles mı dedin?" diye sordu Oliver sorunsuz bir şekilde. "Richard Twaddle ile herhangi bir akrabalık var mı?"

"Aslında babam, Allah rahmet eylesin."

ona baktım. Alex, bana babanın öldüğünü hiç söylemedin.

Ah, yapmadı. Neden böyle düşündün?" "Çünkü... boşver."

"Ee," -Alex tekrar Oliver'a döndü- "yaşlı herifi nereden tanıyorsun?"

“Onu tanımıyorum ama yargılanma hakkının kısıtlanmasının büyük bir savunucusu.

jüri tarafından, bu yüzden bir tür profesyonel ilgim var.

"Ona benziyor. Yemek masasında sürekli bundan bahsediyor. Hükümete çok pahalıya mal olduklarını, insanların sadece aptalca duygusallıklarından yana olduklarını ve veremi yaydıklarını söylüyor.”

"Emin değilim," dedi Oliver, "ama sanırım jüri duruşmalarını porsuklarla karıştırıyor olabilirsiniz."

Alex parmaklarını şıklattı. “Onlar. şeylere dayanamaz. Zaten aşırı gergin olan ceza adaleti sistemimizde gereksiz gecikmelere neden olan küçük siyah-beyaz tüylü piçler.”

Oliver ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Bu noktada, James'in Alex'in her zamanki içkisinden bir bardak daha getirmesiyle, merhametle sözümüz kesildi.

"Teşekkür ederim." Oliver içkiyi terbiyeli bir şekilde tattı. "Ah. Ne güzel bir amontillado. Kendimi oldukça şımarık hissediyorum.”

Şeri tadıyla ayırt edebilmesi için Oliver Blackwood'a güvenin. Gösterişli dingbat'a karşı ben ve o olmasını umduğum şeyin aslında o ve bana karşı gösterişli dingbat olduğu hızla ortaya çıkıyordu.

Alex kendi bardağını kaydırdı. "İstersen benimkini al. Dayanamıyorum.”

"Çok cömertsin, ama sanırım şimdilik tek içki içmeye devam edeceğim."

"Burada törene katılmana gerek yok, eski dostum." Bu noktada Alex, sahte erkek arkadaşımın dizine hafifçe vurmaya karar verdi. "Lord Ainsworth genellikle kapıdan içeri girer girmez iki elinde de bir bardak olur. Bu yüzden ona Double Fisting Ainsworth diyorlar. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Fahişelerle ilgili bir şey olabilir."

"Evet," diye onayladı Oliver. "Anlatmak her zaman zordur, değil mi?"

"Bu yüzden." Sesim beklediğimden çok daha yüksek çıkmıştı. "Jüri duruşmalarının sorunu ne?"

İkisi de ürkütücü bir şekilde benzer hafif endişe ifadeleriyle bana baktılar. Muhtemelen, uygunsuz sesim ve garip konuşmamla ikisini de derinden utandırmıştım. Ama en azından Oliver benim var olduğumu hatırlamıştı.

Soğuk, gümüş grisi bakışlarını bana dikti. "Eh, bana kalırsa, hiçbir şey. Demokrasimizin hayati bir parçasını oluşturduklarını düşünüyorum. Lord Twaddle'ın yavaş, verimsiz oldukları ve karmaşık kararları ne yaptıklarını bilmeyen insanlara bıraktıkları argümanını ileri süreceğine inanıyorum."

"Ayrıca" -Alex parmağını salladı- "her yerde korkunç delikler bırakıyorlar... Üzgünüm. Yine porsuklar. Önemseme.

Bu, dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar hiç düşünmediğim bir konu değildi. Ama, kahretsin, Oliver*Benim*sahte erkek arkadaş, Alex Fucking Twaddle'ın değil. İkimizi de öldürürse şeri eşliğinde hoş bir sohbet edecektik. "Sanırım," diye kıçımı çektim, "eğer yapmadığım bir şeyle suçlansaydım, bir hukukçuya güvenmeye on iki rastgele kişiye güvenmekten çok daha istekli olurdum. Yani, insanlarla tanıştın mı?

Oliver hafifçe gülümsedi. "Bu anlaşılabilir bir pozisyon ama ilginç bir şekilde avukatlar tarafından nadiren paylaşılıyor."

"Cidden?" Diye sordum. "Kaderinizi, içlerinden birinin Henry Fonda'yı çekmesi ihtimaline karşı, hiçbiri orada olmak istemeyen, tanımadığınız bir düzine insanın ellerine bırakmayı gerçekten istiyor musunuz?"

“Gerçek hayatta jüriler on bir yobaz ve bir melekten oluşmuyor. Ve kanunu tamamen soyut terimlerle gören tek bir kişinin kaderimi halkın bir kesitinin ellerine bırakmayı tercih ederim.

Düşünceli bir poz olduğunu umduğum bir pozu benimsedim, ancak büyük ölçüde sol kalçamın uyumasını engelleme arzusuyla motive oldum. “Ama sen*istek*kanunu soyut terimlerle görecek biri mi?” O satır neydi*Yasal sarışın*? "Sokrates, 'Yasa tutkudan arınmış akıldır' demedi mi?"

“Aslında Aristo'ydu. Ve yanılıyordu. Daha doğrusu bir bakıma haklıydı ama kanun, adaletin sadece bir parçasıdır.”

Oliver dikkat dağıtacak kadar yoğun görünüyordu. Sanırım, çoğu durumda, onun normalden daha iyi görünen bir adam olduğunu kabul edebilirim. Ama bok konusunda tutkulu olduğunda ve gözleri keskinleştiğinde ve ağzı tamamen ilginçleştiğinde, muhtemelen ateşli hale geldi. Ve bu, bunu fark etmeye başlamak için olabilecek en kötü zamandı çünkü ben onun ne kadar çekici olabileceğini fark ederken, o benim tam bir insan çöpü olduğumu fark ediyordu.

"Ah?" Bakmadan zekice söyledim.

"Jürili yargılamanın amacı, mantıklı insanların - ve siz bir şey söylemeden çoğu insanın*vardır*makul - sanığın eylemlerinden dolayı cezalandırılmayı gerçekten hak edip etmediğine karar verin. Kanunun lafzı, en iyi ihtimalle bu sorunun yarısıdır. Diğer yarısı ise şefkattir.”

"Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimsiz şey."

Sanırım demek istediğim şuydu,*Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli şey*. Ama bunu kabul edemiyordum ve şimdi keşke hiçbir şey söylememiş olsaydım diyorum çünkü Oliver öfkeli bir fahişenin elinde bir yelpaze gibi kapanmıştı. Neyse ki inançlarımı doğrulamana ihtiyacım yok.

Harika. Şimdi rastgele bir donör olan babam ve Oliver farklı yönlerden özgüvenime karşı geliyordu. Ve evet, Oliver'ın durumunda bunu hak etmiştim ama bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Alex, "Bu çok ilginç," dedi. Bu noktada, hâlâ porsuklardan bahsettiğimizi düşünme olasılığı yüzde elli idi. “Ama yapamam

bir adamın bir yargıçla daha iyi durumda olduğunu hissetmesine yardımcı olun. Demek istediğim, daha çok bir beyefendi gibi görünüyor, anlıyor musun?

Oliver zahmetsiz bir gülümsemeyle ona döndü. "Senin özel durumunda, Alex, kesinlikle katılıyorum."

"Allah Allah. Gerçekten mi? Bana bak. Bak, her zaman insanların düşündüğünden biraz daha az yanılırım. Durmuş bir saat gibi. Ah diyorum, bu Miffy."

Alex ayağa fırladı, Oliver düzgün yetiştirilmiş olmanın içgüdüsel nezaketiyle daha zarif bir şekilde onu takip etti. Kalça sorunu yüzünden biraz listeleyerek peşlerinden tökezledim.

"Selam beyler." Çoğunluğu gözler, elmacık kemikleri ve kaşmir olan kusursuz bir kadın hediye kutusu bize doğru süzülüyordu. "Geç kaldığım için çok üzgünüm. Fotoğrafçılardan geçerken korkunç bir zaman geçirdim."

Bunu, o ve Alex şaşırtıcı derecede karmaşık bir dizi hava öpücüğü alışverişinde bulunurken kısa bir telaş izledi. "Merak etme yaşlı kız. Onları eğlendirdim. Bu Oliver Blackwood, o bir avukat. Korkunç derecede zeki adam."

Oliver'ın ustaca yaptığı daha fazla hava öpücüğü. Çünkü görünüşe göre herkes benim erkek arkadaşıma - yani sahte erkek arkadaşıma - dokunmalı, ben hariç.

"Ve bu da sana bahsettiğim Luc O'Donnell."

Beni öpmek için geldi ve kafamı yanlış hareket ettirdim ve burun buruna geldik. "Tanrım," dedi. "Meclis Başkanı olmak için çok genç görünüyorsun."

"Hmm. Hayır. O ben değilim.

"Emin misin? Bu kesinlikle Ally'nin bana bahsettiği kişiydi.

"Birden fazla kişiden bahsetmiş olabilir mi?" diye sordum. Göz kırptı. "Olabilir, ama bu çok kafa karıştırıcı olur."

"Her neyse" - yine Alex'ti ve muhtemelen hayatımda ilk kez konuştuğu için rahatlamıştım - "Luc ve Oliver erkek arkadaş. Sadece gerçekten değil. Sadece Beetle Drive'a kadar numara yapmaları gerekiyor. Bu en muazzam hırıltı." Alçakgönüllülükle kızardı. "Aslında benim fikrim."

Ah, Ally. Sen*vardır*şık bir pantolon.

"Sadece kimseye söyleme çünkü bu çok büyük bir sır."

Başının yan tarafına hafifçe vurdu. “*Görüyorum ve hiçbir şey söylemiyorum*”

"Ve bu," diye devam etti Alex, "benim... Diyorum ki Miffy, nişanlandık mı?"

“Hatırlamıyorum. Muhtemelen olmamız gerektiğini hissediyorum. Şimdilik öyleyiz diyelim ve detayları sonra halledelim.”

"Öyleyse, bu benim nişanlım Clara Fortescue-Lettice."

Buna pişman olacağımı biliyordum. Ama yine de söyledim. "Adının Miffy olduğunu sanıyordum?"

"Evet." Alex bana senin neyin var diye baktı. "Miffy, Clara'nın kısaltması."

"Ama aynı sayıda müfredat... Boşver."

Alex, kendinden emin bir tavırla Miffy-For-Clara'nın kolunu çekti. "Yemek odasına geçelim mi?"

"Evet, hadi," diye kabul etti. "Bütün bir terbiye takımını yiyebilirim."

Oliver ve ben, bir cenazede yabancılaşmış akrabalar gibi yan yana düşmeden önce, kol kola giden türden bir ilişkimiz olup olmadığından emin olamayarak gergin bir şekilde birbirimize baktık. Evet. "Beni öpme"den "Seninle fiziksel temas düşüncesine katlanamıyorum"a indirilmiştim.

"Ee," dedi Miffy, saçma sapan gösterişli başka bir koridorda ilerlerken, "siz ne geveleyip duruyorsunuz?"

Alex kısa bir süre bize baktı. "Aslında büyüleyiciydi. Oliver az önce bize jürili duruşmaların yararları ve zararlarından bahsediyordu.

"O*yapmak*büyüleyici ses Babam onlara karşı tabii.
Süt çiftçileri için korkunç.”

Oliver öksürüğü bastırmak ister gibi elini hızla ağzına götürdü. Ama gülümsediğinden yüzde 99 emindim. Ne yazık ki bana bakmıyordu, bu yüzden bunu paylaşamadım bile.

17. Bölüm

İki yemek salonu olduğu ortaya çıktı - Eden Odası ve Gascoyne-Cecil Odası - ama Alex, Eden Odası'nı kendi sözleriyle "daha samimi" buldu. Hardal sarısı duvarlar, lambri kaplamalar ve tamamen siyah giyinmiş ciddi görünüşlü adamların devasa portrelerinin tam olarak nesi samimi olsa da söyleyemedim. Menüde rosto tavuk, rosto dana eti, rosto domuz eti, Wellington dana eti, sülün rosto, av turtası ve rosto geyik eti vardı.

"Ah," diye haykırdı Alex, "çok güzel. Tıpkı okul yemekleri gibi."

Ona bir bakış attım. Belki Alex'i ne kadar sinir bozucu bulduğuma odaklanırsam kendimi daha katlanılabilir bulurdum. "Okulda sık sık sülün yerdin, değil mi Alex?"

"Sık değil. Bilirsin, belki haftada bir ya da iki kez."

Ölü olmayan hayvan seçeneğini bir şekilde kaçırmış olmayı umarcasına menüyü inceleyen Oliver'a baktım. Bu sahte bir erkek arkadaş işi miydi? Muhtemelen sahte bir erkek arkadaş işiydi. Ve eğer doğru yaparsam, benimle ilgilenmeye başlayabilir. Kahretsin, zavallıydım.

"Oliver'ın vejeteryan olduğunu söylemeliydim," dedim kibarca.

"Ben çok üzgünüm." Miffy ona gerçek bir endişeyle baktı. "Ne oldu? Herhangi birinin yapabileceği bir şey var mı?"

Oliver alaycı bir şekilde gülümsedi. "Korkarım öyle değil. Ama lütfen merak etme, halledeceğim."

"Hayır hayır," diye itiraz etti Alex. "İyi olduğuna eminim. James'e soralım." Bir jest yaptı ve görünüşe göre hala James adına cevap veren tamamen farklı bir uşak dirseğinin yanında belirdi. "Diyorum James. Tuhaf iş. Görünüşe göre yanlışlıkla bir vejeteryan getirdim.

James o mini yaylardan birini hemen yaptı*Downton Manastırı*. "Aşçının hanımı ağırlayabileceğinden eminim, efendim."

Ben vejeteryan değilim. Miffy'nin gözleri öfkeyle açıldı. "Babam kont."

"Özür dilerim hanımefendi."

Oliver büyüleyici bir şekilde utangaç bir hareket yaptı. "Korkarım zor olan benim, James. Bahçe salatasına benzer bir şeyler ayarlayabilirseniz, bu fazlasıyla yeterli olur."

Siparişlerimizin geri kalanını aldı ve yirmi dakika sonra etrafımız, çoğu kızartılmış, bazıları hamur işi olan çeşitli etlerle çevriliydi ve Oliver aslında oldukça hoş görünen bir yaprak yığınına sahipti. Yani, şahsen akşam yemeği için istemezdim, ama sanırım etik olması için ona hizmet etti.

Alex, Oliver'a acı dolu bir ifadeyle baktı. "Bunda bir sakınca olmadığına kesinlikle emin misin? Eğer istersen, Miffy ve bende bolca Wellington var."

"Bu iyi. Salatamın tadını çıkarıyorum."

"Sorun etli olmasıysa, onu lahanayla karıştırabiliriz."

"Sanırım yine de et içerecek?"

Yani, ihtiyaçlarına duyarlı ve seçimlerine saygılı olarak Oliver'ı kazanmak için kurnazca planım? Bu çok başarısız olmuştu. Büyük bir kepçe oyun turtasını anlamlı bir şekilde ağzıma kürekle attım. Ne de olsa, yiyecek giriyorsa, kelimeler dışarı çıkamazdı. Şimdiye kadarki sohbete yaptığım katkı göz önüne alındığında, muhtemelen herkes için en iyisi buydu.

Miffy, sığır eti Wellington'ın arkasından yeniden belirdi. "Özür dilerim. Bunun aptalca olduğunu düşünüyorum. Yani, yemeseydik etle ne yapardık? Bırak gitsin mi?"

"Aslında bu oldukça karmaşık bir soru." Oliver ustaca bir turp sapladı. "Ve cevap çoğunlukla daha az hayvan keseceğimizdir."

"O zaman çok fazla hayvan olmaz mıydı? Bütün inekleri ne yapacağız?"

"Aynı zamanda daha az inek yetiştireceğimizi düşünüyorum."

"O halde inekler için biraz rom işi, değil mi?" haykırdı. “Çiftçiler hakkında hiçbir şey söylememek. Arazimizde çok sevimli çiftçilerimiz var. Hasat festivalinde güzel bir gösteri yapıyorlar ve Noel'de bize çok güzel jambonlar veriyorlar. Ve burada hepsini işsiz bırakmaya çalışıyorsunuz. Çok edepsizsin, Oliver."

"Görüyorsun," -Alex şakacı bir şekilde çatalını salladı- "onu şimdi ateşledin. Ve o haklı, biliyorsun. Bunu iyice düşündüğünü sanmıyorum.”

Hâlâ kararlı bir şekilde çiğnerken, bunu nasıl karşıladığını görmek için Oliver'a şöyle bir göz attım ve şaşırtıcı derecede rahat görünüyordu. Peki, o*öyleydi*bir avukat. İnsanlara gösteriş yapmak için kibar olmak konusunda epeyce pratik yapmıştı. "Ulusal diyetteki büyük ölçekli değişikliklerin ekonomik sonuçlarının, insanların çoğu zaman sandığından daha karmaşık olduğunu kabul ediyorum. Ancak bugünlerde yediğimiz etin büyük çoğunluğunun bahsettiğiniz türden çiftçiler tarafından üretilmiş olması pek mümkün değil ve sanayileşmiş tarım aslında kırsal alanlar için oldukça önemli bir tehdit."

Bir duraklama oldu.

Ah, dedi Alex. "Belki iyice düşünmüşsündür. Korkunç derecede zeki olduğunu söylememiş miydim?

Miffy başını salladı. “Evet, o harika. Bence mükemmel bir sahte erkek arkadaş seçtin, Ally.”

"Hatta beklemek." Shortcrust'ta neredeyse boğuluyordum. O Ally'nin değil... Yani, Alex'in sahte erkek arkadaşı. O benim sahte erkek arkadaşım. Ayrıca muhtemelen 'sahte' kelimesini yüksek sesle söylemeyi bırakmalıyız çünkü bu, oyunu ele vermek gibi bir şey."

Alex her zamanki kafa karışıklığına geri dönmüştü. “Tamamen emin misin? Çünkü bunun benim fikrim olduğunu kesinlikle hatırlıyorum.”

“Evet, nasıl yapılacağına dair bir fikirdi.*BEN*düzeltebilir*Benim*itibar."

"Utanç verici görünüyor." Miffy sığır eti Wellington'ı bitirmişti ve Alex'inkine doğru ilerliyordu. Ally ve Ollie çok iyi anlaşıyorlar gibi görünüyor. Tabii ki çiftlerinin adı, daha önce bir yerlerde duyduğuma emin olduğum Ollivander olacak."

"Sanırım," dedi Oliver, "Harry Potter'daki asa yapımcısının adı."

Aniden, Alex neşeli bir çığlık attı. "İşte bu. Bunu hemen fark etmeliydim. Tüm seriyi otuz sekiz kez okudum. öyle demek istemedim Sadece, sona geldiğimde, nasıl başladığını unuttum. Daha fazla okuduğum tek şey*Cumhuriyet*"

"Evet." Oliver'la göz göze gelmeye çalıştım ama başaramadım. "Bu iki fandomun nasıl örtüştüğünü görebiliyorum."

Alex hala ağzında bir elbise askısı varmış gibi gülümsüyordu. "Böyle mutlu anıları geri getiriyor. Filmler çıktığında, tüm üniversite arkadaşlarımı bir araya topladım ve sinemanın ön sıralarına oturduk ve eski okul ekranda her belirdiğinde 'Ev' diye bağırdık.

Bu, herhangi bir anlam ifade etmek için bir İngilizce/Posh Git sözlüğüne ihtiyaç duyduğunuz bekçilik anekdotlarından biriydi. Alex'in evi neden bir Harry Potter filmindeydi?

"Ah" -Oliver tabii ki dört yaşında İngilizce/Posh Git sözlüğünü okumuştu ve şimdi bana daha çok anlat yüzünü takınmıştı ki bunu bana yöneltmesini gerçekten tercih ediyordum- "yani sen bir İsa Kilisesi adamısın?"

Bu daha mantıklıydı. Gerçi Hogwarts'a gittiğine inanacağım biri varsa o da Alex'ti.

"Günahlarım için. Pater'le aynı. Ve Mater, bu konuda. Aslında biraz aile geleneği.
Büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-büyük-harika-harika..."
Alex parmaklarıyla onları işaretlemeye başladı. Yani, sürgün edilene kadar. Bundan sonra eğlence yok."

Oliver hâlâ kibarca konuşuyordu. Kibar piç. "Hayır, olacağını tahmin edemiyorum."

"Peki ya sen? Diğer yere gitmedin, değil mi? Pek çok şeyi açıklayabilir."

Miffy ona dirsek attı.

"Yani," diye aceleyle ekledi Alex, "vejetaryenlik. Eşcinsellik değil."

"Oriel."

Ve özel kodlarına geri döndüler. House'un Oxford'a özgü bir şey olduğunu anlamak üzereydim. Peki diğer yer neresiydi? Cehennem miydi? Öyleyse,*Merhaba, burada hava çok güzel*. Ve bildiğim kadarıyla, Oriel ya bir ötücü kuş ya da bir bisküviydi. Hatta şu anda ne oluyordu?

Bu, tam burada, Oliver gibi birinin gerçek hayatta benim gibi biriyle asla çıkmamasının nedeniydi.

Alex onaylayarak başını salladı. "İyi gösteri. Oriel'den pek çok harika adam tanıyordum. Çoğunlukla rugger arkadaşlar, bilirsin. Bunun için mi girdin?"

"Hayır," dedi Oliver. "Eğitimlerime çok bağlıydım. Korkarım üniversitede oldukça sıkıcıydım.

"Artık oldukça sıkıcısın," diye mırıldandım, belki de kastettiğimden biraz daha yüksek sesle.

Bu da sonunda Oliver'ın bana bakmasına neden oldu. Ama benim istediğim şekilde değil. "Luc," diye haykırdı Miffy. Oliver'ın erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum.

Bu onun hakkında konuşmanın canavarca bir yolu.

Şimdi Alex de bana bakıyordu. "İyi dedin, eski şey. Bayanlara bu şekilde kötü söz söylenemez. Yani beyler. Yani beyefendi."

Yerinde olsam Miffy, Oliver'ın elini okşadı, onu kaldırıma tekmelerdim, kız arkadaşım. Erkek arkadaş. Oh, diyorum, bu işe yaramaz."

"Kabul etme eğilimindeyim, Miffles." Alex çatalını sertçe salladı. Adama laf atacağını bilseydim, Luc'a erkek arkadaş bulmasını asla önermezdim. Muhtemelen onu bırakıp benimle çıkmalısın. Hashtag Ollivander.

Miffy başını salladı. "Evet, Ally ile çık. Her bir kolumda biriniz olabilir. En yırtıcı şaka olurdu.

"Tanrı aşkına" - bir kez daha, düşündüğümden biraz daha yüksek sesle konuşmuştum.

"Erkek arkadaşımı çalmaya çalışmayı bırak. Erkeklerden hoşlanmıyorsun bile."

Alex bana gerçekten yaralı bir bakış attı. "Elbette erkeklerden hoşlanıyorum. Bütün arkadaşlarım erkek. Babam bir erkek. Herkese kötü davranan sensin. Oliver'a Oxford üyesiyken sıkıcı olduğunu söylemek ve

bütün akşam iyi bir şirket oldu. Ve şimdi diğer adamlarla anlaşamayan türden bir adam olduğumu ima ediyor. Gerçekten" - burada, Alex düpedüz mağrur bir tavır takındı - "benim için çok açık hale geliyor ki*sen*diğer arkadaşlarla anlaşamayan türden bir adam. Gerçekten özür dilemem gerektiğini hissediyorum, Oliver.

"Bana bir iyilik yap." Ayağa kalktım. "Özür dileme*Benim*davranış*Benim*erkek arkadaş. Bütün bu lanet yemek boyunca lanet olası Oxford konuşmasından başka bir şeyim olmadı. Küçük özel bir kulüpte tam anlamıyla otururken küçük özel kulübünüzden dışlanmış hissetmekten şikayet etmenin aptalca olduğunu biliyorum ama üzgünüm, uzun bir gün oldu ve evet, bana bir iyilik yapmaya çalışıyorsunuz ama en kötü akşamı geçiriyorum ve... ve tuvalete gidiyorum.

Fırtına gibi fırladım, tuvaletlerin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim, James'lerden birine sordum ve utanç verici bir U dönüşü yaptım. "Yalnızca Amerikalılar ve orta sınıflar klozete mermer koyma ihtiyacı duyarlar" derler gibi zevkli ama basit olan beylere güvenli bir şekilde girdiğimde, lavabonun başında durdum ve insanların filmlerde yaptıkları şeyi yaptım.

Anlaşıldı, yardımcı olmadı. Sadece bir sike bakıyordu, neden hep böyle bir pislik olduğunu soruyordu.

Hatta ne yapıyordum? Oliver Blackwood sıkıcı, can sıkıcı bir adamdı, çıkıyormuş gibi yapıyordum ve Alex Twaddle, pantolonunu düzenli olarak masasına zımbalayan aşırı ayrıcalıklı bir soytarıydı. Birbirleriyle benden iyi anlaştıklarından daha iyi anlaşmaları umurumda mıydı?

Ooh, ooh, taksitli pip, hangi üniversitedeydin, yıllık ördek takip töreninde nerede oturdun, git kendini becer, seni kendini beğenmiş testis çifti.

Tamam, bu yüzden onlara isim takmak da yardımcı olmadı.

Ve aslında, Oliver sıkıcı değildi. Ve o sadece biraz can sıkıcıydı. Ve Alex çok sinir bozucuydu ama bana yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Belki, ve bir süredir bundan şüpheleniyordum, temelde

yardım edilemez. Çünkü çizginin bir yerinde, hikayenin önüne geçmeyi bir yaşam tarzına dönüştürmüştüm.

Miles beni magazin köpekbalıklarının önüne attığında tamamen hazırlıksızdım ve hayatta kalmamın tek yolu suda sadece benim istediğimi yemelerini sağlayacak kadar ahbap olduğundan emin olmaktı. Yarı yarıya işe yaramıştı ama bunu anladığımda, alışkanlık o kadar kökleşmişti ki, aynısını insanlarla yapıyordum.

İşin aslı, işler böyle daha kolaydı. Bu, her ne olduysa gerçekten benimle ilgili olmadığı anlamına geliyordu. Parti yapan, sevişen ve umursamayan bu gölge kişiyle ilgiliydi. Birinin ondan hoşlanmamasının ne önemi vardı? Onu istemedim. Onu hayal kırıklığına uğratın ya da sattınız.

Ancak Oliver'la çıkıyormuş gibi davranarak Oliver'la çıkmıyordu.*BEN*öyleydi. Ve böylece, birdenbire her şey yeniden önemli hale geldi ve bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Kapı ardına kadar açıldı ve bir saniyeliğine, Oliver'ın beni kurtarmaya geleceğini umdum. Ve bu tam olarak kafamdan atmak istediğim türden bir saçmalıktı. Her neyse, önemli değildi çünkü o Oliver değildi. Noel Baba'nın sadece yaramaz bir listesi varsa, Noel Baba'ya benzeyen tüvitli yaşlı bir adamdı.

"Sen kimsin?" havladı.

Zıpladım. Luc? Luc O'Donnell?"

"Bir keresinde benden önce tuvalete çıkmadın mı?"

"Ne? Hayır. Çok özel olarak dışkılıyorum."

Kötü Noel Baba gözlerini kıstı. "Bir yüzü asla unutmam genç adam ve seninkini de sevmiyorum. Ayrıca, İrlandalılara asla güvenme."

"Hmm." Muhtemelen annemin babasının halkını savunmalıydım ama giderek oradan defolup gitmek istiyordum. Ne yazık ki Irkçı Noel Baba çıkışı kapatıyordu. Yüz için üzgünüm. Gerçekten ihtiyacım var..."

Burada ne yapıyorsun? "...imkanları

mı kullanıyorsunuz?"

Aylaklık. Yaptığın şey bu. Sanki Jeremy Thorpe'u bekliyormuşsun gibi umumi bir tuvalette saklanıyorsun."

"Gerçekten sadece arkadaşlarımın yanına dönmek istiyorum."

Tutuklanıyormuşum gibi ellerim havada yanından sıvışmayı başardım. Soğuk, ölü gözleri beni takip ederken kafası neredeyse şeytan kovucu yaptı. "Seni izliyorum O'Toole. Bir yüzü asla unutma. Bir adı asla unutma."

Masada sözde arkadaşlarım yokluğumun tadını çıkarıyorlardı. Alex neşeyle, "... sonunda göz kırpmalar için çeyrek mavi," diyordu. "Miffy gerçek bir sporcu. Yani, sporcu bayan. Diyelim ki bu konularda politik olarak doğru olsak iyi olur. Lakros için tam mavi, bilmiyor musun? Team GB'a katılmaya davet edildin ama geri çevirdin, değil mi yaşlı kız? Odaklanmak istedim... Ah diyorum, ne yapıyorsun Miffy?

Oturdum ve sanki çok büyük bir olay çıkarmamışım gibi herkesin konuşmaya devam etmesine rahatladığımı mı yoksa sinirlendiğimi mi anlamaya çalıştım.

Miffy mükemmel dudaklarına mükemmel bir tırnakla vurdu. "Şimdi bundan bahsetmeye geldin, hiçbir fikrim yok. Sanırım bir yerlerde bir ofisim var ve bir çeşit hat başlatıyor olabilirim ama çoğunlukla partilere davet ediliyorum. Gerçek bir işi olan Ally gibi değil. Herkesin çok komik olduğunu düşündüğü şey. Ama her gün giriyor ki bu onun için çok iyi, değil mi?

Olgunlaşmam ve özür dilemem için harika bir zaman olurdu. Bunun yerine, "Emin değilim," dedim, "'iyi ki' doğru ifade. Belki de ondan daha 'sözleşmeye bağlı'?

"Emin misin?" Alex şaşkın bir papağan gibi başını yana eğdi. "Bu pek kriket gibi görünmüyor. Chap bir taahhütte bulunur, Chap bunu yerine getirir. Her şeyi yasallaştırmaya gerek yok - alınma, Oliver."

"Hiç alınmadı." Elbette Oliver alınmıyordu. Oliver bir melekti. Ben Jerkface gezegeninden bir balçık iblisiyken.

"Pekala, harika olduğunu söylüyorum. Ve tabii ki" - burada Miffy bana göz kamaştırıcı bir gülümseme bahşetti ve bu, bu koşullar altında korkunç bir şekilde bir katılım ödülü gibi geldi - "sen de harikasın, Luc. Madem aynı işi yapıyorsun."

Harika. Yani Oliver artık işimin onunki gibi benim tutkulu olduğum bir şey olmadığını bilmekle kalmadı, aynı zamanda yapacaktı da.

yaklaşık üç çalışan beyin hücresiyle yapabileceğinizi düşünüyorum.

Ah hayır, diye haykırdı Alex. Luc benden çok daha önemli. Ne yaptığına dair hiçbir ipucu yok, ama çok karmaşık görünüyor ve ah, onlara ne diyorsun? Küçük kutularla ilgili şeyler?"

Miffy düşünceli düşünceli burnunu kırıştırdı. Kriket takımları mı?

"Tam olarak değil, yaşlı kız. E-tablolar, kelime bu. Fotokopi makinesiyle oynuyorum, aynı odada aynı anda ikiden fazla toplantı yapıp yapmadığımızı kontrol ediyorum ve Daisy'yi hayatta tutuyorum.

Daisy kim? diye sordu Oliver, beni hâlâ görmezden geliyordu ama dürüst olalım, muhtemelen bunu hak etmiştim.

"O, dosya dolabında yetiştirmekte olduğum aloe vera. Sosyal medyadaki arkadaşımız kahve makinesinde kendini çok fazla yakıyor ve Hemşire biz küçükken üzerimizde hep aloe vera kullanırdı ve bu çok etkiliydi. Aslında, iki taneye ihtiyacımız olabileceğini düşünüyorum çünkü zavallı sevgili yaprak bölümünde oldukça çıplak görünüyor.

"Başka bir konuda," dedim, birinin tüm zarafeti ve inceliğiyle konuyu değiştirerek.*şimdi konuyu değiştirebilir miyiz*, "korkunç yaşlı bir adam banyoda benim için gitti. Yani, bana bağırdı. Bana asılmaya çalışma gibi bir şey değil.

"Bunu açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim." Bu, Oliver'ın en kuru tonuydu. Şu ana kadar Operasyon Come Across as a Total Prick programın ilerisinde ilerliyordu.

Alex kaşlarını çattı. "Ne kadar çok rom. Onu kışkırtacak bir şey yaptın mı?"

Özür pencerem bir aloe vera önce kapanmıştı. Bu yüzden, pervasızca yapmış olmama rağmen, temelde berbat değilmişim gibi davranmaya ve durumu daha da kötüleştirmekle aşırı telafi etmek arasındaki efsanevi orta yolu bulmaya çalışıyordum. "Şimdiden onun tarafını tuttuğunu bilmek güzel. Ama bilgin olsun, hayır. Lavabonun yanında kendi işime bakıyordum ki, bu çılgın, yaşlı pislik içeri daldı ve—"

Bir korku filmindeki seri katil gibi arkamda beliren deli ihtiyar, "Alex, oğlum," diye bağırdı. "Yaşlı adam nasıl?"

"Şikayet edemem, Randy. Şikayet edemem.

"Geçenlerde Lordlar'da yaptığı konuşmadan çok keyif aldım, ah, neydi o..."

Porsuklar mı?

Hayır, porsuk değil. Diğerlerine, siz onlara ne diyorsunuz… göçmenler.”

"Ah evet. Babana benziyor. Ah," -Alex biraz irkildi- "bu arada, sizi tanıştırmalıyım. Clara'yı hatırlarsın elbette."

Tabii ki biliyorum. Bir yüzü asla unutma.”

"Bunlar da arkadaşlarım, Luc ve Oliver."

Gözleri üzerimizde lazerle parladı ve ben koltuğumda soldu. "Zevk. Bir Twaddle'ın her arkadaşı benim de arkadaşımdır. Ama seni uyarmalıyım, banyodan uzak dur

-orada insanları pusuya düşüren çılgın bir İrlandalı piç var.”

Oliver elinden gelenin en iyisini yaparak, "Aslında Sayın Yargıç," dedi.*Eğer beni memnun ederse, avukat ifade veriyor*ses, "Tanıştık. Geçen ay senden önce bir müşterim oldu.”

"Anlamsız. Bir yüzü asla unutma. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Bir ara. "Yine de," -diye canlandı- "hatayı yakaladık mı?"

"Ben savunmanın avukatıydım Sayın Yargıç ve bu örnekte savunma başarılı oldu."

Yargıç, bakışlarını çalışılmış bir yumuşaklıkla karşılayan Oliver'a kaşlarını çattı. "Kuyu. Hepsini yakalayamayacağımızı varsayalım. Seni yemeğinle baş başa bırakıyorum. Daha önce değilse de Swan Upping'de görüşürüz Alex."

Ve bununla, Çok Saygıdeğer Irkçı yalpaladı.

"Diyorum ki," diye haykırdı Alex bana dönerek, "görünüşe göre Randy senin tanıdığın aynı tuhaf adamla tanışmış. Sence davetsiz misafirimiz var mı? Birine anlatayım mı?”

"Sanırım," dedi Oliver, "buna gerek kalmayacak."

"Emin misin? Yani, bilirsin, çok dikkatli olamazsın falan.”

"Yargıç Mayhew'in kötü adamla uygun şekilde ilgilendiğinden hiç şüphem yok." Alex sevgiyle gülümsedi. "O alıngan bir ihtiyar, değil mi?"

"Kesinlikle bunu ifade etmenin bir yolu bu."

Kısa bir sessizlik oldu, Oliver herkesin tatlıya geçmeye hazır olup olmadığını sorarak bizi nazikçe yönlendirdi. “Yardım edemedim ama

dikkat et," diye devam etti, "menüdeki reçel rulosu. Her zaman oldukça kısmi oldum.

Alex kötü eğitilmiş bir tazı gibi koltuğunda zıpladı. “Ben de bir sik adamım. Kalın ve katı, çok sıcak ve Fransızların krem anglaise dediği şeyle kaplanmış.

Hâlâ Oliver'la ilgili çok fazla duygu yaşıyordum ama ona bir göz atmadan edemedim. Ve elbette, ölü bir Tory'nin adını taşıyan bir odada gülmekten ölecekmiş gibi görünmüyordu.

"Kabul edeceğim" - aman Tanrı yardımcım olsun, gözleri haklı olarak parlıyordu

"Kulağa hoş geliyor."

Miffy oldukça hülyalı görünüyordu. "Biliyor musun, düşünüyordum da, gerçekten bir fahişeden hoşlanırım."

Bunu bilerek mi yapıyorlardı? Onlar*vardı*bunu bilerek yapıyor olmak.

Her halükarda, temelde süresiz olarak puding hakkında konuşabilecekleri, çocukluk anekdotlarını değiş tokuş edebilecekleri ve ayakkabıcıya karşı ufalananın esası üzerine tartışabilecekleri ortaya çıktı. En azından sonunda bir konuyu bulmuşlardı -ya da daha doğrusu Oliver onlara bir konuyu tanıtmıştı- benim hakkında hiçbir şey bilmediğimden daha fazlasını biliyordum. Ve daha iyi bir insan olsaydım, reçel ve kremayı bir çöreğe hangi sırayla koyduğunuzu onlara sıcak bir şekilde söylerdim. (Reçel, sonra krema). Ne yazık ki en iyi ihtimalle vasat bir insanım. Ve böylece ananaslı ters kekime somurtmamaya çalışarak orada oturdum.

Tatlılarımızı bitirdik ve neredeyse bittiği için rahatlayacaktım ki James'lerden biri peynir, sonra kahve, sonra brendi ve purolarla geldi. Sonunda puding konusunu bitirdik ama Oliver inatla sohbeti tekrar erişilebilir konulara yönlendirmeye devam etti. İyi niyetli olduğundan emindim ve çıkardığım yaygaradan sonra benim de dahil edildiğimden emin olmak istedim.

Ama babam, işim, Yargıç Mayhew ve bu geceyi alt üst ettiğim onca şey arasında, minnettar olacak enerjim yoktu.

18. Bölüm

Seksen yedi bin beş yüz altmış dört gazilyon saat sonra, sonunda Cadwallader Club'dan ayrılmamıza izin verildi. Akşamın ne kadar berbat geçtiğini göz önünde bulundurursak, eve sessiz bir taksi yolculuğu yapmayı, başımı yorganın altına sokmayı ve ölmeyi dört gözle bekliyordum. Ama, elbette, gecenin bütün amacı, sosyal olarak kabul edilebilir insanların yanında fotoğrafımı çektirmekti. Bu, dışarı çıktığımız an, üst düzey paparazziler ve alt düzey gazetecilerin bir karışımıyla dolup taştığımız anlamına geliyordu.

Yüzümde çok fazla kamera patladığından görüşüm beyazlaştı. Dondum. Normalde insanlar fotoğrafımı çekerken, beni bir çöp kutusuna yaslarken ya da bir barın otoparkında kusarken yakalayabilmek için gizlice dolaşma nezaketini gösterirlerdi. Bu tamamen başka bir dikkat seviyesiydi. Ve özellikle eski seviyeyi sevmemiştim.

"Kimi giyiyorsun?" Kalabalıktan biri bağırdı.

Tamam aşkım. Kesinlikle benimle konuşmuyorlardı. Kıyafetlerim "kim"den çok "ne"ye yakındı.

Miffy saçını geriye attı ve bir tasarımcı listesi olduğunu tahmin ettiğim anlaşılmaz bir şey söyledi.

Bu iyiydi. İyiydim. İyi insanların güzel şeylere sahip olabildiği bu güzel dünyaya aitmişim gibi belli belirsiz görünmem gerekiyordu. Ne kadar zor olabilir?

“Henüz bir tarih belirlediniz mi?” "On sekizinci."

Rahatlamak. Ama çok rahat değil. Gülümsemek. Ama çok fazla değil. Kendime gazetecilerin tiranozorlar gibi olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Vizyonları harekete dayalıydı.

"Neyin on sekizde biri?" "Evet," dedi Miffy.

Yaklaşıyorlar mıydı? Yaklaştıklarından emindim. Ayrıca nefes alabildiğimden de emin değilim. Şimdiye kadar yeterince fotoğraflanmış olmalıyım, değil mi? İyi tanıtım, kötü tanıtımdan daha kötü hissettirmeye başlıyordu. En azından kötü tanıtım ya da alıştığım türden kötü tanıtım, seni bir köşeye sıkıştırıp sana bağırmıyordu.

Habercilerin itişip kakışan at nallarını tarayarak cesetler arasında bir boşluk aradım. Ama sonraki görüntüleri pek göremiyordum ve bir yabancı sürüsünün arasından geçmeye çalışırken yakalanıp bana çekilme fikri midemi bulandırıyordu. Kusmaya bu kadar yaklaşmıştım. Kamerada. Tekrar. Gümüş bir çıtırtı daha ve yıldız patlamaları söndüğünde, bu adamın doğrudan gözlerinin içine baktığımı fark ettim. Dönmeye çalıştım ama çok geçti. "Bu, Jon Fleming'in çocuğu mu?" bağırdı. "İnsan Haklarına ilgi duyuyor musun, Miffy?"

Ah kahretsin ah kahretsin.

"Sohbet etmeyi çok isterim" - sesi gelgit gibi kulaklarımda alçaldı ve aktı - "ama bir adam hakkında bir at görmem gerekiyor." "Hangi at?"

"Hangi adam?"

Bir başka şimşek çakması fırtınası - bu sefer çok daha açık bir şekilde beni işaret etti. Yüzüme dokunmaya çalışan bir vampir gibi kolumu yüzüme attım.

"Sorun nedir Luc?" "Aşırı müsamaha mı?"

"Yaşlı adamı gururlandırmak mı?" "Y-n-yorum yok," diye mırıldandım.

"Cadwallader Club'a katıldın mı?" "Ne içtin?"

"Yeni bir sayfa mı açıyorsun?"

Bunların hiçbiri bir tuzak değildi. "Hayır... yorum yok."

"Kedi dilini mi yedi, Luc?"

"Şu anda sarhoş musun?" "Tavşan kulakların nerede?"

"Bu yeterli." Birden bir kol belime dolandı. Ve sonra Oliver'ın yanına doğru çekiliyordum - tam o sıcak, muhteşem paltoya doğru. Şimdiye kadar yaptığım en acınası şeydi, muhtemelen dünyadaki en acınası şeydi ama ona teslim oldum ve yüzümü boynuna sakladım. Saçlarının kokusu, çok temiz ve bir şekilde çok*o*, kalbimin panikle çarpmasını yavaşlattı.

"Neden saklanıyorsun?" "Haydi, dostum. Bize bir gülümseme ver."

"Erkek arkadaşın kim?"

"Benim adım Oliver Blackwood." Bağırmadı ama gerek de yoktu. Konuşmasında gürültüyü kesen bir şeyler vardı. "Ben Middle Temple'da bir avukatım ve yolumdan çekilmenizi öneriyorum."

"Nasıl tanıştınız?"

"Daha ne kadar dayanabileceğini düşünüyorsun?" "Onu daha ara sokakta mı yaptın?"

Bu noktada temelde bir günlük spagettiden yapılmıştım, ama Oliver beni kalabalığın arasından geçirdi. Hayal ettiğim kadar kötü değildi. Çoğu insan geri adım attı ve yapmadıklarında, Oliver'ın yüzüne bir bakış onları yeniden düşündürüyor gibiydi. Ve her zaman kolunun çemberine sığındım ve bana ondan başka kimse dokunmadı.

Sonunda yeterince uzaklaştık ve o kadar sakinleştim ki, Oliver'a yapışmış ve bir kedi yavrusu gibi titreyerek ne kadar tam bir göt göründüğümü fark ettim.

"Tamam," dedim, uzaklaşmak için bir girişimde bulunarak, "biz temiziz. Artık beni bırakabilirsin."

Oliver'ın tutuşu sıkılaştı. "Hala takip ediyorlar. Bana biraz daha katlan."

Her zamanki gibi, konu Oliver değildi. Sorun bendeydi ve izin verseydim bu ne kadar iyi hissettirebilirdi. "Bunu sonsuza kadar yapamayız. Sadece beni Metro'ya götür, oradan kendimi hallederim.

"Belli ki sarsılmışsın. Taksiye biniyoruz."

Beklemek. Ne olduğunu sanıyordu? "Dur bakalım bu ne*Biz*?" "Seni eve götürüyorum. Şimdi benimle basının önünde tartışmayı bırak. "İyi," diye homurdandım. "Yolda tartışabiliriz."

Oliver yoldan geçen bir taksiyi durdurdu ve tabii ki küçümser bir tavırla hızla yanından geçmek yerine onun için durdu. Beni arka koltuğa oturttu ve isteksizce adresimi verdim. Sonra yola çıktık.

Yapmazsam Oliver'ın muhtemelen onaylamayacağını bildiğimden, küskün bir şekilde emniyet kemerimi bağladım. "Bak, tüm şövalyelik kısmını takdir ediyorum. Ama kesinlikle benim daireme gelmiyorsun."

"Seni ektikten sonra habersiz kapı eşiğinde belirirsem bile," - kaşını pis bir şekilde kaldırdı - "hiç mi?"

"Bu çok farklı bir durumdu."

"Bu, seni evime kabul ettiğim ve senin beni kendi evinden uzaklaştırdığın gerçeğini değiştirmiyor."

"Özür dilerim. Bunu, temelde benden daha iyi bir insan olduğun bir başka örneğe bağlayalım.

"Demek istediğim bu değildi. Yine de" - ifadesi şehir ışıklarının titreştiğinde ciddileşti - "Bu geceki davranışlarını biraz... şaşırtıcı buldum."

"Çünkü sen Alex Lanet Twaddle'la sohbet etmek için beni tamamen görmezden gelirken orada oturup onu almam gerekiyordu?"

Şimdi o yaptı*Lucien korkunç davranıyor*şakak masajı şeyi. "Seni görmezden gelmiyordum. İyi bir izlenim bırakmaya çalışıyordum çünkü tatbikatın amacının bu olduğunu anladım."

"O zaman başardın," diye karşılık verdim, belki de bağlamda mantıklı olan daha şiddetli bir şekilde. "Açıkça senin sadece ukala biri olduğunu düşündüler."

"Kafam karıştı. Erkek arkadaş zevkine olumlu bakmayı çok iyi becerdiğim için mi kızgınsın?

"Evet. Demek istediğim. Hayır, demek istediğim. Siktir git Oliver.” "Bunun ne kadar yararlı olduğunu anlamıyorum."

"Yardımcı olmak niyetinde değil." Sesim taksinin duvarlarında yankılandı. "Sinirliyim. Senin de neden kızmadığını anlamıyorum. Çünkü bu açıkça ikimiz için de boktan bir akşamdı.

"Aslında, olmadıkları bir şey olmalarını beklemediğin sürece arkadaşlarının oldukça çekici olduklarını düşündüm. onu ne yaptı*bok akşamı*benim için, benim hakkımda ne kadar az düşündüğünü gösterme hevesindi.

Ben... bunu beklemiyordum. Ve bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Ee, ne?"

"Başka bir seçeneğin olsaydı benimle olmayacağının bilincindeyim. Ama beni hor gördüğünü herkesin içinde gizleyemezsen bu işe yaramaz.”

Aman Tanrım. Ben en kötü insandım. "Seninle her zaman dalga geçiyorum." "Bu gece farklı hissettirdi."

Onun yüzünden olduğunu söylemek istedim. Ama değildi. Sanırım fark etmesini beklemiyordum. Bırak umursamayı.*Kahretsin*. "Üzgünüm, tamam mı?"

Özür dilediğin için teşekkür ederim. Ama şu anda bunun yardımcı olduğundan emin değilim.”

Evet, bu biraz cansızdı. "Bak" -kendi kendime yere hitap ettim- "Söylediklerimin hiçbirine gerçekten inanmıyorum."

"İnanıyormuş gibi yaptın."

"Çünkü ben... ben farklı olacağını düşünmüştüm."

“*Ne*farklı mı olacaktı?”

“Sadece ikimiz olduğumuzda böyle olacağını düşünmüştüm. Ama sen bana bakmıyorsun. Bana nasıl dokunacağını bilmiyordun. Alex'in ne kadar gösterişli bir hıyar olduğu konusunda benimle bağ kurman gerekiyordu. Oxford'a gitmediğim için onunla bağ kurmuyorum.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Lucien," dedi Oliver, onun içinde kıvrılmak istememe neden olan yumuşak, alçak sesle. Mesela, seri katil bir şekilde değil. Örtülü bir şekilde. "Sanırım sana da bir özür borçluyum. Seni asla rahatsız veya dışlanmış hissettirmek istemedim ve kabul etmeliyim ki senin önünde nasıl

davranacağımı tam olarak bilmiyordum.

arkadaşlar çünkü, daha önce hiç birinin erkek arkadaşı gibi davranmak zorunda kalmamıştım. Durdurdu. “Özellikle bir çiftin önünde… Onlara ne ad verdin? Ulusal Asgari Ücretin Marlborough Düşesi'nin ödüllü yarış atı olduğunu sanan gösterişli ahmaklar."

İçimden bir kahkaha koptu.

"Anlıyorsun." Oliver bana oldukça kibirli bir bakış attı. "Ben de kaba olabilirim." "Evet, ama ihtiyacım olduğunda neredeydi?"

"Seni gülümsetmeyi seviyorum, Lucien. Başkalarını küçük hissettirmeyi sevmiyorum.”

"Sanırım bununla yaşayabilirim." Emniyet kemerimi çıkarıp ona doğru kaydım.

"Emniyet kemerini takmalısın. Bu yasal bir zorunluluktur.”

Başımı çok hafifçe, neredeyse kazara onun omzuna yasladım. "Kes sesini, Oliver."

19. Bölüm

Her nasılsa, tüm mantığa ve kendini koruma duygusuna rağmen, Oliver'ı daireme davet ettim. Yani, hakkını vermek gerekirse, iğrenme ve E. coli'den hemen ölmedi.

"Bazen beni yargılayıcı bulduğunun farkındayım," dedi. Ama nasıl böyle yaşadığını gerçekten anlayamıyorum."

"Bu kolay. Tek yaptığım bir şeye dokunmak ve neşe uyandırsa da uyandırmasa da onu olduğu yerde bırakıyorum."

"Bu binadaki herhangi bir şeye dokunmanı tavsiye edeceğimden emin değilim."

Ceketimi çıkardım ve kendime inanabileceğimden daha fazla durumsal farkındalıkla, onu hemen en utanç verici külot yığınının üzerine attım. "Seni kurtarmaya çalıştım. Ama uyarılmayacaksın. Bu noktada temelde Mavisakal'ın karısısın.

"Benden utandığını sanıyordum." Oliver, daha sonra kesinlikle geri dönüşüme gidebilmek için kesinlikle yıkayacağım paket servis kaplarının etkileyici koleksiyonuna hâlâ hayretle bakıyordu. "Ama haklı olarak kendinden utandığın ortaya çıktı."

"İşte burada yanılıyorsun. Utanç, kendine saygısı olan insanlar içindir."

Hiç sevimli gelmeyen o kadar üzgün ve hayal kırıklığına uğramış bir hareketle parmaklarını tekrar alnına koydu. "En azından Mavisakal ölü eşlerini bir dolapta düzenli bir şekilde saklıyordu."

"Şu anda muhtemelen sahte ilişkimizden oldukça pişman olduğunu biliyorum ama lütfen beni bir daha terk etme."

"Hayır hayır." Oliver sanki bir savaş propaganda afişindeymiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Bir dakikamı aldı. Ama ben aştım.

"İstersen gidebilirsin."

Çok kısa bir süre için baştan çıkarıcı görünüyordu. Ama sonra hepsi olmaya geri döndü*Ülkenin sana ihtiyacı var*. "Görünüşün hatırına, bu geceki hataları tekrarlamadığımızdan emin olmalıyız. Halkın içinde nasıl birlikte olacağımızı ikimizin de düşündüğünü sanmıyorum.

"Vay canına" - kendimi kayıtsızca, iki çift çorap ve bir battaniye dışında çoğunlukla temiz olan kanepeye attım - "Bunun ne kadar iş gerektireceğini gerçekten hafife almışım."

"Evet, pekala, çocukların dediği gibi: Em, düğün çiçeği. Şimdi el ele tutuşmamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"Gerçekten, 'Siktir git, düğün çiçeği' mi dedin?"

"Bunun benim için de çok fazla iş olduğunu ve şikayet etmediğimi belirtmenin doğru bir gözlem olsa da beni kibirli biri gibi göstereceğini düşündüm."

Yarı sinirli, yarı eğlenerek ona baktım. "İyi karar."

"Yani el ele tutuşuyor muyuz, tutmuyor muyuz?"

Hiç değilse, bir noktaya bağlı kalma yeteneğine hayran olmanız gerekirdi. "Şey...gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Asgari düzeyde gerçek yakınlık içeriyor, ancak fotoğrafımız çekildiğinde birlikte olduğumuzu açıkça ortaya koyuyor."

"Pekala, birazcık gerçek yakınlığı seviyorum."

Oliver bana kaşlarını çattı. "Alaycı olmayı bırak Lucien ve lanet olası elimi tut."

Ayağa kalktım, bir bardak slalomun arasından geri döndüm ve lanet olası elini tuttum.

"Hmm." Oliver tutuşunu birkaç kez ayarladı. "Bu zorunlu görünüyor."

"Evet, kendimi süpermarkette annem tarafından sürükleniyormuş gibi hissediyorum." "Yani, el ele tutuşmaya hayır. Kolumu tutmaya çalış.

"Senin demek istemiyor musun?*lanet etmek*kol?" Agresif bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Sadece. Yap."

Kolunu tuttum. Hala garip. "Şimdi daha çok bir bahçe partisinde bakire halaymışım gibi."

“Yani seni bir çocuk gibi mi yoksa yaşlı bir kadın gibi mi hissettireceğim? Ne kadar gurur verici.

"Sen değilsin." Kolunu çözdüm. "Durum bu."

"O zaman birileri bakarken birbirine asla dokunmayan çiftlerden biri olmalıyız."

"Ama," diye sızlandım, "o çiftlerden biri olmak istemiyorum. istemiyorum bile*numara yapmak*o çiftlerden biri olmak.”

"Bu durumda, bana dokunmaya katlanabileceğin bir yol bulmanı öneririm."

"Tamam aşkım." Aklıma zekice bir şey gelmiyordu, bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Neden seks yapmıyoruz?"

Ağzı sorgularcasına kıvrıldı. "Bunun bir bağış toplama etkinliğinde uygun olacağını düşünmüyorum."

Kuyu. Bir kuruş için, pound için. "HAYIR. Yani, şimdi olduğu gibi.” "Affınıza sığınırım?"

Tanrı aşkına, Oliver. gözlerimi devirdim. “Bir hadiseye kim cevap verir*affınıza sığınırım*?”

“Bu bir geliş değildi. Bu... Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Düşündüm ki," dedim omuz silkerek, kendime hiç de çekingen olmadığımı söyledim, "seks yaparsak birbirimize dokunma konusunda daha az beceriksiz olabiliriz."

"Ah evet. Çünkü seks, işleri daha az karmaşık hale getirmesiyle ünlüdür.”

"Tamam aşkım. Kötü bir fikir. Bana nasıl daha rahat olabileceğimizi sordun

toplum içinde dokunmak ve ben bir öneri ile geldi. Kutunun dışında düşündüğüm için beni bağışlayın.”

Yürümeye başlayacakmış gibi görünerek benden uzaklaştı, ancak zeminim en iyi zamanlarda hız dostu değildi. Bu yüzden bir süre kıpırdandı. "Özgüvenimin zirvesindeyken benimle tanışmadığının farkındayım, ama yine de beni yatağa sokmak, 'Neden seks yapmıyoruz?' demekten daha fazlasını gerektiriyor. Yani, şimdi olduğu gibi.”

"Önce akşam yemeği yedik."

"Bana ve arkadaşlarına göre bir pislik olduğunu özgürce kabul ettiğin bir akşam yemeği."

Evet, muhtemelen şaka yapmanın zamanı değil. Ama Oliver Blackwood tarafından vurulduğum gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyordum.*Tekrar*. Sana ne diyeceğim. Benimle ne kadar seks yapmak istemediğin hakkında konuşmayı bırakalım.

"Üzgünüm." İfadesi biraz yumuşadı, bu beni daha iyi hissettirmedi. "Modasının moda olmadığını biliyorum ama seksin sadece uygun olduğu için yapman gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Neden? Herkesin bu derin, anlamlı bağa sahip olana ve açık ateşin yanında sevişirken birbirlerinin gözlerine bakana kadar beklemesi mi gerekiyor?

Gözle görülür şekilde yumuşamadı. "Gerçekten benim korkunç bir iffetli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Hayır belki." Aman Tanrım. Bu sesi nasıl daha az yapabilirim... dağınık ve muhtaç. "Bir ilişkinin önemli olmasına alışkın değilim, bu yüzden beni düzmeyi reddetmen biraz kişisel hissettiriyor."

"Ne demek istiyorsun,*kale*?"

Bridget'in doğum günü. Birkaç yıl önce. Neredeyse bir araya geliyorduk ama bunun yerine sinirlendin ve beni terk ettin."

Bana bariz bir şüpheyle baktı. "Üzgünüm, sana tecavüz etmediğim için hakaret mi ediyorsun?"

"Sen ne?" Ona şok olmuş bir bakış attım.

"O akşamı hatırlıyorum ve sen tamamen onun dışındaydın. Ne yaptığım bir yana, benim kim olduğumu bile bildiğini sanmıyorum."

Tanrı aşkına, diye tersledim. "Çok sarhoş seks yaptım. İyi olurdum.

"Ah, Lucien, bunu nasıl açıklayabilirim?" Nedense sesi üzgün geliyordu. "istemiyorum*iyi*. Para cezası yeterli değil. Konu açık ateş ya da aklınıza gelebilecek başka klişeler değil ama evet, bir bağlantı istiyorum. BEN

Benim umursadığım kadar senin de umurunda olmanı istiyorum. Buna ihtiyacın olmasını, istemeni ve ciddi olmanı istiyorum. istiyorum*konu*”

Konuşmayı bırakmak zorunda kaldı. Ya da ben...bilmiyorum...ağlayacaktım falan. Ne sorduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu ona nasıl vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Eminim hepsi bu... çok güzel." Ağzım o kadar kuruydu ki sözlerim tıkırdadı. “Ama benimle, aldığın şey iyi. Ve hepsi bu kadar.

Gerçekten, gerçekten, gerçekten uzun bir sessizlik oldu.

"O zaman bunların hiçbirinin gerçek olmaması muhtemelen en iyisi." “Hmm. Evet. En iyisi için."

Gerçekten, gerçekten, gerçekten,*Gerçekten*uzun sessizlik Sonra Oliver kolunu bana doladı ve beni yanına sıkıştırdı. Ve Tanrı bilir neden, kendimi sıkıştırdım. "Bu olur mu?"

"B-ne için yap?"

“Dokunmak. Alenen." Boğazını temizledi. "Her zaman değil, belli ki. Kapılardan geçmeyi zorlaştırırdı.”

Şu anda kapısız yaşayabilirim. Kısa bir an için başımı çevirdim ve onu içime çektim. Ve neredeyse düşündüm, muhtemelen hayal etmiştim, dudakları şakağıma değiyordu.

"Sanırım olur," dedim. Çünkü başka ne söyleyebilirim? Neredeyse işe yaradığı anların her zaman biraz daha kötü hissettirmediğini.

Yine de, uzaklaştığında onu takip etmemek için sahip olduğum tüm gurur kırıntılarına ihtiyacım vardı.

"Bu yüzden." Peşinden giderler diye ellerimi ceplerime soktum. "Şimdi ne var? Belli ki benim boktan dairemde kalmak istemeyeceksin.

"Kabul etmeliyim, yatak odanızın durumu hakkında bazı endişelerim var. Ama ayrılırken yakalanırsam, ayrılmışız gibi görünebilir."

"Hiç yarım yamalak bir şey yaptın mı?"

Bunun hakkında düşündü. “Yolun yaklaşık üçte ikisinden vazgeçtim*Kurt Salonu*”

"Neden?"

"Gerçekten bilmiyorum. Oldukça uzun ve karmaşık ve sanırım dikkatim dağıldı. Yarım yamalaklığın gerektirdiği de tam olarak bu değil mi?

İster istemez gülüyordum. "Az önce 'tam olarak yarım yamalaklığın gerektirdiği şeyi' ifadesini kullanan biriyle çıkıyormuş numarası yaptığıma inanamıyorum."

"İstemek Sen inanmak Ben eğer BEN söz konusu BEN yaptı BT kasten için senin eğlencen mi?"

"Hayır." Bana tekrar sarılmasını istemiyordum. Bana tekrar sarılmasını istemiyordum. Bana tekrar sarılmasını istemiyordum. "İşte böyle konuşuyorsun."

"Öyle olabilir ama sen bundan eşsiz bir zevk alıyor gibisin." "Tamam aşkım. Bu kasıtlıydı.

Bana yavaş bir gülümseme sundu - toplum içinde özgürce kullandığı zahmetsiz gülümseme değil, gerçek, sıcak ve neredeyse gönülsüz bir gülümseme, gözlerinin içinden, karanlık bir gecede pencereye bırakılmış bir lamba gibi parlamasını sağlıyordu. "Elbette. En kötüsüne hazırım. Bana yatak odanı göster.

* * *

Oliver birkaç dakika sonra, "En kötüsüne hazırlıklı değildim," dedi.

"Ah, hadi ama. O kadar da kötü değil."

Çarşaflarını en son ne zaman değiştirdin? "Çarşaflarımı değiştiriyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Bu bir cevap değil. Ve hatırlamıyorsan, çok uzun zaman oldu."

"İyi. Çarşaflarımı değiştireceğim. Sadece, bilirsin, önce biraz çamaşır yıkamam gerekebilir. Her yeri biraz saran kıyafetlerime bakmamaya çalıştım. "Belki çok fazla çamaşır var."

"Taksiyle benimkine dönüyoruz. Şu anda."

"Vay. Bu bir bölüme dönüşüyor*tuhaf göz*sadece daha az ateşli erkekle ve kendini iyi hissetmeni sağlayan iç açıcı kısmı olmadan."

"Gerçekten üzgünüm. Yargılamak niyetinde değildim ama bu durum açıkçası yargılamayı gerektiriyor. Demek istediğim, burada yaşarken nasıl

mutsuz olamazsın?

Bıkkınlıkla ellerimi havaya kaldırdım. "Kafam karıştı. Sana mutsuz olmadığım izlenimini veren nedir?

"Lucien-"

"Ayrıca," diye devam ettim, onun güzel bir şey söylemesinden mi yoksa kaba bir şey söylemesinden mi daha çok korktuğumdan emin olamayarak, "evin temiz olabilir ama belli ki sen de mutlu değilsin. En azından kabul ediyorum."

Oliver'ın keskin hatlı elmacık kemiklerinin üstüne pembe bir dokunuş yayılmıştı. "Evet, yalnızım. Bazen başarmam gereken şeyi başaramadığımı hissediyorum. Pek çok kanıta dayanarak, bakımının çok kolay olmadığı konusunda endişeleniyorum. Ama bunu saklamaya çalışmıyorum. Sadece bununla baş etmeye çalışıyorum."

Tanrım, onun tamamen güçlü, savunmasız, dürüst ve terbiyeli olmasından ve benim olmadığım her şeyden nefret ediyordum. "Sen değilsin…*tamamen*bakımı zor. Ve sanırım en son hiç temiz çarşafımın olmadığını fark ettiğimde aldığım temiz çarşaflarım olabilir."

"Teşekkür ederim. Bazen biraz kontrol manyağı olduğumu biliyorum." "Gerçekten mi?" Ona iri gözlü bir bakış attım.

"Hiç fark etmedim."

Dürüst olmak gerekirse, Oliver'ın seviştiğinden daha az iğrenç olduğunu düşündüğüm yatağımı çıkardık, yine de kişisel zevk cihazımın çarşaflardan fırlayıp telsizle gitmek isteyen bir köpek gibi Oliver'ın ayaklarının dibine düşmemesini çok isterdim. Bilirsin, kıçımın dışında. Aceleyle yatağımın başucundaki çekmeceye tıkıştırdım, ne yazık ki bu, şimdi düşündüm de, bunaltıcı derecede onanistik koleksiyonumun daha fazlasını açığa çıkarmamı gerektirdi.

Utançtan ya da yiğitlikten, Oliver hiçbir şey söylemedi. Yeni çarşaflarımın kenarlarını cam gibi pürüzsüz ve otel odası mükemmel olana kadar kıvırmaya başladım. Oradan, yastık kılıflarını ve nevresimi değiştirdi, hatta alt kısımdaki küçük çıtçıtları yapma zahmetine girdi ki, hiçbir insanın asla yapmadığından oldukça emindim. Ve sonunda kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Boş boş baktım. Ya da o kadar boş değil. "Ne yapıyorsun?"

"Üç parçalı bir takım elbiseyle uyumuyorum ve saygısızlık etmek istemem, özellikle hiçbirini ödünç almak istemiyorum" - dairesel bir

hareket yaptı.

yerime serpiştirilmiş çeşitli pislik yığınlarını kapsıyordu - "bu." "Bu adil."

Aklıma bir fikir geldi. "Hey, bu sonunda anladığım anlamına mı geliyor? V-cut ile tanışmak için?

Garip bir şekilde öksürdü. "En iyi ihtimalle tanıdıkların arasından geçersin." "Onu alacağım."

Oliver'ın yeni onayladığı yatağıma zıpladım ve orada diz çöktüm, yorganı buruşturdum ve Oliver gömleğini çıkarırken biraz utanmazca baktım.

"Lucien," dedi. "Şu anda yaptığın şey şüpheli bir şekilde göz gezdirmeye benziyor."

Ellerimi ağzıma götürdüm. "Kapalı. Kapalı. Kapalı."

"Ben striptizci değilim."

"Şu anda gerçekten soyunuyorsun. Ben sadece seni cesaretlendiriyorum. "Yaptığın şey beni utandırıyor."

Gömleği çıkardı, düzgünce katladı, koyacak yer olmadığını fark etti ve şaşkınlık içinde orada öylece durdu.

Ancak.

Ah kutsal Tanrım.

Normalde böyle bir şey görmek için para ödemeniz gerekirdi. Demek istediğim, oluklardan, tümseklerden, tam doğru miktarda saçtan bahsediyorduk - tüylü, tüylü değil
- ve hatta pantolonunun kemerinin altından kıvrıla kıvrıla çıkan bir çift küçük damar.

Kahretsin. istedim*yalamak*o.

Çifte sikişme. Birdenbire asla yapamayacağımı fark ettim*durmadan*Bu adamın önünde kıyafetlerimi çıkar.

"Şimdi sorun ne?" diye sordu. "Peki gömleğimi nereye koyabilirim?"

"Ben... ben... sana bir askı bulacağım." Ve bir tür, bilmiyorum, benim için arıcılık kıyafeti. Güzel örten bir şey.

Odadan koşarak çıktım ve bulabildiğim en büyük, en bol tişörtü ve üzerime en bol, en az oturan pantolonumu giydim. Demek istediğim, beni yanlış anlama. Nasıl göründüğüm konusunda iyiydim. Bedensel olarak kimseden şikayet almadım ve diğer şeyler hakkında pek çok şikayet geldiği için bu bir suskunluk sorunu değildi. Ama Oliver benim hayal ettiğim türden bir fanteziydi.

genellikle sahip olma zahmetine bile girmedim çünkü bunun çok gerçekçi olmadığını düşündüm. Ve böyle görünen bir adamın bende ne görebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bekle.

Hiçbir şey görmesi gerekmiyordu. Anlaşma buydu.

Yatak odasına döndüğümde Oliver, bir kolunda takımı, diğer elinde gömleğiyle, her nasılsa seksi bir şekilde mantıklı olmayı başaran siyah bir boxer külotla beni bekliyordu. Bir anlık panikle üzerine askı fırlattım ve yorganın altına atladım.

Kıyafetlerini kendi zevkine göre düzenleyip tamamen boş olan gardırobuma asarken kesinlikle Oliver'ı izlemiyordum. Kahretsin, kimi kandırmaya çalışıyordum. BEN*öyleydi*izliyordum çünkü o muhteşemdi ve onu yapmayı kesinlikle istiyordum ve V-cut'ın bir şaka olmadığını bilmeden önce bile onu yapmayı kesinlikle istiyordum.

Bu kötüydü. Bu çok, çok kötüydü.

Saatler sonra sanki karanlıkta Oliver'ın yanında uzanmış, ona dokunmamış ve ona dokunmayı düşünmemeye çalışıyordum. Bunun yerine, diğer her şeyi düşündüğüm anlamına geliyordu. Mecbur olmadığı halde benim için ne kadar çok şey yaptığı ve karşılığında ona ne kadar kötü davranmaya devam ettiğim gibi. Ve izin verirsem her şey ne kadar korkutucu olabilir.

"Oliver,"

dedim. "Evet,

Lucien?"

"Gerçekten üzgünüm. Bu gece

için." "Bu iyi. Uyu."

Daha fazla zaman

geçti. "Oliver,"

dedim.

"Evet, Lucien?" Biraz daha az sabırla.

"Ben sadece... neden umursadığını anlamıyorum. Ne düşünüyorum."

O dönerken yatak hareket etti ve aniden ne kadar yakın olduğumuzun bilincine vardım. "Neden yapmayayım?"

"Kuyu, Çünkü sen bu…inanılmaz avukat-slash-mayo-manken adam—"

"Affedersin?"

"Mecazi olarak söylüyorum. Yani, avukat kısmı değil. Bu senin gerçek işin. Kahretsin. Bak, sadece geleneksel olarak başarılı ve geleneksel olarak çekici olduğunu söylüyorum. Ve sen iyi bir insansın. Ve ben değilim."

"Kötü bir insan değilsin, kısmen çünkü hiç kötü insan yok ve kısmen de..."

"Beklemek. Peki ya katiller gibi?

"Katillerin büyük çoğunluğu bir kişiyi öldürür ve ya hayatlarının geri kalanında pişmanlık duyarlar ya da bunu yapmak için muhtemelen sempati duyacağınız bir nedenleri vardır. Bir ceza avukatı olarak öğrendiğiniz ilk şey, kötü şeylerin sadece kötü insanlara mahsus olmadığıdır."

Sanırım ona daha önce sevimsiz demiş olmam bir tür mazoşist kefaretti, ama ona "İdealist davrandığında seksi oluyorsun," dediğimi duydum.

"Her zaman ateşliyim, Lucien. Az önce gözlemlediğiniz gibi, bir mayo modeline benziyorum."

Kahretsin. Yardım yok. Şimdi beni güldürüyordu.

"Hangisinden bahsetmişken," diye devam etti, "kendinizden kesinlikle şüphe duyamazsınız..." Gergin bir şekilde kıvrandı ve yüzündeki ifadeyi görebilmeyi diledim, çünkü kelimelerle unutulmuş Oliver en sevdiğim Oliver'lardan biriydi. "Çekici?"

"Neden şüphe edebileceğime şaşıracaksın." İşte bu yüzden seks yaptın. Yani sabahın üçünde rastgele insanlara kişisel saçmalıklarınızı anlatamayacak kadar yorgundunuz. "Ayrıca, kendin hakkında gördüğün tek şey magazin dergilerinin sana gösterdiği şeyken, başka bir şeye inanmak zor."

Sanki bana uzanmış ama daha iyi düşünmüş gibi yüzüme yakın hafif bir hava kıpırtısı hissettim. "Çok güzelsin, Lucien. Hep öyle düşündüm. Robert Mapplethorpe'un ilk otoportresi gibi. Um"—Ben pratik olarak*duyulmuş*yüzü kızardı - "anüsünde kırbaç olan değil, belli ki."

Emin değildim ama Oliver Blackwood'un az önce bana güzel dediğini düşündüm. Nazik, sakin ve olgun olmalıydım. "Profesyonel ipucu: Birine iltifat ederken 'anüs' kelimesinden kaçının."

Kıkırdadı. Gerektiği gibi not edildi. Şimdi, cidden, uyumaya git. İkimizin de sabah işi var.”

"Alex'le tanıştın. Benim ofisimde bilinç zar zor bir gereklilik.” "Beni uyanık tutmak istemenin bir nedeni var mı?"

"H-hayır... Bilmiyorum." Haklıydı. Ben tuhaf davranıyordum. Neden tuhaf davranıyordum? "Gerçekten güzel olduğumu düşünüyor musun?"

"Tam şu anda, sinir bozucu olduğunu düşünüyorum. Ama genel olarak evet."

"Beni o muhabirlerden uzaklaştırdığın için teşekkür bile etmedim."

Nefesi paylaştığımız yorganın altında sıcaktı. "Sessizliğinizi minnettarlık olarak kabul edeceğim."

"Özür dilerim... ben... şey... özür dilerim."

tarafıma döndüm. Sonra diğer tarafıma. Sonra sırtıma.

Kenara çevirmeden önce, başlamaya çalıştım.

"Lucien." Oliver'ın sesi karanlıkta gürledi. "Buraya gel." "Ne?

Neden? Nereye?”

"Boş ver. Buradayım." Sonra Oliver, güçlü kolları, pürüzsüz teni ve sırtımda atan kalbiyle etrafıma sarıldı. "İyisin."

Kıpırdamadan yattım, vücudum çığlık atarak kapıya koşmak mı yoksa bir şekilde… her yerde erimek mi istediğinden emin değildi. "Ee, neler oluyor?"

"Uyumaya mı gidiyorsun."

Bunun olmasına imkan yoktu. Bu çok fazlaydı. Çok fazlaydı.

Ancak, ortaya çıktığı gibi, o haklıydı ve değildi ve ben haklıydım.

Bölüm 2O

"Yani," dedim ertesi sabah Alex'e, "dün gece böyle bir pislik olduğum için gerçekten üzgünüm."

Bana beklentiyle baktı. "Ve?"

"Pekala, sana karşı daha iyi davranmalıydım." "Ve?"

"Ve..." Vay canına, bunu benim üzerime almaya cidden kararlıydı. "... Ben kötü bir arkadaş ve berbat bir iş arkadaşı mıyım?"

"Ah." Kaşlarını çattı. “Hiç anlamadığımı söylemekten korkuyorum. Demek istediğim, Galler'e gitmekle ilgili olan komik değildi ama en azından mantıklıydı.

"Şaka değildi Alex. Dün gece için özür dilemeye çalışıyordum. "Üzgünüm" ve "dün gece" kelimelerini kullanmamın sana bir ipucu vermiş olabileceğini düşündüm."

"Öyleyse hiç düşünme, ihtiyar. Ve dürüst olmak gerekirse, bu benim hatam. O an bir şeyler söylemeliydim. Balık kursunu atladığımız için, sen de balık çatalını atlamalıydın.”

Pes ettim. "Tamam aşkım. Harika. Havayı temizlediğimize sevindim. Balık çatalı için tekrar özür dilerim.”

"En iyilerimizin başına gelir. Neden, bir keresinde yüksek masada zihinsel bir soyutlanma yaşadım ve pişmiş sebzeleri yemek için salata çatalı kullanmayı denedim. Ve herkes benim pahasına çok iyi güldü.

"Allah Allah. Evet. Zihinsel görüntü tek başına çok komik.”

“Değil mi? Demek istediğim, dişler tamamen yanlış uzunlukta.”

"Dişler," diye önerdim, Alex'le olan geçmişimin hiç desteklemediğinden emin bir şekilde, "değişirler."

Bana boş bir bakış attı. "Bende öyle tahmin ediyorum. Bu yüzden kurslar arasında çatal değiştiriyorsunuz.

Masama döndüğümde, biraz iç karartıcı bir sabah ritüeli haline gelen şeyi gözden geçirdim: kahve içmek, daha fazla bağışçıyı uzaklaştırma konusunda endişelenmek, skandal sayfalarını kontrol etmek. Görünüşe göre, neredeyse onların içindeydim ve sadece çoğunlukla Oliver'ın vücuduna gizlendiğim için değil. Hemen hemen her makale Miffy hakkındaydı - ne giydiği, nereye gittiği, Alex'le ne zaman evlenecekleri. Girişimci bir stajyer Oliver'ın paltosunun tasarımcısını ortaya çıkarmayı başarmış olsa da, Oliver ve ben mutluluk içinde "ayrıca birlikteler" grubuna düşürüldük. Ve insanlar ne yaptığınızdan çok ne giydiğiniz hakkında yazdığında bunun doğru türde bir basın haberi olduğunu biliyordunuz. Hatta bir bakışta söz aldım*At ve Tazı*, ikisi de olmamasına rağmen.

Bu, beni Beetle Drive'ı her zaman etkileyen sonsuz gereksiz krizler akışıyla başa çıkmak zorunda bıraktı, Rhys Jones Bowen'ın bana Royal Ambassadors Hotel Marylebone'u arkadaşının bekarlığa veda partisi için düzenlemeye çalıştığı LaserQuest ile karıştırdığı için mekanın çifte rezervasyon yaptırdığını söylemesi gibi. Ya da basılı davetiyelerin kaybolduğu ve postada kaybolduklarını düşündüğümüz, ancak Alex'in kutuyu üç aydır tabure olarak kullandığı ortaya çıktığı zaman. Ve Dr. Fairclough'un tüm etkinliği kısa bir süre için iptal ettiği zamanı unutmayalım, çünkü o terime karar verdi.*böcek*bilimsel olarak yeterince titiz değildi ve ancak ona olayın aslında resmi adı olmadığını hatırlattığımızda geri adım attı.

Bugün, dogmatik olarak tutumlu ofis yöneticimiz Barbara Clench, bağış toplama etkinliğimizi yürütmek amacıyla fonları serbest bırakmanın gerekliliğini sorguladı. Başarılı bir şekilde birlikte çalışma yeteneğimiz, birbirimizle asla ve asla yüz yüze konuşmayacağımız karşılıklı bir anlayış üzerine inşa edildiğinden, bu da günün büyük bir bölümünde e-postayla bağlı olduğum anlamına geliyordu.

Sevgili Luc,

Otel fiyatlarına bakıyorum ve buna gerçekten ihtiyacımız olup olmadığını merak ediyorum.

Saygılarımla,
Barbara

* * *

Sevgili Barbara,

Evet. Etkinliği yaptığımız yer orası.

Saygılarımla,
Luc

* * *

Sevgili Luc,

Bunu düşünüyordum ve bağışçıların önceden onaylanan bir süre içinde evde kalıp telefonla katkıda bulunmalarının daha pratik olup olmayacağını merak ediyordum.

Saygılarımla,
Barbara

* * *

Sevgili Barbara,

Beetle Drive'ın sorunsuz çalışmasına yardımcı olma taahhüdünüzü takdir ediyorum. Ne yazık ki, davetiyeler çoktan basıldı ve etkinlik "evde kal ve belki bizi ara" şeklinde değil, "yemek ve dans" olarak ilan edildi. Otelin maliyeti, bilet fiyatından daha fazla olmalıdır.

* * *

Saygılarımla,

Luc

Sevgili Luc,

En azından daha ucuz bir otel seçebilir miyiz?

Saygılarımla,
Barbara

* * *

Sevgili Barbara,

Hayır.

Saygılarımla,
Luc

* * *

Sevgili Luc,

Son e-postanızın uygunsuz bir şekilde kısa olduğunu düşünüyorum. Bu konuyu İnsan Kaynakları Departmanımızla görüşecektim ama bizde yok.

Saygılarımla,
Barbara

Not: Yeni bir zımba için talepte bulunduğunuz için teşekkür ederiz. Bu el koyma talebi reddedildi.

* * *

Sevgili Barbara,

Belki de Ofis Müdürüne bir İnsan Kaynakları Departmanı kiralamak için yeterli kaynağı serbest bırakıp bırakamayacağımızı sorabilirsiniz. Belki onlardan bir zımba da ödünç alabilirim.

Sevgili Luc,

* * *

Saygılarımla,

Luc

İş yerinde şakacılığa yer yoktur.

Sizi yeni kağıt tutturma politikasıyla ilgili geçen ayki nota yönlendiriyorum. Mali ve çevresel nedenlerle, tüm belgelerin geri dönüştürülebilir hazine etiketleri ile ciltlenmesini zorunlu kılıyoruz. Bunların mümkün olan her yerde yeniden kullanılmasını bekliyoruz.

Saygılarıml
a,
Barbara

* * *

Sevgili
Barbara,

Lütfen otele ödeme yapın. Müdür az önce beni aradı ve odayı kaybetme riskimiz var.

Saygılarımla,
Luc

Not: Hazine etiketlerimiz tükendi.

* * *

Sevgili Luc,

Hazine etiketleriniz tükendiyse, lütfen bir talep formu gönderin.

Saygılarımla,
Barbara

* * *

Tam yıkıcı bir yanıt yazıyordum çünkü kesinlikle bir yanıtım vardı ve telefonum titrediğinde bu kesinlikle ofis zamanının iyi bir kullanımıydı. Önizlemenin bana yararlı bir şekilde bilgi verdiğine göre bu, Oliver'dan gelen ve şu sözlerle başlayan bir metindi:*Kötü haber*.

Kahretsin. Ah kahretsin ah kahretsin.

Ben söylemeden beynim o cümlenin bitebileceği yüzlerce farklı şekilde dolmaya başladı. Ve muhtemelen ne hakkında bir şeyler söyledi

Oliver'da olduğum berbat bir yerdi, "Büyükannem öldü" veya "Frengim var" yerine doğrudan "Ayrılıyoruz"a gitti.

Öyleydi, değil mi? Dün gece tam bir manyak olmuştum. Beni muhabirlerin elinden kurtarmak ve sonra da çok sinirli bir köpek yavrusuymuşum gibi uyuyana kadar bana sarılmak zorunda kalmıştı. Ve sabah, her yerine yayılmış bir şekilde uyanmış ve gitmesi için büyük bir yaygara koparmıştım, bunun nedeni hâlâ yarı uykulu olmam ve doğru dürüst düşünememdi, ama ne kadar yarı uykulu ve doğru dürüst düşünmediğim düşünülürse, oldukça güçlü tartışmalar yaptığımı hatırladım. Tüm bunlardan sonra*BEN*benden ayrılmak istedi ve ben*öyleydi*Ben.

Sonunda olgunca bir şey yaptım: Mesajı okumadan telefonumu çekmeceme koydum ve kahve içmeye gittim. Normal şartlar altında, Rhys Jones Bowen'ın herhangi bir şey yaptığını görsem asla rahatlayamazdım, ama kahve makinesinin başına çoktan kurulmuş olduğu gerçeği, tüm bu işlemin normalde olacağından yaklaşık üç kat daha uzun süreceği anlamına geliyordu ve tam olarak ihtiyacım olan şey de buydu.

Tanrıya şükür buradasın, Luc, diye haykırdı. “Asla hatırlayamıyorum. Önde su mu, arkada kahve mi yoksa tam tersi mi?”

"Kahve, içinde kahve artığı olan küçük sepete konur. Ve su, zaten yarısı suyla dolu olan arka kısma giriyor.”

Ah, görüyorsun, ben de bunu düşünüyordum. Ama biliyorsun, o şeylerden birini aldığında ve her zaman yanlış anlıyorsun ve sonra doğru yaptığında bile, kendine takılıp yine de tersini yapıyorsun.

En boğucu ses tonumla "hayır" diyecektim ama aslında*öyleydi*bir tür şey. numarası ile kendim aldım*M*günah*konaklama*. ve sayısı*C*Bu konuda. Ayrıca, Oliver bunu onaylamazdı. Az önce bana kötü haberleri olduğunu söyleyen bir mesaj gönderen Oliver, bir noktada bakmam ve ilgilenmem gerekecek ve muhtemelen ve - kahretsin, herhangi bir şeyi yerinden etmeyecekse bir yer değiştirme faaliyetinin anlamı neydi?

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim. Ve Rhys Jones Bowen, adil olmak gerekirse, biraz karmaşık kahve makinesinin inceliklerinde gezinirken yararlı bir bekleme pozisyonuna geçti.

"Ah zahmet." Elinin tersiyle buhar makinesi ağzına vurdu. "Orada olduğunu hep unutuyorum. Şimdi su toplayacak ve bu benim daktilo elim de."

Derin bir iç çektim. "Neden gidip biraz aloe vera için Alex'i görmüyorsun? Ben burada bitireyim ve kahvenizi masanın üzerine bırakayım."

Şaşkın bir duraklama oldu.

"Çok naziksin, Luc." Bana hafif bir iltifat eden biri için endişe verici bir şekilde şaşırmış görünüyordu. "Her şey yolunda mı? Geçmişte ofis çalışanlarının hayaleti tarafından ziyaret edildiniz mi?

"Ne? Hayır. Ben... Ben yardımsever bir insanım.

Hayır, değilsin. Sen tam bir yastıksın. Ama ben yine de kahveyi alayım, çok teşekkür ederim."

Bir yanık ilacı aramak için ağır adımlarla uzaklaştı ve ben kahve makinesini yeniden doldurmayı bitirdim. Süzülmesini beklerken lavaboda, dolaplarda ve gider tahtasında temiz kupa aradım ama bulamadım. İyi işlerle ilgili sorun buydu: tırmandılar. Dr. Fairclough kapıdan başını uzatıp, "Siyah, şeker yok, çünkü sen yapıyorsun," dediğinde, Rhys'in değerli Galli ejderi kupasından özellikle inatçı bir yüzüğü temizlemenin ortasındaydım.

Ah. Hayır dışında, gah değil. Mükemmel.

Hâlâ kahvenin süzülmesini beklerken ofisime geri döndüm, ciddi ciddi orantı duygusu olan bir yetişkin gibi telefonumu kontrol etmeye niyetlendim. Ama kahretsin, ya gazeteler dün geceki geziyi alıp ikimiz için de korkunç bir şeye dönüştürdüyse?*Sarhoş Rock Çocuk Avukatı Kaçırdı Şok*. Ya da belki Oliver'ın eski sevgililerinden biri Paris'ten uçakla dönerek "Sevgilim, az önce senin tanıdığım en harika insan olduğunu hatırladım ve seni asla bırakmamalıydım. Hemen birlikte kaçalım." Şey, bakmadan asla bilemezdim.

bakmadım Ben Outlook'u çalıştırırken ve gıcırdayan parmaklarım arasından Barbara'ya çok daha uzlaştırıcı bir yanıt yazarken çekmece suçlayıcı bir şekilde kapalı oturdu.

Sevgili Barbara,

Lütfen önceki kabalığımı bağışlayın. Ofis için bir tur çay/kahve yapıyorum. Bir tane ister misiniz?

L
u
c

* * *

Sevgili Luc,

Hayır.

* * *

Saygılarıml
a,
Barbara

bunun üzerine*bir*vesilesiyle, bunu hak ettiğimi kabul edeceğim.

Zeytin dalı gönderene döndü, mutfağa geri döndüm ve orada iki kahve koydum -Dr. Fairclough için siyah, Rhys Jones Bowen için çok fazla süt ve çok şeker- ve teslimatlarımı yapmaya başladım. En azından Dr. Fairclough'un durumunda, Carly Simon'ın bu konuda esrarengiz bir şarkı yazabileceği kadar boş bir umut olduğunu anlamalıydım. Normalde Rhys Jones Bowen'a güvenebilirdim ama Alex'ten botanik yanık tedavisi gördüğü için dikkati dağılmıştı. Bunların hepsi bana Oliver'ın metnini okumaktan başka seçenek bırakmadı. Ve böyle ifade ettiğimde, ona bu kadar güçlü tepki verdiğim için kendimi gerçekten aptal hissettim.

O kadar aptalca olmasa da, açarken telefonum beş dakika daha masamda durmadı. Her ne sebeple olursa olsun, Oliver bunu yapamayacağına karar vermiş olsaydı, muhtemelen hayatımı mahvetmezdi. Zaten iyi bir tanıtım yapmıştım. Magazin gazeteleri bizi bir süredir birlikte görmediklerini fark ettiklerinde, kaçınılmaz sonu yaşamak için çok geç olacaklardı.*Eşcinsel Playboy Fleming Kid Güzel Avukat Adamı Arabayla Uzaklaştırdı*önce manşetler

Beetle Drive. Ayrıca, eğer Oliver sözünü kesiyorsa benden çok durum hakkında konuşuyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, en başta yapmayı asla kabul etmemem gereken bu birbirimizle-çıkıyormuş gibi yapma gibi garip bir şey yapmak zorunda kalmamamız ikimiz için de daha iyi olurdu.

Bu en iyisiydi. Kesinlikle en iyisi için.

Derin bir nefes alıp mesajı açtım:

Kötü haber, okur.Büyük dava. Korkarım önümüzdeki hafta oldukça meşgul olacağım.

Lanet olsun. Ne tür bir teknolojik okuma yazma bilmeyen pislik, haberler en kötü ihtimalle ortalamayken bir "kötü haber" mesajı başlatır? O kadar rahatlamıştım ki gerçekten sinirlenmiştim. Elbette Oliver, hayatımdaki iyi olan her şeyin sadece siktirip gitmek ve beni terk etmek için mükemmel anı beklediğine dair derinden kökleşmiş ve defalarca doğrulanmış inancımı hesaba katmamıştı.

Bir parça drama kraliçesi olma ihtimalim de çok düşüktü.

Ellerimin titremesi durunca geri gönderdim:**Bu benim dairemden kurtulmak için zamana ihtiyacın olduğunu söylemenin kibar bir yolu mu?**

yalan söylemeyeceğim Oldukça korkunçtu. Ama bazı tazminatlar vardı.

Ne gibi?Diye sordum.

Sen.

Kelimeye gerçekten uzun bir süre baktım.

Bunun sahte olduğunu unutmayın. Bunun sahte olduğunu unutmayın. Bunun sahte olduğunu unutmayın.

Bölüm 21

Şimdiye kadarki en uzun haftaydı. Bu hiç mantıklı değildi çünkü sadece on dakikalığına sahte bir erkek arkadaşım olmuştu. Ve ben hiç Bay Kendisiyle Ne Yapacağını Biliyor gibi değildim - sadece Oliver gelmeden önce, bir ömür boyu Grindr'ı dolaşmaya razı olmuştum, sonra tanınırsam ve tekrar gazetelere çıkarsam diye çıldırmış ve bunun yerine akşamlarımı bir battaniye yığınının altında yarı giyinik bir şekilde Netflix'te Scandi-noir izleyerek ve kendimden nefret ederek geçirmeye karar vermiştim. Ve şimdi ben...bilmiyorum... sanırım değildim?

Hala mesaj attı, çünkü elbette yapardı. Esas olarak şöyle şeyler söylemesine rağmen, Bir simit alıyorum. Durum karmaşık. Bunu tartışamam. Dick pic eksikliği için özür dilerim.Bu yaklaşık üç saniye için güzeldi ve sonra onu özlememe neden oldu. Ve bununla ne vardı? Hayatım gerçekten Oliver'ın içine girip oturabileceği ve yer kaplamaya başlayabileceği kadar boş muydu? Yani, muhtemelen öyleydi. Ama nedense, bu kadar kısa bir süre sonra bile, ondan başka kimsenin bunu yapabileceğini hayal edemiyordum. Sonuçta, başka kim bu kadar sinir bozucu olabilir? Ve düşünceli. Ve koruyucu. Ve gizlice biraz komik. Ve... herif.

Salı gecesi saat dokuzda, bir bölümün yarısında*Sınır kasabası*Hiç dikkat etmemiştim, birdenbire dairemi toplarsam tüm sorunlarımın çözüleceği sonucuna vardım. Salı günü saat dokuz buçukta birdenbire bunun gelmiş geçmiş en kötü fikir olduğu sonucuna vardım. Bir şeyleri yerleştirmeye başlamıştım ama koymak istediğim yerler zaten oraya gitmemesi gereken şeylerle doluydu, bu yüzden eşyaları almak zorunda kaldım.

yerlerden çıktı, ama yerlerden gelen şeyleri koyacak yer yoktu, bu yüzden o zaman şeyleri yerlere geri koymaya çalıştım ama yerlere geri gitmiyorlardı, bu da artık daha fazla eşyam olduğu ve koyacak hiçbir yerim olmadığı anlamına geliyordu ve bazı şeyler temizdi ve bazı şeyler çok temiz değildi ve çok temiz olmayan şeyler temiz şeylere karışıyordu ve her şey korkunçtu ve ölmek istiyordum.

Yere uzanıp acıklı bir şekilde ağlamaya çalıştım ama yer yoktu. Hâlâ biraz Oliver koktuğundan emin olduğum yatağıma uzandım ve bunun yerine orada acıklı bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağladım.

İyi gidiyor, Luc. Kaybeden değil.

Benim ne sorunum vardı? Neden kendimi buna katlıyordum? Sen-özelsin-gözleri ve sen-güzelsin- Lucien saçmalıklarının hepsi Oliver'ın suçuydu, beni bir şeye değer olduğuma yarı yarıya inandırmıştı. Ne kadar değerli olduğumu en yakın kahrolası kuruşuna kadar tam olarak bildiğim zaman.

Sonra telefonum çaldı ve öyle bir karmaşa içindeydim ki yanlışlıkla cevap verdim.

"Sen misin, Luc?" lanet olası babamı taşladı.

"Hmm." Ayağa fırladım, sümük ve gözyaşlarımı sildim ve çaresizce gözlerimden yaşlar akıyormuş gibi ses çıkarmamaya çalıştım. "Konuşuyorum."

"Reggie için üzgünüm. Benim için bir sürü bokla uğraşması gerekiyor. Bu bizi iki kişi yaptı. "Bu iyi. BENCE…"

"Bana ulaştığına sevindim. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Kahretsin. "Evet, ama muhtemelen sana siktirip gitmeni ve kelimenin tam anlamıyla ölmeni söylememeliydim."

"Kızmakta haklısın. Ayrıca," - "Yaşadım, deneyimledim ve neşemin nerede olduğunu keşfettim" dedi gülerek, "senin yaşındayken annen de böyle yapardı. Ben de öyle yapardım.

"Şunu hemen kes. Hiçbirinizi bende arayamıyorsunuz."

Bir anlık sessizlik. Ve dürüst olmak gerekirse, zorlayıp zorlamayacağını umduğumdan emin değildim. Benim için savaşacağını.

"Eğer istediğin buysa," dedi.

"Olmasını istediğim gibi." Derin bir nefes aldım. "Peki şimdi ne olacak?"

"Annenin yanında dediğim gibi, seni tanımak istiyorum. Bunun nasıl olacağı, eğer olursa size kalmış."

"Üzgünüm. Üç yaşımdayken beni terk eden babayla tanışmayı hiç düşünmediğim için bunu önceden planlamamıştım.

"Peki, buna ne dersin? Birkaç hafta içinde çiftlik evinde çekim yapacağız. Pazar günü neden gelmiyorsun? O zamana kadar işimiz biter ve konuşmak için zamanımız olur."

Babamın büyüdüğü yerin yakınında, Lancashire'da bir yerlerde absürt bir rock yıldızı çiftlik evi-eğik-stüdyo-slash-yaratıcı-inziva yeri olduğunun farkındaydım. "İyi. Bana detayları gönder. Ve oldukça agresif bir şekilde ekledim, "Erkek arkadaşımı da getireceğim. Bu bir problem mi?"

"Hiç de bile. Senin için önemliyse, onunla tanışmak isterim."

Bu tür rüzgarı yelkenlerimden çıkardı. tam olarak değildim*umut etmek*babamın homofobik olduğu ortaya çıkacaktı ama ben onun hakkında kötü şeylere inanmakta gerçekten rahattım. "Ah. Tamam aşkım."

"Seninle konuşmak güzeldi, Luc. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapattım. Elimde kalan tek güç hareketi buydu ama onu kullanacaktım. Ne yazık ki, onu kullanmak beni o kadar bitkin bıraktı ki, özellikle de varlığımda anlamlı bir fark yaratamadığımdan sonra, yorganı kafama kadar çektim ve kıyafetlerim içinde bayıldım.

Telefonuma bir daha baktığımda, çok daha sonraydı ve Oliver'dan gelen on iki mesaj ve alarmım boyunca uyuyakalmıştım. Metinler dedi ki:

Seni özledim.
Üzgünüm. Bu çok mu fazlaydı?
Sadece birkaç gün olduğunu biliyorum.
Belki de bu yüzden insanlar benimle çıkmak istemiyor.
Zaten benimle gerçekten çıkacağından değil.
Umarım küstahça konuşmamışımdır.
Muhtemelen şimdi gerçekten tuhaf
konuşuyorum.

Hala uyuduğun için mesaj atmadığını farz ediyorum. İğrenç derecede yapışkan olduğumu düşündüğün için değil.
Uyanıksan ve iğrenç yapışkan olduğumu düşünüyorsan, en azından bana söyleyebilir misin? Sağ. Muhtemelen uyuyorsun.
Ve şimdi uyanıp tüm bunları okuyacaksın ve ben utançtan öleceğim.
Üzgünüm.

Ve alarm "İşe geç kalacaksın, horoz suratlı" dedi. Ama yine de Oliver'a cevap verecek kadar uzun süre durakladım.

Ben de seni özlüyordum ama sonra bana milyonlarca mesaj attın ve sanki odanın içinde gibiydin.
Ayrıca. Hâlâ sik resmi yok mu?
Ayrıca önümüzdeki Pazar günü babamla buluşacağız. Umarım sorun olmaz

Her nasılsa, hâlâ bomba gibi görünen dairem patlamayı düşünüp bunalıma girmiş ve köşede Pringles yiyip ağlamış olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde keyfim yerindeydi. Galiba ben sadece Oliver'la uyanmayı sevdim.

Her zamanki gibi, ofise geç gelmem pek bir anlam ifade etmiyordu, sadece en ufak bir suçluluk duygusu hissediyordum ve Alex'e şaka yapma penceremi kaçırıyordum ki bu hem bir hayal kırıklığı hem de bir rahatlamaydı. Kendimi gülünç bir şekilde işim dediğim şeye atarken, daha önce Beetle Drive'dan desteklerini geri çekmiş olan bir çift bağışçıdan gelen bir e-postayı keşfetmekten ihtiyatlı bir şekilde memnun oldum.

Sevgili Luc,

E-postanız için çok teşekkürler. Adam az önce Johrei inzivamızın suya düştüğünü ve böylece Beetle Drive'a gidebileceğimizi az önce duydu. Öğle yemeği için davetinizi alıp arayı kapatmak isteriz.

Namast
e
Tamara

Aman Tanrım. Gerçekten favori ya da en az favori bağışçım yoktu çünkü ve bunu tüm hayatı boyunca annesinin 80'lerde yazdığı bir albümün telif ücretleriyle yaşamış biri olarak söylediğimin farkındayım, zengin insanlar pisliktir.

Adam ve Tamara Clarke'ın huysuzluğunun özel tadı, herhangi bir insanın hak ettiğinden daha zengin olmalarıydı, bir yandan da sürekli olarak ne kadar etik olduklarından bahsediyorlar ve başlangıç sermayelerini, o yaklaşık 2008'de bir yatırım bankacısı olduğu için aldıkları gerçeğini geçiştiriyorlardı. Gaia adındaki bu vegan yaşam tarzı tam gıda lokantaları zincirini yönetiyorlardı. Çünkü onlara elbette Gaia deniyordu.

Ve şimdi düşündüm de, bu aynı zamanda onları almak için bir yerde çalışmam gerektiği anlamına da geliyordu; bu, Barbara Clench'in ödemesi gereken fonları serbest bırakmasının yanı sıra hayvansal ürünlere hizmet etmeyen, müşteriye ait olmayan ve rekabetlerini desteklemek için anlamlı bir girişim gibi görünmeyecek.

Umutsuzca iç çektim. "Peki, beni fırında patlıcanla yandan becer."

"Sana yardım edebileceğim bir şey var mı, Luc?" Kahve makinesine ya da yanık ünitesine giden yoldan geçen Rhys Jones Bowen kapıdan başını uzattı. “Yani, bununla değil. Yargıladığımdan değil.

"Retorik bir patlıcandı, Rhys."

"Bunun daha iyi olduğundan emin değilim. Şimdi sorun ne?”

"Sadece" -elimi umursamaz bir şekilde salladım- "bağış malzemeleri."

Davetsizce içeri girdi ve boş sandalyeye oturdu. "Peki, dinleyeyim. Paylaşılan bir sorun, iki kişinin sahip olduğu bir sorundur.”

"Korkarım burada pek bir şey yapamayacaksın. Adam ve Tamara Clarke'ı götürebileceğim ucuz ama aşağılayıcı derecede ucuz olmayan, ideal olarak biraz modaya uygun ve bağımsız, ancak tehdit edici derecede modaya uygun ve bağımsız, özellikle vegan bir kafe-slash-restoran bilmiyorsanız olmaz.

Ah, bu çok kolay. Onları Bronwyn'e götür yeter."

Bir an ağzım aralandı. "Bronwyn kim?"

“Çok eskilerden arkadaşım. O bir vegan ve bir pop-up yapıyor.

"Tamam," dedim tereddütle, "bu kulağa umut verici geliyor. Sadece kontrol etmek için, bu açılır pencere Aberystwyth'te mi oluyor?

Luc, benim sadece Galler deki şeyleri bildiğimi varsaymanı saldırgan buluyorum. Islington'da oluyor. olmasına rağmen*itibaren*Aberystwyth."

“Ve kesinlikle vegan mı? Bir volkanolog ya da veteriner gibi değil mi?
"Güven eksikliğini biraz incitici buluyorum, Luc." Aslında oldukça incinmiş görünüyordu. “Galler'de veganlarımız var. Ve sadece demek istemiyorum koyun."

"Üzgünüm."

"Son kısım bir şakaydı. Bunu yapmama izin var çünkü ben*itibaren*Galler. Ve böylece gülebilirsin.

O an, hiç olmadığı kadar çok geçmişti. Ama bana bir iyilik yapıyordu -belki- bu yüzden biraz eğlenmiş olduğunu umduğum hırıltılı bir ses çıkardım.

"Ama hayır," diye savunmaya geçti Rhys, "o kesinlikle vegan. Hatırlıyorum, çünkü eskiden vejeteryandı, ancak daha sonra endüstriyel çiftçilikte hayvan sömürüsünün karmaşık karşılıklı bağımlılığı nedeniyle vegan değil, vejeteryan olmanın etik olarak savunulamaz olduğunu hissettiğini açıkladı. Örneğin Luc, biri yumurtlamak için, diğeri yemek için olmak üzere iki tür tavuk olduğunu biliyor muydun ve yumurtalar için sadece kız tavuklara ihtiyacımız olduğundan, erkek yumurta tavukları büyük bir karıştırıcıya atılıp kedi maması olarak kullanılıyor?

“Hmm. bunu bilmiyordum Benim için yumurtaları mahvettiğin için teşekkür ederim.” "Evet ama askerler konusunda harikalar, değil mi?"

Rhys Jones Bowen ile yaptığımız çoğu sohbette olduğu gibi, buraya nasıl geldiğimizden gerçekten emin değildim. Her neyse, vegan domuz pastırması muadilimi kurtarmana geri dönelim. Eskiden Aberystwyth'li bir vejeteryan olan ve şimdi Islington'da bir vegan olan bu Bronwyn, o... bunu nasıl ifade etsem... aslında iyi mi?"

Dalgın dalgın sakalını kaşıdı. “Birkaç yıl önce South Wales Echo Yiyecek ve İçecek Ödülü'nü kazandı. Bir İngiliz kadınla evlenmiş olmasına rağmen zevki sorgulanabilir.”

"Beklemek. Bronwyn bir lezbiyen mi?”

"Eğer öyle olmasaydı, bir kadınla evlenmesi biraz tuhaf olurdu." "Hayır, ben sadece tüm arkadaşlarının daha fazla..."

"Bu senin için oldukça homofobik, Luc, eğer söylememde bir sakınca yoksa." Ayağa kalktı ve koridora geri döndü, eşikte durup bana sert bir bakış attı. "Köydeki tek gey sen değilsin, biliyorsun."

Bana öyle söylendi.

* * *

O akşam, yarı kıçlı bir Sisifos gibi dairemdeki dağınıklığı itelerken, Oliver'dan bir mesaj ve bir ek aldım. Ve kendimi merhum Sir Richard Attenborough'nun nazik, parıldayan gözlerine bakarken bulana kadar kısa bir süre gerçekten heyecanlandım.

Buda ne böyle?geri gönderdim

Bir penis resmi.

Komik değilsin, dedim ona gülerek.**Ve şimdi kesinlikle seni özlemiyorum**

Birkaç dakika sonra:Babana ulaşmayı seçtiğin için memnunum.

Değilim

Bunu iyi idare ettiğinizi görebiliyorum.

Emniyetsizim. Bana ne kadar olgun olduğumu söyle

Bence- ve bir şekilde onu dış ses gibi duyabiliyordum -gerçekten olgun insanlar olgun oldukları için övgü talep etmezler.

Bebek adımları, Yazdım.**Yine de beni övün**

Çok olgun davranıyorsun ve ben çok etkilendim.

Bu senin alaycı sesin miydi? alaycı sesinle okudum

Aslında seninle gurur duyuyorum. Bunu söylemenin kibirli bir davranış olacağını düşündüm.

Kendime saygım sıfır olduğunu fark etmiş olmalısın

Bir ara.Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Sanırım nereye koyduğunu unutmuşsun.

dairemi gördün

Normalde, bana yarı hoş bir şey söylemesiyle ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmeden burada bitirirdik. Ama bu gece nedense kendimi bırakmaya pek hazır değildim.

Bunun hakkında konuşamayacağını biliyorum blah blah blah.**Ama sen iyi misin? Çalış tamam mı? Her şey yolunda?**

Vay. Bana bak havalı oynuyorum. Lanet bir salatalık gibi.

Ortalamadan daha uzun bir Oliver duraksaması oldu.

Ah kahretsin, çok ileri gitmiştim. Ya da uyuyakalmıştı.

Evet,dedi sonunda.sadece alışkın değilim

O yarım cümleyi gerçekten uzun bir süre askıda bıraktı. Daha sonra:Üzgünüm. Gönder'e çok erken bastım.

Tamam, bundan kaçmıyordu.**İkinci yarıyı istiyorum lütfen**

İlk yarıyı göndermek istemedim.

Kuyu. Var. Ve beş kelimelik ifadeler söz konusu olduğunda, SADECE ALIK DEĞİLİM, HAKKINDA KONUŞMAMIZ GEREKENLER kadar kötü.

Üzgünüm. Üzgünüm.

ZEYTİN!!!

Hayatımda benim için işim kadar önemli bir şeye sahip olmaya alışkın değilim.

yazdım**Bu sahte erkek arkadaş işini gerçekten ciddiye alıyorsun, değil mi?**Ama onu gönderecek yürek yoktu. Bunun yerine, denedim**Peki ya milyarlarca diğer ilişkiniz?**

Onlar farklıydı.Ve baş parmağım orta kaydırmadayken,Bu arada, bence yarın öğle yemeği yemeliyiz.

Ve yine ben cevap veremeden:Kabul edilebilirse demek istiyorum.

Bu alıştırmanın amacının sizin için olumlu tanıtım oluşturmak olduğunun çok farkındayım.

Toplum içinde görülmezsek bunu yapamayız.

Öğle yemeği

yiyoruz Önerdiğim

gibi

Diğer yazımda.

O zaman paniğe kapılmıştı.

Birinci sınıf bir paniğe kapılan biri olarak, işaretleri okumak için iyi bir konumdaydım. Yapabileceğim bir sürü şey vardı. Onunla dalga geçebilir, ona baskı yapabilir veya onunla sevişebilirdim. Ama o anda hiçbiri doğru görünmüyordu. Ben de... gitmesine izin verdim.**Kulağa harika geliyor**, Gönderdim,**peki ya senin durumun?**

Bana bir şey getirecek kadar iyi olsaydın. Sargı falan. Bir bankta yiyebiliriz diye düşündüm.

Kartlarını doğru oyna, yanına bir paket cips alacağım

Buna gerek kalmayacak, teşekkürler. Bir ara.Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?

sanırım yarın öğreneceksin

Saat 1'de Gladstone heykelinin yanında buluşalım. Güzel ve fotoğraf çekilebilir bir yere gideceğiz.

Tanrım o... düşünceliydi. Ve son mesajını izleyen sessizliğe eşdeğer mesaj her neyse, dizlerimi çenemin altına sıkıştırmış, beynim huzursuzca çalkalanarak kanepeme oturdum. Aslında ne düşündüğümü bilmediğim o garip alandı, sadece bu düşünme bir şekilde oluyordu. Ama sonra, çok sıcak bir gündeki ince yağmur gibi, bu sakinlik geldi.

Kahretsin, öğle yemeği randevum vardı. Bir avukatla. Kuşkusuz sahte bir öğle yemeği randevusu.

Ama gerçek bir avukat.

Ve aniden işim o kadar da boktan görünmedi.

Ve dairem o kadar imkansız görünmüyordu.

Ve kendimi o kadar boş hissetmedim.

Telefonumu tekrar kapıp, şu anda All About That Ace olarak adlandırılan WhatsApp grubuna atladım ve hızlı bir yardım çığlığı gönderdim:**Danışmanlık konusunda çok uzun süredir çok kötüydüm. Daire yaşanamaz durumda. Sahte erkek arkadaş dehşete kapılmış. HEP!**

İlk yanıt veren Priya oldu.Luc, bize sadece bir şey istediğinde mi mesaj atarsın?

Bridget takip etti. SİZE YARDIMCI OLACAĞIM. SADECE NE ZAMAN NEREDE SÖYLEYİN. SAHTE ERKEK ARKADAŞ NASIL OLUR?????

Ah hayatım. Tüm arkadaşlarıma söylemediğim için çok fazla. Belki de onlardan bu konuda çok özel olarak sessiz kalmalarını isteyebilirim. Ne diyordu bu? İkisi gerçekten çok uğraşırsa üçü bir sır saklayabilir.

Dairem, Yazdım.**Bu haftasonu. Sana pizzayla ödeyeceğim. Açıkçası bu işleri daha da kötüleştirebilir**

Pizza sipariş ETMEYİN!Her nasılsa James Royce-Royce metinde bile kulağa kamp gibi geliyordu.Büyük zincirlerin hepsi Naziler tarafından yönetiliyor. Ve ayrıca pizza berbat. Piknik yapıp yanımda getireceğim.

DÜZENLİ PARTİ!!!!!!!Tabii ki köprü. Sanırım 2002'den beri büyük harf kilidi takılıydı.ÇOK HEYECANLIYIM!!!!! SAHTE ERKEK ARKADAŞ NASIL OLUR?????

Sonra Priya:Beni sadece kamyonetim için istiyorsun, değil mi?

bahse girerim, kendime engel olamadım,**bunu bütün kızlara söylüyorsun**

SAHTE ERKEK ARKADAŞ NASIL OLUR?????

Bütün kızlara söylediğim şey, bu benim heykelim. Sikişmek ister misin?

LUC, SİZ CEVAP VERMEDEN YA DA BAŞPARMAKLARIM DÜŞÜNCEYE KADAR OLIVER İLE İLGİLİ DURUMLARININ NASIL OLDUĞUNU SORMAYA DEVAM EDECEĞİM

Ona acıdım. Ya da belki herkesin üzerinde.**Bu harika. Evleniyoruz. Neden dairemi temizlemem gerektiğini düşünüyorsun?**

ALAYCI OLMANIZ ONU GİZLİCE SEVDİĞİNİZ DEMEKTİR!!! SAT'TA GÖRÜŞMEK ÜZERE BEKLEYEBİLİRSİNİZ!!!

Oradan sohbet başka şeylere geçti ve Priya ne derse desin, arkadaşlarımla sadece onlardan bir şeye ihtiyacım olduğunda konuşmadığımı kanıtlayacak kadar uzun süre devam ettim. Sonra, arkadaşlarımla sadece onlardan bir şeye ihtiyacım olduğunda konuşmadığımı kanıtlamak için ortalıkta dolanmadığımı kanıtlamak için biraz daha uzun. Sonra biraz daha uzun sürdü çünkü Priya'nın başından beri haklı olduğunu ve benim kötü bir insan olduğumu fark ettim. Ve bunun yanında güzeldi. Onlardan ne kadar uzaklaştığımı fark etmemiştim çünkü yine de bana doğru kürek çekmeye devam etmişlerdi. Ama vardı. Ve yapmamalıydım.

Bölüm 22

Oliver'la bir Gladstone heykelinin yanındaki bir bankta öğle yemeği yerken çekilmiş resimlerimiz pek manşet olmadı...*iki adam sandviç yer*asla ilgi görmeyecek*Küçük Ünlü Diğer Küçük Ünlülerin Üzerine Kusuyor*- ama oradaydılar, beni tüm güzel erkek arkadaşıma sahip olma, tehdit edici olmayan ihtişamımla gösteriyorlardı. Kimsenin umurunda olmadan Cuma günü yine öğle yemeği yedik, ama yine de görünüşe ayak uydurmamız gerektiğini hissettik. Ayrıca ben, bilirsiniz, onu görmekten hoşlanırdım. Falan filan. Doğru, bu uzun sürmeyecekti çünkü ailesinin evlilik yıldönümlerinden sonra sağduyulu bir zaman geldiğinde, birbirimizle bir daha asla konuşmamıza gerek kalmayacak şekilde kendi yollarımıza gidecektik, ama belki de bu... iyi bir şeydi? Her şey sadece rol yaparken çok daha az baskı olduğu ortaya çıktı. Ve şimdilik, rol yapma sona erdiğinde ne yapacağımı çok fazla düşünmeme gerek yoktu.

Cumartesi geldi ve Bridge'in gelip dairemi toplamak için sabırsızlanacağına dair tüm güvencesine rağmen, sabah dokuzda ondan bir telefon aldığıma pek şaşırmadım.

Luc, diye feryat etti. "Ben çok üzgünüm. Düzenli parti için gelmeyi çok istedim. Ama olanlara inanamayacaksınız."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Bunun hakkında gerçekten konuşamam ama The Elf-Swords of Luminera'yı biliyor musun? Robert Kennington, 70'lerin sonlarından beri devam eden yirmi küsur yaşlarındaki fantastik roman serisi.

"Ölmedi mi?"

"Evet. 2009'da, ama notlarını Richard Kavanagh'a verdi ve*O*serinin son üç kitabını yazacaktım. Ama sonra ilkinin basılması için diğer üç kitaba bölünmesi gerekti ve diğer ikisi bir dörtleme ve dörtleme olarak kırıldı—”

"İkisi de dörtlü değil mi?"

"Teknik bir fark var ama şu anda buna girecek vaktim yok. Her neyse, mesele şu ki, her şey çok iyi gidiyordu ve Netflix üçüncü, yedinci ve dokuzuncu kitapları seçmekle ilgileniyordu ve biz onların bir, iki ve altıncıya bakmalarını sağlamaya çalışıyorduk ve sanırım onları almak üzereydiler. Ama şimdi Kavanagh da öldü. Raymond Carlisle ve Roger Clayborn, onun görevi devralmalarını istediğini söylüyorlar ve birbirleriyle işbirliği yapmayı reddediyorlar."

"Evet," dedim, "kulağa... karmaşık geliyor."

"Biliyorum. Ve muhtemelen bütün gün konferans görüşmesinde olacağım. Eğer bunu çözmelerini sağlayamazsam, kesinlikle kovulacağım.”

Beni göremediği için gözlerimi devirdim. "Kovulmayacaksın, Bridge. Asla kovulmazsın. İşinde gerçekten harika olduğun için seni bu tür saçmalıklarla uğraştırmaya devam ediyorlar.

Uzun bir sessizlik oldu. "Kendini iyi hissediyor

musun?" "İyi. Neden?"

"En son ne zaman herhangi bir şey hakkında güzel bir şey söylediğini hatırlayamıyorum."

Bunu düşünmek zorunda kaldığımdan biraz daha uzun süre düşündüm. "Saçını yeni kestirdiğinde. Şirin saçaklı olan. Sana çok yakıştığını söylemiştim."

"Bu üç yıl önceydi."

nefesim kesildi. "Değildi."

Luc, saçakların geldiği zamanı hatırlıyorum.

"İsa." Kanepemin koluna çöktüm. "Üzgünüm."

"Her şey yolunda. Bu hikayeleri, düğününüzde sağdıç olduğum zamana saklıyorum.

"Onları uzun süre saklıyor olabilirsin."

"O zaman çok uzun bir konuşma olacak. Ve gitmeliyim. Ama lütfen önce bana Oliver'ı ne kadar sevdiğini söyle."

"Oliver'a bir şey olmuyor," diye ısrar ettim.

Mutlulukla ciyakladı. "Ah, ama ne kadar kendini beğenmiş ve sıkıcı olduğundan şikayet etmiyorsun. Bu, tam olarak plana göre gittiği anlamına gelir. Kısa çizgi gerekir. Çav, sevgilim."

Ben geri dönemeden gitmişti.

Yirmi dakika sonra James Royce-Royce'lar, gerçek bir piknik sepetiyle James Royce-Royce geldi.

Ah, Luc. Dehşetle etrafına bakındı. "Bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Burada yemek yerken kendimi güvende hissedeceğimden emin değilim."

"İnsanlar yemek yer*alanlar*diye işaret ettim. "İneklerin sıçtığı yerler gibi. Dairemde hiçbir ineğin boku yok."

"'Hafif bir övgüyle lanetlemek' tabirine aşina mısın tatlım?" "Buraya yardım etmeye mi geldin yoksa işemek için mi?"

Omuz silkti. "İkisinden de biraz deneyeyim dedim."

Dışarıdan gelen bir gümbürtü Priya, kız arkadaşı ve kamyonetinin gelişini haber verdi. Demek istediğim, gürleyen kamyondu. Kız arkadaşı başka yönlerden korkutucuydu, yasal bir yetişkin olması ve her şeyiyle. Beşimiz de son beş yılın döküntüleriyle çevrili ön odama tıkıldığımızda, kendimi son derece kötü hissediyordum.

"Merhaba." Çaresiz bir hareket yaptım. "Bu benim hayatım. Keşke seni gelip ona bakman için davet etmeseydim."

"Biliyorsun," dedi Priya. "Normalde kötü bir şey söylerdim. Ama şu anda o kadar zavallısın ki bu tatmin edici olmaz."

Adı Theresa olan ama Profesör Lang'tan başka bir şey olduğunu düşünmekte zorlandığım kız arkadaşı, onun kaburgalarına dirsek attı. "Bu hâlâ kaba, canım."

"Kaba olduğumda benden hoşlanıyorsun."

James Royce-Royce nazikçe onlara ateş etti. "Sana bir oda tutmanı söylerdim ama gördüğümüz gibi oda yok."

"O kadar da kötü değil." Profesör Lang bir koltuk minderi aldı ve çok hızlı bir şekilde tekrar yerine koydu. “Öğrenci günlerimde daha kötü yaşadım.”

Luc yirmi sekiz yaşında. Ah, düştüğümde beni desteklemek için her zaman Priya'ya güvenebilirdim.

"Pekala" - Profesör Lang'ın bana muzip bir gülümseme atmasıyla şaşırdım. - "Yirmi sekiz yaşımdayken kocama yalan söylediğimi, cinselliğimi inkar ettiğimi ve çalışmanın tüm sorunlarımı çözeceğini hayal ettiğimi düşünürsek, kendimi yargılayacak durumda hissetmiyorum."

İkisine de baktım. "Priya'nın ondan çok daha az pislik biriyle nasıl bulaştığına dair hiçbir fikrim yok."

Priya, "Ben işkence görmüş bir sanatçıyım," diye karşılık verdi. "Ve ben yatakta inanılmazım. Şimdi senin evim dediğin katıksız fahişe yığınını nasıl halledeceğiz?

Utanç verici derecede uzun bir sessizlik oldu.

Sonra James Royce-Royce beklenmedik bir şekilde konuştu. “Atılması gereken şeylere öncelik veriyoruz. Şuradaki geri dönüşüm” -orta derecede boş bir köşeyi işaret etti- "oradaki çöp" - başka bir nokta, başka bir köşe - "atık, elektronik ve elektrikli şu masanın üzerinde. Sonra James ve ben bulaşıkları yıkarken Priya, Luc ve Theresa çöplüğe gidecek. Geri döndüğünüzde, çamaşırları karıştırmak için yeterli alan olacak. Temiz” -yine zamanı gösteriyordu- “kirli beyazlar, kirli renkliler. Oradan yeniden toplanıp yüzeylere başlayacağız.”

James Royce-Royce'un korkunç derecede iyi olduğu bazı işler olduğunu kendimize hatırlatmak için hepimiz biraz zaman ayırdık.

James Royce-Royce, kocasının yanağını abartılı bir şekilde öperek, "Görüyorsun," dedi, "müthiş değil mi?"

Çalışmalıyız ve lanet olsun, iş miydi? Bir sisteme sahip olmak çok yardımcı oldu, ancak yıllar içinde mecazi ve gerçek anlamda pek çok şeyi düşürdüğüm ve hepsini toplayıp en iyi nasıl atacağımı bulmaya çalıştığım ve şaşırtıcı derecede yorucu olduğu ortaya çıktı. Priya'nın, son filmdeki boş Twiglets tüpü gibi bariz duygusal değeri olan bir şeyden kurtulmak istediğimden emin olup olmadığımı alaycı bir şekilde iki kez kontrol etmesi yardımcı olmadı.

Noel ya da burnu delik tek bir Bay Huysuz çorap. Sonra kamyoneti utanç verici bir şekilde pislikle doldurduk ve tepeye kadar sürdük.

Ne kadar mantıklı ve olgun olduğumu gösterebilmek için neredeyse Oliver'a özenle sıralanmış geri dönüşüm yığınlarımızın bir resmini gönderecektim, ama sonra ne kadar mantıklı ve olgun davrandığımla onu ne kadar şaşırtmak istediğimi fark ettim. Seksin masanın dışında olduğunu acı verici bir şekilde açıkça belirtmişti ama belki de en azından bazı şeyleri toparlayabilirsem, beni öpecek kadar sevebilirdi.

Bunu beklemeye, istemeye ya da nasıl hissettirdiğini hayal etmeye gerçekten hakkım olduğundan değil. Ama şimdi bir düşünceye sahiptim, tamamen bırakmak istemiyordum. Bu destansı bir kırmızı bayraktı. Tüm hayatımı, sahip olamayacağım şeyleri istememek üzerine kurmuştum ve evet, bu beni dağınık bir dairede yalnız ve acı içinde bırakmıştı, ama yine de alternatifin daha kötü olduğundan endişeleniyordum.

Çöplükten döndüğümüzde, çamaşır makinesi muhtemelen yaklaşık yirmi yedi bin yükün ilkini delip geçiyordu ve James Royce-Royce yeni görünen oturma odamın zeminine kırmızı-beyaz kareli bir piknik battaniyesi sermişti. Güzel şeylerle doluydu ve onları yemek için temiz tabaklar bile vardı. Bunları görmeyeli epey zaman olmuştu.

Hepimiz yere çöktük ve yarı sabırla James Royce-Royce'un yemeği tanıtmasını bekledik. Bunun şefle mi yoksa onunla mı ilgili olduğunu hiçbir zaman tam olarak çözememiştim, ama senin için yaptığı bir şeyi sana her şeyi anlatmadan önce yemeye kalkarsan huysuzlanırdı.

"Yani," diye duyurdu, "bu, sıcak suyla hamur işi olan geleneksel bir domuz turtası. Üzgünüm, Priya için uygun değil ama bu bir piknik. Domuz turtası olmadan piknik yapamazsınız."

Priya ona bir bakış attı. "Evet. Bu kesinlikle doğru. Her yaz ailemle parka gittiğime ve annemin roti, samosa ve raita ve hiçbirimizin yiyemeyeceği bir turta yaptığına dair tüm bu büyülü çocukluk anılarım var. Sonra eve geldiğimizde, yan komşumuzdaki Yahudi aileye ödünç verirdik ki onlar da çıkarabilsinler.*onların*bir sonraki piknik."

"Üzgünüm, sevgilim. Bu benim kültürel olarak duyarsızlığımdı. Ama sana çok güzel bir kiş yaptım.

"Ah." Canlandı. “Brokoli ve keçi peynirli olan mı?”

"Karamelize kırmızı soğan, krema ve Stilton."

“Tamam, satıldım. Turtanız sizde kalsın, kafirler.”

"Ayrıca," diye devam etti James Royce-Royce tipik bir törenle, "ayran soslu bir lahana Waldorf salatası, geçen sefer çok sevdiğiniz humus da dahil olmak üzere çeşitli el yapımı soslar, Theresa, doğal olarak benim ev yapımı ekmeğimden bazıları ve bir dizi yerel peynir. Ardından, bitirmek için, mason kavanozlarında bireysel ahududu aptallarımız var. Ve merak etme Luc, kendi kaşıklarımı getirdim.

Priya kanepemin arkasından bir soğutucu çıkardı. "Bira getirdim." Royce-Roycevari bir poz verdi. "Bir şişede servis edilen, şerbetçiotu bazlı görkemli bir içecek."

"Orada ne yaptığını görüyorum, Priya." Siyah çerçeveli hipster çerçevelerinin üstünden ona sahte bakışlarla baktı. "Kültür defterimi çoktan sildiğimden beri, senin neden alkolle iyi olup da domuzlarla iyi olmadığını hep merak etmişimdir."

"Uzun cevap mı yoksa kısa cevap mı istersiniz?"

"Kısa cevap nedir?"

"Siktir git James." Sırıttı.

"Ve," diye ihtiyatla sordu, "uzun cevap?"

“Çünkü fark etmediysen, ben pek iyi bir Müslüman değilim. Kadınları beceririm, alkol içerim ve Tanrı'ya inanmıyorum. Ama ben domuz eti yemeden büyüdüm ve bu yüzden bütün gün kendi bokunda dönen bir hayvanı yemek hala garip geliyor."

"Aslında domuzlar çok temiz hayvanlardır."

"Evet," -omuz silkti- "yine de onları yemeyeceğim."

Hepimiz James Royce-Royce'un karakteristik aşırı pikniğine bir çentik atmaya çalışırken kısa bir sakinlik dönemi yaşandı.

Sonunda, terbiyesi hepimizden daha iyi olan Theresa Priya bana yeni bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi, Luc. katılacak mı

biz?"

"Bir işi var." James Royce-Royce'un lezzetli ev yapımı ekmeğinden bir parça mahcup bir şekilde salladım. "O bir avukat."

"Hangi uzmanlık?"

Yardım. Quiz için hazırlanmamıştım. “Hım…suç işleri mi? Onları falan savunuyor.”

“Bu çok takdire şayan. Üniversiteden ceza hukuku okuyan bir arkadaşım vardı ama o yakın zamanda danışmanlığa geçti. Bunun çok yorucu olabileceğini ve özellikle kazançlı olmayabileceğini anlıyorum.

"Eh, Oliver'ın buna karşı büyük bir tutkusu var. Gerçekten başka bir şey yapmak istediğini hayal edemiyorum.

Bir an düşünceli göründü. “O zaman şanslı. Tecrübelerime göre seni mutlu etmek için ihtiyacın olan tek bir şey yok."

"Bu," dedi Priya, "senin bana üçlü seks istediğini söyleme şeklin mi?"

Theresa ona buruk bir gülümseme verdi. "Kesinlikle. Hâlâ biraz Konstantinopolis Kuşatması'na benzeyen bir apartman dairesinde piknikte arkadaşlarınızın önünde bu konuşmayı tam olarak böyle yapmayı tercih ederdim.

"Kulağa muhtemelen kötü gibi geliyor," -başka bir kafir turtası almaya gittim- "ama Konstantinopolis Kuşatması'nın nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilmiyorum."

Theresa yine düşünceli göründü. Sanırım düşünceli olmak akademide varsayılan bir şeydi. "Adil olmak gerekirse, hangi kuşatmadan bahsettiğine bağlı ama ben 1204'tekini düşünüyordum."

"Oh iyi. Çünkü diğerlerinden herhangi biri olsaydı, çok kırılırdım.

Bu noktadan sonra konuşma, Dördüncü Haçlı Seferi sırasında Konstantinopolis'in yağmalanmasına ilişkin oldukça incelikli bir betimleme (Teresa'dan) ile çizgili külotumun olayda bulunup bulunmadığına dair (diğer herkesten) oldukça çocuksu spekülasyonların bir karışımına dönüştü. Bizi neredeyse başka herhangi bir konuya yönlendirmeye çalışırdım, arkadaşlarımı tanımak dışında, başka herhangi bir konu da aynı derecede kötü olurdu. Böylece, çamaşırlarımın hangi parçalarının işe yarayacağını çözmeye çalışırken,

Bir Haçlı ordusuna karşı çok yararlı olacak, kendimi gizlice telefonumu kontrol ederken buldum. Çöp torbalarını apartman dairesi ile kamyon ve kamyon ile çöplük arasında sürüklerken, Oliver'dan gelen bir mesajı kaçırdığım ortaya çıktı.

Bana Richard Chamberlain'in bir fotoğrafını göndermişti.

güzel sik, geri gönderdim.

James Royce-Royce, "Aman Tanrım, Luc," diye haykırdı. "Ağzına ne oldu?"

Başımı kaldırdım, şaşırdım. "Yüzümde humus varsa, söyle bana."

“Bundan çok daha kötü. Sen*gülümseyen*”

"N-ben miydim?"

“Şurada*Telefonunuz*”

Rahatsız edici sıcak duygudan ve herkesin bana bakışından, kızardığıma oldukça emindim. "İnternette komik bir şey gördüm."

"Vay." Priya, sadece ben tam bir kaçık olduğumda kullandığı ekstra özel alaycı suratını takındı. “A+ yalan. Gerçekten iyi bir detay. Gerçekten satıyor.”

“Bir kediydi. Bir şeyden korkmak.”

Salatalık. Her zaman zahmetlidir. Ve bu bir kedi meme gülümsemesi değildi.

Bu, 'Sevdiğim birinden tatlı bir mesaj aldım' gülümsemesiydi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "İyi. Oliver bana bir sik resmi

gönderdi, tamam mı? Uzun bir sessizlik oldu.

"Kuyu." James Royce-Royce derin bir nefes aldı. "İyi bir penisten herkes kadar zevk alıyorum ama normalde onlara buğulu bakmam."

Biraz utanarak telefonumu çevirdim ve onlara kahverengi kadife paltolu, elinde cam terlik tutan genç Richard Chamberlain'i gösterdim. "Bu... bir çeşit... şakamız."

Aniden, biraz kafası karışmış görünen Theresa dışında herkesin telefonlarını çıkardı. Ve benimki, Don't Luc Back in Anger olarak yeniden adlandırılan WhatsApp grubundan gelen bildirimlerle aydınlandı.

Bridget, sana söylememiz gereken çok önemli bir şey var.

Luc ve Oliver tamamen wuv içindeler
Biz değiliz!
Ona bir penis resmi gönderdi ve yüzünde gülen bir gülümseme var
OLIVER BUNU HİÇBİR ZAMAN YAPMAYACAKTIR!!!!1
Richard Chamberlain'in bir resmiydi.
Bu da onların özel şakaları olduğu anlamına gelir. Ağustosta evleniyorlar.
YAAAAAAY
Kimse kimseyle evlenmiyor. Richard denen adamlarla ilgili dostça bir şakadan başka bir şey değil. HİÇBİR ŞEY anlamına gelmiyor
RICHARD ŞEY DEDİ ADAMLAR GERÇEKTEN kafamı karıştırdı
Bence bu dick pic üzerinde bir kelime oyunu. Luc'un seviyesiyle ilgili.
OMG BU ÇOK TATLI LUC HEMEN ŞİMDİ GERİ DÖNÜŞÜNE BİR DICK PIC GÖNDERİN
Sırf arkadaşlarım istedi diye erkek arkadaşıma penisimin veya Richard adında ünlü bir adamın resmini gönderemem.
AMAN TANRIM SEN ONA ERKEK ARKADAŞIM
DİYORSUN!!! AYRICA G2G
YAZARLARIMDAN BİRİ WYOMING EYALETİ TARAFINDAN DAVA EDİLİYOR
Ayrıca kız arkadaşım odada ve onu görmezden geliyoruz ve o bundan bahsetmeyecek kadar kibar.

Arkadaşlarımın temelde her şey hakkında benimle dalga geçmesine alışmıştım -birbirimizle bu şekilde ilişki kuruyorduk- ama o öğleden sonra bir hayatta kalanın sığınağına yetecek kadar cephaneyi vurmuşlardı. Görünüşe göre birisini gerçekten umursuyor olmam fikri o kadar yeniydi ki, sonsuz bir şaka, alay ve alay akışını destekledi. Ve nedense, tamamen savunmasızdım, kekelemeye ve kızarmaya indirgenmiştim, bir zamanlar her şeyin ilgisizlik zırhımdan sekeceğinden eminken.

Alışmam biraz zaman aldı çünkü yenilmezmişim gibi davranarak uzun zaman harcamıştım. Ama benim adıma o kadar bariz bir şekilde mutluydular ve amaçları o kadar açık ki kendim için mutlu olduğumu kabul ettirmekti ki, ben bile bu konuda onlara pislik olmayı haklı çıkaramadım. Bu da bana gülmeleri gerektiği anlamına geliyordu ve ben de buna katlanmalıydım... ve bu tamamen berbat değildi.

Bölüm 23

Ertesi gün temiz bir dairede uyandım ki bu çok tuhaftı. Neredeyse evi değiştirmiş gibiydim - hiçbir şey tanımıyordum ya da nerede olduğunu bilmiyordum ve Miles taşındığından beri farkına varmadığım bir boşluk duygusu vardı. Yine de tamamen yeni olan bir olasılık duygusu vardı.

O kadar taze ve heyecan vericiydi ki, alışılagelmiş olan beş dakika daha-hah-öğlen-öğle vakti olmadan yataktan kalktım. Gerçek kıyafetleri giymeyi bile düşündüm, ama kendimi bir anda çok fazla olgunlukla boğmak istemedim ve onun yerine sabahlığımı giydim. Yine de yaptığım şey yatağı yapmaktı. Oliver kadar iyi değil ama onu görünce dehşete kapılıp şakaklarını ovmayacak kadar iyi.

Mutfaktaydım, artık parlak olan tezgahların her yerine toprak bulaşmaması için çok ama çok dikkatli bir şekilde kahve yapıyordum ki telefonum çaldı.

"Allô, Luc, mon caneton," dedi

annem. "Selam anne. Naber?"

"Sadece baban için çaba sarf ettiğin için ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim."

"Ben..." İç geçirdim. "Sanırım yapılacak doğru şey buydu."

"Elbette doğru olan buydu. Kanseri var. Ama sen de yanlış bir şey yapmak isteseydin seni desteklerdim."

"Beni destekledi. Ama benimle gurur duymadın.

Ah hayır, yine de gurur duyardım. İçimden bir parçanın ona gidip kendini becermesini söyleyecek cesaretim olmasını dilediğini kabul ediyorum.

"Ona gidip kendini becermesini söyleyen koca bir albüm yazdın." "Evet, ama o zaman kanser değildi."

"Pekala" - telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak, pistona basarken kafetiyeyi sabit tutmaya çalıştım, ama fazla doldurmuş olmalıyım çünkü hala üstten geysliyordu - "nasıl gideceğini bilmiyoruz. Hala ona gidip kendini becermesini söyleyebilirim.

"Bu adil. Ama aynı zamanda seninle bir sorunum var, mon cher."

James Royce-Royce'un yanında getirdiği mutfak rulosundan arta kalanla tezgâhı çaresizce sildim. "Neden? Ben ne yaptım?"

"Yaptığın şey bana bir erkek arkadaşın olduğunu söylememek. Ve daha da kötüsü, babana söylemişsin. İkimiz de babanın nesnel olarak tam bir istiridye siki olduğunu bildiğimiz zaman.

"Tam olarak ne?"

"Çeviride bir şeyler kaybediyor. Ve mesele bu değil. Mesele şu ki, benden sır sakladığın için çok üzgünüm."

"Ben..." Dökülen kahvemi silme hevesiyle kafeteryanın geri kalanını devirdim.*Kahretsin.*

"Bir erkek arkadaşın olmasıyla ilgili bana anlatacağın önemli bir bilgi vardı ve bana bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetmedin. Bu nasıl bir sır değil?"

"Sana bir randevum olduğunu söylemiştim."

"Luc, bu kılları yolmaktır."

Tamam, iki kriz oldu. Annem ona yalan söylediğimi düşündü ve mutfağımı çoktan çöpe atmıştım. Şimdilik kahveyi bıraktım ve oturma odasına geri döndüm, başka hiçbir şeye zarar vermemek için kanepeye uzandım. "Bak, sana söylemediğim için üzgünüm. Aslında bundan biraz daha karmaşık.

"Mon dieu, o evli, gardıropta, gizliden gizliye heteroseksüelsin ve bir kadınla çıkıyorsun - biliyorsun, hetero olsan bile seni yine de severdim."

"HAYIR. Hayır, bunların hiçbiri değil."

Bekle, bende var. Gerçekten kimseyle çıkmıyorsun, zavallı bir adamı erkek arkadaşın gibi davranmaya ikna ettin çünkü herkesin senin yalnız ve zavallı olduğunu düşünmesinden bıktın."

"Hmm." Annemin sorunu, beni çok iyi tanımasıydı. "Aslında evet. Şu. Sadece kimse benim yalnız ve zavallı olduğumu düşünmüyor. Olduğu gibi, birini götürmem gereken çok önemli bir iş görevim var.

Hattın üzerinden bir iç çekiş geçti. "Ne yapıyorsun, mon caneton? Bu normal bir davranış değil, ailen 80'lerin rock yıldızlarından uzaklaşmış olsa bile."

"Biliyorum biliyorum. Ama bir şekilde, şimdiye kadar sahip olduğumu düşündüğüm en işlevsel ilişki haline geldi. Lütfen benim için uğursuzluk getirme.

"Ah hayır, hepsi benim suçum. Büyürken sana pozitif romantik seçimler yapmamıştım ve şimdi sen sahte bir adamla çıkıyorsun.

"Sahte bir adam değil." Öyle ani bir şekilde dik oturdum ki yastığı kanepenin yarısına kadar büktüm. "O gerçek bir erkek."

“O gerçekten bir eşcinsel mi? Muhtemelen ona aşık olacaksın ve sonra onun bu dükle nişanlı olduğu ortaya çıkacak ve sen onu dükten çalmaya çalışacaksın ve dük seni öldürmeye çalışacak ve verem olacak ve seni gerçekten sevmediği halde seni sevmediğini düşündürmeye çalışacak ve-"

“Anne, bu*kırmızı Değirmen*?”

"Olabilir. Şarkı olacak demiyorum. Ama bu sahte eşcinselin kalbini kıracağından endişeleniyorum.”

Başımı ellerimin arasına aldım. "'Gay'i isim olarak kullanmayı bırakır mısın lütfen?" “Öncelikle bunu aşağılayıcı olarak kullanmak niyetinde değilim. Şimdi onu kullanmak niyetinde değilim
isim olarak. Bu benim için çok zor.”

"Bakmak. Anne." En iyi sakin ve mantıklı sesimin zamanı geldi. "Bunu sana daha önce açıklamadığım için çok üzgünüm. Oliver gerçek bir insan ve o Nicole Kidman değil ve ikimizin de hayatını kolaylaştırmak için birkaç aylığına çıkıyormuş gibi davranacağımız bir anlaşmamız var.

Uzun bir sessizlik oldu. "Sadece birinin seni tekrar inciteceğinden endişeleniyorum."

"Evet iyi. Ben de uzun süre öyleydim ve sanırım bu beni daha çok incitiyordu.

Uzun bir sessizlik daha oldu. Ardından "O zaman onunla tanışmak istiyorum." "Sahte erkek arkadaşın hangi kısmını kaçırdın?" diye sordum.

“Hiçbir şey kaçırmadım. Bunun sahip olduğun en işlevsel ilişki olduğunu söylediğin kısmı özellikle kaçırmadım.

Kendi kuyumla kaldırıldığıma bak. "Hala gerçek değil."

“Faturalarımı zar zor hatırladığım bir kızın yazdığı şarkılarla ödüyorum. Gerçek, beni pek ilgilendiren bir şey değil.”

Yirmi sekiz yıl sonra, annemle sadece nasıl kaybedeceğimi görmek için tartıştığım bir noktaya gelmiştim. "İyi. Ona soracağım. Şu anda çalışıyor."

"Kanada'da mı yaşıyor?"

"HAYIR. Clerkenwell'de yaşıyor."

Bir Galya sesi çıkardı. "Yine de beni görmeye gelmelisin. Judy ve ben yeni bir sezona başlamak üzereyiz.*Kısa mesafeli araba yarışı*, ve bizim için sıcak çayı kraliçelerin üzerine dökmeni istiyoruz.

"Ben..." Yavaş yavaş bozulmaya başlayan daireme göz gezdirdim. Bu hızla devam edersem, Oliver orayı görünceye kadar orası yine bahşiş vermiş olacaktı. "Bu gece geleceğim."

“Eyvah.”

"Anne, kimse 'yippee' demiyor."

"Emin misin? 1974'te bir konuşma kılavuzunda okumuştum. Her neyse, Judy ve ben bu akşam görüşürüz. Özel körlememi yapacağım.”

“Özel köri yapmayın.” Çok geç. O gitmişti.

Günün geri kalanını her şeyi yapmak için iki kat daha fazla zaman ayırarak geçirdim - çünkü artık dairemde herhangi bir şey yapmak, daha sonra etrafı toplamamı veya arkadaşlarımın tüm sıkı çalışmalarını geri almamı gerektiriyordu. Ve daha Oliver puanları için sağma şansım bile olmadan önce. Telefonum çaldığında Epsom'a gitmek için hazırlanıyordum.*Tekrar*.

Oliver, "Beklenmedik bir şekilde aradığım için üzgünüm," dedi.

Tek başıma olduğum için mutluydum, bu yüzden yorum yapmadan aptal gibi sırıtabiliyordum. “Neden, normalde aramalarınızı önceden mi rezerve ediyorsunuz? Önceden arar mısın? Gibi misin,*Merhaba, ben Oliver, sizi arayacağımı söylemek için aradım.*”

Küçük bir duraklama oldu. "Kulağa ne kadar aptalca geleceğini düşünmemiştim. Sadece sana bu hafta sonu çalışacağımı söylediğimin farkındayım, bu yüzden meşgul olabilirsin ve buna saygılı olmak istedim."

“*Buna Saygılı Olmak İstedim*tamamen senin seks kasetinin adı.” "Eh,"

diye mırıldandı, "daha kötü başlıklar hayal edebiliyorum."

"Yapabilir misin? Gerçekten yapabilir misin? Çünkü pek yapamam.”

“*St. Winifred'in Okul Korosu Büyükanne Gibi Kimsenin Olmadığını Sunar*?”

Ağzım açık kaldı. "Sen hasta bir adamsın." "Özür

dilerim. Sadece bir şeyi kanıtlamaya

çalışıyordum.”

"O şarkıyı benim için mahvettin derdim ama kendi varlığıyla önceden mahvolmuştu."

"Lucien" - sesi birdenbire son derece ciddi çıktı ve kötü haber metninden almam gereken derse rağmen hâlâ midem bulanıyordu - "Aradım çünkü davam üzerinde elimden geleni yaptım ve ben... Bu akşam seni görmek istiyorum. Eğer bu... uygunsa.”

Kalbim kendini ölümüne boğmaya çalışmaktan vazgeçti. Tanrı aşkına, Oliver. Birini terk etmedikçe veya kedisinin öldüğünü söylemedikçe bu sesi kullanmayın. Ayrıca az önce... 'eğer bu uygunsa' mı dedin?”

"Panikledim."

"Ayrıca bir sonraki seks kasetinin

başlığı." “*Bu Kabul*

*Edilebilirse*veya*Panikledim*?” "İkisi

birden."

"Anladığım kadarıyla çok meşgulsün? Ve cuma günü birbirimizi gördüğümüzü biliyorum ve gazeteler muhtemelen senden en az bir hafta daha bıkacak... Üzgünüm, bunu daha iyi planlamalıydım. Ve*Lütfen*Üçüncü seks kasetimin başlığının bu olduğunu söyleme.

Onunla hayali seks kasetleri hakkında kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar dalga geçebilirdim. Ama beni görmek isteme olayı vardı. Hangisi...mükemmeldi? "Ben... ben değilim... Yapmadığımdan değil..." Kahretsin. Oliver'a eski bölümlerini izlemektense onu görmeyi tercih edeceğimi söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum.*Kısa mesafeli araba yarışı*annemle, onun en iyi arkadaşıyla ve en iyi arkadaşının İspanyollarıyla. Şimdi düşündüm de, kafamda olması için oluşturduğum muazzam iltifat değildi. Yine de söyleyemedi. Yanlışlıkla anneme bu gece onu göreceğimi söyledim.

Ahlaki yüksek yolu seçtiğimi ve bunu önermeyeceğimi resmen kabul etmenizi istiyorum.*Yanlışlıkla Anneme Bu Akşam Onu Göreceğimi Söyledim*başlığı*senin*seks kaseti.

Ah, hayır, diye karşı çıktım. "Açıkça yaptığın şakayı yapmıyormuş gibi davrandığın için takdir görmüyorsun."

"Makul inkar, Lucien. Makul bir şekilde reddetme." Nasıl yapabilirdim*duymak*gülümsüyor mu? "Ama anneni ziyaret etmelisin. Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Yani... Yapabilirsin..." Yardım. Sözler oluyordu. Ben de onları durduramadım. Eğer istersen. Korkunç olacak, çünkü annem zaten senin Nicole Kidman olduğunu düşünüyor - sorma - ve nasıl yapılacağını bilmediği ama bilmediğini kabul etmeyeceği bir köri yapıyor ve en iyi arkadaşı ... bu ... Aslında onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Ama bir keresinde bana geceliğiyle bir fil vurduğunu söylemişti. Ben de 'Bir fil senin geceliğinle ne yapıyordu?' dediğimde, 'Çadırıma girdi ve sanırım hortumuna dolandı' dedi.”

"Çok yakın gelecekte bir noktada nefes almanı tavsiye ederim."

Bir anlamı vardı. nefes aldım "Her neyse, bu sefer gerçekten oturabilirsin. Eminim sahte ilişkimizde annemle tanışman için çok erken.

"Pekala, haftaya babanla buluşmayacak mıyım?" "Bu farklı.

Annemle ilgileniyorum.”

"Seni rahatsız etmeyecekse onunla tanışmak isterim."

Ağzımı açtım, ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim ve sonunda, "Tamam o zaman," demeye karar verdim.

Geç kaldığım için, Oliver Waterloo'da buluşmamızı önerdi, ben de bunun kulağa kırklardan korkunç bir aşk şarkısı gibi geldiğini öne sürdüm. Sonra sahte erkek arkadaşımı getireceğimi haber vermek için anneme mesaj attım, paltomu üzerime geçirdim, kapıdan dışarı fırladım ve Oliver'ın annemle tanışmasını istememin ne anlama geldiğini fazla düşünmemeye çalıştım.

Bölüm 24

Yarım saat sonra Oliver'la trende oturuyordum. Ve garipti. Sorun şuydu ki, birisiyle metroda birkaç duraktan fazla toplu taşımada olmak, gereklilik ile sosyal durum arasındaki tekinsiz popo çatlağına düşüyordu. Demek istediğim, temelde sadece ikiniz, bir restoranda olduğunuz kadar uzun süre birbirinize bakacak şekilde oturuyordunuz, sadece çok daha kötü bir ortamda ve her şeye odaklanmak için yiyecek olmadan. Daha da kötüsü, "Seni özledim" veya "Dairemi senin için topladım" gibi korkunç bir şey söyleyeceğimden endişelendim.

"Öyle dedim. "Durum nasıl?"

Korkarım yapamam...

"Bunun

hakkında

konuşmak?"

"Açık olarak."

Bir duraklama, ikimiz de birbirimiz dışında her yere bakıyoruz.

"Ve..." bir bacağını diğerinin üzerine attı ve sonra dizime bir tekme atınca onu çözdü - "işin mi? İyi gidiyor, anlıyorum?”

"Aslında evet. Düşük çıta ile kendisi için ayarlar. Beetle Drive yanlışlıkla Tooting Bec'teki bir depoya taşınmadı. En az birkaç hafta içinde hiçbir şey tutuşmadı. Ve kötü eşcinsellik yaparak korkuttuğum bağışçılardan bazıları bize geri dönmeye tenezzül edebilir."

Planın işe yaradığına sevindim. Ama itiraf etmeliyim ki, bunun altında yatan varsayımlardan giderek daha fazla rahatsız oluyorum."

"Anneme giden bir trende yarı yolda korkmasan iyi edersin."

"Değilim. Senin gibi biri olmanın kabul edilebilir olması için benim gibi biriyle çıkıyor olman gerektiğini düşünmüyorum.

Sonunda tekrar gözleriyle karşılaştım. Onları nasıl soğuk bulmuştum? "Doğruyu biliyorum? Ve özellikle gonadlarımı öğüten şey, karşı çıktıkları şeyin benim bile, itiraf etmeliyim ki, gerçek ve kapsamlı kişilik kusurlarım olmaması. Bazen gelişigüzel seks yapabileceğimi düşünüyorlar. Ki, ironik bir şekilde, duygusal olarak daha sağlıklı bir yerde olsaydım daha fazlasını yapıyor olurdum.

"Umarım yapmazsın." Birkaç kez göz kırptı. "Yani, seks-olumsuz bir şekilde değil. Sadece, bildiğim kadarıyla, bunun açık bir sahte ilişki olacağına asla karar vermedik.

"Bu ne olurdu? Seninle sahte çıkıyorken diğer insanlarla sahte seks yapmamı istemediğini mi söylüyorsun bana?

"Pekala, fazla düşünmemiştim. Ama gerçekten çıkıyor olsaydık, tek eşli olmak isterdim çünkü bu benim tercihim. Ve eğer benimle çıkıyormuş gibi yapacaksan, korkarım tek eşliymiş gibi davranmak zorunda kalacaksın. Sanırım, basın sizi takip ettiğinde, gerçekten tek eşli olmak gibi korkunç bir şey olacak. Bu" -koltuğa çökmeye çalışıyor gibiydi- "sorun olur mu?"

"Keşke söyleyebilseydim*Evet*çünkü onları bir sopayla dövüyorum. Ama pratikte, bu benim sevişmeme sebebimi biraz değiştiriyor."

"Bir ilişkinin olmadığını söylediğinde, bir ilişkinin olmadığını kastettiğini sanmıştım. senin olmamasındansa..."

Cümlesini bitirmesi için ona meydan okuyarak

ona baktım. "…almak mı? Sanki."

gülmek zorunda kaldım*Sanki*Aslında. "Ve bahse girerim benim artık bir ezik olduğumu hayal edemezsin."

"Senin bir ezik olduğunu düşünmediğimi biliyorsun. Ama neden zorluk çektiğini anlamıyorum... um..." Yine çırpınıyor gibiydi.

"Sanki?" "Bu

bölgede."

Bu, güven, dürüstlük ve karşılıklı anlayışa dayalı, daha derin ve daha kalıcı bir ilişki kurmak için harika bir fırsat olurdu. BEN

ona Miles'tan bahsedebilirdi. Yarın yokmuş gibi parti yapmak hakkında. Ve sonra bir gün uyanmak ve kesinlikle orada olduğunu öğrenmek, kesinlikle öyleydi. Oliver anlardı. Bu onun bütün reçeliydi.

"Karmaşık," dedim onun yerine.

Ve zorlamadı, çünkü elbette zorlamadı ve ben neredeyse onun zorlamasını istiyordum - sırf bu işi bitirmek için. Ama bu aynı zamanda hayal edebileceğim en kötü şeydi. Böylece yolculuğun geri kalanında sessizliğe geri döndük. Eğlenceli zamanlar.

Epsom Station'ı (Google'a göre eksik olan tesisler) gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Umarım istasyonun o kahrolası Oyster kartını bile kullanamadığın acıklı yetersizliği, sahte erkek arkadaşımla duygusal olarak bağ kurmaya yönelik acıklı yetersiz girişimlerimi aklımdan çıkarır. Kendimizi eğitimden çıkardık ve tarlalardan Pucklethroop-in-the-Wold'a doğru ilerledik.

Güneş yeni batıyordu, her şeyi yumuşak, altın rengi ve parlak yapıyordu, sanki benimle romantizmle alay ediyormuş gibi. Ve Oliver yine rahattı: içine dikkat dağıtacak kadar harika kıçını sağlıklı bir şekilde yerleştiren bir başka çıtır kot pantolon ve onu fuckyeahguysinknitwear adlı bir Tumblr beslemesine aitmiş gibi gösteren krem rengi, kablo örgülü bir kazak.

Bir ayağı gerçek bir direğin üzerinde durdu, rüzgar şakacı bir şekilde saçlarının arasından dalgalanıyordu ve sahte erkek arkadaşımla olan lanet atmosferin benden daha hareketli olmasına bir an için içerlememe neden oldu. "Düşünüyordum," dedi. "Muhtemelen Beetle Drive'dan biraz önce erkek arkadaşımızın rolünü düzeltmeliyiz."

“Hmm. Ne?" Hiçbir şeye bakmıyordum. Özellikle kasıkla ilgili bir şey değil. Ancak. stil. Bir ayağı bir direk üzerindeydi. Ülkedeki hiçbir jüri beni mahkum etmez.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ve... Lucien, benim gözlerim yukarıda." "O halde...kot pantolonunla...gözümün önünde olmayı bırak."

Ayağını direğin üzerinden çekti. "Yalnızca ikimiz olduğumuzda iyi çalışıyoruz, ancak şirkette birlikte olma alıştırması yapmalıyız."

"Bu," -ona sinsi bir bakış attım- "benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini söyleme şeklin mi?"

"HAYIR. Seninle daha fazla zaman geçirmek istediğimi söyleme şeklim, bugün seni arayıp seninle biraz zaman geçirip geçiremeyeceğimi sorduğum zamandı.

"Ah. Sağ. Evet." Bir şey beni etkiledi. "Bir dakika, benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Gerçeğe benzerlik olduğunu iddia etsem bana yine de inanır mıydın?" "Belki. Özgüvenim çok düşük."

Büyük bir dikkatle izlediğimin muhtemelen farkındaydı, kendinden emin bir tavırla merdivenin üzerinden tırmandı ve diğer tarafta beni bekledi. Arkasından atladım ve inerken hiç düşünmeden elini tuttum.

"Elbette seninle vakit geçirmek istiyorum," dedi elimi tutmaya devam ederken. "Birkaç hafta sonra Jennifer'ın otuzuncu yaş gününe benim randevum olarak gelmeni istiyorum."

Annemlere doğru yola çıktık. Gitme ihtimaline karşı el olayından bahsetmedim.

"Jennifer kim?"

"Üniversiteden eski bir arkadaş. O ve kocası birkaç kişiyi akşam yemeğine davet ediyor.

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bunlar senin hetero arkadaşların mı?" "Genellikle arkadaşlarımı cinselliklerine göre sınıflandırmam."

“Sadece sen mi*sahip olmak*düz arkadaşlar?” "Tom'u tanıyorum. Ve... ve sen.”

"Tom sayılmaz. Yani, biseksüel olduğu için değil. Yani, çünkü o Bridget ile çıkıyor. Demek istediğim, bir kadınla çıkması onu daha az biseksüel yapmaz. Sadece söylüyorum, o senin arkadaşın değil.*o*senin arkadaşın. Ve ben de çıkıyormuş numarası yaptığın rastgele kişiyim, bu yüzden benim de sayılmadığımdan oldukça eminim.

Rüzgârdan dalgalanan sevimli saçlarını düzeltti. “Arkadaşlarım sadece arkadaşım olan insanlardır. Dünyada bir sürü düz insan var. Bazılarını beğendim.”

"Aman Tanrım." Ona korkuyla baktım. "Ne bileyim, nehrin kenarında

kaybolan bir domuzla ilgili belgesellerden biri gibisin.

köy ve goriller tarafından büyütülerek yaralandı. "Ben... bence bu aşağılayıcı olabilir."

"Domuzlar sevimlidir."

"Arkadaşlarımı sadece kiminle yatıp yatmak istemediklerine göre seçmeme karşı çıkıyor gibisin."

"Ama sadece... seni anlamıyorlar mı?"

"Lucien, çoğu zaman*Sen*beni anlama. Parmakları huzursuzca benimkilere değdi. “Topluluk olayını yapmaya çalıştım. Ama üniversitede bir LGBTQ+'ya (yani o günlerdeki haliyle LGB'ye) gittim, bu insanlarla cinsel yönelimim dışında hiçbir ortak yönüm olmadığını fark ettim ve bir daha geri dönmedim.”

Komik olduğunu düşündüğüm için değil, benim deneyimime çok yabancı olduğu için yarı güldüm. "Benimkine geldiğimde eve gelmiş gibi hissettim."

"Ve senin adına sevindim. Ama farklı seçimler yaptım ve bunları hata olarak görmemenizi tercih ederim."

Açıkcası bana mantıklı gelmedi. Ama aynı zamanda Oliver'ı üzmek de istemiyordum ve onu anlamadığım söylendiği için hâlâ biraz canım yanıyordu. Ben yapmadım. Ama istedim.

Elini sıktım. "Üzgünüm. Heteroseksüellerin partisine seninle gitmeyi çok isterim.

"Teşekkür ederim." Dudakları seğirdi. "Kısa bir tavsiye: Heteroseksüellerin olduğu bir partideyseniz, ondan heteroseksüellerin partisi olarak bahsetmekten kaçınmalısınız."

cıktım. "Tanrım, politik doğruluk çılgına döndü."

Az önce içinden geçtiğimiz tarlayla birlikte Three Fields Yolu'na uzanan üç tarlayı oluşturan sonraki birkaç tarladan geçtik.

"Neredeyse orada." Dolambaçlı yolu işaret ettim. "Ana Yol şu tarafta. Annem de hemen köşeyi dönünce.”

Oliver muhtemelen hıçkırık olmayan ama iyi bir hıçkırık izlenimi veren bir ses çıkardı.

"İyi misin?" Diye sordum.

"Ben... ben... biraz gerginim."

"Olmalısın. Annemin körileri... Ah kahretsin, ona senin vejeteryan olduğunu söylemedim.

"Bu iyi. Bir istisna yapabilirim."

"Yapmak*Olumsuz*bir istisna yap. Aslında, eğer yapabilirsen, lütfen benim de et yememi istemiyormuş gibi davran. Alt bağırsaklarıma büyük bir iyilik yapmış olursun.

"Oğlunun diyetini denetleyen türden bir adam olarak görünmenin beni annene sevdireceğinden emin değilim."

Bir an düşündüm. "Bu riski almaya hazırım." "Aslında değilim."

"Sen" -ona baktım- "gerçekten annemle tanışmaktan mı endişeleniyorsun?"

Eli biraz terliydi. "Ya benden hoşlanmazsa? Senin için yeterince iyi olmadığımı düşünebilir."

"Pekala, beni üç yaşındaki bir çocukla yalnız bırakıp gitmezsen, benim yanımda babamın onun yanında olduğundan çok daha iyi durumda olacaksın, yani, bilirsin, burada kaybedecek pek bir şey yok."

"Lucien" -bir kez daha endişeyle öksürdü- "Ben ciddiyim."

"Ben de." Durdum ve onunla yüzleşmek için döndüm. "Bak, sen... Bana bunu söylettiğine inanamıyorum. Ama sen harikasın. Zeki, düşünceli ve ateşlisin ve kahrolası Oxford'a gittin ve lanet olası bir avukatsın. Tüketimden ölmüyorsun ya da bir düke vaat edilmiş değilsin - sorma -ve... sen bana iyi davranıyorsun. Ve onun için gerçekten önemli olan tek şey bu.

Bana uzun bir süre baktı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birdenbire paramparça oldum. Ağzım kurumuştu ve nabzım çılgına dönmüştü ve o anda dünyada istediğim tek şey onun için...

"Hadi," dedi. "Geç kalacağız."

Bölüm 25

Anahtarımı kilide sokmak üzereydim ki ön kapı aniden açıldı, sanki annem kapının arkasına gizlenmiş, vitrayın arasından yolu izliyormuş gibi. Tam bir sarmaşık gibi.

"Luc, mon caneton," diye bağırdı. Sonra da yılan gibi dikkatini Oliver'a çevirdi. "Ve sen de sahte erkek arkadaş olmalısın."

iç çektim "Bu Oliver, anne. Oliver, bu benim annem.

"Tanıştığıma çok memnun oldum Bayan O'Donnell." Başkası olsa kulağa yapmacık gelirdi. Oliver'la tam da böyle konuşuyordu.

"Lütfen bana Odile de. Rica ederim." Tamam

aşkım. Bu iyi gidiyordu.

"Ama," diye devam etti annem, "benim için bir şeyi açıklığa

kavuşturmalısın." Ya da belki değil.

Luc bana senin sahte bir erkek arkadaş olduğunu ama sahte bir eşcinsel olmadığını söyledi. Eğer durum buysa, neden oğlumla gerçekten çıkmıyorsun? Onun nesi var?"

"Anne." Kapı eşiğine atladım. "Ne yapıyorsun? Oliver'ı tanımıyorsun bile ve şimdi benimle çıkması için ona göz yummaya çalışıyorsun.

"Hoş görünüyor. Temiz, uzun boylu, iyi bir süveter giyiyor."

"Kazasını beğendiğin için beni tamamen bir yabancıya satmaya çalıştığına inanamıyorum. Seri katil olabilir."

"Ben... ben değilim," dedi Oliver hemen. "Sadece kayıt için."

Bana ters ters baktı. "İlke bu. Bir seri katil olsa bile, yine de seninle çıkmak istemeli."

"Yinelemek gerekirse," dedi Oliver. "Ben bir seri katil değilim."

"Bu soruma cevap vermiyor. Oğlumun sorununun ne olduğunu bilmek istiyorum, sen sadece onunla çıkıyormuş gibi davranmaya razısın. Yani, ona bir bak. O sevimli. Sanırım biraz dağınık ve burnu biraz büyük ama büyük burunlu erkekler hakkında ne derler bilirsin.

Oliver hafifçe öksürdü. "İyi şarap garsonları mı yapıyorlar?" "Beklenti. Ayrıca büyük penisleri var."

"Anne," diye patladım. Yirmi sekiz yaşındayım. Erkeklerin önünde beni utandırmayı bırakmalısın.

"Utanç verici değilim. güzel şeyler söylüyorum Büyük bir penisin olduğunu söyledim. Herkes büyük bir penisi sever."

"Durmak. söyleyerek. Penis."

"Bu sadece bir kelime, Luc. Bu kadar İngiliz olma. Ben seni bundan daha iyi yetiştirdim." Oliver'a döndü. "Luc'un babası, biliyorsun, kocaman bir penisi vardı."

Oliver'ın öyle düşünceli bir bakışı vardı ki, erkek arkadaşının babanın sikini unutmasını asla istemezdim. "Vardı? O zamandan beri ona ne oldu?

"Bilmiyorum, ama ya uyuşturucuların onu buruşturduğunu ya da bir hayranın vajinası tarafından hiçbir yere sıkıştırıldığını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Anne," diye yüksek sesle mırıldandım, sanki okul arkadaşlarımın önünde bana sarılıyormuş gibi.

Ah, ahbap. Seni utandırdığım için üzgünüm." Yanağımı okşadı. utanç verici. Sonra beni önünde utandırdığı çocuğa döndü. İçeri gelsen iyi olur, Oliver.

Onların peşinden, annem için doğru büyüklükte, annem ve benim için biraz fazla küçük ve annem, ben, Oliver ve ön odadan fırlayıp onu binadaki en yeni nesne olarak hevesle koklamaya başlayan dört İspanyol için çok küçük olan salona kadar takip ettim. Köpeklerle arası iyi olan insanların çömeldikleri ve köpeklerin üzerlerinde kıvrandıkları, kuyruklarını salladıkları ve kulaklarını salladıkları şeyi yaptı ve bu çok sevimli, evcil ve*bleurgh*. Ve Oliver bariz bir şekilde gelecekte bir köpek isteyecekti, değil mi? Muhtemelen bir barınaktan. Ve üç bacağı falan olurdu, ama onu dört ayaklı bir köpeğin yanı sıra Frizbi yakalamak için eğitirdi,

ve onunla parkta Frizbi atarken, bu gerçekten seksi adam yanına gelir ve "Hey, güzel köpek, sevişmek ister misin?" Ve "Tabii, çünkü annen benim önümde 'penis' kelimesini hiç söylemedi" derdi ve sonra Cheltenham'da yarı müstakil hoş bir evleri olur ve Oliver her sabah Fransız tostu yapar ve birlikte, el ele köpeği gezdirirler ve etik hakkında anlamlı sohbetler yaparlar ve...

"Hadi," diye bağırdı Judy. "Koridorda oyalanmayı bırak. Luc'un yeni sevgilisiyle tanışmak istiyorum."

Ön odaya toplandık, Oliver ispanyolları yönlendirme konusunda benim yaptığımdan, hatta şimdiye kadar yaptığımdan daha iyi bir iş çıkardı. Her zamanki zahmetsiz nezaketiyle, "Siz Barones Cholmondely-Pfaffle olmalısınız," dedi. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Pish-posh. Bana Judy de. Ve senin hakkında hiçbir şey duymadım çünkü Luc bize bir şeyler anlatmaya değmez, değil mi Luc?

Hayatım boyunca yaptığım gibi kendimi kanepeye attım. Sana sahte erkek arkadaşımdan yeterince erken bahsetmediğim için üzgünüm.

Bu senin kaybın. Sahte bir erkek arkadaşa sahip olmak hakkında her şeyi biliyorum. "Yapıyor musun?" ihtiyatla sordum. "Gerçekten öyle misin?"

Milenyumun şafağından beri sadece üç kişiyle iletişim kurmuş olan annem, "misafirperverliğin" "dürtme" anlamına geldiğine karar vermiş görünüyordu. Oliver'ı bana doğru dürttü. "Otur, Oliver. Oturmak. Kendini evinde gibi hisset."

"Ah evet," diye devam etti Judy, "56'da açıldıktan hemen sonra, bu sevimli Rus herifle nişanlı numarası yaparak üç ay geçirdim."

Oliver temkinli bir tavırla yanıma oturdu ve bütün İspanyollar aynı anda kucağına atlamaya çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, onları suçlayamazdım.

"Charles, Camilla" -Judy parmaklarını şıklattı - "Michael of Kent. Aşağı. Zavallıyı rahat bırak."

Charles, Camilla ve Michael of Kent utangaç bir şekilde yere çöktüler ve Oliver'ı daha idare edilebilir bir İspanyol köpeğiyle baş başa bıraktılar. Şu anda ön pençeleri omuzlarında olan ve burnunu yalayan bir İspanyol

sevgiyle, gözlerinin içine derin derin bakarken. Bunu yapmaya çalışsaydım, bana bunun bir anlamı olmasını istediğini söylerdi.

"Dedi ki..." Judy öfkeli köpeklerin bir fıkranın önüne geçmesine izin verseydi, hiçbir şey söylememiş olurdu "...insanların onun İngiltere'de kalması ve aristokrasi ile etkileşim içinde olması için meşru bir nedeni olduğuna inanması çok önemliydi. Eugenie sizde kalabilir. O daha çok bir aşk. Geriye dönüp baktığımda, KGB'de olabileceğini düşünüyorum.

İspanyol mu? diye sordu.

"Vladislav. Sonunda beynine küçük kalibreli bir mermi saplayarak onu Thames Nehri'nden çıkardılar. Fakir adam. Diyorum ki, sen şu an FSB için çalışmıyorsun, öyle değil mi?"

"HAYIR. Ama FSB'de olsaydım bunu söylerdim."

Judy bir fikir edinemeden, O FSB'de değil, diye sözünü kestim. "Ya da KGB. Veya NKVD. Veya SPECTRE. Veya Hidra. O bir avukat. Ve o hoş biri. Şimdi onu rahat bırak."

Mutfaktan bir ileri bir geri koşan annem, kapıdan başını uzattı. "Sadece ilgileniyoruz."

"Casus olup olmadığı konusunda mı?"

"Genel olarak. O bir misafir. Ayrıca, çok uzun zamandır eve bir erkek çocuğu getirmedin."

"Ve," diye homurdandım, "nedenini hatırlamaya başlıyorum."

Oliver, Eugenie'nin arkasından yatıştırıcı bir hareket yaptı. "Gerçekten, sorun değil.

Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Judy, sanki Oliver odada yokmuş gibi, "Ah, ne güzel tavırları var," dedi. "Onu Miles'tan daha çok seviyorum. Üçüncü kocam gibi kurnaz bir görünüşü vardı."

"Mil mi?" Oliver nazik bir merakla başını yana eğdi.

Kahretsin. Başlangıçta adama karşı daha dürüst olsaydım, neredeyse kesinlikle önlenebilecek korkunç bir deneyim yaşamak üzereydim. Sanki burada bir ahlak falan vardı.

Judy yumruğunu sandalyesinin koluna vurarak Kentli Michael'ı biraz ürküttü. "Başından beri hatalıydı. Büyüleyici, elbette,

ama her zaman onun...”

"Judy" - annemdi, her zamanki gibi imdadıma yetişiyordu... tamam, zamanın yaklaşık yüzde 90'ında, sorun onda değilken - "buraya benim özel körimi yemeye ve kısa mesafeli araba yarışını izlemeye geldik. O adam hakkında konuşmak için burada değiliz.”

"Öyleyse bulaşıkları topla, yaşlı kız. Şimdiye kadar hazır olmalı.” "Benim özel körim, aceleye getirilemez."

"Bu sabah sen kalktığından beri yavaş pişiricide duruyor. Daha az aceleye getirilmiş olsaydı, katatonik olurdu.

Annem ellerini kaldırdı. “Yavaş pişirici denir. Bu yavaş. Yavaş olmasaydı, hızlı pişirici olarak adlandırılırdı. Ya da belki sadece bir ocak.”

Oliver, Eugenie'yi yerinden çıkardı ve ayağa kalktı. "Yardımcı olabilir miyim?" Annem ve Judy ona hayranlıkla baktılar. Tanrım, iyi bir ebeveyn verdi. Daha kötüsü,

Bunu kastettiğinden oldukça emindim.

"Bu arada," dedim. "Bundan daha önce bahsetmeliydim ama Oliver vejeteryan."

Sanki annemin önünde onu kötü göstermek için yaptığı etik seçimlere saygı duymuşum gibi, bana gerçekten ihanete uğramış bir bakış attı. "Lütfen endişelenme. Problem değil."

"Elbette sorun değil." Annem bir şekilde dönmeyi başardı*bof*bir jeste dönüştü. "Eti mutfaktan seçeceğim."

Judy başını salladı. Aptal olma, Odile. Bu çok saygısızca.

Yapmanız gereken sebzeleri balıktan çıkarıp ayrı ayrı servis etmek.”

"Sizi temin ederim," diye itiraz etti Oliver, "ikisi de gerekli değil."

Annem bana döndü. "Anlıyorsun? Neden hiçbir şey için bu kadar yaygara koparıyorsun, Luc? Kendini küçük düşürüyorsun.”

Tekrar fırladı. Ve Oliver ağzından "özür dilerim" diyerek bana doğru koştu ve peşinden koştu. Eugenie'ye baştan çıkarıcı bir ilgi göster elimi uzattım, ama o Oliver'ın peşine düşmeden önce tek görebildiğim küçümseyici bir bakıştı.

Pekala, iyi. Mükemmel sahte erkek arkadaşım ve sevimli köpek, ben ön odada bir kızla mahsur kalırken gidip annemle mutfakta oynayabilirdi.

seksenlerinin ortalarında bir seri boşanmış.

"Sadece biz, ha?" Judy'nin gözlerinde "Uzun bir anekdota başlamak üzereyim ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok" bakışı vardı. "O boğalara ne olduğunu sana hiç anlatmadım, değil mi?"

Toplayabildiğim kadar zarafetle teslim oldum. Kuşkusuz, çok fazla değildi. “Yapmadın. Nasıllardı?"

“Korkunç bir hayal kırıklığı. Adamı görmeye gittim, elime almam için güzel, büyük, sağlıklı bir çift öküzü olmasını bekledim. Ama oraya vardığımda oldukça yanıltıldığımı fark ettim.”

"Evet. Olur."

"Biliyorum. Otlağına kadar indik ve onları benim için çıkardı ve açıkçası standartların altındaydılar. Beklediğimin yaklaşık yarısı kadar. Yani, doğruyu söylemek gerekirse, onlarda bir sorun olduğunu düşünüyorum. Soldakinin garip bir şişliği vardı ve sağdakinin maalesef kaydı."

"Kulağa," dedim tereddütle, "onları rahat bıraksan daha iyiymiş gibi."

"Bende böyle düşünmüştüm. Açıkçası, her ihtimale karşı onlara bir kez daha iyi baktım. Güzel bir firma araştırması ve tüm bunlar. Ama sonunda adama 'Hayır, üzgünüm ama senin tuhaf biçimli öküzlerini idare etmeyeceğim' demek zorunda kaldım.”

Judy onun ödüllü horozuyla ilgisini nasıl çekmeye çalıştığını açıklayamadan annem, Oliver ve Eugenie köri ile geri döndüler. Oliver, Judy'ye bir kase köri verdi ve sonra o, annem ve ben pek bilge olmayan üç maymun gibi kanepeye atladık.

"Bunun içinde muz var mı?" diye sordum, akşam yemeğim olarak adlandırmakta tereddüt ettiğim şeyi gergin bir şekilde dürterek.

Annem omuz silkti. "Körilere her zaman muz koyarlar."

“Belirli körilerde. Malzemelerin geri kalanının muzu tamamlamak için seçildiği köriler.

“Tofu veya sığır eti gibi. Tadı emer.”

Judy sadakatle, "Lezzetli, Odile," dedi. "Şimdiye kadar yaptığın en iyi şey."

Annemin yemekleri ile uğraşırken sustuk. Ben mutfakta tam olarak bir sihirbaz sayılmazdım ama sanırım annem bir*fenalık*sihirbaz mutfakta. Yemek konusunda onun kadar tutarlı ve özellikle berbat olmak, beceri ve yıllarca uygulama gerektirdi.

"Bu yüzden." Oliver sosyal kayganlaşma işini her zamanki gibi yapıyor olabilirdi ya da belki de sadece konuşuyorsa yemek yemesi gerekmediğini fark etmişti. Gözleri kesinlikle sulanıyordu. “Hmm. Bu senin gitarın mı?”

Oldu. Ve genellikle tavan arasında yaşardı. Diğer her şey dikkatimi bu kadar dağıtmasaydı fark edeceğimi düşünmek isterdim.

“Ayy. Luc'un babası yeni bir albümde onunla işbirliği yapmamı istiyor."

Köride boğuldum. Demek istediğim, zaten köri yüzünden boğuluyordum ama bu sefer tepki kimyasaldan çok duygusaldı. "Bunu bana söylemedin."

"Bana sahte bir erkek arkadaşın olduğunu söylemedin."

"Bu farklı. Oliver yirmi beş yıl önce bizi bırakıp gitmedi ve tam bir pislik de değil.

"Bunu yapacağımdan bile emin değilim, mon caneton." Annem gerçek bir lezzet gibi görünen körili bir muz aldı. “Yıllardır yazmadım. Sanırım söyleyeceklerim bitti."

Judy neredeyse boşalmış kasesinden başını kaldırdı. Kraliçenin hala devam etmesine şaşmamalı - aristokrasiyi betondan yaptıkları açıktı. “Tabii ki yapmadın. Sadece ata geri dönmen gerekiyor, hepsi bu.”

"Atın hatırladığım gibi olduğundan emin değilim. Atlar da yaşlanır, bilirsiniz. Bazen onları tarlada elmaları yerken bırakmak daha naziktir.”

"Bunu düşündüğüne bile inanamıyorum." Bağırmadan biraz durdum. “Açıkçası, eğer müzik yazmak istiyorsanız, bu harika. Ama neden Jon Lanet Fleming ile yapmak zorundasın?

“Her zaman birlikte bir şeyler yaşadık. Ve bu elde ettiğim son şans olabilir."

Körümden arta kalanları yan sehpaya serpiştirdim. Bu onu yememek için mükemmel bir bahaneydi ama şu anda yemek yiyemeyecek kadar da kızgındım. “Son şansı kastediyorsun*cehennem*elde etmek. Seni açıkça kullanıyor."

"Bu yüzden? Onu geri kullanabilirim.

"Doğru," diye ekledi Judy. "Asla öldüğün zamandan daha popüler değilsin. Diana'ya bak.

"Evet ama"—el hareketi yapmaya çalışırken yanlışlıkla Oliver'a dirsek attım.

“Onunla zaman geçirmen gerekecek. Seninle vakit geçirmeyi hak etmiyor."

Luc, kiminle zaman geçireceğime ben karar veririm. Sen değil."

ağzımı açtım Sonra tekrar kapattı. "Üzgünüm. Ben... sadece... üzgünüm."

"Endişelenme, mon cher. Bana bakmak zorunda değilsin." Kararlı bir şekilde ayağa kalktı. "Şimdi, akşam yemeğini toplayıp azgın kraliçelerin ağzını tıkayalım mı?"

Bölüm 26

Kısmen berbat bir oğul gibi görünmeme isteğim ve kısmen de ortam değişikliğine ihtiyacım olduğu için annemi temizlik işini bana bırakması için ikna ettim. Mutfağa girene kadar annemin, özellikle de özel köri yaparken nasıl bir katliam yaratabileceğini tam olarak hatırlayamadım.

"Nereden bulduğunu görebiliyorum," dedi Oliver, arkasından Eugenie ile birlikte girerek.

Kâseleri, az önce yediklerimize benzer bir şey üretmek için hiçbir şekilde gerekli olmaması gereken başka şeylerle dolu olan lavabonun yanına attım. "Üzgünüm." Bulaşıklara bakmaya devam ettim, dehşete kapılır, hayal kırıklığına uğrar, kafası karışır veya aşağılar diye Oliver'a bakamayacak kadar korkuyordum. "Bu korkunç, değil mi?"

"Tabii ki fena değil. Onlar senin ailen ve belli ki hepiniz birbirinizi çok önemsiyorsunuz."

"Evet ama babamın penisi hakkında konuştuk, sana kelimenin tam anlamıyla yenmeyen vejetaryen olmayan bir köri ikram ettik ve sonra annemle kavga ettim, keşke görmeseydin."

Kollarını, çok iyi olduğu o kıvrımlı şekilde bana doladı ve sırtıma bastırdı. "Alıştığımdan kesinlikle çok farklı. Ama ben... bunun kötü olduğunu düşünmüyorum. Onun*dürüst*"

"Jon Fleming konusunda korkmamalıydım."

"İyi bir yerden geldiğini söyleyebileceğim biraz duygusal bir anlaşmazlığınız vardı."

Kendimi ona yasladım, çenesi sanki oraya aitmiş gibi düzgün bir şekilde omzuma yerleşti. "Bunların hiçbirini isteyemezsin."

"Bunu istemeseydim gelmezdim."

"Yine de senin için çok garip olmalı." Dönerken, bunun bizi çok yakına, çok hızlı getirdiğini çok geç keşfettim. Muhtemelen uzaklaşmalıydım ama lavabo ile köri kıyameti arasında gidecek hiçbir yerim yoktu. Ve her neyse, bunu istediğimden tam olarak emin değildim. "Yani, tamamen işlevsel iki ebeveynin var ve ikisi de hiç hapse girmedi ya da televizyona çıkmadı. İddiaya girerim herkesin içinde kürek çekmiyorsun ya da insanlarla tanıştıktan iki saniye sonra KGB'de olup olmadıklarını sormuyorsun."

Yumuşakça güldü, nefesi dudaklarımda sıcak ve tatlıydı - aslında köri göz önüne alındığında garip bir şekilde tatlıydı. Muz olmalı. Hayır, yapmıyoruz. Ve itiraf etmeliyim ki, yapmadığımıza oldukça memnunum. Ama bu yaptığının yanlış olduğu anlamına gelmez. İnsanlar sevgiyi farklı şekillerde ifade eder."

"Ve görünüşe göre bunu bir pislik olarak yapıyorum."

"Öyleyse" - Tanrım, şu anda ağzı hiç de sert değildi - "bana çok değer veriyor olmalısın."

"Ben..." aslında*ölme*. Kızararak ölecektim.

"Çocuklar," diye bağırdı annem, "sizi beklemekten yorulduk ve motorlarımızı çalıştırıyoruz. Girişleri kaçırmak istemezsiniz. Onlar deneyimin çok önemli bir parçası."

Neredeyse suçluluk duyarak birbirimizden uzaklaştık ve aceleyle oturma odasına geri döndük.

"Gel, Gel." Annem bizi kanepeye oturttu. "Bu benim ilk izleme partim. Çok gururluyum."

Annemle erkek arkadaşımın - yani mutfakta kazara üzerine duygu fışkırtmış olabileceğim sahte erkek arkadaşımın - kanepede oturmaktan daha kötü bir şey düşünemezdim.*RuPaul'un Drag Yarışı*en iyi arkadaşı ve küçük kraliyetlerin adını taşıyan dört İspanyol ile. Bunun yerine yere oturdum, Oliver'ın bacağına muhtemelen gereğinden biraz daha yakındım. Ayrıca tam olarak kalbime sahip değildim

Anneme benim, Judy ve Oliver'ın gerçekten bir izleme partisine uygun olmadığını söylemek için. Daha çok televizyon seyreden insanlar gibiydik.

Görünüşe göre annem ve Judy altıncı sezonu bitirmişlerdi, bu beni şaşırtmamalıydı çünkü anladığım kadarıyla annem ve Judy'nin standart akşamı Netflix ve soğuktu, ama bir örtmece değil. En azından, bunun bir örtmece olmadığını varsaydım. Muhtemelen en iyisi bunun hakkında fazla düşünmemek. Devam eden yorum başlamadan önce bir kraliçenin hepsini içeri aldılar ve sonraki iki tam bölüm boyunca, Judy ve Annem ölüm damlalarını sıraladılar, kimin dışarı çıkacağı konusunda yanlış tahminler yaptılar ve bize ciddiyetle hangi oğlanların en güzel göründüğünü düşündüğümüzü sordular.

Üçüncü bölüm otomatik olarak oynatılmadan önce annem durakladı. "Nasıl keyif alıyorsun

Kısa mesafeli araba yarışı, Oliver? Kafan çok

karışık değil mi?" "Hayır," dedi, "sanırım

ayak uyduruyorum."

"Sondaki değerlendirmeyi yapan kadın ile başlangıçtaki çalışma odasındaki adamın aslında aynı kişi olduğunu muhtemelen açıklamalıyız."

Başımı ellerimin arasına aldım.

"Başlangıçta şöyle olduğunu düşündük*Proje Pisti*ve baştaki adam Tim Gunn'a benziyor ve sondaki kadın Heidi Klum'a benziyor. Ama sonra Judy aynı isme sahip olduklarını fark etti ve tamamen elbise giyen erkeklerle ilgili bir şov olduğu için, muhtemelen aslında sadece elbiseli aynı adam.

Tekrar yukarı baktım. "Hiçbir şey seni geçemez, değil mi

anne?" Her zaman kibar olan Oliver, "Evet," diye onayladı,

"bu isim beni uyardı."

Gergin bir şekilde, "Cidden, Oliver," diye sordum.*vardır*şovu buluyor musun?

İstediğimiz zaman ayrılabiliriz. Herhangi bir zamanda."

Hmm diye bir ses çıkardı. Gitmek zorunda değiliz. Kendimden zevk alıyorum.

Ve gösteri... ilginç.

"Çok haklısın Oliver." Annem heyecanla ona döndü. Bir sonraki cümlesinin çılgınca uygunsuz olması lehine olasılıklar yaklaşık 60/40 idi. "Bu kadar çok farklı türde eşcinsel olduğunu bilmiyordum. Benim

zamanımda Elton John ve Boy George vardı ve o kadardı.”

"Freddie Mercury mi?" Teklif ettim.

Judy'nin ağzı açık kaldı. "Hiç mi? Ama bıyığı falan vardı.”

"Korkarım ki öyledir."

"Her gün yeni bir şey öğrenmezsen beni taşla." Korkunç bir ifadeyle Oliver'a döndü.*ilgili*onun gözüne bak Aman Tanrım. "Ya sen yaşlı adam? Hiç o yürüyüşe kızdın mı?

"Yani," diye sordu, "hiç drag yaptım mı?"

"Bu duyarsız bir soru mu? Bunu şimdi televizyonda yapıyorlar, bu yüzden iyi olduğunu varsaydım.

Oliver düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. "Neyin duyarsız olduğu konusunda kendimi bir otorite olarak kurmak istediğimden emin değilim. Demek istediğim, değeri ne olursa olsun, çoğu insan bilmiyor ve ben şahsen hiç sahip olmadım. Dürüst olmak gerekirse, çekiciliğini gördüğüm bir şey değil.

Küçük bir duraklama oldu.

"Pekala, hepsi şaka, değil mi?" dedi Judy. "50'lerde yaptığımız, erkeklerin elbise giyip kızların takım elbise giydiği ve sonra çok fazla gazoz içip çalılıklara kaçtığımız ve birbirimize yaramaz şeyler yaptığımız partiler gibi."

Ah hayatım. Annem ve Judy için "bir spektrumda var" ifadesini kullanmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. "Karmaşık," diye denedim onun yerine. "Bir kişi için şaka olan bir şey, bir başkası için gerçekten önemli olabilir. Ve başka biri için gerçekten sorunlu.

"Sanırım benim için," -Oliver rahatsız bir şekilde kıpırdandı- "ve vurgulamalıyım ki tamamen kişisel konuşuyorum, kimliğinizi belli bir şekilde ifade etmenin bu yolu ile hiçbir zaman tam olarak özdeşleşmedim. Bu da beni her zaman biraz yanlız bırakıyormuşum gibi hissettiriyor.

Annem onu güven verici bir şekilde okşadı. "Ah, Oliver, bu çok üzücü. En iyi eşcinsellerden biri olduğuna eminim.”

Arkama baktığımda Oliver'ın biraz telaşlı göründüğünü gördüm. "Anne, eşcinselleri sıralamayı bırak. Böyle yürümüyor.”

"Kimseye puan vermiyorum. Sadece söylüyorum, elbiseli erkekleri mavi fıkralar anlatmaktan hoşlanmadığın için kendini kötü hissetmene gerek yok.

BEN

yani, hoşuma gidiyor ama ben Fransızım.”

“Evet,” dedim, “Fransız kültürünün çok önemli bir parçası bu. Edith Piaf, Cézanne ve Eyfel Kulesi ile birlikte.”

“Eh, krallarımızın ne giydiğini gördün mü? Yüzleri tanrılar için dövülmüştü ve topukları mide bulandırıcıydı.”

Oliver güldü. "Teşekkür ederim. Bence."

"Bu doğru. Kimsenin sana olduğun gibi olmanın yanlış olduğunu söylemesine asla izin vermemelisin.” Annem, çocukluğumda yaşadığım tüm aksiliklerden tanıdığım bir ifadeyle onu izliyordu. “Özel köri gibi. Luc yıllardır bana çok fazla baharat olduğunu, içine sucuk koymamam gerektiğini ve asla misafirler için yapmamam gerektiğini söylüyor.

"Bu hikayeyle nereye varmak istiyorsun?" Diye sordum. "Çünkü bütün bunlar doğru ve senin körin berbat."

"Bununla demek istediğim şey, mon caneton, umurumda değil. Bu benim körim ve onu canımın istediği gibi yapacağım. Ve Oliver hayatını böyle yaşamalı. Çünkü önemli olan insanlar seni her halükarda sevecektir."

"Ben..." Onu tanıdığımdan beri ilk kez, Oliver gerçekten suskun görünüyordu.

"Benimle gel." Annem uzaktan kumandaya uzandı. "Üçüncü bölümü izleyelim.

Kraliçeler bir korku filminde oynayacaklar.”

Görünüşe göre bzns'nin srs olduğuna karar veren Judy ayağa kalktı ve ışıkları kıstı. Hepimiz muhtemelen olacak olan şey için yerleşirken*Kısa mesafeli araba yarışı*maraton, nasıl hissettiğimden veya hissetmem gerektiğinden gerçekten emin değildim. Annem ve Judy ile olan hayatım, diğer insanları uzak tuttuğum bir balondu, kısmen anlamayacaklarından endişe ettiğim için ama aynı zamanda, sanırım, tuhaf bir şekilde, onun benim kalmasını istediğim için. Annemin her zaman berbat bir şeyler pişirdiği -ya da söylediği- ve o ve Judy'nin bu hafta dikkatlerini çeken herhangi bir hobiye, kitaba ya da TV programına her zaman fazla düşkün oldukları ve benim her zaman hoş karşılanacağım, güvende olacağım ve sevileceğim bu özel alan.

Elbette Miles'ı ziyarete getirmiştim ama onu asla dünyamızın bir parçası yapmaya çalışmamıştım. Genellikle köy barına giderdik ve en iyi davranışımız üzerine karides ve cips yerdik. Ama burada Oliver'la birlikteydim ve biraz açıklayıcı ve biraz sinir bozucu olsa da, aynı zamanda... Kelime nedir? Güzel. Ve annem ve Judy'nin zirvede olmalarına rağmen henüz kaçmamıştı.

Başımı dizine yasladım ve mini meydan okuma ile pist arasında bir yerde, Oliver'ın eli yumuşakça saçlarımı okşamaya başladı.

Bölüm 27

Oliver önümüzdeki birkaç gün boyunca hâlâ (hakkında konuşamadığı ama bir cinayetmiş gibi davranmama izin vermediği) davasıyla meşguldü. Ve tabii ki, babamın yaklaşmakta olduğu bir hafta sonu geçirdim ve o üç çeşitli boktan ziyafet için harika bir aperatif olarak Adam ve Tamara Clarke ile de tanışmam gerekti. Umarım, Rhys Jones Bowen'ın az önce kafasında uydurduğu bir şey yerine, heyecan verici ve modaya uygun bir pop-up vegan yemek deneyiminde.

Yeri gözden geçirebilmek ve mutlak bir acil durumda iptal etmek için dayanıksız bir bahane bulabilmek için oraya vaktinden çok önce vardım. Neyse ki, yasal görünüyordu. Evet, mekan dışarıdan bakıldığında tipik, jenerik pop-up alanınızdı - tente üzerinde "Bronwyn Tarafından" yazan bir tabela bulunan beyaza boyanmış bir mağaza cephesi - ama içinde asılı sepetler ve Clarkes'ın etik ve karbon nötr bulacağını umduğu yeniden tasarlanmış mobilyalarla doluydu.

Evin önünde koşan genç hippiye adımı verdiğimde, beni rahat bir köşeye götürdüler ve bir kase bedava tohum verdiler. Bu biraz daha kötüydü, çünkü onları özellikle yemek istemiyordum, ama oradaydılar, bu yüzden kesinlikle yiyecektim ve muhtemelen onları planladığım aptallar gelmeden önce bitirmiş olacaktım. Çekirdekleri toplamayı bırakmaya çalışıyordum ve başarısız oluyordum - aslında kendisi de baharat olan bir şeyi baharatlayabildiğiniz sürece, aslında oldukça iyi baharatlanmışlardı - şef beyazı giymiş, bol kestane rengi saçlarını bir saç filesine sıkıştırmış iri bir kadın beni karşılamak için yanıma geldi.

Sen Luc olmalısın, dedi. Ben Bronwyn'im. Rhys bana senden bahsetti.

"Bakmak. Ne derse desin, aslında Gallilere karşı ırkçı değilim. Ah, muhtemelen öylesin. Siz İngilizler hepiniz aynısınız.”

"Ve nasıl," diye sordum, "iyi mi?"

"Bunun karmaşık bir kesişimsellik sorunu olduğunu anlayacağını düşünüyorum. Ama temelde benim halkım ülkenizi asla işgal etmedi ve dilinizi yok etmeye çalışmadı.”

Oturduğum ileri dönüştürülmüş viski fıçısının üzerine çöktüm. "Tamam aşkım.

İyi bir nokta. Rezervasyonu aldığınız için teşekkürler.”

"Sorun yok. Rhys senin umutsuz bir serseri olduğunu ve işler yolunda gitmezse kovulacağını söyledi.

"İkinizin de benim tarafımda olduğunu bilmek güzel.

Peki ne iyi?” "Hepsi iyi." Sırıttı. "İşimde harikayım."

“Yeniden ifade etmeme izin ver. Bir vegan kafeler zinciri işleten iki potansiyel bağışçıyı etkilemeye çalışan kararlı bir et yiyici olduğumu varsayalım. Ne halt ettiğimi biliyormuşum gibi görünmesini sağlayacak ne sipariş edebilirim?

"Pekala, nispeten öngörülebilir bir şey istiyorsan, o zaman ayçekirdeği ve kaju burgeri yiyebilirsin, ama bu seni gerçekten bir biftek yemeyi diliyormuş gibi gösterebilir."

Alınma ama muhtemelen bifteğim olsun isterdim. "Evet, benim restoranımda olduğunu düşünürsek bu biraz rahatsız edici. Eğer

Bir sebzenin ne olduğunu gerçekten biliyormuş gibi yapmak istiyorsan jackfruit Sezar ya da domatesli lazanya yiyebilirsin. Kendinizi maceracı hissediyorsanız, susamlı tofuyu deneyebilirsiniz.

"Teşekkürler. Kendimden nefret etme sorunlarım var ama soya peyniri için pek hazır olduğumu düşünmüyorum.

"Mümkünse sana küçük bir tavsiye, Luc. Misafirlerin buradayken böyle konuşmayı kes. Bundan hoşlanmayacaklar.

"Evet biliyorum. Clarkes'a kibar davranmak zorunda kalmadan önce onu sistemimden çıkarmaya çalışıyorum.

Yüzü buruştu. "Ne, Gaia insanlarını mı kastediyorsun?"

"Hayranı değil? Veganlığın Starbucks'ı gibiler mi?”

"O kadar da değil. Ama onlar çok… Pekala, bunu hayvansal ürünleri yemenin gereksiz yere acımasız ve önlenebilir bir çevresel felaket olduğunu düşündüğüm için yaptığımı varsayalım. Bunu yapmıyorum çünkü dünyayı iyileştirici tanrıça enerjisiyle yıkamak ve yoga matlarını kırbaçlamak istiyorum.

Ona hafif endişeli bir bakış attım. "Bunu onlara söylemeyeceksin, değil mi?"

"İkimizden hangimiz bir vegan şefin önünde tofuya laf attı?"

"Kendimi daha çok aşağıladığımı sanıyordum, ama yeterince adil." "Her neyse, sizi baş başa bırakıyorum... Ah, bütün tohumları yediniz."

Kahretsin. Sahiptim. "Biraz daha içebileceğimi sanmıyorum? Her neyse, onlara ne giyiyorsun? İçilebilen kokain?"

"Çoğunlukla tuz ve birkaç baharat."

"Onlar gerçekten fazla."

"Biliyorum ve ölü bir inekten bile çıkmıyorlar."

Mutfağa geri döndükten birkaç dakika sonra ve delikanlı tohumları tazeledi, Adam ve Tamara söğüt gibi, bronzlaşmış ve kendini beğenmiş görünerek içeri girdiler. Bana namast yaptılar ve masanın karşısına oturdular, tatsız bir şekilde bir iş görüşmesi gibi hissettirdiler. Sanırım bir bakıma öyleydi.

Ah, bu büyüleyici, dedi Tamara. "Aferin sana."

En iyi gülümsememi takındım. "Evet, şef bir süredir radarımda. Ve pop-up yaptığını duyduğumda, hemen seni düşündüm.

"Konuşmayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyorum." Adam ağzına bir tohum attı. Bu tuhaf tavan arasında resim yapma tarzında yakışıklıydı. Onu en son Google'da arattığımda, ellili yaşlarının başındaydı ama otuz ile altı bin dokuz arasında herhangi bir şey olabilirdi gibi görünüyordu.

"Oldu." Adam'ın son zamanlarda egolarını yeterince okşamadığımı ima ettiğinden oldukça emindim, bu yüzden kulağa iltifat gibi gelen bir mazeret uydurma stratejisine geri döndüm. "Fakat şimdi franchise sunumu devam ediyor, sizi rahatsız etmekten çok daha az endişe duyacağım. İyi gittiğini duydum?”

Adam'dan ürkütücü gelecek kadar genç olan ama senin ürkütücü olduğunu düşündüğü için yargılamadığın kadar da genç olmayan Tamara elini çakra olduğundan şiddetle şüphelendiğim şeye nazlı bir şekilde bastırdı. "Biz çok kutsandık."

"Evrene iyi enerji koyarsan," diye ekledi Adam, "iyi enerji sana geri döner."

Tanrı. Bu iş bittiğinde, kullanılmayan iğnelemeler neredeyse ölümcül bir birikime sahip olacaktım. "Bence bu gerçekten olumlu bir felsefe ve senin her zaman buna göre yaşadığını biliyorum."

"Olumlu bir örnek oluşturma görevimiz olduğunu fazlasıyla hissediyoruz." Bu Tamara'ydı.

Adam onaylayarak başını salladı. "Benim için özellikle önemli çünkü eskiden çok olumsuz bir sektörde çalışıyordum ve Tamara'nın yardımıyla bile bunu atlatmam uzun zaman aldı."

Bu noktada, genç siparişlerimizi almak için yanımıza geldiğinde bir an rahatladım ve Adam ve Tamara ona restoranın malzemelerinin nereden geldiği ve özellikle hangi parçaların organik olduğu konusunda üçüncü dereceyi verdi. Onları kendi değerlerine daha az uygun bir yere götürmenin daha iyi bir strateji olup olmayacağını merak ettim, böylece bundan tatmin olmama tatminini yaşayabilirlerdi. Sonunda, jackfruit Sezar'ı seçtim - jackfruit'un ne olduğunu bilmememe rağmen - çünkü bunun çaba göstermekle çok fazla çabalamak arasında iyi bir uzlaşma olduğunu düşündüm.

Her neyse, Tamara ciddiyetle öne eğildi, seninle konuşma fırsatı bulduğumuz için gerçekten mutluyuz Luc. Bildiğiniz gibi, Coleoptera Araştırma Projesi'nin dünyanın doğal dengesini yeniden sağlamak için yaptığı çalışmaları inanılmaz derecede önemli buluyoruz.”

Onun ciddiyetini ciddiyetle eşleştirmeye çalıştım. "Teşekkür ederim. Cömertliğiniz için her zaman çok minnettar olduk. Ama bundan da öte, misyonumuzu gerçekten anladığınızı her zaman hissettik."

"Bunu duymak gerçekten harika," dedi Adam. "Aslında Luc, değerlerimiz yaşam tarzımızın merkezinde yer alır."

"Ve..." Şimdi sıra Tamara'daydı "... son zamanlarda duyduğumuz bazı şeyler aslında bizi oldukça endişelendiriyor."

"Daha önce de söylediğimiz gibi. Doğru türde enerjiyi ortaya koymanın gerçekten önemli olduğunu düşünüyoruz."

"Ve açıkçası, doğa bizim için gerçekten önemli. Ve doğayla ve kendimizle uyum içinde olmak."

"Ve bu yüzden, açık yürekli olmak ve kesinlikle kayıt dışı olmak üzere, yaşam tarzınızın bazı unsurlarının bizim sağlıklı ve pozitif yaşam olarak gördüğümüz şeyle uyumlu olmamasından biraz endişelendik."

En az bir saat daha böyle devam edebileceklerinden oldukça emindim ama neyse ki, demek istediklerini düşündüklerini düşünüyorlardı. Ve şimdi bana beklentiyle bakıyorlardı.

Her nasılsa, tohumları onlara atmadım.

"Nereden geldiğinizi tamamen anlıyorum," dedim onlara. "Ayrıca, dürüst olmak gerekirse ve kesinlikle kayıt dışı olmak gerekirse, son zamanlarda en iyi yerde değildim. Ancak derinlemesine düşünmek ve içime bakmak için zaman ayırdım ve bunun oldukça yavaş, bütünsel bir süreç olacağını düşünmeme rağmen, kendimi hayatta olmam gereken yere gerçekten yeniden ayarlamak için adımlar atmaya başlıyorum.

Tamara masanın üzerinden uzandı ve bir kutsama gibi elini benimkinin üzerine koydu. Bu gerçekten seni merkeze alıyor, Luc. Bunu yapacak cesareti olan çok kişi yok."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için"—Adam aniden biraz rahatsız göründü. "Bu eşcinsel olayıyla ilgili değil."

Tamara'dan bir baş selamı. "Bir sürü eşcinsel arkadaşımız var."

Gözlerimi, çok uzun süredir pratik yaptığım güven verici bir inançsızlıkla açtım. "Biliyor musun, olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi."

Birkaç saat sonra, Beetle Drive'dan resmen çekilip çıkmışlardı - ki bunu yapabilirlerdi, çünkü Johrei inzivaları gerçekleşmiyordu. Korkunç derecede iyi bir çikolatalı karamelli kek ile kutladım ve/veya kendimi teselli ettim. Cidden. Gerçek - yani vegan olmayan - çikolatalı karamelli kekten daha iyi. Benim çalışma teorim şuydu:

bir vegan restoranından bir tatlı, senden daha az çekici biriyle seks yapmak gibiydi - bunun zor bir satış olduğunu biliyorlardı, bu yüzden daha çok çabaladılar.

"Nefesi nasıldı?" diye sordu Bronwyn, yanımda belirerek. "Şaşırtıcı derecede iyi. Otuz saniyelik bir pencere bile vardı.

Et olmasını dilemeyi bıraktım.

Kollarını kavuşturdu. "Bunu sıkıştırıyordun, değil mi?" "Evet. Evet bende var. Onlar en kötü insanlar, Bronwyn."

"Yogayı suçluyorum. Yüzüstü köpekte geçirdiğin onca zaman senin için iyi değil. "Aslında 'Eşcinsel olayı değil' ifadesini kullandılar."

"Ah, o zaman gey olayı mıydı?"

"Evet." Brownie'nin son kırıntılarını da süpürdüm. "Homofobik olmanın kötü olduğunu anladıkları bir noktaya geldiler, ancak bunu eşcinsel insanlardan biraz şüphe duydukları gerçeğiyle tam olarak uzlaştıramadılar."

Bronwyn havladı. "Bir kek daha ister misin?"

"Sanırım aslında olabilirim. Bu giderlerle ilgili. Ve işin bana borçlu olduğunu hissediyorum."

Aslında bana başka bir kek getirdi. Ve aslında yedim.

"Ah, bu arada," dedi kendini yeniden tasarlanmış bir şarap sandığına atarak, "Rhys'ten bir mesaj aldım. Kovulup kovulmayacağınızı bilmek istiyor. Senin için gerçekten endişeleniyor, Luc. Bu kadar güzel olduğun için."

"Bence iyi gitti. Bellend olsun ya da olmasın, mecbur kaldığımda heteroseksüel insanlara yalakalık yapmakta iç karartıcı derecede iyiyimdir."

"Eh, bu bir yaşam, değil mi? Muhtemelen bir çukur kazmaktan daha iyidir." Kıvrandım. "Bunun... berbat olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bana sormanın anlamı yok. Ben eşcinsel papa değilim. Sen yap. Ne düşünüyorsun?"

Kıvranmaya devam ettim. "İşimin büyük bir parçası değil. Şu anda öyle hissettiriyor."

"Yani," diye teklif etti yardımcı olurcasına, "gazetelerde kocaman bir keş sürtük olarak çıktığın için mi?"

"Affedersin. Geçenlerde çok hoş bir erkek arkadaşım olduğu için gazetelerde yer aldım.”

"Evet, ama bu sadece numara yapmak için, değil mi?"

Yüzümü avuçladım. "Rhys, Galler'deki herkese bundan bahsetti mi?"

Ah, bundan şüpheliyim. Llanfyllin'de kimseyi tanıdığını sanmıyorum. Her neyse

-" tekrar ayağa kalktı - "sahte erkek arkadaşını buraya sahte bir randevu için getirmelisin. Hatta ona sahte hamburger bile ikram edeceğim.”

"Aslında vejeteryan."

"İşte o zaman. Umarım bundan biraz reklam alırım ve siz de gündelik homofobi olmadan yemeğimin tadını çıkarırsınız.

Şimdi bahsetti, Oliver burayı gerçekten sevecekti ve öğle yemeği randevularımızda ona getirmeyi başardığım tek şey Pret'ten iki aynı ortalama avokado dürümü olduğundan, ona bir noktada güzel bir yemek borçluydum. Ayrıca benim yerime sipariş vermesine izin verebilirdim ve onun son derece ciddi ve gastronomik tavrını izleyebilirdim ve...

Tanıtım, asıl mesele buydu. Tek eşli olarak çıktığın avukatla vegan restoranlarına gitmenin bağışçı dostu bir davranış olduğundan emindim.

"Teşekkürler," dedim. "Bu... um... harika olurdu." Başını salladı. "Hesabı sana vereceğim."

Telefonumu cebimden çıkardım ve Richard Armitage'ın bir resminin beni beklediğini fark ettim. Bu kesinlikle benim tarzımdı.

Benimle bir pop-up vegan restoranına gelmek ister misin?Gönderdim.

Ve birkaç dakika sonra geri döndüm,Elbette. Bu iş için mi yoksa daha geniş itibar yönetimi için mi?

İkisi birden.Çünkü öyleydi. Ama aynı zamanda değildi.**Yine de hoşuna gidecek**

Çok düşüncelisin, Lucien.

değildi. Galli bir lezbiyen için çok düşünceliydi. Yine de, çok uzun zamandır denemeye en çok yaklaştığım şey buydu. Ve bu çok korkutucuydu.

Sadece beni durduracak kadar korkutucu değil.

Bölüm 28

Babamın yanına nasıl gideceğimi pek düşünmemiştim. Planım, cumartesi gecesine kadar her şeyi aklımdan çıkarmak, sonra paniğe kapılmak ve belki de hiçbir şeye yetişemeyeceğimi keşfetmekti. Ancak Oliver, rotayı önceden Google'da aramakla kalmamış, hafta sonu için bir araba da kiralamıştı. Bu çok düşünceli. Ve ayrıca çileden çıkarıcı.

Gözlerini kısarak romantik görünebilecek bir lojistik gözüyle
- ve ilişkimiz tamamen bir kurgu değildi - bir gece önce onun evinde kalmamın en verimli olacağını söyledi. Bu fikri son derece çekici bulmuştum ama anlaşmamızın birlikte-olmayan- birlikteliği arasında gezinmeyi giderek daha zor buluyordum. Beynim, kibar, düşünceli, destekleyici bir adamla ne yapacağımı bilmiyordu, ona verdiğin şeyi seni incitmek için kullanmadan önce, bana dışarı çıkmamı, şimdi gitmemi söylemek dışında. Açıkçası bunu yapamazdım çünkü ikimizin de buna ihtiyacı vardı ve bir anlaşma yapmıştık.

Sadece sevişiyor olsaydık çok daha kolay olurdu. O zaman seks yaptığım bir adam olurdu ve ben bunun ne anlama geldiğini bilirdim - ve evet, daha sonra gazetelere gidip onlara bir sürü kirli seks anekdotu anlatabilirdi. Ancak, bu noktada, bu pek yeni bir haber değildi ve her gün annemi ne kadar sevdiğime veya babamın beni ne kadar batırdığına veya trajik bir Fransız tostu saplantım olduğu gerçeğine dair hikayeleri kabul ederdim. hakkında şeyler*Ben*.

Her neyse, onu Cumartesi akşamı By Bronwyn'e götürdüm ve yaklaşık on iki gün boyunca utanmadan vegan mutfağı bilgimi gösterdim.

saniyeler önce bana "Ben saçmalık diyorum" bakışı attı ve nefesi ne olduğunu sordu. Bu yüzden hiçbir fikrim olmadığını kabul ettim ve ondan benim için sipariş vermesini istedim, bu onu herhangi birinin yapması gerekenden çok daha mutlu etti. Rulo tofu vardı ve tercihlerime çok fazla içgörü göstererek, bana kendim için çok sığ hissedeceğim burgeri aldı. Ve gerçekten çok güzel bir akşamdı - Oliver'ın davası hakkında konuştuk, şimdi bitti ve Adam ve Tamara Clarke izlenimimi yaptım ve bir şekilde bir şişe vegan şarabın yarısında (çünkü görünüşe göre çoğu şarap lanet bir nedenden dolayı balık mesanesi içeriyor), olayın daha ince noktalarına ulaştık.*Kısa mesafeli araba yarışı*. Ve oradan temelde her şeye, konuşma normalde yalnızca en eski ve en yakın arkadaşlarımla yaptığı gibi kıvrılıyor, kıvrılıyor ve kendi kendine dönüyor.

Elbette Oliver tatlı istemediği konusunda ısrar etti ve yine de kaşığı kimin tutması gerektiği konusunda ufak bir itişmeden sonra kekimin yarısını yedi.

"Senin sorunun ne?" diye sordum, parmaklarımdan almaya çalıştığında.*Tekrar*.

"Kendimi besleyebilirim, Lucien."

Kendi tatlını da sipariş edebilirsin. "Sana söyledim.

Ben tatlıların büyük bir hayranı değilim.

ona ters ters baktım "Yavru köpek bakışlarıma bakıyorsun."

"Ben... ben..." Kızardı. "Sen yerken yemek yemeyince kendimi tuhaf hissediyorum."

"Oliver. Bu bir yalan mı?"

Kızarıklık derinleşti. "'Yalan' çok güçlü bir kelime gibi görünüyor. Biraz… yanıltıcı olabilir."

"Buna iki şekilde de sahip olamazsın. Pasta yemediğiniz için erdem puanı alabilir veya pasta yiyebilirsiniz. Ve bu denklemin hangi tarafına düştüğümü görebilirsiniz.

"Sanırım yapmamam gerektiğini hissediyorum."

Bir keki etik bir çıkmaza yalnızca Oliver çevirebilirdi. Peki, Oliver ve Julia Roberts. "Tatlı yersen yine de iyi bir insan olursun."

"Evet güzel." Bilinci yerinde olmayan kıvranmalarından birini yaptı. "Pratik hususlar da var."

"Ne, kelimenin tam anlamıyla eğlenmeye alerjin mi var?"

"Tabiri caizse. O kadar hayran olduğun V-kesimi kendini koruyamıyor.

Birden kendimi suçlu hissederek ona baktım. Sanırım, temelde kendini öldürmeden böyle bir vücuda sahip olamayacağını mantıklı bir şekilde bilsem de, yine de bunu hafife almıştım. "Eğer yardımı olacaksa, biraz daha normal bir insan gibi görünmeye başlasan bile beni seks için geri çevirmeye devam edeceksin."

"Bunu sen söyledin. Ama ben gömleğimi çıkarana kadar herhangi bir ilginizi dile getirmediniz."

"Doğru değil. Bridget'in doğum günü ne olacak?

"Bu sayılmaz. O kadar sarhoştun ki bir paket cipsle sevişmiş olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Ayrıca doğru değil. Ve… kayıt için"—biraz vegan şarabı geri aldım "Aslında epeydir seninle ilgileniyorum. V-cut sadece uygun bir bahaneydi. Şimdi, vücudunla ilgili seçimlerin yüzünden kek yemek istemiyorsan, sorun değil. Ama lanet olası keki istiyorsan, o zaman lanet keki paylaşabiliriz.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ben...sanırım," dedi Oliver, "ben kek istiyorum."

"İyi. Ama kendi siparişini vermeye cesaret edememenin cezası olarak, onu sana seksi bir şekilde yedireceğim.

Aaaand kızarıklık geri dönmüştü. "Zorunda mısın?"

"Kuyu. HAYIR." Masanın karşısından ona gülümsedim. "Ama yine de gideceğim." "Bunun seksi bir yiyecek olmadığını anlayacağını düşünüyorum."

"Sizi limon kabuğu yerken gördüm. Beğensen de beğenmesen de bunu seksi bulacağım.

"İyi." Bana soğuk bir bakış attı. "Onu bana ver bebeğim. Bana sert ver.

"Görüyorsun, beni vazgeçirmeye çalışıyorsun. Ama işe yaramıyor."

Masanın üzerine eğildim ve biraz dehşete kapılmış ağzına kekten bir lokma koydum. Ama birkaç saniye içinde o muhteşem, mutlu Oliver Eating Dessert görünümüne sahip oldu. Daha sonra eve gelene kadar ve yatakta yan yana edepli bir şekilde uzanırken, beni asla düzmeyecek bir adamla şehvetli ve çikolatamsı olmanın epik bir stratejik hata olduğunu fark ettim. Çünkü birdenbire tek düşünebildiğim, dudakları, zevkle yumuşayan gözleri ve parmak uçlarıma değen nefesiydi. Ve lanet olası aklımı kaybediyordum. Ama içindeydim*onun*ev ve o*tam orada*, bu yüzden onu kaldıramadım bile.

İyi uyuduğumu düşünmüyorum. Üstüne üstlük, Oliver beni yedide kaldırdı. Söylemek abartı olmaz ki bu, herhangi bir insanın başına gelen en kötü şeydi. Ben de öyle davrandım, yorganın altına saklandım, sızlandım ve ona lakaplar taktım.

"Ama" -aslında ellerini kalçalarına koydu- "Fransız tostu yaptım."

Başımın üzerine sıkıştırdığım yastığın altından ona baktım. "Gerçekten mi? Gerçekten*Gerçekten*?"

"Evet. Az önce bana saldırgan bir şekilde şımarık bir kahvaltı tiranı demiş olmama rağmen, herhangi birini hak ettiğinden emin değilim.

"Üzgünüm." oturdum "Aslında senin olduğunu fark etmemiştim.*yapılmış*kahvaltı." "Eh, var."

"Ve aslında Fransız tostu var mı?"

"Evet. Aslında Fransız tostu var.

"Benim için?"

"Lucien, neden övülmüş yumurtalı ekmeğe takıntılı olduğunu anlamıyorum."

Sanırım kızarıyordum. "Bilmiyorum. Sadece bu ev içi mutluluk havası var ki, um, hoş mu?

"Anlıyorum."

"Ve dürüst olmak gerekirse," diye itiraf ettim, "birinin gerçekten bunu benim için yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Neredeyse dalgın bir tavırla gözlerimin önüne gelen saçı geriye attı. "Biliyor musun, bazen çok tatlısın."

"BENCE…"*Kahretsin.*Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. "Tamam tamam.
Kalkıyorum."

Kırk dakika sonra, ben gönülsüzce duş almış ama Fransız usulü tostla doluyken, Lancashire'a gitmek üzere yola koyulduk. Ve ben de Oliver'la birlikte dört saatlik bir araba yolculuğuna çıkmak için anlaştığımız gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordum. Ya da daha doğrusu, Oliver beni dört saat boyunca kiraladığı bir arabada babamı görmeye götürmek için kaydolmuştu. Ve bir kez daha, onun bu sahte erkek arkadaş işini şimdiye kadar sahip olduğum tüm gerçek erkek arkadaşlardan çok daha fazla ciddiye aldığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalıyordum.

"Hmm." Kıvrandım. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Bence Lancashire bu kadar uzak değildi."

"Pekala, seni babana ulaşman için teşvik ettim, bu yüzden sanırım bunu gerçekten kendi başıma yaptım."

"O adamla çok az tanıştığımı biliyorum, ama bu onun için çok
tipik bir duygu." "Ne demek istiyorsun?"

"Ah bilirsin. Yeniden bağlantı kurmak istemekle ilgili büyük bir şarkı ve dans yapmak ve ardından bunu yapmak için beni Lancashire'a kadar sürüklemek. Yani, ya araba kullanabilen sahte bir erkek arkadaşım olmasaydı? Bu saçmalık olur.

"Neyse ki, araba kullanabilen sahte bir erkek arkadaşın var."

Ona yan yan bir bakış attım. "Biliyorum. Ben de sana bunu telafi etmeyi teklif ederdim ama sen beni geri çevirmeye devam ediyorsun."

"Sadece bir gözlem, Lucien. İnsanlara bir şeyler uydurmanın seksten başka yolları da var."

"Bu yüzden diyorsun. Şüpheci olmaya devam ediyorum."

Biraz öksürük verdi. "Babanı görmek konusunda ne hissediyorsun?"

"Rahatsız."

Ve her zaman incelik örneği olan Oliver, zorlamadı. "Bir podcast koysam sorun olur mu?" O sordu.

Belli ki Oliver bir podcast insanıydı. "Tamam, ama eğer bu bir TED Konuşmasıysa veya*New Yorklu*kurgu podcast, Lancashire'a yürüyorum.

"Neyin var ki*New Yorklu*kurgu podcast'i?" "Bu*New*
*Yorklu*kurgu podcast'i.

Telefonunu yuvaya taktı ve araba Twilight-Zoney müziği ve Amerikalı bir adamın tuhaf bir şekilde gür sesiyle doldu.

"Tamam," dedim, "ekleyebilir miyiz?*Bu Amerikan Hayatı*yasaklar listesine mi?"

"Night Vale'e hoş geldiniz," dedi garip bir şekilde gürültülü Amerikalı adam. Oliver'ın sakin profiline baktım. "Ne oluyor?"

"Onun*Night Vale'e hoş geldiniz*"

"Evet, bunu 'Night Vale'e hoşgeldin' diyen adamdan aldım. Neden dinliyorsun?"

Hafifçe omuz silkti. "Beğendim?"

"Dört saatlik bir yolculuk için arabada oynamayı seçtiğin için bunu anladım. Duyduğun türden bir şey olduğunu bile düşünmemiştim.

"Açıkçası gizli derinliklerim var. Ayrıca Cecil ve Carlos'a daha çok yatırım yapıyorum.

"Gerçekten? Yapıyor musun*onları gönder*? Senin de bir Tumblr'ın var mı?" "Bu kelimelerin hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Senin ilgini çektiğini keşfettiğim ana kadar buna inanırdım. *Night Vale'e hoş geldiniz*"

"Ne olabilmek BEN söylemek? BEN Bazen ihtiyaç A kırmak itibaren dinleme güncel olaylarla ilgili ve insanları küçük gören belgesellere.

Karşılık verecektim ama bir şey beni tuttu. "Yine kötü alay mı ettim?"

"Belki. Kanunların ve haberlerin dışında bir ilgim olmasını bu kadar şok edici bulacağınızı tahmin etmemiştim."

"Üzgünüm. Ben... Senin diğer taraflarını görmeyi seviyorum. "Normalde bu kadar sakıncalı gördüğün taraf mı?"

"Hayır," diye homurdandım. "Bu benim de hoşuma gitti. Bu yüzden mi rastgele seks yapmıyorsun? Göz kırptı. "Çünkü*Night Vale'e hoş geldiniz*?"

"Çünkü mükemmel saçlara sahip birini bekliyorsun."

"Evet. nedeni bu." Durdurdu. "Bu ve Glow Cloud'dan gelen talimatlar."

Bölüm 29

Cecil'in bal gibi ses tonu ve yedide kalkmış olmam arasında uyuyakalmış olabilirim. Oliver beni hafifçe sarsarak uyandırdı ve babamın aşağılayıcı pastoral rock yıldızı çiftlik evinin arkasında bir yerde arabadan indim. Hiç şaşırmamama rağmen, kiralamayı sakladığımız park alanı, çalışan bir film ekibi gibi korkunç görünen şeylerle çok ama çok doluydu. Yani, deri ceketli kel bir adamın fırınlanmış patates aldığı lanet bir yemek kamyonu bile vardı.

"Pekala," dedim, "duygusal olarak mesafeli babamla kaliteli zaman geçirmeyi gerçekten dört gözle bekliyorum."

Oliver'ın kolu belime dolandı. Bunun ne kadar doğal hissetmeye başlaması endişe vericiydi. "Bütün bunların yakında tamamlanacağından eminim."

"Dün bitmiş olması gerekirdi."

"O zaman aşırı olduğundan şüpheleniyorum ki bu onun

hatası değil." "İstersem onu suçlarım."

Çakılların üzerinde ve bazı müştemilatların arasından geçtik - en azından birinin pencereleri ses geçirmez olmasına rağmen hepsi sazdan ve büyüleyiciydi - ve güvenlik bize yaklaşmadan önce neredeyse ön kapıya ulaşmayı başardık.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

iç çektim "Londra'dan ayrıldığımızdan beri kendime bunu

soruyorum." "Üzgünüm dostum." Adam elini kaldırdı.

"Burada olamazsın." Oliver, "Davet edildik," dedi. "Bu Luc

O'Donnell."

"Eğer şovda değilsen, burada olamazsın."

Dönmeyi yarı yarıya başardım ama Oliver'ın kolu bunu zorlaştırıyordu. “Ah, ne yazık. Hadi gidelim. Acele edersek o güzel benzin istasyonuna akşam yemeğine yetişebiliriz.”

"Luc" -Oliver beni döndürdü- "uzun bir yol kat ettin.
Şimdi pes etme.

"Ama vazgeçmeyi seviyorum. Bu benim en büyük yeteneğim.

Ne yazık ki, Oliver bunlardan hiçbirine sahip değildi. Güvenlik görevlisini en iyi avukat bakışıyla düzeltti. "Bay... Üzgünüm, adınızı anlayamadım."

Briggs, dedi güvenlik görevlisi.

"Bay. Briggs, bu Jon Fleming'in oğlu. Davet edildi ve bu nedenle burada olmaya hakkı var. Bize gitmemizi söylemenin senin işin olduğunu takdir etsem de gitmeyeceğiz. Bay Fleming'i görmemizi fiziksel olarak engellemeye çalışırsan, bu saldırı olur. Şimdi senin yanından geçip eve geleceğim ve gidip yöneticinle konuşmanı tavsiye ederim."

Şahsen, orada olmayı ne kadar az istediğimi bir kenara bıraksam bile, olası bir sonuç olarak "saldırıya uğrayan" hareket tarzını seçmezdim. Görünüşe göre Oliver'ın bununla bir sorunu yoktu. Adamın etrafından dolaşıp eve girdik.

Ellili yaşlarının başındaki kızıl saçlı bir kadın tarafından hemen bağırıldığımız yer. "Kesmek. Kesmek. Kapıyı kim açtı?

Boom mikrofonları ve öfkeli insanlarla dolu olmadığında, soyulmuş ahşap döşeme tahtaları, hafifçe solmuş kilimler ve taş bir duvara yerleştirilmiş devasa bir şömine ile muhteşem bir rustik giriş salonu olacak bir yerde duruyorduk.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Oliver soğukkanlılıkla. "Jon Fleming'i görmeye geldik. Ancak bir program çakışması var gibi görünüyor.”

"Lanet olası Dalai Lama'yı görmek için burada olman umurumda değil. Benim setime giremezsin.”

O anda, Jon Fleming ötedeki odadan içeri girdi - aynı tarzda dekore edilmiş, muazzam olmasına rağmen bir şekilde rahat görünmeyi başaran bir oturma odası.

"Üzgünüm. Üzgünüm." James Royce-Royce'un meaculpa hareketi dediği şeyi yaptı. "Yanımdalar. Geraldine, oturmalarına izin veriyor musun?

"İyi." Bize baktı. "Sessiz ol ve hiçbir şeye dokunma." "Pekala," - hüzünlü bir şekilde iç çektim - "çığlık atıp yalama planım işe yarıyor. mobilya."

Jon Fleming bana içten bir pişmanlıkla baktı, ama onun ne içten ne de pişman olduğundan emindim. "Yakında yanında olacağım, Luc. Beklediğinin bu olmadığını biliyorum."

"Aslında. oldukça fazla*Kesinlikle*Beklediğim. İhtiyacın olduğu kadar al."

Beş lanet saatini aldı.

Çoğunu, "Young and Beautiful"un duygusal bir akustik yorumuyla Billericay'den Leo'ya akıl hocalığı yaparak geçirdi. Geniş, samimi kanepelerden birinde oturuyorlardı - Billericay'den Leo, gitarını ölmekte olan bir kuzu gibi dizine yaslamıştı ve babası, "Sana inanıyorum oğlum" diyen bakışıyla onu dikkatle izliyordu.

Müzik hakkında hiçbir bok bilmiyordum ama babam bu işlerde iç karartıcı derecede iyiydi. Anlayışlı ama ısrarcı olmayan teknik önerilerde bulunmaya ve bir ömür boyu sizinle kalacak türden övgü ve destek sunmaya devam etti. Ve bu arada, harika TV anları için de yapılmış. Hatta bir noktada, akorlar arasında geçiş yapmak için Leo'yu Billericay'in parmaklarından daha iyi bir konuma yönlendirdi.

Sonra Billericay'den Leo'nun şöminenin başına oturup kameraya babamın ne kadar muhteşem olduğunu ve ilişkilerinin onun için ne kadar önemli hale geldiğini anlatabilmesi için giriş holünü boşaltmamız gerekti. Bu birkaç çekim aldı çünkü ondan daha fazla duygu istemeye devam ettiler. Sonunda gözyaşlarının eşiğindeydi, ancak bu onun için çok anlamlı bir deneyim olduğundan mı, yoksa insanlar ona bağırırken bütün öğleden sonra hiçbir şey yemeden veya içmeden sıcak ışıklar altında oturduğundan mı, söyleyemedim. Yapabilirdim. Ama gerçekten umursamadım.

Onlar ortalığı toparlamak için TV argosunda ne varsa onu yaparken -gözleri katlamak ya da muzu temizlemek- ben sıvışıp fırında patates çaldım.

ITV. Kendimi önemli ölçüde daha iyi hissetmemi sağlamadı. Ama sonunda Oliver, Jon Fleming, çalınan fırında patatesim ve ben mutfak masasının etrafında oturmuş rahatsız edici bir anı paylaşıyorduk.

"Yani," dedim, "buraya geldiğimizden beri sürekli çekim yapıyorsun, seni erkek arkadaşımla tanıştıramadım."

"Ben Oliver Blackwood'um." Oliver elini uzattı ve babam sıkıca sıktı. "Seninle tanışmak güzel."

Jon Fleming ona yavaşça başını salladı ve şöyle dedi:*Yargılandın ve layık bulundun*. "Ve sen, Oliver. gelebildiğine sevindim İkinizde."

"Pekala" -ona parmağımı tam anlamıyla vermeden "seni becerebileceğim" bir hareket yaptım- "bu güzel, ama yakında gideceğiz."

"İstersen gece kalabilirsin. Eki alabilirsiniz. Kendi alanınız olacak.

Bir yanım, hayır dememe güvendiğinden oldukça emin olduğum için evet demek istedi. "İşimiz var."

"O zaman başka zaman."

Başka ne zaman? Bunun için bir araba kiralamak zorunda kaldık ve bütün öğleden sonrayı senin boktan bir TV programı çekmeni izleyerek geçirdik.”

Ciddi ve pişman görünüyordu - yetmişlerinde, vicdandan çok karizması olan kel bir adamken bunu yapmak çok kolaydı. “İstediğim bu değildi. İşimin araya girmesine de üzüldüm."

"Ne*yaptı*İstediğiniz?" Patatesime tahta bir sap sapladım. "Buradaki plan neydi?"

"Bir plan yok, Luc. Bu yerde birlikte biraz zaman geçirmemizin iyi olacağını düşündüm. Seninle paylaşmak istediğim bir şeydi.”

Ben... buna ne diyeceğimi bilemedim. Jon Fleming hayatım boyunca bana hiçbir şey vermemişti. Ve şimdi aniden neyi paylaşmak istedi, Lancashire?

Oliver, "Ülkenin çok güzel bir parçası," dedi. Tanrım, çaba sarf etti. Her. Bekar. Zaman.

"Bu. Ama bundan daha fazlası var. Köklerle ilgili. Nereden geldiğimle ilgili. Nereden geliyorsun."

Tamam aşkım. Şimdi söyleyecek bir şeyim vardı. “*BEN*Epsom yakınlarındaki bir köyden geliyor.

Beni terk etmeyen ebeveyn tarafından büyütüldüğüm yer.

Jon Fleming kıpırdamadı. Hayatında bana ihtiyacın olduğunu biliyorum ve orada olmamamın yanlış olduğunu biliyorum. Ama geçmişi değiştiremem. Şu anda sadece doğru olanı yapmaya çalışabilirim.”

"Sen..." Bunu söylemek zorunda olmam beni gerçekten üzdü. "Üzgün müsün?"

Çenesini okşadı. "Özür dilemenin çok kolay olduğunu düşünüyorum. Seçimlerimi yaptım ve onlarla yaşıyorum.”

“Hmm. Bu kulağa daha çok hayır gibi geliyor.

"Evet deseydim, bu neyi değiştirirdi?"

"Bilmiyorum." Düşünme gösterisi yaptım. "Senin devasa bir pislik olduğunu düşünmeyebilirim."

"Lucien..." Oliver'ın parmakları bileğime dokundu.

Jon Fleming, "Benim hakkımda istediğinizi düşünebilirsiniz," dedi. "Doğru biliyorsun."

İçimde sıcak ve acı bir baskı oluştu, sanki ağlayacak ya da kusacakmışım gibi. Sorun şu ki, çok makul davranıyordu. Ama tek duyabildiğim*umrumda değil*. "Ben senin oğlun olmalıyım. Senin hakkında ne hissettiğimi umursamıyor musun?

“Tabii ki istiyorum. Ama uzun zaman önce öğrendim ki, başkalarının duygularını kontrol edemezsin."

Patatesim artık beni korumuyordu. Onu ittim ve başımı ellerimin arasına aldım.

"Saygılarımla, Bay Fleming." Oliver bir şekilde babam kadar uzlaşmacı ve inatçı olmayı başardı. "Aynı standartları dergi eleştirmenlerine ve kendi ailenize uygulamanızın hata olduğunu düşünüyorum."

"Demek istediğim bu değildi." Jon Fleming'in meydan okumanın büyük bir hayranı olmadığı izlenimine kapıldım. Luc yetişkin bir adam. Hiçbir şey hakkındaki fikirlerini değiştirmeye çalışmayacağım, en azından kendim için.

Oliver'ın sessizliğini yanımda hissedebiliyordum. "Söylemek bana düşmez," diye mırıldandı.

Küçük, mutsuz bir sessizlik oldu. Sonra Jon Fleming, "Neden böyle hissettiğini anlıyorum" dedi.

"Sikiş aşkına." yukarı baktım "Saçmalıklarına aynı saçmalıkla cevap verdiğine inanamıyorum."

"Kızgınsın." Hâlâ başını sallıyordu.

Vay canına, oradaki insan durumu hakkında gerçek bir içgörüye sahipsin, baba. ITV'nin neden senin bir müzik efsanesi olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum."

Ellerini masanın üzerinde birleştirdi, uzun, budaklı parmakları birbirine kenetlendi. Benden bir şeyler beklediğini biliyorum Luc ama ailem yerine kariyerimi seçtiğim için pişman olduğumu söylemem gerekirse, bunu yapamam. Seni incittiğimi kabul edeceğim, anneni incittiğimi kabul edeceğim. Bencil olduğumu bile söyleyeceğim çünkü öyleydim ama yaptığım şey benim için doğruydu.

"Öyleyse," diye yalvardım, kendimi rahat hissettiğimden çok daha fazla bir çocuk gibi hissederek, "burada mı işim var?"

"Senin için doğru olan ne? Ve bu çekip gitmek ve benimle hiç konuşmamaksa, bunu kabul edeceğim.

"Demek gelip seni görmeme karar verme hakkımı desteklediğini söylemek için sekiz saatlik bir gidiş-dönüş yapmamı istedin? Bu berbat bir şey.” "Görüyorum. Ne kadar az fırsat yakaladığımın giderek daha fazla farkına varıyorum.

gitmiş olabilir.”

iç çektim “Sana minnettarım, baba. Kanser kartını nasıl oynayacağını gerçekten biliyorsun.”

"Sadece dürüst davranıyorum."

Birbirimize baktık, bu garip çıkmaza kilitlendik. gelmemeliydim İhtiyacım olan son şey, Jon Fleming'in beni asla istemediğini söylemesi için yeni ve yaratıcı yollar bulmasıydı. Ve şimdi kendimi kötü adam gibi hissetmeden çekip gidemezdim bile. Parmaklarım çaresizce Oliver'ın kolunun üzerinde kenetlendi.

"Dürüst değilsin," dedi. "Dürüst davranıyorsun. Ben bir avukatım. Farkı biliyorum."

Jon Fleming, biraz temkinli bir tavırla Oliver'a baktı. Korkarım beni kaybettin.

"Demek istediğim, söylediğin her şey, göründüğü gibi alındığında kesinlikle itiraz edilemez. Ama sen, üç yaşındaki çocuğunu terk etmen ile Lucien'in, özgürce yaptığını kabul ettiğin bir seçimden seni sorumlu tutması arasındaki tamamen yanlış bir denkliği bize kabul ettirmeye çalışıyorsun. Aslında aynı şey değiller."

Bunun üzerine babam gözlerine ulaşmasa da alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bir avukatla tartışmaktan daha iyi biliyorum."

"Haklı olduğumu söylüyorsun, ama bunu kabul edemiyorsun, bu yüzden mesleğim hakkında bir şaka yapıyorsun ve Luc'un bunu bir çürütme sanmasını umuyorsun."

"Tamam"—Jon Fleming herkesin sakinleşmesi için bir hareket yaptı—"İşlerin kızıştığını görebiliyorum."

Oliver soğuk bir tavırla, "Hiç ısınmıyorlar," diye karşılık verdi. "Sen ve ben tamamen sakin kalıyoruz. Sorun şu ki, son on dakikadır oğlunu derinden üzüyorsun."

"Kendi parçanı söyledin ve bunun için sana hayranım. Ama bu benimle Lucien arasında."

Öyle bir sıçradım ki sandalye devrildi ve inanılmaz bir güçle otantik Lancastrian kaldırım taşları olduğundan emin olduğum bir şeye çarptı. Bana Lucien diye hitap edemezsin. Ve sen bunu yapamazsın" -her şeyin her şeyi kapsadığını umduğum bir şekilde ellerimi salladım-"*Bu*artık değil.*Sen*uzandı*Ben*. Yine de bir şekilde, tüm çabayı gösteren ve çarptığında ve yandığında sorumluluk alması gereken kişi oldum.

"BEN-"

"Ve eğer 'Nereden geldiğini anlıyorum' veya 'Seni duyuyorum' veya buna benzer bir şey dersen, o zaman kanser hastası yaşlı bir adam olsan bile, seni lanet olasıca süsleyeceğim, Tanrım yardım et."

Kollarını yarı İsa'ya kanallık ediyormuş, yarı da 'Bana gel kardeşim' dermiş gibi açtı. "Atmak istiyorsan, devam et."

Ona vurmak gibi gerçek bir arzum olmadığını keşfettiğimde garip bir şekilde rahatlamıştım. En iyi Jon Fleming sesimle, "Bunun neden yapmamı istediğini anlayabiliyorum," dedim. Ama korkarım ki sana aradığın şeyi verememem."

Belki ben hayal görüyordum ama babamın neredeyse hayal kırıklığına uğramış göründüğünü düşündüm.

"Bak," diye devam ettim. "Bu sana bağlı. Ya gerçekten ulaşabileceğim bir yerde benimle gerçek zaman geçirmek için gerçek bir çaba harcarsın. Ya da hemen şimdi buradan giderim ve sen de kanserden tek başına ölmenin tadını çıkarırsın."

Jon Fleming bir an sessiz kaldı. "Muhtemelen bunu hak ettim."

"Yapman umurumda değil. Her şey böyle olacak. Yani ne diyorsun?"

"Birkaç gün içinde tekrar Londra'da olacağım. O zaman seni görmeye geleceğim.

Gerçekten uzun bir nefes verdim. "İyi. Hadi, Oliver. Hadi eve gidelim."

Bölüm 3O

Sessizce yola koyulduk.

"Ayrılır mısın," dedim, "geçersek*Gece Vadisi*şimdilik?"

"Hiç de bile."

Motorun yumuşak uğultusu arabayı doldurdu. Ve onun altında da Oliver'ın nefesinin düzenli ritmi vardı. Başımı pencereye yasladım ve gri bir pus içinde geçip giden otoyolu izledim.

"Sen-"

"Müzik açabilir miyim?" Diye

sordum. "Elbette."

Telefonumu yuvaya tıkıştırdım ve Spotify'ı çalıştırdım. Nedense bu bir terapi çığlığı olabilirdi, içimde Jon Fleming'in eski albümlerinden birini dinleme dürtüsü vardı. Yarı isteksizce, yarı endişeli bir şekilde "Rights of Man" i arama çubuğuna kaydırdım. Ve kahretsin, babam yıllar boyunca pek çok boka bulaşmıştı. En iyiler, remiksler ve on yıl dönümü koleksiyonlarını saymazsak, orada yaklaşık otuz albüm vardı.*Tepeler Vahşi Yükseliyor*Annemle yaptıklarından biri de buydu. Ve asla olmadığım*durmadan*oynuyor

arasında bocaladım*Eve Uzun Yürüyüş*en son sürümü olan ve*Leviathan*herkesin duyduğu ve 1989'da Grammy kazanan ve sonunda kararlaştırılan*Leviathan*. Başlık parçası arabelleğe alınırken kısa bir duraklama oldu. Ve sonra konuşmacılar, gerçekten başa çıkmak için tasarlanmadıkları bir düzeyde öfkeli prog rock söylemeye başladılar.

Dürüst olmak gerekirse, emin değilim*İD*bununla başa çıkmak için tasarlandı.

On üç yaşımdayken takıntılı bir şekilde Jon Fleming'in müziğini dinlediğim bir dönemden geçmiştim. Sonra onu bir daha asla dinlemek istemediğime karar vermiştim, bu da şimdi onu duymak çok garip bir deneyimdi. Çünkü mükemmel bir şekilde hatırladım - sadece müziği değil, o yaşta olmanın ve hem çok erişilebilir hem de çok eksik bir babaya sahip olmanın nasıl hissettirdiğini. O tamamen*içinde*onun müziği. Ve şimdi bile, ona bağırmakla bir saat geçirmişken bile, hayatımda hiç değil.

Oliver'ın gözleri bir an benimkilere kaydı.

"Bu..." "Evet."

“Bu, şey. Yüksek sesle."

“Evet, 80'lerde gürültülüydü. 70'lerde, hepsi ağaçlar ve teflerdi.

Alaycı hırıltılar ve ağır gitarlardan oluşan başka bir ara.

"Cahilliğimi bağışlayın," dedi Oliver, "ama bu ne hakkında?"

"Anneme göre -ve istersen Wikipedia'yı tekrar kontrol edebiliriz, çünkü bu albümü en son dinlediğimde yoktu- Thatcherite Britanya hakkında. Biliyorsunuz, çünkü 80'lerde bu ülkedeki her şey Thatchercı Britanya ile ilgiliydi.

"Bunun Hobbes'la bir ilgisi var mı?*Leviathan*?”

“Hmm. Muhtemelen? Yani, karikatür kaplandan bahsetmiyorsak, ki bu durumda, yine de olabilir, hiçbir fikrim yok.

Oliver küçük kıkırdamalarından birini yaptı. "Eh, grubuna 'İnsan Hakları' adını verdi. Bu yüzden on yedinci ve on sekizinci yüzyıl felsefesine biraz ilgi duyduğunu varsayıyorum."

"Kahretsin." Sırtımı koltuk başlığına yasladım. "Herkes babam hakkında benden daha çok şey biliyor mu?"

"Baban hakkında daha fazlasını bilmiyorum. Aydınlanma hakkında daha çok şey biliyorum.”

"Evet, bunu pek rahatlatıcı bulduğumdan emin değilim. Bu sadece babam hakkında daha çok şey bildiğin anlamına geliyor.*Ve*tarih hakkında daha fazla.”

"Biliyorsun" - başka bir hızlı bakış - "Öyle demek istemedim."

"Evet. Ama senin orta sınıf suçluluk duygusunu dürtmekten zevk alıyorum.

"Bu durumda, seni ona ulaşmaya teşvik ettiğim için şu anda en azından kararsız hissettiğimi duymaktan memnun olmalısın."

"Haklısın. Bu bir felaketti ve hepsi senin suçun." İrkildi.

"Lucien, ben..."

"Şaka yapıyorum Oliver. Bunların hiçbiri sende değil. Jon Fucking Fleming'de. Ve" -ah, neden bana bunları söyleyip durdu- "orada olmana sevindim. Sensiz çok daha kötü olurdu."

Bir sonraki parça daha yumuşak ve flütçüydü. "Livingstone Yolu" can sıkıcı bir şekilde hala hatırlayabiliyordum.

"Üzgünüm," dedi bir an sonra, "daha iyi gitmedi." "Asla olmayacaktı."

"Ve sen... çok incinmiş değil misin?"

Başka biri bana sorsaydı ya da Oliver iki hafta önce sorsaydı, muhtemelen şöyle bir şey söylerdim.*Jon Fleming uzun zaman önce beni incitmeyi bıraktı.*"Çok incinmedi ama... evet."

"Birinin neden hayatında seni istemediğini anlamak benim için zor." homurdandım. Benimle tanıştın mı?

"Lütfen buna gülme. İçtenlikle söyledim."

"Biliyorum. İnsanları uzaklaştırmak, gitmelerini izlemekten daha kolay." Kelimeler orada asılıydı ve keşke onları ağzıma geri çekebilseydim. "Her neyse," diye hızla devam ettim, "hala haklıydın. Eğer denemeseydim, tüm hayatımı ölmekte olan babasını terk eden piç olarak geçirecektim."

"Sen olmazdın. Hâlâ öyle hissetmiş olabilirsin, ama sen olmazdın." Bir ara. "Sonra ne yapacaksın?"

"Lanet olsun. Aradığında ne olduğunu görün.

"Bütün doğru şeyleri yaptın, Lucien. Artık ona bağlı.
Yine de açıkçası, onun seni hak ettiğini düşünmüyorum.

Kahretsin. Bana iyi davranmayı bırakmasına gerçekten ihtiyacım vardı. Pekala, dur ya da hiç durma.

izin verdim*Leviathan*sonuna kadar koştum ve ardından Spotify, Uriah Heep'i dinlemek istediğime karar verdi ve biz de... Uriah Heep'i dinledik. Ve dört saatlik

Daha sonra 80'lerin progresif rock'ında algoritmik rehberli yolculuk, bunların çoğunu tam olarak uykuda geçirmedim, ancak hiçbir şey düşünmeme gerek kalmayacak kadar ona yakın, benimkine geri döndük.

"Yap..." Soğukkanlı görünmek için elimden geleni yaptım. "Kalmak istiyormusun?"

Bana baktı, ifadesi sokak lambalarının gölgesinde okunmuyordu. "Yapmamı istiyor musun?"

Onunla mücadele edemeyecek kadar yorgundum ve numara yapamayacak kadar yorgundum. "Evet." "Park edecek bir yer bulacağım ve seninle yukarıda buluşacağım."

Normalde bu, berbat yaşam tarzımın en kötü kanıtını denemek ve kontrol altına almak için benim fırsatım olurdu ama aslında son zamanlarda çok dikkatli davranmış ve dairemi neredeyse arkadaşlarımın gittiği zamanki kadar güzel tutmayı başarmıştım. Bu da artık kanepemin önünde beceriksizce dikilip Oliver'ı beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı anlamına geliyordu. Ve beni böyle buldu, hâlâ paltomla ve Priya'nın odayı birbirine bağlamam için bana verdiği kilimin üzerine limon gibi saplanmış halde.

"Ee," dedim. "Sürpriz?"

Pisliğin yokluğuna bir benden yine bana baktı. "Temizledin mi?" "Evet. Yani, yardım aldım.

"Bunu benim için yapmadın, değil mi?" "Kendim için. Ve biraz da senin için."

Gerçekten bunalmış görünüyordu. Ah, Lucien. "Bu... o büyük bir de-"

O beni öptü. Ve bu tam bir Oliver öpücüğüydü, elleri beni ona çekmek için nazikçe yüzümü kavrıyordu ve dudakları, kendine özgü bir tutku olan kasıtlı bir özenle dudaklarımı kapatıyordu. Gerçekten pahalı bir çikolatayı yeme şeklin, bir daha asla bulamayacağını bildiğin için tadını çıkarman. Tanıdıklık, eve dönüş ve kollarına sarılı olarak geçirdiğim gece kokuyordu. Ve beni çok lanet hissettirdi*değerli*Dayanabileceğimden emin değildim.

Ama ben de bitmesini istemedim. Aramaktan çoktan vazgeçtiğim bir şeyi bulduğum bu an. Belki de inanmayı bile bırakmıştır. Birinin seni senin için öpmesinin imkansız tatlılığı - senin yüzünden -

ve bedenlerin baskısı dışındaki her şey, nefesin dalgalanması, sonbahardaki yaşlı yapraklar gibi sürüklenen dillerin vuruşu.

Seni yenilmez yapan bir öpücüktü: ateşli, yavaş, derin ve mükemmel. Ve kısa bir süre için, Oliver bana dokunduğu sürece başka bir şeye ihtiyacım olduğunu unuttum. Çaresizce ceketinin yakalarına yapıştım. "N-şu anda neler oluyor?"

"Bunun bariz olmasını ummayı yeğlerdim." Benimkinin üzerinde hareket eden ağız, en yumuşak gülümsemesiyle kıvrıldı.

"Evet ama. Evet ama. Sadece hoşlandığın insanları öptüğünü söylemiştin."

Bunun üzerine çok çabuk pembeleşti. "Doğru ama bunu sana söylediğim için üzgünüm. Çünkü senden hoşlanıyorum. Olduğu gibi, senden her zaman hoşlandım. Ne kadar olduğunu bilsen beni gülünç bulacağını düşünmüştüm."

"Hadi ama" - başım dönüyordu - "seni gülünç bulmak için ne zaman yardımına ihtiyacım oldu?"

"İyi bir noktaya değindin." "Öyleyse beni tekrar öp."

Oliver'ın söylediklerimi yapmasına alışık değildim ama sanırım bu özel bir durumdu. Ya da toplama işi kafasına gitmişti. Her halükarda, uzun süre dikkatli kalmadı: kendimizi kanepede bulduk, Oliver bacaklarımın arasında, ellerimi minderlere bastırıyor, her şey birbirine dolanmış sert bir nefes ve kemerli vücutlar ve çok ama çok fazla giysi. Ve Tanrım, öpücükleri. Derin, boğucu, umutsuz öpücükler. Sanki ona dünyanın sonunun geldiği söylenmişti ve tuhaf bir nedenle yapmak isteyeceği son şeyin ben olduğuma karar vermişti.

"Ve ben de," diye soludum, "senin iyi bir çocuk olman gerektiğini düşündüm."

Bana baktı. Dağınık saçları, kırmızı ağzı ve tutkuyla kararmış gözleri ile gerçekten çok kötü görünüyordu. "Ben de senin bu tür cinsiyet-olumsuz klişeleri kabul edemeyecek kadar sosyal bilinçli olduğunu düşündüm."

"Ben. sosyal olarak bilinçliyim*toplar olarak*. Demek istediğim... bu senin göreceğimi hiç düşünmediğim bir yanın değildi.

"Eh, demek istemedin." İfadesi yeniden ciddileşti. "Anlaştık... yaptığımız şey bu. Olmaması gerekiyordu—"

Bundan sonra ne söyleyeceğinden emin değildim ama duymak istemediğimi biliyordum. Yarın hiçbir şey olmamış gibi davranmaya geri dönebiliriz. Ama bu gece...bilmiyorum...sanırım kendi saçmalıklarım için fazla yorgundum. "Oliver, lütfen. Rol yapmayı bırakalım. Bugün harikaydın. Başından beri harikaydın."

Kızardı. "Anlaştığımız şeyi yaptım. Bu kadar."

"Tamam o zaman. Ama beni herkesten daha mutlu ettin. Gerçekten uzun bir süre içinde. Ve elimizdekilerle uğraşmaya ya da yapmak istemediğin hiçbir şeyi sana yaptırmaya çalışmıyorum. Sadece ben... sanırım senin... bilmeni istedim?"

"Lucien..."

"Şey," diye sordum çok uzun bir aradan sonra, "bu cümleyi bitirmeyi düşünüyor muydun?"

O güldü. "Üzgünüm. Sadece bu senin hiç düşünmediğim bir tarafın değil*İD*
Görmek."

"Evet." O da ben de. "Bunların hiçbirine... alışık değilim. Biriyle birlikte olmak ve onlara güvenebilmek ve onların bana güvenebilmesini istemek."

"Bir teselli olacaksa, ben de buna pek alışık değilim."

"Ama senin bir sürü erkek arkadaşın olmadı mı?"

"Evet, ama" -bir an için gözleri benimkilerden uzaklaştı- "hiçbiri için yeterli olduğumu hissetmedim."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Eh," dedi gülümseyerek, "bana standartlarının düşük olduğunu söyleyip duruyorsun."

"Hey, kendimi küçümsüyordum. Anahtar kelime 'öz.'"

Eğildi ve beni tekrar öptü - dudakları kısacık bir dokunuşla dudaklarıma değdi. Normalde tatlı yapmadım ama, peki, Oliver.

"Yani" - uğursuzluk getiririm diye biraz endişeliydim ama şu soruyu sormak zorundaydım - "öpüşmek artık anlaşmanın bir parçası mı?"

"Eğer... eğer... sen... sakıncası yoksa."

Derin bir iç çektim. "Senden beri*ısrar etmek*"

"Ben ciddiyim, Lucien."

"Öyle olduğunu biliyorum ve bu çok sevimli. Evet, bence sahte erkek arkadaş sözleşmesine bir öpüşme maddesi eklemeliyiz."

Dudakları seğirdi. "Sabah ilk işim bir taslak hazırlamak olacak."

Dürüst olmak gerekirse, Oliver'la çok daha fazla genç seviyesinde kanepe eylemi yapabilirdim, ama Lancaster'a arabayla gidip gelmiştik ve babam ikimiz için de tam bir pislikti ve teknik olarak sabahları gitmemiz gereken yetişkin işlerimiz vardı ve bunların hepsi yatma vakti demekti. Ayrıca, hiç kitabım yoktu, bu yüzden Oliver eğlence için bana güvenmek zorunda kalacaktı ve şimdi öpüşmek için anlaşmıştık, çok eğlenceli olmaya niyetlendim.

Bir beyefendiydim, önce Oliver'ın banyoyu kullanmasına izin verdim, sonra eve yanıma getirdiğim çekici adama sarılmaya çalışmadan önce dişlerimi fırçalamak ve duşa ihtiyacım olmadığından emin olmak için içeri girdim. Ağzımda diş fırçası aşamasındayken telefonumun oldukça ısrarlı bir şekilde yanıp söndüğünü fark ettim ve hiç düşünmeden uyarılarıma baktım. Sorun şu ki, Google son zamanlarda Ünlülerin Çocuğu Çok Fazla Sikişmez hikayeleriyle bana karşı oldukça nazikti, bu da korumamın olması gerekenden çok daha aşağıda olduğu anlamına geliyordu. Ve bu yüzden*Sıradan Bir Hayat: Luc O'Donnell'in Ne Burada Ne Orada*Cameron Spenser beni tam dişlerime tekmeledi.

Luc O'Donnell ünlü değil,başladı.Ebeveynleri bile - bu ünlü yaşam tarzı makalesindeki sözde "ünlüler", gerçekten kutlananlarla elde ettiğiniz evrensel tanınma anından çok, bir "kim" veya "Onun öldüğünü sanıyordum" ifadesini kışkırtma olasılığı daha yüksek olan isimlere sahiptir. Onunla bir ay kadar önce bir partide tanıştığımda, ortak bir arkadaşım bana babasının o realite TV şovundaki adam olduğunu söylemişti ("o adam" Jon Fleming ve "o realite TV şovu"*Bütün paket*bu ayrıntılar önemli olduğu sürece). O zamanlar, "medya takıntılı kültürümüz" hakkında bize sürekli söylenenlere rağmen, ne adam ne de şov benim için pek bir şey ifade etmiyordu, ama herhangi biri kadar iyi bir buz kırıcı gibi görünüyordu, bu yüzden ona gittim.

Tamam, bu iyiydi. Bu sadece gerçeklerdi. Yakın zamanda böyle bir şey yapmayacağına körü körüne yemin etmiş bir adamla ilgili başıma gelen belirli bir olayla ilgili gerçeklerdi, ama bunlar sadece gerçeklerdi.

Merhaba, diye başladım. "Sen Jon Fleming'in çocuğusun, değil mi?"

Umut ve korku dolu bu yoğun mavi-yeşil gözlerle -yatağa gelme gözleri olarak anılırlardı- on beş yıl önce bana bakışını asla unutmayacağım.

şüphe bir anda. İşte bir hiç olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyen bir adam, diye düşündüm. Ve o ana kadar bunun ne kadar büyük bir yük olduğunu fark etmemiştim. Yirmi birinci yüzyılda şöhretin dinin yerini aldığını, dünyamızın Beyoncé'lerinin ve Brangelina'larının antik çağın tanrıları ve kahramanlarının bıraktığı boşluğu doldurduğunu söylemek bir klişedir, ancak çoğu klişe gibi bunda da bir gerçeklik payı vardır. Ve eski tanrılar acımasızdı. Minotor'u öldüren ve zaferle evine dönen her Theseus'a karşılık Naxos adasına terk edilmiş bir Ariadne vardır. Siyah bir yelken görünce kendini okyanusa atan bir Aegeus var.

Bu hala iyiydi. Bu iyi olmalıydı. Sadece havaydı. Sadece kelimeler. Hiçbir şey hakkında sadece kendi kendine hizmet eden gözleme. Ama bahsettiği benim gözlerimdi. Kahrolası gözlerim.

Başka bir hayatta, Luc O'Donnell ve benim iyi iş çıkarmış olabileceğimizi düşünmek hoşuma gidiyor. Onu tanıdığım kısa sürede, adını bile koyamadığı bir labirentte kapana kısılmış sonsuz potansiyele sahip bir adam gördüm. Ve zaman zaman dünyada onun gibi onbinlerce insan olması gerektiğini düşünüyorum - milyarlarca gezegende önemsiz ama bir bütün olarak düşünüldüğünde şaşırtıcı bir sayı - hepsi de yansıyan ihtişamla kör, nereye adım atacağını ya da kime güveneceğini asla bilemeyen, dijital çağ tanrısallığımızın Midas dokunuşuyla kutsanmış ve lanetlenmiş.

Geçen gün yeni biriyle görüştüğünü, hayatını yeniden rayına oturttuğunu okudum. Ama bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, onun için bir yol olduğuna o kadar az inanıyorum. Umarım yanılıyorumdur. umarım mutludur. Ama adını gazetelerde gördüğümde, aklıma o tuhaf, tekin olmayan gözler geliyor. Ve merak ediyorum.

Diş fırçamı dikkatlice lavabonun yanına koydum. Sonra soğuk banyo zeminine çöktüm, sırtımı kapıya verdim ve dizlerimi göğsüme kadar çektim.

Bölüm 31

Lucien'i mi? Her şey yolunda mı?" Oliver hâlâ kibarca banyo kapısını tıklatıyordu. Ne zaman başladığından emin değildim.

Tişörtümün koluyla gözlerimi sildim. "Ben iyiyim."

"Emin misin? Oldukça uzun bir süredir oradasın.”

"İyiyim dedim."

Dışarıdan tiz bir ses geliyordu. "Gizliliğinize saygı duymak istiyorum ama giderek daha fazla endişelenmeye başlıyorum. Hasta mısın?"

"HAYIR. hasta olsam söylerdim*hastayım*. İyiyim dedim çünkü iyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor." Bu, Oliver'ın sabırlı sesleri arasında en sabırlısıydı. "Ve dürüst olmam gerekirse, bu iyi bir davranış gibi görünmüyor."

"Eh, ben böyle davranıyorum."

Sonra yumuşak geldi*gümbür gümbür*başını kapıya dayamış gibi. "Ve buna itiraz etmiyorum, bu sadece... Bugün çok şey olduğunu biliyorum ve eğer herhangi bir şeye üzüldüysen, o zaman umarım benimle bunun hakkında konuşabilirsin."

biraz daha yüksek sesle*gümbür gümbür*, Kendi başımı beklediğimden çok daha fazla geri koydum. Ani ağrı sarsıntısı*keçe*sanki bir şeyleri açıklığa kavuşturmuş gibi, ama muhtemelen yapmadı. "Bildiğini biliyorum Oliver ama seninle çok konuştum zaten."

"Bu akşamı kastediyorsan, ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Seninle bu bağa sahip olmak hoşuma gidiyordu - önemli olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu - ve bence bu ikimizin de pişman olması gereken bir şey değil."

"Yapmamalı ve yapmamalı aynı şey değil."

"Haklısın. Beş yıl sonra geriye dönüp bunun sahip olduğumuz en kötü fikir olduğunu düşünmeyeceğimizden hiçbirimiz emin olamayız. Ama bu, birlikte yaşamaya razı olduğum bir risk."

Yer karoları arasındaki derzleri anlamsızca kazıdım. "Çünkü bir şeyden pişmanlık duyduğunda, bunu bir evde bir bardak çay ve bir şişe cinle kendi başına yaparsın. Bir şeyden pişman olduğumda, bunu kitabın sekizinci sayfasında yaparım.*Günlük Ayna*"

"Bunun seni endişelendirdiğinin farkındayım, Lucien, ama..."

"Bu lanet olası bir endişeden daha fazlası. Bu benim hayatım." Tırnağım beceriksizce takıldı ve yırtıldı, parmak ucumda yarım ay şeklinde bir kan birikti. "Nasıl olduğunu anlamıyorsun. Yaptığım her aptalca şey. Her defasında terk edildim. Her seferinde kullanıldım. Her seferinde biraz daha savunmasız kaldım. bu*sonsuza kadar*. Herkes için. Uygun bir hikaye bile değil. Tube'da birinin omzunun üzerinden okuduğunuz makale. Satın almadığınız bir gazetenin yanından geçerken yakaladığınız yarım manşettir. Bu, sıçtığınızda gözden geçirdiğiniz bir şey.

Uzun, uzun bir sessizlik oldu. "Ne oldu?"

"*sen*oldu," diye çıkıştım. "Beni mahvettin ve her şeyin farklı olabileceğini ve asla farklı olamayacaklarını düşündürdün."

Başka, daha da uzun bir sessizlik. "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Ama şu anda her ne oluyorsa, açıkça benimle ilgili değil."

"Belki, ama şu anda başa çıkabileceğim tek kişi sensin."

"Ve sen benimle banyo kapısından tartışarak mı uğraşıyorsun?"

"Sana bunun işe yaramadığını söyleyerek seninle uğraşıyorum. Görünüşe göre sahte bir ilişki bile beni aşıyor.

"Eğer beni terk edeceksen, Lucien" -Oliver çok ama çok soğumuştu- "beş santimlik kontrplak yerine en azından yüzüme yapar mısın?"

Yüzümü dizlerime sakladığımdan kesinlikle ağlamıyordum. "Üzgünüm. Bu ne olsun. Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Yaptın ama daha iyisini hak ettiğimi düşünmeni umuyordum."

"Hayır, o kadar da gerizekalıyım. Şimdi dairemden defol."

En zayıf sesler, sanki Oliver kolu denemek üzereydi ve sonra daha iyi düşündü. "Lucien, ben... lütfen yapma."

"Siktir git, Oliver."

Cevap vermedi. Beyaz seramik hücremden giyinişini dinledim, uzaklaşan ayak seslerini duydum, ön kapının arkasından kapandığını duydum.

Bir süre hiçbir şey yapamayacak kadar boku yemiştim. Sonra Bridget'i aramak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar berbat durumdaydım. Ben de Bridget'i aradım.

Hemen aldı. "Sorun nedir?" "Ben," dedim. Sorun

olan benim.

"Neler oluyor?" Bridge'in telefonu, Tom'un uykulu sesini alacak kadar hassastı.

Acil bir durum, dedi ona.

İnledi. "Onlar kitap, Bridge. Sabahın bir yarısında ne tür sorunları olabilir ki?"

"Bu bir yayıncılık acil durumu değil. Bu bir arkadaş acil durumu.

"Bu durumda, seni seviyorum. Ve sen tanıdığım en iyi ve en sadık insansın. Ama ben boş odada yatacağım."

"Gerek yok. Hızlı olacağım.

Hayır, yapmayacaksın. Ve yapmanı istemiyorum.

Biraz boktan bağlantıdan yatak örtülerinin hışırtısını ve bir veda öpücüğünü duydum. Ve sonra Bridge tekrar hattaydı. "Tamam, buradayım. Bana ne olduğunu söyle.

Ağzımı açtım ve sonra ne diyeceğimi bilmediğimi fark ettim. "Oliver gitti."

Hafif bir duraklama. "Bunu kulağa kötü gelmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... şimdi ne yaptın?"

"Teşekkürler." Daha çok hıçkırık gibi gelen bir kahkaha attım. "Sen benim kayamsın."

"BEN*ben*senin kayan Bu yüzden gerçekten kötü kararlar verdiğini biliyorum. "Bu bir karar değildi," diye inledim. "Sadece bir şekilde oldu."

"Az önce ne oldu?"

"Ona beni mahvettiğini ve siktirip gitmesini söyledim."

"Hmm." Bridge bana onun şaşkın yüzünün işitilebilir eşdeğerini verdi. "Neden?"

Ne kadar çok düşünürsem, o kadar emin olamadım. "Ben içindeyim*Muhafız*, Köprü. lanet*Muhafız*"

"Oliver ile çıkmanın tüm amacının daha iyi bir basın elde etmek olduğunu sanıyordum? Sonuçta, bu bir geniş sayfa. Muhtemelen sadece bir milletvekili veya bir Kraliyet hakkındaysa ünlü bir seks hikayesi yayınlarlardı.

"Bir seks hikayesinden daha kötüydü. Malcom'un T Partisinde başaramadığım o adam tarafından yazılan, ünlü kültürünün ne kadar kırık bir kurbanı olduğuma dair düşündürücü bir fikir yazısıydı.

"Bakmalı mıyım?"

"Neden olmasın?" Banyonun bir köşesine daha da sokuldum. "Diğer herkes yapacak."

"Onu okumak seni daha iyi desteklememe yardımcı
olur mu demek istedim." satırları boyunca bir şeyler
mırıldandım*urnuhnuh*. "Tamam giriyorum."

Uygulamaları değiştirip makaleyi okurken bir duraklama, bu sırada titredim, terledim ve kendimi hasta hissettim.

"Vay canına," dedi. "Ne tam bir dangalak."

Bu, umduğumdan daha az teselli ediciydi. "Haklı ama değil mi? Asla normal bir hayatı ya da normal bir ilişkisi olmayacak ya da..."

Luc, kes şunu. Yayıncılıkta çalışıyorum, bir mil öteden açıkça ifade edilen saçmalıkları görebiliyorum. "Yine de ben böyle hissediyorum. Ve bunu görmüş olmalı ve şimdi tüm dünya da görebiliyor. Soğuğun bir şekilde yardımcı olacağını umarak yanağımı duvara dayadım. "Bu sadece inerken veya kusarken çekilmiş bir resmim değil. Her şey yeniden… Miles."

"Hiç Miles gibi değil. Bu, sizinle beş saniyeliğine tanışan ve adınızı özel hiçbir şey hakkında tamamen genel bir makale satmak için kullanmaya karar veren kişidir. Ayrıca, çok küçük bir penisin varsa, bu kadar çok klasik imaya ihtiyacın var.

Tuhaf, hıçkırık bir kahkaha attım. Bunun için teşekkürler. Burada kriz geçirdiğimi düşünmüştüm ama aradığım tek şeyin bir yabancının aletine hakaret etmek olduğu ortaya çıktı."

"Rahatlık birçok biçimde gelir."

Belki yaptı, ama birçok biçimde de ayrıldı. "Bak, keşke umursamamak konusunda daha iyi olsaydım. Ve aslında, umursamamak için çok çalıştım. Ancak o zaman önemsemeye başladım ve beni nereye getirdiğine bakın.

"Seni nereye getirdi?" nazikçe sordu. "Sabahın ikisinde benimle telefonda konuşmaktan bahsediyorsan, kendimi bildim bileli bu ikimizin de hayatının değişmeziydi."

Bridge, ölüm döşeğindeyken umarım yapacağımız son şey birbirimizi aramak olur. Ama ben biraz Oliver'ı kastetmiştim.

"Evet ne oldu? Bu yazının onunla hiçbir ilgisi yok."

"Biliyorum, ama" - inatla bir araya gelmemiş olan düşüncelerimi toparlamaya çalıştım - "o bana karşı iyiydi ve bu kendimi güvende ve belki de değersiz hissetmeme neden oluyordu. Ve böylece tamamen yumuşadım, mutlu oldum ve bok oldum. Sonra bu oldu ve baş edemedim. Ve bu olmaya devam edecek ve normal bir insan gibi yaşamaya çalıştığım sürece bununla baş edememeye devam edeceğim.

Bridget uzun, hüzünlü bir iç çekti. "Seni seviyorum Luc ve bu kulağa korkunç geliyor. Ama 'kendini perişan etmenin' sandığın gibi her duruma uyan tek çözüm olduğunu düşünmüyorum.

Şimdiye kadar işe yaradı.

"O makaleyi boş Pringles tüpleriyle dolu bir dairede tek başına okusaydın daha iyi hissedeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Eh, en azından banyo kapısı yüzünden birinden ayrılmak zorunda kalmazdım."

"Yapmadın*sahip olmak*ondan ayrılmak için Sen*seçti*ondan ayrılmak için." Alnımı fayanslara dayadım. "Başka ne yapmam gerekiyordu?" "Pekala, bu oldukça radikal bir fikir olabilir." Bridge'in bana gücenmemek için büyük çaba harcadığını her zaman anlayabilirdim. onu anlatıyordum

Şu anda. "Ama ona üzücü bir şey olduğunu söyleyip sonra bunun hakkında konuşabileceğin hiç aklına geldi mi?"

"HAYIR."

"Bunun iyi bir fikir olabileceğini düşünmüyor musun? Bunun yardımcı olabileceğini düşünmüyor musun?

"O kadar basit değil." Kahretsin, yine ağlıyordum. "Benim

için değil." Olabilir, Luc. Sadece izin vermelisin.

"Evet ama nasıl bilmiyorum. Gazetede bu şeyi gördüm ve birdenbire sanki son bir ayı tüm kıyafetlerim çıkarılmış halde ortalıkta dolaşarak geçirmişim ve fark etmemiş gibi hissettim."

"Ama sen Oliver'la olmaktan hoşlanıyordun."

"Yaptım," burnumu çektim. "Gerçekten yaptım. Ama buna değmez."

Destekleyici, şaşkın bir ses çıkardı. "Anlamıyorum. Ne bu? Nasılsa yazı çıkacaktı. Ve ondan ayrılmak zorunda kalmamak için birinden ayrılamazsın.

"Hayır, ikisi de değil. İkisi de. Bu kadar büyük her şey.
Kahretsin, ben çok boktan biriyim.

Sen bir pislik değilsin, Luc. Bazen boktan şeyler yapıyorsun. Ama bunu olabilecek en güzel şekilde söylüyorum, neden bahsettiğin konusunda hâlâ bir fikrim yok.

Dişlerimle tırnağımın pürüzlü kenarını çekiştirdim. "Sana söyledim, bu her şey. Yapamam… Ben… İlişkiler. ilişki kuramıyorum Artık değil."

Sihirli bir formül yok, dedi. "Hepimiz için zor - kaç kez batırdığımı gördün - ama denemeye devam etmelisin."

Yolun geri kalanını duvardan aşağı kaydırarak, telefon omzuma dayayarak banyo zemininde kıvrıldım. "Öyle değil. O… bundan daha büyük. Onun…"

"Ne bu?"

"Benim." Yine tam olarak vücudunla ilgili olmayan o tüyler ürpertici mide bulantısı yaşadım. "Biriyle birlikte olmanın bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum."

Biraz duraklama oldu. Sonra Bridge, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Gazı açık bırakmışım gibi."

“Hmm. Artık yüzümü göremediğin için memnunum. Çünkü neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Dizlerinizi ve dirseklerinizi içeri çektiğiniz ve o kadar küçülmeye çalıştığınız o şeyi yaptım ki kaybolacaksınız. "Ah bilirsin. Sanki bir gün eve geleceğim ve tüm dünyam yanacakmış gibi."

"Pekala" -acılı bir ses çıkardı- "buna ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Çünkü söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Sadece o yol var." "Tamam," dedi, bir Dünya Savaşı'nın yersiz güveniyle.

Adamlarını tepeden gönderen generalim, "Söyleyeceklerim var." "Köprü…"

"Dinleme. Aslında burada bir seçim var. Ve seçim şu ki, ya bir daha asla kimseye güvenmezsin ve insanların seni incitmesine engel olduğu açıkken bunu engelliyormuş gibi davranırsın. Ya da, um, bunu yapma. Ve belki de eviniz yanar. Ama en azından ısınırsın. Ve muhtemelen bir sonraki yer daha iyi olacak. Ve bir indüksiyonlu ocakla gelin.”

Bridget'in tuhaf davranarak beni sorunlarımdan uzaklaştırma stratejisinin kasıtlı olup olmadığını anlayamadım. "Bana moral vermekten" "kundakçılığı savunmaya" geçtiğini düşünüyorum."

"Açıkça hoşlandığın ve sana iyi davranacak iyi bir adama şans verilmesini savunuyorum. Ve bunun kundakçılık olduğunu düşünüyorsanız, o zaman evet, kundakçılık.

"Ama onu çoktan terk ettim."

"Öyleyse onu çöpe at."

"Öyle değil-"

"Bir daha 'O kadar basit değil' dersen, Uber'e atlayıp oraya gelirim ve kaburgalarını sertçe dürterim."

Başka bir tuhaf, ağlamaklı kahkaha attım. “Uber çağırma. İş uygulamaları etik değil.”

"Mesele şu ki, bunların hepsi düzeltilebilir. Oliver'la birlikte olmak istiyorsan, Oliver'la olabilirsin.

“Ama yine de benimle olmalı mı? Demek istediğim, babamı görmek için beni Lancashire'a kadar götürdü, benim için babama karşı çıktı, beni tekrar eve kadar bıraktı ve sonra ondan bir banyo kapısında ayrıldım.

"Katılıyorum," diye kabullendi Bridget, "bu ideal değildi. Ve muhtemelen onun duygularını çok kötü incittin. Ama nihayetinde seninle olmak isteyip istemediği onun kararı.

"Ve belki onun karar vereceğini düşünmüyorsun*Olumsuz*tuvalette ağlayan adamla çıkmak mı?

"Bence insanlar seni şaşırtıyor ve gerçekten kaybedecek neyin var?" "Gurur? İtibar? Öz saygı?"

"Luc, sen de ben de biliyoruz ki sende bunlardan hiçbir şey yok."

Beni yine güldürmüştü - bunun onun süper gücü olduğundan oldukça emindim. "Bu, Oliver Blackwood'a hislerime sert bir tekme atma şansı vermek istediğim anlamına gelmiyor."

“Yapmadığını biliyorum. Ama söylediklerine göre, bir şekilde hak ediyor. Ve her neyse, iyi gidebilir.”

"Evet," diye mırıldandım, "Irak'ın işgali hakkında böyle söylediler." "Tatlı bir çocuktan sana ikinci bir şans vermesini istemekten bahsediyoruz. Olumsuz
Bir savaş başlıyor."

"Bana kaç tane ikinci şans vermek zorunda kaldığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu da senden açıkça hoşlandığı anlamına geliyor. Şimdi git ve ona üzgün olduğunu ve ondan hoşlandığını söyle çünkü belli ki öylesin ve belli ki seviyorsun.

"Ama her şeyi mahvedeceğim yoksa beni görmek istemeyecek ya da..."

"Ya da birlikte inanılmaz derecede mutlu olacaksınız. Ve eğer ters giderse, her zaman olduğu gibi çözeceğiz.”

Bu yaklaşık yüzde 50 rahatlatıcı, yüzde 50 utanç vericiydi. "Beni yerden kazımaya devam etmene gerek yok."

"Arkadaşlar böyle yapar. Tuvalette hasta olduğunuzda birbirinizi yerden kazıyın ve saçlarınızı geriye doğru tutun.”

"Çok duygusalsın, Bridge."

"Kusarken birinin saçını tutmak, onlar için yapabileceğiniz en sevgi dolu şeylerden biridir."

"Biliyor musun, daha az içebilirsin?"

"Yapabilirdim ama yapmamayı
seçiyorum."

Bir şeyler
mırıldandım. "Neydi
o?" "Seni
seviyorumbridget."

"Ben de seni seviyorum Luc. Şimdi git
adamını al. "Gece üçte mi? Bu nasıl yardımcı
olacak?

“Bu romantik. Yağmurda onun peşinden koşuyorsun.”

"Yağmur yağmıyor."

Bunu benim için mahvetme.

"İkimiz de iyi bir gece uykusu çektikten sonra kibar bir mesajı tercih edeceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Bıkkınlıkla ciyakladı. "HAYIR. Üstelik uyumuyor da. Senin onunla aynı aya bakıp bakmadığını merak ederek pencereden dışarı bakıyor olacak."

"Nasıl farklı aylara bakıyor olabiliriz? Ayrıca ayı da göremiyor çünkü görünüşe göre yağmur yağıyor.”

"Tamam, şimdi oyalıyorsunuz, ben de
kapatıyorum." Telefonu kapadı.

O gittikten sonra yavaşça kıvrıldım. Hâlâ ayağa kalkmaya veya banyodan çıkmaya tam olarak hazır değildim ama zaferlerimi bulabileceğim bir yere götürüyordum. Bridge plan konusunda ne kadar hevesli olsa da, sabahın aptal bir saatinde Oliver'ın kapısının önünde görünmenin onun umduğu kadar romantik ve spontane olacağından emin değildim, özellikle de bunu daha önce yaptığımdan beri - gerçi en azından o zamanlar biraz daha sosyal bir zamandaydı. Savunmamda, o olayda beni terk etmişti, yani bir bakıma bire birdik. Onun beni özellikle davranışlarım yüzünden terk ettiği ve benim de onu özellikle davranışlarım yüzünden terk ettiğim gerçeğini görmezden gelseydik.

Ve Bridge'in benim saçmalıklarımla uğraşmak isteyip istemediğine karar vermesine izin vermekle ilgili söylediklerini anladığım halde, seçimi bir nevi beyinsiz kılacak bir saçmalık düzeyine ulaşacağımız hissini üzerimden atamadım. Çünkü elde ettiği şey buydu: Beş yılını kendini sinizm ve kayıtsızlığa gömerek geçirmiş ve dürüst olmak gerekirse, o zamandan önce de bu kadar iyi olmamıştı. Oliver için o kişi olmak istemiyordum, bir şeyin beni incitebileceğini düşündüğüm her seferinde saldırmak ya da kaçmak istemiyordum, ama çıkış yolumu kazmak bir aydan fazla sahte flört ve birkaç tur Fransız tostu alacaktı.

Onunla bir daha hiç konuşmasam herkes için daha kolay olurdu.

Ama Bridge haklıydı, kolaydan daha iyisini hak ediyordu. Ve eğer bu onun kapısının önünde durmam gerektiği anlamına geliyorsa*Tekrar*, ve üzgün olduğumu söyle*Tekrar*, o zaman sanırım yapardım. Ve belki bu sefer beni görmesine izin verebilirdim, dağınık, incinmiş ve kaybolmuş olduğum tüm yolları ve beni daha iyi yaptığı tüm yolları. Belki de bunu hak etmişti.

Yirmi dakika sonra -daha doğru muhakeme etmeme rağmen- Clerkenwell'e giden bir taksideydim.

Bölüm 32

Yağmur yağmaya başladığında, Oliver'ın evinin önündeki kaldırımda durmuş bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamaya çalışıyordum. En azından bu, dışarı çıkıp eve gitmeden önce çaresizce yirmi dakika titreme planımın önüne geçti. Demek istediğim, Wuss Out Operasyonu'nu hâlâ tamamen aklımdan çıkarmamıştım ama bir şekilde orada, seksi olmayan bir şekilde nemli ve korkmuş bir halde sabahın dördünde Oliver'ın kapı zilini çalıyordum.

Ah kahretsin, ben ne yapmıştım?

Şaka yapan bir çocuk gibi kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ederek Oliver'ın güzel cam panellerine baktım. Sonra kapı açıldı ve Oliver en çizgili pijamasıyla orada dikiliyordu, yüzü solgun ve gözleri kızarmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" "Şu anda ihtiyacım olan son şey bu" dedi.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmeden telefonumdan Cam'in makalesini aradım ve filmdeki bir FBI ajanı gibi Oliver'ın suratına yapıştırdım.

"Bu ne?" Gözlerini kıstı.

"Bir ay önce beş dakikalığına tanıştığım bir adamın ne kadar zavallı biri olduğuma dair yazdığı bir makale."

"Beni uyandırdığında," dedi Oliver, "gece yarısı bile denemeyecek kadar asosyal bir zamanda, çünkü o saat iki saat kadar önceydi, en azından gelip özür dilemeye geleceğini ummuştum. Benden ıslak bir akıllı telefonda arka plan okuması yapmamı isteyeceğini beklemiyordum.

Kahretsin, bunu mahvediyordum. "Ben," denedim. Yani, biliyorum. Özür dilerim. Ama neden çıldırdığımı bilmeni istedim. Bağlam için.”

"Ah evet." Bana soğuk bakışlarından birini verdi. "Özrün en önemli kısmı."

Yağmur suları saçlarımın uçlarından aşağı süzülüp yüzümden aşağı süzülüyordu. "Oliver, üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Seni uzaklaştırdığım için üzgünüm. Bokumu kaybettiğim için üzgünüm. Kötü bir partideki emo genç gibi kendimi banyoya kilitlediğim için üzgünüm. Özür dileme konusunda berbat olduğum için üzgünüm. Sahte bir erkek arkadaş olduğum için üzgünüm. Ve kapına gelip bana bir şans daha vermen için yalvardığım için üzgünüm."

"Jestini beğenmediğimden değil... Şey, jestler" - şakağını ovuşturuyordu, bu da benimle nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikrinin olmadığı anlamına geliyordu - "ama bunun neden sürekli olduğunu anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu gece ne olduğunu anlamadım bile.”

"İşte bu yüzden," diye bağırdım, telefonu tekrar sallayarak, "sana durumu anlatmaya çalıştım."

Bana bir telefona baktı ve tekrar geri döndü. "Muhtemelen içeri gelmelisin."

İçeri girdim ve damlayan koridorunda durdum. Bundan sonra ne olması gerektiğinden hiçbirimiz tam olarak emin görünmüyorduk.

Sonra Oliver, "Neden biraz kurulamıyorsun," dedi. Ve eğer hala bu konuda rahatsan, bu makaleye bir göz atacağım.

Bu konuda hiç rahat değildim ama burnunun dibine soktuğumdan, artık geri adım atmak için biraz geç kalmıştı. Ayrıca, kendimi dürüst ve şeffaf olmaya adadım ve oh, yardım et.

Panik yapmamaya çalışarak, Oliver'ın beni üst kata götürmesine izin verdim, orada havalandırma dolabından bir havlu aldı çünkü tabii ki havalandırma dolabı vardı. Ve tabii ki, havlu tamamen kabarıktı ve hoş kokuyordu. İhtiyari bir şekilde sarıldım.

Beni banyoya doğru hafifçe dürttü. "Kapının arkasında bir sabahlık var. Ben mutfakta olacağım."

Kendimi hem daha kuru hem de daha havadar hissederek birkaç dakika sonra aşağı indim, lacivert bir yapağıya sarındım ve Oliver'ı masada kaşlarını çatmış telefonuma bakarken buldum. "Lucien" - umduğumdan daha az cesaret verici bir ifadeyle baktı - "Hala kafam karıştı. Tepkinden, en azından kariyerlerimizden birini tehlikeye atacak bir şey okuyacağını tahmin etmiştim. Bu bir bariz bir hack tarafından içeriksiz, kendi kendine hizmet eden bir tüy parçası.

Karşıdaki sandalyeye beceriksizce kaydım. "Biliyorum ama o an gerçekten doğru geldi."

"Anlayışsız olmadığımı söyleyebilirim, ama sen kendini bir banyoya kilitleyip üzerine beni attığına göre, bana acımak zor geliyor."

"Ben... anladım."

Oliver bir bacağını diğerinin üzerine attı, resmi ve ciddi görünüyordu. "Sanırım anlamanı istediğim şey, resmi bir ilişki içinde olmamamıza rağmen birbirimize ikimizin de güvendiği bir taahhütte bulunduğumuz. Ve güvenilmez bir şekilde davrandığında bunun benim için gerçek sonuçları oluyor, lojistik açıdan ve" -kısık bir şekilde öksürdü- "duygusal olarak."

Bu, Oliver Blackwood'da sevmediğimi düşündüğüm her şeydi: sert, sert, ustalık ve sapıkça değil ve asla pul pul dökülmeyeceğini veya çuvallamayacağını düşündüren o zayıf üstünlük. Ama şimdi onu daha iyi tanıyordum ve onu inciteceğimi biliyordum. "Sana kötü davrandığımın farkındayım ve birçok sorunumun bunun için bir mazeret olmadığının farkındayım. Keşke sana bunu bir daha yapmayacağımı söyleyebilseydim ama yapamam çünkü yapacağımdan endişeleniyorum.

"Dürüstlüğünü takdir etsem de," dedi hâlâ oldukça soğuk bir sesle, "bunun bizi nereye götürdüğünden emin değilim."

"Seni nerede bıraktığını söyleyemem ama beni bıraktığı yer, bunu bir kez daha denemek istiyorum ve daha iyisini yapmaya çalışacağım."

"Lucien..." Hafifçe içini çekti. "Gerçekten ailemin yıl dönümlerine yalnız gitmek istemiyorum. Ama artık başka birini bulmam için biraz geç oldu.”

Bu, Bridget'in beklediğim gibi kollarıma düşmek değildi. "İhtiyacın olan buysa ve tek istediğin buysa, bunu hâlâ yapabilirim.

senin için. Sanırım seni o zamana kadar konuşmasak bile bir partide erkek arkadaşın olarak geçebilecek kadar iyi tanıyorum.

"İş işleviniz ne olacak?"

"İyi olacak." Omuz silktim. “Bağışçıların çoğunu geri aldım. Ve, bilirsin, tekrar özel hayatım için gelirlerse, onları bir iş mahkemesine götürmekle gerçekten yüzleşebileceğimi düşünmeye başlıyorum.

Oliver bana bakıyordu, gözleri tamamen gümüş grisi ve araştırıyordu. "Daha önce neden yapamadın?"

"Çünkü kovulmak hak ettiğim bir şeymiş gibi geldi." "Ve

şimdi değil mi?"

"Bazen. Ama çok fazla değil."

"Ne değişti?" diye sordu, alaycı bir bakışla.

inledim. "Bana bunu söyletme."

"Ne dersiniz?" Ayağı sabırsızca titriyordu. "Aklı başında değilsem beni bağışlayın ama sadece üç saat uyudum."

"Anladığım kadarıyla uyku, 'akıllı' demek için yeterli. Oliver,*Sen*. O sendin. Değişen sensin. Ve şimdi onu havaya uçurdum. Ve üzgünüm."

Bir an yumuşadı. Ve sonra aniden yumuşamadı. "Eğer bu kadar olumlu bir etkim olduysa, yazım yanlışlarıyla ünlü bir gazetedeki boş bir makale yüzünden beni neden banyo kapısından aşağı attın?"

"Bence burada hafife aldığın şey, ne kadar daha iyi olabileceğim ve yine de tam bir felaket olabileceğim."

Tam bir felaket değilsin, Lucien. Sadece iki hafta içinde bunu tekrar yaşamak istemiyorum ve sen bana bunu yapmayacağıma dair herhangi bir güvence veremedin."

Derin bir nefes aldım. "Tamam aşkım. Bak, gerçek şu ki, ikimiz de ilişkilerde berbatız. İlk etapta bu pozisyona böyle geldik. Ama bana yanlış bir şey soruyorsun gibi geliyor.”

"Böylece?" İkna olmamış bir kaşını kaldırdı. "Oldukça makul bir şey istediğim için kendimi övüyorum, bu da bizim ilişkimiz, sahte

ya da başka bir şekilde, boktan davranışın için özür dilemek için kapıma gelip sürekli olarak noktalanmayacak.

"Ve bunun neden harika olmadığını anlıyorum. Ancak asıl sorunun bu olduğundan emin değilim. Aşırı tepki vermeyeceğime, sert çıkışmayacağıma ya da söylememem gereken bir şey söylemeyeceğime dair sana nasıl söz vereceğimi bilmiyorum. Tek söz verebileceğim ve gerçekten söz vermem gerektiğini düşündüğüm şey, sana karşı... bana neler olduğu konusunda dürüst olacağım. Bu cehennemdi. Bunun cehennem olduğundan oldukça eminim. "Bu gece yapmam gereken buydu. İşte bu yüzden buradayız."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu iyi bir sessizlik mi, yoksa kötü bir sessizlik mi, saat yarı yarıyaydı.

"Elbette." Oliver bana ihtiyatla baktı. "Öyleyse, önerdiğin gibi bana karşı dürüst olsaydın, ne derdin?"

ağzımı açtım Hiçbir şey çıkmadı.

"Sanırım," diye mırıldandı Oliver, "bu plandaki kusuru keşfettik."

"HAYIR. Hayır. Bana bir dakika ver. Bunu yapabilirim. birine güvenebilirim. ile, gibi
duygularım filan."

Bu neden bu kadar zordu? Yani, Oliver'dı. Temelde, son on yılda tanıştığım ve zaten arkadaş olmadığım en düzgün insan. Kahretsin.

"Hm," denedim. "Muhtemelen kulağa tamamen tuhaf gelecek ama banyonuza girmemin bir sakıncası var mı?"

"Üzgünüm, tesisleri kullanmak istemediğini
varsayıyorum?" "Hayır ben... Sanırım oraya gitmek
istiyorum."

"Beni bir daha kapıdan atarsan çok kızarım."

"Yapmayacağım. Ve nihai hedefim, aynı odada bu tür sohbetler yapabileceğimiz aşamaya gelmek. Ama, bilirsin, bebek adımları?"

Yenilmiş bir hareket yaptı. "İyi. Eğer ihtiyacın olan buysa."

Ben de Oliver'ın banyosuna gittim, kapıyı arkamdan kilitledim ve sırtım ona dönük olarak yere oturdum. "Beni hâlâ duyabiliyorsun, değil mi?"

"Yüksek sesle ve net."

"Tamam aşkım." Nefes almak. Nefes almak. Nefes almak zorundaydım. "Bu... her neyse... sahip olduğumuz... bu... beş yılda başıma gelen en iyi

şey. Ve bunun sahte olması gerektiğini biliyorum ama bana öyle gelmiyor çünkü...

Bilmek. Bir süre. Ve bu, sanırım, dağınıklığımı genel olarak gerçekten, gerçekten... iyi olacak şekilde yeniden düzenledi. Ama aynı zamanda kendimi her zaman savunmasız ve korkmuş hissediyorum.

Kapı hafifçe titredi, bunu yorumlamam bir dakikamı aldı. Ama sonra Oliver'ın onun diğer tarafında sırtı bana dönük oturuyor olabileceğini düşündüm. "Ben... Lucien. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Gerek yok. Sadece, um, dinle falan. "Elbette."

"O makaleyi gördüğümde, tüm bu eski şeyleri gündeme getirdim… Evet. Görüyorsun, son erkek arkadaşım - Miles ... üniversite boyunca ve biraz sonra birlikteydik. Ve bence üniversitede sizi bir arada tutan şeylerin gerçek dünyada çalışmadığı ilişkilerden biriydi. Zor bir dönemden geçiyorduk ama sanırım ne kadar zor olduğunu bilmiyordum çünkü o gidip hikayesini sattı... benim hikayemi... bizim hikayemizi...*Günlük*— Hangisi olduğunu bile hatırlayamıyorum. Elli bine."

Oliver'ın derin bir nefes aldığını duydum. "Üzgünüm. Bu çok kötü hissettirmiş olmalı." "Hemen hemen. Hackleyemediğim şey... Aşık olduğun zaman düşündüm,

güvenli olması gerekiyordu, değil mi? Bir şeyler yapabilmeniz, bir şeyler deneyebilmeniz ve hatalar yapabilmeniz gerekiyor ve birbiriniz için kim olduğunuzu bildiğiniz için sorun olmayacak. Buna gerçekten sahip olduğumuza inandım, ama o aldı ve basına kırbaçladı ve hayatımın beş yılını birkaç üçlüye dönüştürdüler ve bir keresinde Soho'daki bir partide kokain içtik.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı Oliver kapıdan. "Bu açıkça senin için çok zor ve güvenin için minnettarım."

bitmiş olmalıydım. Ama nedense, şimdi bu boktan bahsetmeye başladım, duramadım. "Annemle tanıştı. Ona ailemden, babamdan, nasıl hissettiğimden, ne istediğimden, neden korktuğumdan bahsettim. Ve hepsini çok çirkin ve çok ucuz yaptı. Ve şimdi herkes benim bu olduğumu düşünüyor. Ve çoğu zaman ben de buna inanıyorum."

"Yapmamalısın. Biliyorum, söylemesi kolay, inanması zor ama sen gazetelerdeki resimlerden ve birkaç üzücü küçük makaleden çok daha fazlasısın.

üzgün küçük adamlar tarafından yazılmış.”

"Belki, ama annemin de başına geldi. Magazin gazetelerinin onu eski bir deliye dönüştürmesine gerek kalmadan yeterince şey yaşadı.”

"Elbette," dedi usulca, "Onu senin kadar iyi tanımıyorum. Ama o... en azından dirençli görünüyor.

"Konu o değil. Yanlış insanlara güvendiğim için ödemek zorunda kalmamalı.

"Bir kişi. Sana kim ihanet etti? Hangisi onun üzerinde.

Başım yavaşça kapıya çarptı. "Mesele şu ki, geldiğini görmedim bile. Onu tanıdığımı sanıyordum. Hiç yoktan iyidir. Ve o hala…”

"Yine, bu onunla ve onun seçimleriyle ilgili. Sen ve seninki hakkında değil. “Mantıklı olarak, bunu biliyorum. Sadece ne zaman olacağını bilmiyorum
Tekrar."

"Demek o zamandan beri kimseyle birlikte olmadın?"

"Temel olarak." Sanki kendi zeminimmiş gibi Oliver'ın zeminini kazmaya çalıştım ama derz dolgusu çok temizdi. “İlk başta özgürleştiriciydi. En kötüsü çoktan olmuş gibi hissettim, bu yüzden istediğim her şeyi yapabileceğimi düşündüm. Ancak o zaman, istediğimi yapmak, insanların benim hakkımdaki en kötü varsayımlarını yönlendirmeye başladı. Ve ben farkına bile varmadan işimi kaybettim, arkadaşlarımın çoğunu dışladım ve sağlığım alt üst oldu ve evim bir bahşişten ibaretti.”

Kapıdan başka bir dalgalanma hissettim - sanki bana dokunuyormuş gibi garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Senin için ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok üzgünüm, Lucien.

“Olma. Çünkü o zaman seninle tanıştım.

Banyodan çıkmak hâlâ ürkütücü bir olasılık gibi görünüyordu ama beklemenin bunu daha az korkutucu hale getirmeyeceği sonucuna vardım. Ve Oliver'ın tuvaleti benimkinden çok daha güzel olsa da, hayatımın geri kalanını orada yaşamaktan mutlu olacak kadar alçalmamıştım. Titreyerek ayağa kalktım, kapıyı açtım ve doğruca Oliver'ın kollarına girdim.

"Evet," dedim birkaç dakika sonra, hâlâ ona yapışarak, "muhtemelen bunu ilk seferde yapmalıydım."

Bana sağlıklı bir pamuklu pijama sıktı. "Üzerinde çalışabiliriz."

"Bu beni geri alacağın anlamına mı geliyor?"

Yoğun bakışlarından birine maruz kaldım. “Geri dönmek istiyor musun? Bunun senden ne kadar çok şey istediğini daha yeni anlamaya başlıyorum."

Hayır, Oliver. Sabah saat kaçta evinize geldim ve bağırsaklarımı banyonuzun zeminine döktüm çünkü bu konuda çok-çok.

"Bana alay edecek kadar iyi hissetmeni garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum."

Ona gülümsemeyi göze aldım ve o da yavaşça gülümsedi.

Bölüm 33

Birkaç dakika sonra Oliver'ın küçük mutfağına geri dönmüştük ve Olivering ocağın başındaydı çünkü görünüşe göre şu anda gerçekten ihtiyacımız olan şeyin sıcak çikolata olduğuna karar vermişti.

İşe yaramaz bir şekilde masada otururken telefonumla uğraştım ve saatin beşi epey geçtiğini fark ettim. "Yarın işte mahvolacaksın."

"Mahkemede değilim. Bu yüzden içeri girmeye hiç niyetim

yok." "Bunu yapabilir misin?"

"Şey, ben teknik olarak serbest çalışıyorum - katipler bunu böyle görmese de - ve ben... hiç hasta bir gün geçirmedim."

yüzdüm. "Üzgünüm. Tekrar."

"Olma. Açıkçası bir kriz yaşamamış olmayı tercih ederdim ama işimden daha çok önemsediğim bir şey olduğu fikriyle uzlaştım."

Buna nasıl cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir yanım muhtemelen erkekleri kariyerinin önüne koymaması gerektiğini belirtmek istedi, ama ben*öyleydi*çocuk, bu oldukça kendi kendini baltalamak olurdu. "Evet, sanırım ben de hasta olacağım."

"Gerçekten zor zamanlar geçiriyorsan, bunun bir hastayı çekmek olarak sayılacağını düşünmüyorum."

"Ne?" Tavasını karıştırırken sırtındaki kasları izledim - ve bu tür bir şeyi tekrar fark etmemin, bokumu toparladığım anlamına mı geldiği yoksa bokumun zaten hiç toparlanmadığı anlamına mı geldiğini anlayamıyordum. "Çalmalıyım

Onları yukarı kaldırın ve 'Üzgünüm, kendime bir sinir krizi geçirdim. *Muhafız*madde'?"

Bir çift kupayla geldi ve onları dikkatlice bardak altlıklarına koydu. Zengin çikolata ve tarçın kokusu masanın üzerine yayılırken, ellerimi ellerimin etrafında kavuşturup sıcaklığın avuçlarıma sızmasına izin verdim.

"Bugün çok şey yaşadın," dedi. "Küçültmeye gerek yok."

"Evet, ama eğer bir şeyleri küçültmezsem, onlarla normal boyutlarında yüzleşmek zorundayım ve bu korkunç."

“Bence dünyayla olduğu gibi yüzleşmek genellikle daha iyi. Bir şeyden ne kadar saklanmaya çalışırsak, ona o kadar güç veririz.”

"Bana karşı akıllı olma, Oliver." Ona bir bakış attım. "Seksi değil."

Aklında çok şey olan birinin havasıyla, sıcak çikolatasını çeyrek tur çevirdi ve sonra tekrar geri döndü. “Konu üzerindeyken __”

"Seksi değil mi?"

"Bir şeylerden saklanmaya

çalışmak." "Ah."

"Banyoda anlaşmamızın artık eskisi kadar yapmacık gelmediğinden bahsetmiştin?"

"Kullandığın için seninle dalga geçeceğimi bildiğin sözcükleri kullanarak çıldırmamı engellemeye mi çalışıyorsun?"

Gözleri masanın karşısında benimkilerle buluştu. "Ciddi miydin, Lucien?"

"Evet." Kendi samimiyetinle aranmaktan daha kötü bir şey var mıydı? Ciddiydim. Lütfen burada önemli olan şeye geri dönebilir miyiz, o da az önce "şimdiye kadar" dediğin şey mi?"

"Aslında," kupasının açısını ayarlamaya devam etti, "ben de benzer düşüncelere sahibim."

O anda, bunu duymayı umutsuzca mı beklediğimi yoksa duyabileceğimden korktuğumu mu anlayamıyordum. Ama bu, ne kadar ilerlediğimi ve kaçmadığım için Oliver tarafından daha iyisini yapmaya ne kadar kararlı olduğumu gösterdi.

bağıran. "Tamam aşkım. İyi? Bu güzel?" Savunmamda, sesim sadece yarım oktav yükselmişti.

Paniğe gerek yok. Sadece sohbet ediyoruz." "Banyoya geri

dönebilir miyim-"

"HAYIR."

hırıldadım. “Bak, ben... Dediğim gibi, bende bu duygular var. Ve ben bu hislere alışkın değilim. Ve ne zaman bu duygulara sahip olsam, başka hisler de yaşıyorum ki... mesela... Ne zaman basına çıkacak, beni ne zaman hayal kırıklığına uğratacak, beni ne zaman becerecek."

"Lucien-"

"Ve" -kendime engel olamadan üzerinden geçtim- "Dayanabileceğimi sanmıyorum. senden değil.”

Bir an sessiz kaldı, düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Şu anda sana yardımcı olabilecek son şeyin vaatler ve basmakalıp sözler olduğunu biliyorum. Ama hikayenizi magazin gazetelerine asla satmayacağıma dair sizi temin ederim ki kendime güvenim tam."

"Miles'ın da bunu söyleyeceğinden oldukça eminim."

"Ama farklı bir bağlamda." Ses tonu çok ölçülüydü, neredeyse mesafeliydi ama aynı zamanda masanın üzerinden uzanıp benim gevşek, nemli elimi ellerinin arasına aldı. "Senden kişisel olarak bana güvenmeni istemiyorum. Yaparsan tabii ki memnun olurum ama yaşadıklarının bu kadar zor olduğunu anlıyorum.”

"Yine de sana güvenmek istiyorum."

“Gerek yok. Ama ilişkimizi halka açık bir gösteriye çevirerek kazanacak hiçbir şeyim ve kaybedecek çok şeyim olmadığına güvenebilirsin. Paraya özellikle ihtiyacım yok ve sağduyu konusundaki itibarıma dayanan bir işe on yıldan fazla yatırım yaptım.

Ona kırılgan bir gülümseme verdim. "Babam televizyona çıktığına göre muhtemelen çok daha değerliyim."

"Kariyerim benim için makul bir şekilde teklif edilebilecek herhangi bir para miktarından çok daha fazlasını ifade ediyor."

Beynimin bunu anlamlandırabilecek bir şeye dönüştürmesi muhtemelen çok uzun sürdü. "Tamam aşkım. Evet. Görüyorum."

"Ve bu nedenle," diye devam etti, "sen de öylesin."

Şey, bu bir şeydi. "Teşekkür ederim. Gerçekten mi. Ben… kahretsin, bunu nasıl yapacağız? "İtiraf ediyorum" -Oliver'ın kulaklarının çevresi biraz pembeleşmişti- "Ben görmemiştim.

ilerisini düşündü. Bu ikimiz için de yeni bir bölge."

"Hmm. Utangaç görünmek istemem ama ya biz... olduğumuz gibi devam edersek?

"Yani," dedi yavaşça, "ikimiz için de gerçek olduğunu kabul ettiğimiz bir ilişki içindeymiş gibi davranmaya devam etmemizi mi istiyorsun?"

Vay canına, doğru şeyi yapmaya çalışmak zordu. Ve her şeyi mahvetmeye çok benziyordu. "Bir anda çok fazla değişmeye çalışırsak, bir şekilde ters gidecek ve sonra seni hayal kırıklığına uğratacağımdan ve annenle babanın yıl dönümünde tek başına olacağından ve bunun benim hatam olacağından endişeleniyorum."

"Çok naziksin ama aile partisini ilişkimizin önüne koymayacağım."

"Gerek yok." Diğer elimi onunkinin üzerine koydum. "Başa çıkmayı öğreneceğime söz verdiğim ara sıra yaşadığım krizleri bir kenara bırakırsak, bu bizim için iyi çalışıyor ve kesinlikle ihtiyacımız olan şeyi yapacak. Neden acele? Yoksa onunla uğraşmak mı?"

Bana "Kim olduğundan emin değilim ama hoşuma gitti" bakışı atıyordu. "İlişkilerde iddia ettiğinden daha iyi olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Ben," dedim, "bir insan olarak büyüyorum."

"Belki ben... Ben de daha iyisini

yapabilirim."

Ne kadar şapşal olduğunu umursamayacak kadar yorgundum, ona gülümsedim. "Gerek yok.

Sen zaten mükemmelsin."

Yatak bundan hemen sonra oldu. Ve duygusal yalpalamamın tüm derinliğini açığa çıkardıktan sonra, Oliver'ın boxerlarım ya da paketizlerim hakkında ne düşüneceği konusunda endişelenmek biraz anlamsız görünüyordu. Anlayabildiğim kadarıyla hayal kırıklığına uğramadı ya da tiksinmedi - bunun yerine beni kollarının arasına aldı, burada sessizce yattım ve ilgilendim ve hızla uykuya daldım.

* * *

Geç uyandık -eh, Oliver'ın standartlarına göre dokuz gibi geç- ama ben de onun etrafında ahtopot yaparak ve bana kesin bir şekilde banyoya ihtiyacı olduğunu söyleyene kadar bırakmayı reddederek onu bir saat kadar daha yatakta tuttum. Abdest alırken ve muhtemelen diş ipi kullanmayı ve yapmamız gereken ama yapmamamız gereken diğer tüm şeyleri hatırlarken, telefonumu çıkardım ve işi aradım.

"Coleoptera Araştırma, Koruma... Oh hayır, bir dakika, bu doğru değil." Görünüşe göre Alex'i yakalamıştım. “Coleoptera Araştırması, Yeniden Birleşme ve — zahmet. Coleoptera Kurtarma, Araştırma ve—”

"Benim."

"Ben kimim?"

"Ben Luc."

Üzgünüm, Luc henüz gelmedi. Alexander Twaddle

konuşuyor.” "Hayır, senin kim olduğunu biliyorum Alex.

Ben Luc. Luc benim.”

"Ah." Düşündüğünü duyabiliyordum. "O zaman neden Luc'la konuşmak istediğini söyledin?"

"Ben... Üzgünüm, yanlış konuşmuş olmalıyım."

"Endişelenme, kolayca yapılır, eski şey. Daha dün telefona 'İyi günler' diye cevap verdim ve sonra saatin henüz 11:30 olduğunu fark ettim.”

"Alex," dedim yavaşça, "dün Pazar değil miydi?"

"Allah Allah. Öyleydi. Biraz sessiz olduğunu

düşündüm.”

"Her neyse." Bunu şimdi durdurmasaydım, bütün hafta burada olacaktık. "Kendimi pek iyi hissetmediğimi ve bugün gelmeyeceğimi söylemek için aradım."

Gerçek bir sempati sesi çıkardı. "Senin için ne kadar canavarca. Her şey yolunda mı?"

"Evet, zor birkaç gün geçirdim."

"Bu hissi biliyorum. Geçen ay uşağım hastaydı ve zar zor toparlayabiliyordum.”

"Güçlü olmaya çalışıyorum."

"İhtiyacın olan tüm zamanı al. İyi bir adam bulmak zor."

Bu sırada Oliver beline kadar soyunmuş bir halde banyodan çıktı. "Sanırım," dedim, "bu açıdan iyi olacağım."

"Duyduğuma sevindim. Hoşçakal."

Telefonu kapattım ve Oliver'a o kadar da huysuzca bakmamaya çalıştım - bu, olabileceğinden daha kolaydı, çünkü telefonum kendi kendine bir emboli olduğunu bildirmeye çalışıyordu. WhatsApp'a göz attığımda - grup sessizdi ve şu anda You Can Luc (Ama Dokunmasan İyi Olur) olarak adlandırılıyordu - özel mesajla yüzüm Bridged'e çarptı:

İYİ MİSİN LUC
OLIVER LUC İLE NE OLDU?
LUC İYİ MİSİN LUC
LUC
İYİ MİSİN
HER ŞEY YOLUNDA MI

Oliver'ın dudakları kıvrıldı. Bridge'i de tanıdığına göre, muhtemelen onun mesajlarının da kurbanı olmuştu. "Mutfakta olacağım. Hazır olduğunda aşağı gel."

Evet, Yazdım,**sessizlik için özür dilerim Hepsi iyi. Duygular ve Miles hakkında konuştuk.**

OMG ŞU ANDA KSSIING MISINIZ??????
Köprü yok. sana mesaj atıyorum
WELLS TOPI T VE GİT OLIVER'I ÖP
HER ZAMAN G2G ÇÜNKÜ JEOPOLİTİK KARŞILAŞMA TWICKENHAM'DA KAĞIT KATLIĞINA YOL AÇTI
VE KİTAPLARIMIZDAN HİÇBİRİ BASTIRILMIYOR
AHHHHHHHHHHH
İyi şanslar. Dün gece için teşekkürler
HER ZAMAN G2G

Oliver'ın sabahlığını giyip aşağı indim. Oliver bir mason kavanozundan ürkütücü derecede sağlıklı görünen bir şey yiyor ve gazeteyi okuyordu.*Finans Zamanları*iPad'inde. Tanrım, çok sevimliydi.

"Tost var." Başını kaldırıp baktı, gerçekten inanılmaz biçimli erkeklere ve komik renkli gazetelere ilgi duyan insanlar için tuhaf ve son derece özel bir porno gibi görünüyordu. "Ya da meyve. Veya huş ağacı. İstersen yulaf lapası yapabilirim."

O kadar çok lif için hala biraz fazla duygulanmıştım. Bu yüzden, ısmarlama bir muz asma yeri gibi görünen bir yerden sarkan bir salkımdan kendime bir muz aldım.*yanında*, Ama değil*içinde*, saldırgan bir şekilde iyi stoklanmış meyve kasesi.

"Şunun nesi var...?" Işaret ettim. "Muzla ilgili bir sorunun mu var?"

"Kisisel olarak degil. Ancak olgunlaşma ajanı olan etileni serbest bırakırlar ve diğer meyvelerin bozulmasına neden olabilir." "Ah. Sağ."

"Üzgünüm. Meyve tabağımda vatana ihanetten endişe ettiğimi söylememi ve onları bir darağacından sarkıtıp teşvik etmemi mi tercih ederdin? "Seni etkilemek için Fransızca konuşuyormuş gibi yaptığım zamanı hatırlıyor musun?

Hala yapamam.

Güldü ve beni bir öpücüğün içine çekti - bu da beni tam olarak kucağına değil ama çok fazla yan yana dizmeme neden oldu. "Beni etkilemek için Fransızca konuşmana gerek yok."

Kalbim tekledi. Ama yine de tüm bunlara alışmamıştım… samimiyet ve tamam. "Ne yiyorsun?" Onun yerine ağzımdan kaçırdım. "İçinde meyve olan cesarete benziyor."

"Teşekkürler, Lucien. Her zaman tam olarak ne söyleyeceğinizi bilirsiniz."

Utangaç bir şekilde burnumu boynuna soktum ve onun keşfiyle heyecanlandım... saat beş yönündeki gölgenin tersi her neyse. Dudaklarımın altındaki dikenli saçlar hala burada olduğumu hatırlatıyordu. İkimiz de öyleydik. Birlikte.

"Bu huş ağacı," diye devam etti. "Geceden bademsütüne batırılmış yulaf ve - doğru gözlemlediğiniz gibi - meyve. Ama bildiğim kadarıyla insan ya da başka bir meni yok."

"Yani soğuk yulaf lapası mı?"

"Çok daha hafif ve daha taze ama bir davayı sürdürmeme yetecek kadar önemli. Ayrıca hafta başında yapabilirim ve görüyor

Cumartesiye kadar, ki bu da uygun.”

Ona çaresizce gülümsüyordum. "Hangi güne ait olduğunu anlamak için kavanozların üzerine küçük etiketler yapıştırıyor musunuz?"

"HAYIR." Bana hiç de sert olmayan sert bir bakış attı. "Bircher takas edilebilir."

"Pekala, eğer yenilebilirse, muhtemelen onu yememelisin."

Biraz hoşgörülü bir şekilde güldü. Ama hey, şımartılmaya alışabilirdim - özellikle Oliver tarafından.

Bölüm 34

Pazartesi gününün geri kalanını Oliver'la, bir tür karlı gün sisinde kırılgan ama memnun hissederek geçirmiştim. Önceki gece o kadar çok konuşmuştuk ki birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz olmadı ama bu bir şekilde iyiydi. Oliver çoğunlukla kanepesinde ağırbaşlı bir şekilde oturmuş kitap okuyordu.*Aşil'in Şarkısı*ve ben çoğunlukla uyuklarken üzerine yayılmıştım. Duyguları beslemeye devam etmeyeceğimi umuyordum, çünkü gerçekten çok çabuk yorulacaktı. Sonra öğleden sonra, itirazlarıma rağmen, yürüyüşe çıkmamız için ısrar etmişti ki bu, Clerkenwell'in çevresinde yapılacak bir yürüyüşten çok daha güzel olduğu ortaya çıktı.

Elbette, Pazartesi izin almak, Salı günü yetişmek zorunda olmak anlamına geliyordu. Ve Beetle Drive, tepenin üzerinden bir hayvanın arka ayaklarının altında bir gübre yığını gibi yuvarlandığından beri.*Scarabaeus viettei*-vay canına, CRAPP'ta çok uzun süredir çalışıyordum - ofise geldiğimde yapacak çok işim vardı.

Birkaç yıl önce ilkini kurduğumuzda (yani ben) bağış toplama etkinliğinin sessiz bir müzayedeyi içermesi gerektiğine karar vermiştik ve bence kulağa hoş geldiğini düşünmüştük. Ama bunların bir ton iş olduğu ortaya çıktı çünkü ya az sayıda pahalı şeye ve çok sayıda zengin insana ya da çok sayıda orta fiyatlı şeye ve makul sayıda zengin insana ihtiyacınız vardı ve her seferinde dengenin doğru gidip gitmeyeceği dokunup gitmekti.

Dr. Fairclough'un 1968 ile 1972 yılları arasında Güney Devon'da gezici böceklerin dağılımıyla ilgili monografisinin imzalı bir kopyasını bağışlamakta ısrar etmesi de yardımcı olmadı;

Ve her yıl, başka hiç kimse ona teklif vermediği için, giderek daha olası olmayan bir dizi takma adla satın almak zorunda kaldım. En sonuncusu Winterfell Road'dan Bayan A. Stark'a gitmişti.

Tam bir Fortnum & Mason sepetinde faydalı olacak müstehcen bir indirimi garantiye alırken -aslında ele geçirilmesi özellikle zor olmasa da bir müzayededе her zaman iyi iş çıkardı- Rhys Jones Bowen her zamanki kusursuz zamanlaması ile kapımda belirdi.

Meşgul mü Luc? O
sordu. "Evet,
fevkalade."

Ah, sorun değil. Sadece bir dakika olacağım. Bir an olmaya hiç niyeti olmayan bir adam edasıyla boş sandalyemi aldı. "Ben sadece Bronwyn'den bir mesaj iletmek için buradayım. Restoranının önünde fotoğrafını çektiğin için teşekkür ederim dedi. Ona dünya kadar iyilik yaptı ve pop-up'ın geri kalanı için yer ayırdı. Sana akşam yemeği pişirmeyi teklif edecekti ama yapamaz çünkü artık çok işi var.

Cam'in çılgınca düşüncesi neredeyse Oliver'la ilişkimi mahvediyorken, Google uyarılarıma ara vermiştim. "Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, fark etmemiştim.

"Sonunda, nasıl daha sağlıklı bir sayfa açtığını ve baban gibi bokunu toparlamaya çalıştığını anlatan güzel bir makaleydi. Gazeteci Brownyn'e sordu ve senin sandığı kadar ahmak olmadığını söyledi. Yani bu iyi, değil mi?”

"İdeal bir dünyada, basında yer aldığım haberler 'topuz kafalı' kelimesini hiç içermez ama evet. Onu alacağım."

Rhys Jones Bowen'ın gitmesini umutla bekledim ama onun yerine sakalını sıvazlayarak oturdu. Biliyor musun Luc, düşünüyordum da. Bir sosyal medya gurusu diyebileceğiniz biri olarak, yakın zamanda Instagram adında bir web sitesi olduğunu keşfettim. Ve görünüşe göre, biraz ünlüysen ve biraz da ünlüysen, bir şeyleri seviyormuş gibi yaparak bu işten bir sürü para kazanabilirsin.

"Bir sosyal medya fenomeni olmamı mı öneriyorsunuz?"

"Hayır, hayır, sadece Instagram'a girip Bronwyn gibi insanlara yardım etmen gerektiğini söylüyorum. İş dünyasında platformunuzdan yararlanmak olarak adlandırdığımız şey budur."

"Teşekkürler, ama sanırım platformumun kaldıraçsız olmasını seviyorum."

"Pekala, dedikleri gibi yapacaksın." Ayağa kalktı, teatral bir şekilde gerindi, kapının yarısına kadar yürüdü, sonra durup döndü. "Bu arada, senin ve hoş erkek arkadaşının Bronwyn'in hazır yemek deneyiminden ne kadar hoşlandığınızı biliyor musunuz?"

Bunun nereye varacağını sevdiğimden emin değildim. "Evet?"

"Eh, Merthyr Tydfil'den bu dostum Gavin'i aldım ve 1831'in Yükselişi'nden ilham alan bir dizi cam heykel yaptı."

Şimdi, bunun nereye varacağını kesinlikle beğenmedim, ama nedense bununla ilgili bir soru sordum. "DSÖ? Ne?"

"İngilizlere çok yakışır bu. 93. İskoçyalıları hemşerilerimin üzerine kurun ve sonra bunu okullarda öğretme nezaketine bile sahip değilsiniz. Her neyse," -uğursuzca duraksadı- "Gavin'in sergisine gidip resmini çektirdiğinde her şeyi öğrenebilirsin."

Bana paranoyak diyebilirsin ama Rhys Jones Bowen'ın beni Instagram'da istemesinin gizli bir nedeni olduğunu düşünmeye başlamıştım. Ona, arkadaşının cam heykel gösterisine gitmeye hiç niyetim olmadığını söyleyecektim ama ona tüm vegan kurtarma borcumu borçluydum ve ayrıca...sanırım...insanlara yardım etmek güzeldi? Ayrıca, muhtemelen Oliver'ın gerçekten ilgileneceği türden bir şeydi. "Tamam," dedim. "Bu ilginç geliyor. Bana ayrıntıları e-posta ile gönder, ben de erkek arkadaşıma buna uygun olup olmadığını sorayım.

Endişelenme Luc, dedi Rhys, başını sallayarak. "Tamamen altındayım - ah doğru.

Dürüst olacağım, buna hayır demeni bekliyordum.

"Gavin'in şanslı günü olmalı. Ama gerçekten işe geri dönmem gerekiyor. "Bak ne diyeceğim, sana kahve getireceğim."

Ona teşekkür ettim ve sessiz müzayede koşuşturmasına geri döndüm. Pekala, sessiz müzayede koşuşturması ve Oliver'a mesaj atmak:**benimle gelmek ister misin**

Bu akşam sergi?

Nasıl bir sergi?

Bunu sorman komik. Cam heykel. Hakkında—bunu yazarken Rhys'in ne hakkında söylediğini unuttuğumu fark ettim ve hatırlasam bile heceleyemezdim—**Galler'de olan kötü bir şey**

Bunun onu daralttığından emin değilim.

Ayaklanma mı?

Bir duraklama oldu. Başkası Google'da arama yapabilirdi ama Oliver sadece yazıyordu.Birkaç tane oldu.

Evet. Onlardan biri. Rhys bir arkadaşının reklamını yapmamı istedi ve ben de yapacağımı söyledim çünkü sen beni daha iyi bir insan yaptın seni piç kurusu

Özür dilerim. öyle demek istemedim

Bu iyi. Beni sanattan anlıyormuşum gibi göstererek bunun bedelini ödeyebilirsin.

Çok isterdim Lucien ama bu gece çalışmak zorundayım.

Üzgünüm. Bu kadar kolay çıkamamak. Tüm hafta açık.

Gerçekten gitmek için can atıyorum.Tabii ki öyleydi.

O zaman hafta sonu?

Jennifer'ın doğum günü var. tarafından hızlı bir şekilde takip edildi: Yani benim Jennifer'ın doğum günü var ve sen de davetlisin ama mecbur hissetmemelisin.tarafından hızlı bir şekilde takip edildi: Elbette çok hoş karşılanacaksınız. Seninle tanışmak istiyorlar.

Sakin ol. Cumaya ne dersin?

Benim için çalışıyor.

Tamam aşkım. için bazı premium biletler kazanmaya çalışırken*Harry Potter ve Lanetli Çocuk*fahiş olmayan bir fiyata. Telefonum çaldığında gişenin bana asla geri dönmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

"Merhaba, Luc O'Donnell konuşuyor."

Merhaba Luc. Resepsiyondan Alex'ti. Bu birisi demekti*öyleydi*beni aramaya çalışıyordu ama yüzde 50 olasılıkla onları çoktan kapatmıştı. "Senin için hatta biraz tuhaf biri var. Onu transfer edersem tamam mı?

"Doğru devam edin."

“Doğru. Bunu nasıl...bilirsin...yaptığıma dair bir fikrin var mı?

iç çekmedim İç çekmediğim için kendimle çok gurur duydum. "Dahili hattımı aramadan önce zaten Aktar'a bastın mı?"

"Evet. Bunu bu şekilde yapmayı hatırladım çünkü zekice bir anımsatıcım var. sadece cümleyi hatırlıyorum*Yani dünyanın şanı*, sonra ilk olarak Aktar'a bastığınızı hatırlıyorum, çünkü eski hafıza yardımcısındaki ikinci kelime 'geçiş'. Kesin olan şu ki, sonra ne olacağını hatırlayamıyorum.

"Telefonu kapatmak."

Alex incinmiş görünüyordu. "Dur, eski dostum, böyle olmana gerek yok. Birinin telefon makinesini nasıl kullanacağını hatırlamakta biraz zorlanması ona birdenbire telefonu kapatmasını söylemen gerektiği anlamına gelmez.

"Telefonu kapatırsan," diye açıkladım, "otomatik olarak aktarılacaktır."

"Gerçekten mi? Bu çok zekice. Çok teşekkürler.”

"Sorun değil. Teşekkürler Alex.”

Bir hattın yeniden bağlanmasının en kısa klik sesi oldu ve ardından Jon Fleming'in rock efsanesi sesi hattan bana doğru gürledi. "Merhaba Luc. Pazar gününün ikimizin de istediği gibi geçtiğini sanmıyorum."

İnsanlara ulaşmada sorun buydu. Bazen geri döndüler. Ve çoğunlukla daha nazik, daha nazik, daha iyi bir insan olmaya çalışırken, Jon Fleming bir istisnaydı. "Hiçbir bok yok."

"Londra'ya geri döndüm. Seni ararım dedim."

“Eh, yaptın. Bir taahhüdü kısmen yerine getirdiğiniz için tebrikler.”

"Nasılsın?"

Ona herhangi bir şey anlatmamın hiçbir yolu yoktu. “İyi, olduğu gibi. Bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını açıklığa kavuşturmalıyım.

Hafif bir duraklama oldu. "Görüyorum ki, hâlâ büyük bir öfke taşıyorsun. Ben sa-”

"Benim yaşımdayken aynı olduğunu söylemeyi aklından bile geçirme."

"Zaman geçtikçe, olmasını dilediğin gibi olmayan şeyleri daha fazla kabullenmeyi öğreniyorsun."

"Konuşmak mı istedin?" - Diğer müzayede olasılıklarının listesini incelerken ofis telefonumu beceriksizce omzuma dayadım - "yoksa bir dahaki sefere açık artırma için sesli alıntılar mı yapıyorsun?*Gevşek Kadın*?"

Ben şehirdeyken buluşmak için uygun olup olmadığınızı merak ediyordum.

Kahretsin. Uzandığım ve bunun işe yaramadığı ve Jon Fleming'i bir daha asla görmeyeceğim fikriyle neredeyse barışmıştım. Ve herif bana onu bile vermemişti. "Hmm. Bağlı olmak. Ne kadar süredir buradasın?"

"Acele yok. Önümüzdeki ay çekimler yapacağız."

Beetle Drive öncesi hazırlığın bir katliamı olan ofisime göz attım. "Çalıştığım hayır kurumu için bağış toplama etkinliğine gelmek isteyeceğini sanmıyorum," diye denedim, çünkü her halükarda ünlü bir babaya sahip olmanın bazı olumlu yanları da olmalıydı.

"Seninle bire bir konuşma fırsatı bulmayı umuyordum. İşleri düzeltmek için bir fırsat istiyorum."

"Bak, ben..."

Kendime not: Nasıl bitireceğini bilmediğin cümlelere başlama. Dalgın bir şekilde serbest bırakma düğmesine bastım ve döner sandalyem yaklaşık üç inç battı - yorgun tıslamaya kadar ruh halime hemen hemen uyuyordu. Temel olarak, Jon Fleming ile "işleri yoluna koymak" konuşmasının nasıl görüneceğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama bunun onun daha iyi hissetmesiyle ve benim daha kötü hissetmemle sonuçlanacağına dair ürkütücü bir şüphem vardı.

Açıkçası gerçekten işitilebilir bir düşünme boşluğu bırakmıştım çünkü bana çok büyük bir iyilik yapıyormuş gibi ses çıkaran bu tonda "Hemen karar vermek zorunda değilsin" dedi.

"Hayır, bu iyi. Akşam yemeği falan yeriz. Oliver müsait olduğunda öğreneceğim.

Başka bir duraklama. Bu sefer ondan.

"Oliver'ın hayatında olmasına sevindim, ama sence de ikimiz olsaydık daha kolay olmaz mıydı?"

Onun için daha kolay belki.

"Ayrıca," diye devam etti, "avukatların çok yoğun programları olduğunu biliyorum. İkimizin de açabileceği bir pencere bulmak zor olabilir."

Jon Fleming söz konusu olduğunda çoğu zaman olduğu gibi: Yapamadım. Beni tamamen kendisine istediği için gurur duymam mı gerekiyordu? Ya da birisi gibi davrandığı için ürperdi*Bir Yırtıcı Hayvanı Yakalamak İçin*? Demek istediğim, hiçbir iyi şey "ve yalnız geldiğinden emin ol" ile başlamadı.

Ve "Çok çelişkiliyim, lütfen bu sessizlikte konuşun" boşluklarımdan biri daha vardı.

Jon Fleming, ihtiyaçlarıma duyduğu duyarlılıktan ya da kendi sesine duyduğu sevgiden dolayı konuştu. "Burada bencillik ettiğimin farkındayım. Tabii ki ihtiyacın olduğunu hissettiğin partnerini getirebilirsin."

Harika. Kendimi zayıf ve birbirine bağımlı hissettirmenin yolu.

"Ama gerçek şu ki," sanki içtenlikle bir şeylerle mücadele ediyormuş gibi duraksadı, "yanlış yaptığımda benim gibi birinin bunu kabul etmesi kolay değil. Ve bir seyirci önünde çok daha zor olacak.

"B-bekle.*Ne?*"

"Bu, telefonda yapmamız gereken türden bir konuşma değil." Haklıydı. Ama bu, almaya geldiğim en yakın şeydi.*herhangi bir şey*babamdan yarı yarıya gerçek bile. Ve nasıl öylece… kapmayacağımı bilmiyordum. Yapamam dışında. Çünkü onu aramaya çıktığım anda Narnia'ya açılan bir kapı gibi ortadan kaybolmayacağından nasıl emin olabilirdim? Bunu çok istediğim zamanlar olmuştu ve belki de bu, onu yaşamaya değer kılmıştı. risk.

Ya da belki gerçekten, gerçekten olmadı.

"Yapabilir miyim..." diye sordum. "Bunun hakkında düşünebilir miyim?"

Beklediğimden daha uzun bir duraklama oldu. "Tabi ki yapabilirsin. Sana kişisel numaramı göndereceğim ve benimle kendi şartlarınla iletişime geçebilirsin. Sadece unutma, senin için burada olacağım... sonuna kadar.

Ve Jon Fleming, kanser olduğunu hatırlatan bu küçük yardımcıyla telefonu kapattı.

Bölüm 35

Oliver, Gavin'in sergisinden gerçekten keyif almışa benziyordu, ancak kapıdan girerken "Ah, yani 1831'deki Merthyr Tydfil Rising'i kastediyordunuz" şeklindeki ilk sözlerini söylemeden yapabilirdim. Her halükarda, dışarıda bir akşam için ilk, ikinci ya da aslında on ikinci seçimim olmasa da, sosyal olarak kabul edilebilir avukat erkek arkadaşını pop-up yemek deneyimlerine ve bağımsız sanat etkinliklerine götüren türden biri olmaktan oldukça keyif alıyordum. Ayrıca, eve giderken kendime bir Twix McFlurry ısmarlayarak hemen paraya çevirdiğim bir sürü kültür puanı verdi. Hem tatlının içeriğine hem de onu satan şirketin iş ahlakına itiraz etmesine rağmen bunu cömertçe Oliver'la paylaştım.

Evine geri dönüp Cuma gecesi olduğunu fark etmek biraz kafa karıştırıcıydı ve evde tek başıma mutsuz değildim ya da bir partide mutsuz değildim. Birinden önce yatakta olmak daha da kafa karıştırıcıydı. Öte yandan, Oliver'ın yatağının telafileri vardı -Oliver en bariz olanıydı- ama çarşaflarının Mısır pamuğundan olduğundan ve genellikle yeni yıkandığından oldukça eminim.

"Hımm," dedim kolunun altına sıkıştırıldığım yerden, "duygularım falan hakkında açık ve dürüst olacağım şeyi biliyor musun?"

"Umarım o sesi çıkarıyorsundur.*boşu boşuna*uğursuz.”

utandım. "Üzgünüm. Üzgünüm. Kafamda her zaman

uğursuzdur.” "Ne oldu, Lucien?"

"Babam aradı. Bire bir baba-oğul bağı için buluşmak istiyor.

"Ve ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum, sorun bu." Omuz silkmeye çalıştım ama bu daha çok... yuvaya mı dönüştü? "Ona bunu düşünmem gerektiğini söyledim."

"Muhtemelen akıllıca."

"Evet, olası bilgeliğimle beni yakala."

Oliver'ın parmakları yatıştırıcı bir şekilde omurgamda aşağı yukarı gezindi. "Hangi yöne yaslandığına dair bir fikrin var mı?"

"Gerçekten değil. Yapmak istediğim ama istemediğim şeylerden biri. Ne zaman çekip gitmeye karar versem, kafamın içinde 'O kanser, seni sürtük' diyen küçük bir ses duyuyorum. Ve ona güvenmekle aptallık edeceğimi ve bunun muhtemelen berbat olacağını biliyorum. Ama bence - kahretsin, bunu söylerken gerçekten ağzıma kusuyor olabilirim - bu yapmam gereken bir şey.

"Anladım."

Tabii ki yaptı. "Tabii ki."

"Takdir edildiğimi veya hafife alındığımı hissedersem çalışamam."

"İkisinden de biraz?" Yere eğildim ve burnumu boynuna üfledim. "Demek istediğim, senin harika biri olacağını kesin olarak kabul ediyorum. Ama bu harika olmadığı anlamına gelmiyor."

Utangaç bir şekilde öksürdü. "Teşekkür ederim. Yine de eklemeliyim ki tamamen kaygısız değilim. Babanla sadece bir kez tanıştığımı biliyorum ama iyi bir izlenim bıraktığını söyleyemem.

"Onun da senden hoşlandığını sanmıyorum."

"İşleri senin için zorlaştırdıysam özür dilerim."

"Saçmalama." Onun yerine burnunu çıkardım ve onu öptüm. "Her zaman işleri daha iyi hale getiriyorsun. Ve Jon Fleming'in gerçekten iyi geçindiği birisinden hoşlanacağımdan emin değilim.

"Yine de, korkarım yakılması gerekmeyen bir köprüyü yaktım."

Boktan bir köprüydü, Oliver. Ve hala hangi tarafında olmak istediğimden tam olarak emin değilim.

"Bunun sana söylenmesine gerek olmadığına eminim," dedi bir an sonra, "ama seni tekrar incitme ihtimali var."

Başımı çevirdim ve Oliver'a ancak ikiniz de yataktayken ve çoğunlukla çıplakken gerçekten paçayı sıyırabileceğiniz türden bir yoğunlukla baktım. "Bu çok iyi bir şans, değil mi?"

"Yine burada bariz olanı söylüyorum ama senin incinmeni istemiyorum."

“Ben de buna kızmıyorum. Sanırım öyle hissediyorum ki... Her şey ters gitse bile iyi olacağım bir yerdeyim. Sanki beni tamamen mahvetmeyecekmiş gibi.

"Bu" -bana biraz çarpık bir şekilde gülümsedi- "garip bir şekilde güven verici."

* * *

Ertesi gün Oliver'ın yeni yapılmış yatağında otururken, durumumu tamamen mahvetmiş olabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Biraz sahte biraz gerçek erkek arkadaşımın kollarında iyi olduğumu iddia etmek nispeten kolaydı. Şu an kendimi iyi hissetmiyordum. Ama sonunda Jon Fleming'i kendi adamlarının benim adamlarıma göndermesini istediği numaradan arayacak kadar kafamı toparladım. Ben. Ben bir nevi kendi insanım.

"Jon burada," diye gürledi babam, önemli olan tek Jon'un kendisi olduğunu bilen bir adamın özgüveniyle.

“Hmm. MERHABA. Benim."

“Ben kimim? İyi bir zaman değil, sete gitmek üzereyim.

“Ben senin oğlun. Biliyorsun, bağlanmak istediğin kişi.”

"Evet, evet, birazdan oradayım." Ah, benimle konuşmuyordu, değil mi? "O neydi, Luc?"

"Sadece söylemek için aramıştım-"

"Evet. Hayır. Bu harika, teşekkürler. Takdir et.” Hala benimle konuşmuyorsun. "Bak," dedim, "buluşmak istersen, bu hafta boşum."

“Bunu isterim. Çarşamba olur mu? The Half Moon'u biliyor musunuz? Camden?”

"Şey, hayır, ama Google'da bulabilirim."

Yedide orada görüşürüz. Yoldayım, Jamie.

Ve gitmişti. Batıl inançlarım olsaydı, bana söylediği son şeyin "Yoldayım Jamie" olduğunun en iyi işareti olmadığını söylerdim ama sanırım artık kararlıydım. Ve Jon Fleming ile bir randevum vardı. Benim babam. Kendi başıma. Belki de beni terk ettiği için üzgün olduğunu söyleyebilirdi.

Bunun olmasına imkan yoktu, değil mi?

Yıllarca süren pratikten doğan ilk içgüdüm şuydu... Aslında bilmiyordum. Beş yıl önce dışarı çıkar, sarhoş olur ve sevişirdim. Altı ay önce eve gider, sarhoş olur ve yorganımın altına girerdim. Şimdi sadece Oliver'la birlikte olmak istiyordum.

Ve yapabilir miyim? Alt katta olduğu için mi?

Bu sağlıklı yaşam biçimine alışmak biraz zaman alacaktı.

Onu mutfak masasında oturmuş, toptan bir Kinder Happy Hippos kartonunu özenle elle paketlerken buldum.

"İnanamıyorum," dedim, "senin sıkıcı olduğunu düşünmüştüm."

Bana "Hakarete uğramam gerekip gerekmediğinden emin değilim" bakışı olarak tanıdığım bir bakış attı. "Yani birine bir hediye verdiğimde sunumuna dikkat etmeyi sevdiğim için mi?"

"Alaycı değilim, Oliver. Bu çok garip ve bugün görmeyi beklediğim şey bu değildi.

"Bir hediye paketliyorum. Bunda garip olan ne var?”

"Dolu olduğun gerçeği*Aslında aşk*bir sürü ucuz Alman çikolatasının üzerine çubuk tarçın.”

Biraz öksürük verdi. "İtalyan." "Ne?"

"Bu İtalyan."

“değil mi*Çocuklar*Almanca "çocuk"

mu? "Evet, ama şirketin merkezi

İtalya'da."

"Burada önemli olan şeylere odaklandığımız için çok mutluyum." Kendimi onun karşısındaki koltuğa attım. "Ne. Are. Sen. Yapmak?"

"Jennifer'ın doğum günü için."

Ah evet, diye onayladım ikna edici bir şekilde. “Bu kesinlikle hatırladığım bir şey.”

Bana insanların inanılmaz derecede düşük beklentileri olduğu için hayal kırıklığına uğramamak yerine seni bildikleri ve önemsedikleri için hayal kırıklığına uğramadıklarında attıkları sinir bozucu bakışlardan birini verdi. "Baban nasıldı?"

"Her zamanki gibi sik." Yeni tazelenmiş sofra çiçekleriyle dolu vazoyla anlamsızca oynadım. "Ve bunda daha iyi olmaya çalıştığımı biliyorum ama gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

“Gerek yok. Ve bu akşamki partiye hazır değilsen anlarım."

Hayır, istiyorum. Keşke arkadaşınızın, çikolataya belli belirsiz benzeyen yapışkan bir maddeyle doldurulmuş, gevşek su aygırı temalı beş yüz gofret ikramı aldığınızı öğrendiğinde yüzünde beliren ifade için.

Huysuzca gözlerini kırpıştırdı. "Çikolata değil. Süt ve fındık kremasıdır. Ve onlar ona her zaman aldığım şeyler.

"Yine de bir şekilde arkadaş kalıyor musunuz?" Onlardan hoşlanıyor. Ve bu bir çeşit gelenek.”

Ayak parmaklarımı kaval kemiğine kadar gezdirdim. "Bir şekilde boktan bir hediye ritüeli yapamayacak kadar... yetişkin falan olduğunu düşünmüştüm."

"Sanırım benim de senin kadar tuhaf olabileceğimi göreceksin, Lucien." Enfes yaratımına kibirli bir şekilde bir lavanta dalı iliştirdi. "Olmayı seçtiğimde."

"Evet, ama heteroseksüellerin şarap şişeleriyle ilgilendiğini sanıyordum. Ya da bilmiyorum, tost rafları.

Eliyle ağzını kapattı. Gülüyor mu yoksa dehşete mi düşüyor emin olamadım. Lucien, sen heteroseksüellerle çalışıyorsun. Annen heteroseksüel. Bridget heteroseksüel.

"Evet ve onlara her zaman şarap alırım."

"Ama" -aslında bana parmağını salladı- "ve lütfen bu soruyu cevaplarken bana karşı dürüst ol: asla*tost rafları*”

Sandalyemde daha da alçaldım ve neredeyse yere düşüyordum. “Ben... ben... panikledim, tamam mı? Evet, bazı heteroseksüel insanlar tanıyorum. Ama aynı anda çok sayıda kişiyle sosyal olarak takılmayı asla seçmedim. Korkuyorum."

"Ne yapacaklarını sanıyorsun? Yüzüne arı mı sürdün?

"Bilmiyorum. Ya beni sevmezlerse? Bir kadınla mı yoksa daha iyi bir eşcinselle mi çıkman gerektiğini düşünüyorsun?

Onlar benim arkadaşlarım, Lucien. Onlar mutlu olacak, ben mutluyum."

ona baktım. "Sen... sen mutlu musun? Ben seni mutlu ederim? Bu benim yaptığım bir şey mi?”

"Öyle olduğunu biliyorsun. Belki de onları tost rafları hakkında sorgulamayın. Senin biraz tuhaf olduğunu düşünebilirler.”

Bu, yepyeni bir endişe uçurumu açtı. "Ne*Yapmak*Onlar hakkında konuşurum, o zaman? Hiçbir sporu izlemiyorum.”

“Eh, çoğu da bilmiyor. Jennifer suaygırlarını seven bir insan hakları avukatıdır. Peter, Jennifer'ı seven bir çocuk çizeridir. Onlar sadece insanlar. Onları uzun zamandır tanıyorum. Ve hiçbir noktada, onlara söyleyemezsem beni dışlamakla tehdit etmediler... onlara..." Uzun bir süre sustu, kaşlarını çattı. "Biraz belirsiz spor bilgisinden alıntı yapacaktım, ama senin de görebileceğin gibi, hiçbir şey bilmiyorum ve bu kesinlikle doğru."

iç çektim "İyi. Bu yüzden saçmalıyorum.”

"Öylesin ama açık bir şekilde öyle. Ve bu konuda oldukça çekici davranıyorsun.” "Sanırım," diye itiraf ettim, "düz şeylere odaklanıyorum çünkü... bunlar

insanlar senin için önemli Ve bunu mahvetmek istemiyorum.

"Bana göre" -bu Oliver'ın en ciddi sesiydi, bu yüzden kendimi bir samimiyet saldırısına hazırladım- "ya yapmazsın, bu iyi olur. Ya da yapacaksın, ki bu komik olacak.

Güldüm.

Sonra güzelce sarılmış su aygırlarını nazikçe kenara iterek onu öpmek için masanın üzerine eğildi.

Bölüm 36

O akşam, Oliver ve aşırı süslenmiş bir su aygırı kutusuyla, Uxbridge'de çok banliyö görünümlü bir evin eşiğinde duruyordum. Ve şimdiden inanılmaz derecede yersiz hissettim.

"Bu iyi mi?" Diye sordum. “İyi miyim? İyi giyindim mi?”

"İyisin. Bu güzel, rahat bir akşam. Herkes çok sıradan ve çok normal olacak ve—”

Kapı açıldı ve şaşırtıcı derecede uyumlu bir kızıl saçlı, tam uzunlukta bir gece elbisesi ve gerçekten büyüleyici bir şeyle ortaya çıktı. Bu noktada ağzım da açıldı.

"Oliver," diye bağırdı. "Gelebildiğin için çok mutluyum. Ve Luc'u getirdin. En azından Luc olduğunu varsayıyorum. Gözleri genişledi. "Saçmalık. Sen Luc'sun, değil mi?

Pek kurnazlık ya da başarı olmadan, Oliver'ın arkasına saklanmaya çalışıyordum. Bu açıkça benim ustalıkla yırtık kot pantolonumu giyebileceğim türden bir parti değildi. “Hmm. Evet. O benim."

"Girin. Girin. Brian ve Amanda zaten buradalar çünkü tabii ki buradalar. Ve Bridge geç kalıyor çünkü tabii ki öyle.

İçeri girdik, ben buna ne kadar az katıldığımı tam olarak belirtmek için süpermarketteki küçük bir çocuk gibi Oliver'ın dirseğini çekiştirdim. Oturma odasının kapısında tamamen siyah kravatlı bir adam bizi karşıladı.

"Merhaba," dedi, üzerinde sallanan bir Ferrero Rocher piramidi bulunan gümüş bir tepsiyi göstererek. "Ve dikkatli ol çünkü bu aslında oldukça dengesiz."

Bir kez daha gözlerimle Oliver'a güvenli kelime vermeye çalıştım. Ama bunu tamamen kendi adımlarıyla yapıyor ve yığından nazikçe bir çikolata koparıyor gibiydi. "Mösyö." İnanın bana oldukça kuru ve özlü olan onun en kuru, en özlü sesiydi. "Bu Rocher'larla bizi gerçekten şımartıyorsun."

Adam heyecandan neredeyse tepsisini döküyordu. "Teşekkür ederim. Brian tamamen kabarttı. Ve bu saatler sürdü."

İçeriden derin bir ses, "Biliyor musun," dedi, "artık onları piramitlerden satın alabilirsin."

Kapa çeneni Brian. Bu konuda fikir sahibi olma hakkınızı kaybettiniz." "Peter," dedi Oliver, bizi Ferrero Rocher'ın yanından geçirip oturma odasına götürürken, "lütfen bana bütün bu akşamın bir anlamsızca ayrıntılı 90'ların referansları dizisi.

"HAYIR." Jennifer ona yaralı bir bakış attı. "Bazıları anlamsızca ayrıntılı 80'ler referansları."

Gülerek ona sarıldı. "Mutlu Yıllar sevgilim. Sadece Twister ve Pokémon yok."

"Pogs hakkında" - gözleri parladı - "nasıl hissediyorsun?"

Bana baktı. Üzgünüm, Lucien. Bunlar benim arkadaşlarım. Bunun nasıl olduğundan tam olarak emin değilim."

Hey, diye itiraz etti Jennifer. "Benim doğum günüm. Bir aptal gibi giyinmek ve beni doğuran on yılları kutlamak için hepinize karides kokteyli yedirmek istiyorsam, bu benim seçimim ve kesinlikle onu destekleyeceksiniz.

"En azından beni uyarabilirdin. Bu adamı havalı olduğuma ikna etmeye çalışıyordum.

İçini çekti. Ah, Oliver. "Havalı" kelimesi havalı olsa bile, havalı insanlar onu kullanmıyordu."

Tamamen haklı olsa da, en azından belirsiz bir şekilde sahte olan erkek arkadaşımı kesinlikle gerçek arkadaşlarından korumaya çalışmam gerektiğini hissettim. "Doğru değil. Bart Simpson 'havalı' dedi."

"Bart Simpson on yaşında hayali bir çocuktu," diye belirtti Rocher'ı doğru bir şekilde başarısızlığa uğratan adam. Brian, öyle miydi?

"Emin değilim," diye araya girdi Oliver, "Bart Simpson'la karşılaştırılmaktan rahatsızım."

Muhtemelen terk edilecektim. Ama gerçekten başka bir tepki yoktu. "Bir ineğin olmasın dostum," dedim, herkesin yaptığı gibi.

"Biliyor musun" -Oliver kolunu belime doladı- "Lucien seninle hiçbir ortak yanı olmayacağından endişeliydi. Benimle alay etmenin herkesin en sevdiği eğlence olduğu gerçeğini açıkça açıklayamadı."

Jennifer bana meraklı bir bakış attı. Öyle miydin, Luc? Hepimiz Oliver'ın erkek arkadaşlarından birini daha korkutacağımızdan endişeliydik.

"Onları korkutmuyoruz." Bu yine Brian'dı, niyetinden biraz daha aşağılayıcı olacak birinin fazla neşeli ses tonuyla. "Oliver öyle."

"İtiraf etmeliyim ki" -Oliver yanımda gerilmişti, bu yüzden kendimi sohbete sokmak için iyi bir an olduğunu düşündüm- "gece elbisesi beni şaşırttı. Ama ben tamamen bir...a...bu her ne ise buradayım.

Jennifer bir an düşündü. "Şey, aslında ne olduğundan pek emin değilim. Sekiz yaşındaki ben'in, otuz yaşındaki ben'in gelecekte sahip olacağını düşündüğü şeylerin bir tür kutlaması. Ama bu partiyi ayda yapacağımızı düşünmüştüm.

"Öyleyse şimdi." Peter düşmanca bir tavırla ellerini çırptı. "Size bir içki ısmarlayabilir miyim? Elimizde Lambrini, Bacardi Breezers, Cointreau ve gerçekten güzel olan bazı şeyler var. Ve Amanda bal likörüyle mutfakta.

Göz kırptım. "90'ların bal likörü patlamasını kaçırdım mı?"

Brian, "Biz canlandırıcıyız," diye açıkladı. "Biz*Asla*bal likörü getirme ayrıca söylemediler*Hangi*90'lar.

Oliver kanepelerden birine doğru sürüklendi ve beni yanına çekti. "Aslında güzel olan şeylerden birini alacağım."

"Sen" -dizini dürttüm- "ruhun içinde değilsin. Hangi aroma esintileriniz var?

Peter canlandı. "İyi soru. Sanırım… biraz pembe olanlar? Ve belki biraz turuncu olanlar? Ve muhtemelen şeftali olabilecek biraz farklı bir portakal?

"Biraz farklı olan turuncu olanı alacağım."

"Hemen geliyor. Amanda'ya ne olduğunu göreceğim.

"Ve Peter," diye haykırdı Jennifer, "vol-au-vents'i getir. Yoksa vols-au-vent mi?"

"Bence teknik olarak..." Sakalı dışında Brian'a oldukça benzeyen bir kadın - Brian'ın sakalı vardı, kadın değil - kapı eşiğinde belirdi "...volent-au-vent olurdu. Çünkü vol-au-vent, Fransızca'dan 'rüzgarda uçmak'tır. Ve böylece çoğul 'rüzgarda uçarlar' olur, bu da 'ils volent au vent' olur."

Sohbet, birbirini çok uzun süredir tanıyan insanlar arasındaki sohbetlerin gidişatından sekti. Ve "rezil kazıcı olayının" ne olduğunu veya Amanda'nın yirmi sekizincisinde ne olduğunu bilmeme rağmen, şaşırtıcı bir şekilde kendimi dışlanmamış hissettim. Demek istediğim, Alex ve Miffy ile akşam yemeğine gittiğimizde nasıl korktuğumu hatırlayarak ve Oliver'la baş başa kaldığım yakınlığı biraz koruyarak kısa bir duygusal jimnastik rutininden geçtim. Özellikle toplum içinde çok sıkı ve kibar olma eğiliminde olduğu için. Ama aslında onu mutlu ve rahatlamış ve etrafının ona değer veren insanlarla çevrili olduğunu görmek güzeldi.

Sonunda kapı zili çaldı ve Peter, Fererro Rocher istasyonuna girdi. Bunun tanışmadığım bazı insanlar olacağını varsaydım çünkü Bridge'den beş dakika uzakta olduğunu söyleyen bir mesaj almıştım, bu da en az bir saat daha geleceği anlamına geliyordu. Koridordan sesler gelmeye başladı.

"Tanrım, geç kaldığımız için üzgünüm," diye gürledi benden iki ton daha şık ve Alex'ten üç ton daha az gösterişli biri. "İkizler tam bir pislikti. Kahretsin, bu arada, ajan olmak... Ah mösyö, bu Rocher söz konusu olduğunda bizi gerçekten şımartıyorsunuz.

"Siktir git, Brian." Bu muhtemelen Peter'dı.

"Lütfen," diye devam etti havalı adam, "Tanrı aşkına, bana biraz alkol getir. Ve ceketimi asarken dikkatli ol. Sanırım küçük piçlerden biri üzerine kustu."

"Doğduklarında sana söyledim" - başka bir yabancı, bu sefer bir kadın "Onları bir gecede bir yamaçta bırakmalı ve hayatta kalanları tutmalıydık."

Paltoların uçuşması ve ayakkabıların karıştırılması duyuldu ve Jennifer ile Peter arkalarında erik rengi bir yelek giymiş şaşırtıcı derecede şık bir adam ve puantiyeli lindy-hop elbise giymiş küçük, yuvarlak bir kadınla birlikte odaya geri döndüler.

Davranışlarını unutacak kadar rahat olmayan Oliver onları karşılamak için ayağa kalktı. Ben, Sophie, bu Luc, o benim erkek arkadaşım. Luc, bu evde oturan bir baba olan Ben ve Şeytan olan Sophie.

"Ben Şeytan değilim," diye homurdandı. "Ben en kötü ihtimalle Beelzebub'um."

"Jennifer?" Oliver biraz buyurgan bir hareket yaptı. "Son müşterin kimdi?"

Sophie gözlerini devirdi. Belli ki bu oyunu çok oynamışlardı.

"Sınır dışı edilseydi işkence görecek olan Brunei'li bir mülteci." Jennifer tost gibi bir hareketle Lambrini kadehini kaldırdı. "Seninki mi Oliver?"

"Onu aldatan bir işverenden hırsızlık yapan bir barmen. seninki Sophie?"

Tutarsız bir şeyler mırıldandı. "Neydi

o? Seni duymadık."

"İyi." Ellerini havaya kaldırdı. "Açık konuşayım, ilaçlarının herhangi bir çocuğu öldürdüğü kanıtlanamayan bir ilaç şirketiydi. Ne söyleyebilirim? Gerçekten ödeme yapabilen müşterileri severim."

"Sadece kontrol etmek için," diye sordum, Oliver'ın arkadaşlarının heteroseksüel olmalarının onları arkadaşlarımdan farklı kılan tek şey olmadığını yavaş yavaş fark ederek, "bu odada avukat olmayan veya bir avukatla evli olmayan tek kişi ben miyim?"

Peter saygıyla sallanan Ferrero Rocher'ı Ferrero Rocher masasına geri verdi. "Pekala, bunu düzeltebilirsin. Artık yasaldır."

"Bununla sanırım" -Amanda kocasının üzerine oturduğu kanepeden başını kaldırdı- "Senin Oliver'la evlenmenin yasal olacağını kastediyor. Shakespeare konu hakkında ne söylerse söylesin, odadaki her avukatı öldürmek yasal olacağından değil."

"Ne?" diye bağırdı Peter, komik bir şekilde irkildi. "Neden oraya gidiyorsun?

Açıkçası evliliği kastetmiştim. Cinayet değil."

"O üçü üç saattir içtihattan konuşurken bunu bana tekrar söyle."

Oliver boğazını temizledi, yüzü biraz pembeleşmişti. Bir erkek arkadaşım olduğu için hepinizin çok heyecanlı olduğunu biliyorum. Ama ilişkimin bu aşamasında M-bombasını bırakmanın, daha uzun süre M-bombası yaşamamamı sağlamak için harika bir yol olacağını düşünüyorum."

"Üzgünüm." Peter başını eğdi. "Aslında... öyle demek istemedim... lütfen ondan ayrılma, Luc... Bir Ferrero Rocher daha al."

"Ve bilgin olsun," diye devam etti Oliver, "bir şeyi yapmak için yasal hakkım olması, onu gerçekten yapmak zorunda olduğum anlamına gelmez. Özellikle iki aydan daha az süredir çıktığım biriyle değil. Alınma, Luc."

Dramatik bir şekilde kollarından çektim. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Elbiseyi ne yapacağım?"

Bu orantılı bir kahkaha kazandı ve bana uygun bir şekilde erkek arkadaş olduğum hissini verdi.

Jennifer, odaya sert bir bakış fırlatarak, "Birisine evlenme teklif ederek kendini rahat hissettirmeye çalışmayalım mı? Aslında burada olduğun için çok heyecanlıyız, Luc. Ve iyi haber şu ki, sadece bazılarımız avukatız."

"Evet." Ben kendine bir bardak güzel şarap dolduruyordu. "Karımla yaşıyorum. Benim için son derece modern ve feminist."

"Üniversitede hukuk okudum," diye ekledi Brian, "buradaki Morecombe, Slant ve Honeyplace ile. Neyse ki, bunun çok kötü olduğunu fark ettim ve boktandım ve BT'ye girdim.

"Bana gelince..." diye söze başladı Peter, kapı zili sözünü yarıda kesmeden önce. "Bu Bridget olacak."

Jennifer onu içeri almaya gitti ve Bridge ön odaya daldı, birkaç saniye sonra hâlâ ceketini çıkardı.

"Sen," diye haykırdı, "ne olduğuna inanmayacaksın."

Oda, "Dikkatli, Köprü" korosunun yaklaşık yarısına geldiğinde, ceketinin ucu Peter'ın sevgiyle üst üste dizdiği Ferrero Rocher yığınını yakaladı ve onları yerde uçurdu, zıplattı ve yuvarladı.

Etrafında döndü. "Aman Tanrım. Neydi o?"

"Hiç bir şey." Peter içini çekti. "Merak etme."

Bridget'i takip eden o, Ben ve Tom, Büyükelçinin Kabulü'nün enkazını toplamaya başladılar.

"Ne oldu?" hemen hemen herkese sordu.

"Pekala, bunun hakkında gerçekten konuşamam ama yakın zamanda yüksek konseptli bilimkurgu konusunda uzmanlaşmış, gelecek vaat eden yeni bir yazar edindik. Ve içinde yıldızlı bir eleştiri aldı.*Yayıncılar Haftalık*ve her şey ve bazı harika alıntılar vardı ve birlikte yayınlamaya karar verdiğimiz alıntı, onu yüksek konseptli bilim kurgunun daha ünlü başka bir yazarının hayranlarına özellikle tavsiye etti. Bu yüzden tüm posterlere koyduk ve Yeraltı'nın her yerinde büyük bir kampanya var ve kitabın ön tarafında ve herhangi birini değiştirmek için çok geç.

Oliver, ona sarılmak istememe neden olacak şekilde şaşkın görünüyordu. "Bu kesinlikle olumlu görünüyor, Bridget."

"Olurdu." Kendini en yakın boş koltuğa attı. "Ancak söz konusu olan daha ünlü yazar Philip K. Dick'ti. Ve öne çıkan alıntı, 'Dick'i seviyorsanız buna bayılacaksınız' idi. Ve Amazon'da son derece hayal kırıklığına uğramış yorumlar almaya başlayana kadar kimse bunu fark etmedi."

Peter, şakacı ve spekülatif arasında bir ifadeyle Ferrero Rocher katliamından başını kaldırdı. "Meraktan soruyorum, satışlar nasıl?"

"Aslında şaşırtıcı derecede iyi. Çapraz çekiciliği olabileceğini düşünüyorum. Beni gördü. Ah, Luc, buradasın.

ona sırıttım. "Ben bir artı-birim."

"İnanmıyorum." Jennifer Wimble, Bridge ile benim aramda dondu. Oliver yeni erkek arkadaşını partime getiriyor ve sanırım sonunda seni ilişki dedikodularında yendim. O zaman zaten tanıştığınız ortaya çıkıyor.

Bridge baktı ve bunun için başka bir kelime yok, kendini beğenmiş. "Elbette. Luc benim en iyi arkadaşım ve Oliver tanıdığım diğer tek gey erkek. Yıllardır onları bir araya getirmeye çalışıyorum."

Bölüm 37

Yaklaşık on dakika sürdü ama sonunda hepimiz tam olarak altı, bir kerede sekiz ve onda işemek için tasarlanmış bir yemek masasının etrafına doluşmayı başardık.

Jennifer, Tanrı bilir nereden bir masa sandalyesini çekerken, "Kabul edeceğim," dedi, "birkaç kişinin son anda iptal etmesine biraz güveniyordum."

Brian bal likörü bardağını çatal bıçak yığınlarının arasına yerleştirdi. "En azından, Oliver'ın şimdiye kadar erkek arkadaşını başından savmış olduğunu düşünürsün."

"Senin gibi arkadaşlar varken, Brian" -Oliver endişeyle içini çekti ki bu, eğlenmekten çok öfkelendiğinin bir işaretiydi- "kimin karşı bir avukata ihtiyacı var."

Bu noktada Amanda, kocasının kaburgalarına sertçe dirsek attı. "Programa başla, ahbap. Şu anda sizin için mutluyuz alanındayız. Altı ila sekiz gün içinde, seninle alay etme alanında olacağız.

Oliver'ın kafasını ellerinin arasına alacak kadar yeri vardı. "Lütfen yardım etmeyi bırak."

"*Her neyse*" O Jennifer'dı. "Bu ne kadar garip olsa da, 'masanıza sığdırabileceğinizden biraz daha fazla arkadaş' ifadesinin sahip olunması gereken doğru sayıda arkadaş olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor. Bu yüzden iş krizlerinden, çocuk bakımıyla ilgili acil durumlardan kaçınmayı başardığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum..."

Ben'in göğüs cebinden bazı polifonik ziller çaldı ve o ayağa fırlayarak yolda neredeyse Tom'un kafasına çarpacaktı. "Kahretsin. Çocuk bakıcısı. Bahse girerim küçük piçler evi yakmıştır.

Ve bununla birlikte odadan koşarak çıktı.

“—*çoğunlukla*çocuk bakımı acil durumlarından kaçının," diye devam etti Jennifer.

Sophie şarabını bitirdi. "Sevgilim, bu acil bir durum değil. Artık hayatımız bu.

"Sana ne diyeceğim." Jennifer bir yaptı*siktir et bunu*jest yapmak. "Bir konuşma yaptığımı varsayalım. Hepinizi seviyorum. Hadi yiyelim."

Peter mutfaktan içeri girdi, elinde gunge ve marulla dolu bir martini bardağı tepsisi vardı. "Başlamak için," diye ilan etti elinden gelenin en iyisiyle*MasterChef*ses, “karides kokteyli. Üzgünüm Oliver, esas olarak seni düşündük ama sebzeli bir başlangıç yapmak için canımızı sıkamadık, o yüzden seninkine karidesleri koymadık.

"Yani," dedi Oliver, "akşama bir bardak pembe mayonezle başlıyorum."

"Vay. Evet, seni bu konuda gerçekten becerdik.

Bridge ve Tom birbirlerine sessizce fısıldaşıyorlardı ama şimdi kafası karışmış bir şekilde başını kaldırıp baktı. "Bir dakika bekle. Neden karides kokteyli içiyoruz? Yirmi yıldır kimse karides kokteyli yemedi. Ve aslında neden hepimiz Bacardi Breezers içiyoruz?

"Görünüşe göre" -Sophie kendine bir bardak daha güzel şarap doldurmuştu- "bu partinin tamamı, rıza dışı bir şekilde retro temalı."

Jennifer mahcup bir şekilde kıvrandı. “Mesele şu ki, insanların kostüm giymeleri için baskı hissetmelerini ya da herhangi bir çaba göstermelerini istemedim. Bu yüzden sürpriz yapmaya karar verdim. Bu yüzden…*sürpriz?*”

İnsanların neden karides kokteyli yemeyi bıraktığını kendimize hatırlatmak için oturduk. Spoiler: Bunun nedeni, korkunç olmasıdır. Neyse ki, hepimiz bu konuda hemfikir görünüyorduk, bu yüzden kimse kibarca onu yemeye mecbur hissetmedi zaten.

"Merak etme." Peter etrafımızı temizlemeye başladı. “Ana yemeğin aslında yenilebilir olması gerektiğini düşünüyorum. Sığır eti Wellington, mantarlı Wellington alan Oliver hariç, ki dürüst olacağım, biz bir şekilde uydurduk.

Oliver büyük ölçüde el değmemiş pembe mayonez bardağını geri verdi. "Yani ana yemek benim dışımda herkes için yenilebilir olmalı."

Üzgünüm Oliver. Peter sahte bir pişmanlıkla ona baktı. "Ama bizim tek gey arkadaşımız olmaya devam etmeliydin. Tek vejeteryan arkadaşımız olmaya çalışmak da açıkçası onu zorluyor."

"Biliyor musun," dedim, "mantarlar kulağa hoş geliyor. Yeterince varsa ben de biraz alacağım."

Bridge gerçekten bir çek-çek sesi çıkardı. "Ve sen de eskiden çok huysuz ve romantik değildin."

"Asla huysuz ve romantiklikten uzak olmadım. Ara sıra," -bir şeyler düşünmeye çalıştım- "kara kara düşünen ve alaycı oldum."

"Ve şimdi Oliver içindeki şekerlemeyi ortaya çıkardı."

"Ben bir mantar yiyorum, tribünde 'Gözlerimi Senden Alamıyorum' şarkısını söyleyerek aşağı atlamıyorum."

Jennifer beni Smirnoff Ice ile kadeh kaldırdı. "Tema referansı konusunda iyi."

Ben, bitkin görünerek geri döndüğünde, ikisi de kocaman olan Wellington'ları dağıtıyorduk.

"Beni iç." Sophie'nin yanına çöktü. "'Bana bir içki ver' anlamında, değil*Alice Harikalar Diyarında*algı."

Onu içti. "Her şey yolunda mı sevgilim?"

Eva'ya bir zam daha vermemiz gerekecek. İkiz A kayboldu ve evin her yerinde onu aradı ve polisi aramak üzereyken pencereden dışarı baktı ve onu yan taraftaki mutfakta ocak ile bıçak rafı arasında gördü.

"İyiydi sanırım?"

"Ne yazık ki evet. Ancak komşular biraz sarsılmış durumda."

Sophie gözlerini devirdi. "Onlara bir hediye sepeti göndereceğiz. Biliyorsun, son üç seferde olduğu gibi."

Bir süre yemek yemeye devam ettik. Uyarılara rağmen, Wellington mantarı gerçekten... iyi miydi? Demek istediğim, muhtemelen sığır eti eklenerek daha iyi olabilirdi ama o zaman çoğu şey iyi. Ne yazık ki, bu aynı zamanda bizi "diğer insanların sosyal çevreleriyle tanışma" deneyiminin en az sevdiğim kısmına getirdi: arkadaşlarının iyiliği için sizinle ilgilenmeleri gerektiğine karar verdikleri kısım.

"Sen," diye söze başladı Brian, "bir tür... rock yıldızı mısın? Bu doğru mu?"

Neredeyse bir ağız dolusu Wellington kaybediyordum. "HAYIR. Çok değil. Babam bir rock yıldızı. Annem eskiden bir rock yıldızıydı. Ben bir rock yıldızının tam tersiyim.

"Makas gezegen mi?" Amanda'yı, alması gerekenden çok daha az düşündükten sonra önerdi.

“Hmm. Evet? Ya da belki… hayır?”

"Bu daha mantıklı." Brian sakal örgüsünü nazikçe sostan uzaklaştırdı.

"Bir rock yıldızının Oliver'la ne yapacağından emin değildim." "Bu akşam neyin var senin?" Bu, Oliver'ın "benimle dalga geçiyorsun ve bu hoşuma gidiyor" sesi değildi. Bu, Oliver'ın "Artık gerçekten üzgünüm" sesiydi.

"Beni eskisi kadar çekici görünmemeye mi çalışıyorsun? Gerçekten hoşlandığım bir adamın önünde mümkün mü?

Jennifer, "Onu boşver, Oliver," dedi. "On yıldır bekar olmanın bedelini fazlasıyla ödüyor."

Oliver'da hâlâ o ilkel, buz gibi bakış vardı. "Bunun onun davranışını kabul edilebilir kıldığından emin değilim."

"Üzgünüm." Masa geniş hareketler için çok küçüktü ama bu Brian'ın denemesini engellemedi. "Ben gerçekten. Sadece bir sürü insanla çıktın ve onlar senin için hiç doğru olmadılar ve sen tekrar incinmeden önce bu adamı neyin farklı kıldığını bilmek istiyorum.

Oliver, "Ben senin ergenlik çağındaki kızın değilim," diye çıkıştı. "Ve bunu düşününce, ben senin ergenlik çağındaki kızın olsam bile, davranışların yine de son derece kontrolcü ve tuhaf olurdu."

"Haklı, ahbap." Amanda kocasına hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Bir pisliksin."

"Ben... Üzgünüm."

Uzun bir sessizlik oldu.

Ta ki Oliver sonunda içini çekip, "Sorun değil," diyene kadar. Sanırım umursadığın çok hoş. Son derece yararsız bir şekilde.”

Aniden ve yoğun bir şekilde bok hissettim. Çünkü burada oturmuş, bu insanların yemeklerini yiyor, Bacardi'lerini içiyor, hepsinin heyecanlanıp heyecanlanmalarını izliyordum.

Belli ki derinden önemsedikleri ve görünüşe göre fark ettiğimden daha mutsuz olan arkadaşlarının sonunda mutlu olması umutluydu.

Ve her şeyin hala bir son kullanma tarihi vardı.

Bir süredir, eğer... bu sona erdiğinde muhtemelen biraz dağılacağımı bilerek sessizce yaşıyordum. Bunun Oliver'ı da alt üst edebileceği aklıma gelmemişti.

"Bu yüzden." Sophie umurunda olmayacak kadar çok içmiş birinin soğukkanlılığı ve ağırbaşlılığıyla konuyu değiştirdi. "Rock yıldızı değilsen ne yaparsın?"

"Ben bir hayır kurumu için bağış topluyorum."

Ah, tabii ki öylesin. Oliver, erkek arkadaşların neden her zaman bu kadar kasvetli bir şekilde etik davranıyor?

"Merak etme." Oliver'a gizli bir şekilde sırıttım. “Hiç etik değilim. Hikaye olduğum için kovulmadan önce PR'daydım. Ve şimdi bana sahip olacak tek insanlar için çalışıyorum.

“Bu çok daha iyi. Bunu sakla, sevgilim. O diğerlerinden çok daha ilginç.”

"Evet." Oliver tek kaşını kaldırdı. "Bir erkek arkadaşta tam olarak aradığım şey, en kötü arkadaşımı yatıştırmak."

"Şaka yapıyorsun ama öyle olmalı." Dikkati bana döndü. "Hayır kurumunuz neyi kurtarmaya-önlemeye çalışıyor?"

"Etrafında. bok böcekleri?"

Göz kırptı. "Normalde bu bariz olurdu, ama kurtarmak mı, önlemek mi?"

"Aslında" -Oliver masanın altından dizimi sıktı- "onlar
son derece ekolojik olarak önemlidir. Toprağı havalandırırlar.”

Çocuklarım altı mil uzakta, çok fazla şarap içtim ve görünüşe göre Oliver pisliği önemsememi istiyor. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama," - Sophie dikkatle kadehini salladı - "bir sikeyim ödünç alabilir miyim, çünkü yeni bittim."

Beynimin son zamanlarda çalışmaya başlayan kısmı, ben onu durduramadan devreye girdi. "Bak, kesinlikle bir sikiş bulmana yardım edebilirim.

vermek için, ama başka birinin doğum günü partisinde olduğumun ve muhtemelen bağışçı avlamamam gerektiğinin farkındayım.

"Hayır, lütfen Sophie'yi avla." Jennifer masanın karşısından bana gülümsedi. "Bir ton parası var ve hiçbirini hak etmiyor."

Affedersiniz, ahlaki açıdan iflas etmiş müşterilerim için çok çalışıyorum. Ama devam et hayırsever adam" -Sophie çenesini avucuna dayadı ve meydan okurcasına bana baktı - "in beni."

Sophie'ye bir kez daha şans verdim. İçtiği gerçekten muazzam miktara rağmen dikkat çekici bir şekilde birlikteydi. Kıyafet seçiminden, insanların onu hafife almasından hoşlanıyordu ve konuşma tarzından onlara küçümsediklerini hatırlatmaktan hoşlanıyordu. Muhtemelen burada işe yarayacak bir strateji vardı ama riskliydi.

"Tamam," dedim. “Sanırım hayır kurumlarına tam olarak iki nedenden dolayı bağışta bulunuyorsunuz, vergi muafiyetleri ve hayırsever arkadaşlarınıza yapıştırmak. Bok böceklerinin neden ülke ekolojisinin hayati bir parçası olduğunu size açıklamaya çalışabilirim, ama belli ki umursamıyorsunuz. Ve sorun değil. Bunun yerine size şunu söyleyeceğim: kredi kartı olan her pislik kanserli yavru köpeklere para veya üzgün çocuklara oyuncak verebilir, ancak hiçbir şey paranızı çevre açısından hayati ama temelde çekici olmayan bir böceğe vermek kadar 'hayırsever bağışlarımı sizden daha iyi düşündüm' demez. "Hayırseverlik oyununda en iyi kimdir" oyununda, hayırseverliği en belirsiz olan kişi kazanır. Her zaman. Ve bizden daha karanlık olamazsın.

Bir duraklama oldu. Ne kadar kötü bir şekilde batırdığımı merak etmeme yetecek kadar uzun süren son derece rahatsız edici bir duraklama.

Sonra Sophie'nin dudakları neşeli bir sırıtışla kıvrıldı. "Satılmış. Ne kadara ihtiyacın var?"

Ben kahkahayı patlattı.

Ve buradan nereye gideceğimden emin değildim. “Hmm. Harika. Bu harika. Ama şu anda gerçekten kızgın olduğun ve Oliver'ın arkadaşı olduğun düşünülürse ve onun bana kızmasını istemem..."

"Kesinlikle mutluyum," diye sözünü kesti. Kanını kurutun.

“Öyle olsa bile, aslında bazı profesyonel etik kurallarım var. İstersen yarın beni arayabilirsin ya da seni arayabilirim ya da bir öğle yemeği ayarlayabiliriz ya da biliyorsun, gelecek hafta büyük bir iş var, gelip havalı insanlarla takılabilirsin ve eğer böyle hissediyorsan tüm paranı bize atabilirsin.

"Bok Böceği Do'n var mı?"

"Evet, biz ona Beetle Drive diyoruz. Çok sevimli değil

miyiz? Başka bir duraklama.

Sonunda Sophie, "Şu anda sarhoş olduğum için benden para almayı reddettiğinizi belirtmek zorunda hissediyorum," dedi. Ama sen beni muhtemelen bir sürü insanı sarhoş etmeye çalıştığın ve sonra da onlardan para istediğin bir partiye davet ettin.

"Evet, davetiye basmanız etik dışı değil." "O

zaman orada görüşürüz sanırım."

Masa sadece hafif alaycı bir alkışla bozuldu. "Her neyse" -Jennifer,

Peter'ın masayı toplamasına yardım etmeye başladı- "bir şeyler getirmek

için

geri dön*doğum günüm*, insanların tatlıdan önce ara vermeye ihtiyacı var mı?”

Brian sakalını sıvazladı. "Çoğu tatlının ne olduğuna bağlı." "Bu bir

sürpriz."

"Bu, hepimizin nefret edeceği bir şey olduğu anlamına

mı geliyor?" "Ah." Amanda'nın aklına bir fikir geldi.

"Melek Lokumu mu?"

Teatral bir şekilde ürperen Ben'in aklına farklı bir düşünce geldi. "Eğer Kara Orman Geçidi ise, ben gidiyorum."

Donmuş tatlı şakası bir süre daha devam edecek gibi görünüyordu, birkaç kişi bunu bacaklarını esnetmek ve banyo molası vermek için bir işaret olarak okudu. Olduğum yerde az çok mutluydum ama sonra Oliver eğilip bana biraz dışarı çıkmam gerektiğini fısıldadı.

Kahretsin. Arkadaşını geliştirmeye çalışmamalıydım. Benim sorunum ne?

Açıkça cezalandırıldığımı hissederek Oliver'ı koridora kadar

takip ettim. "Bak," diye başladım, "özür dilerim ben-"

Bu noktada beni duvara bastırdı ve öptü.

Bunu erkek arkadaş menüsüne koyduğumuzdan beri yeterince öpüştüğümüzü söylemek doğru olurdu ama benim doğumumdan beri böyle olmamıştı.*Muhafız*ilgili çılgınlık. Onu terk etmenin onu bir şekilde benden uzaklaştırdığını düşünmeye başlamıştım. Ve o gece kanepemde her şeyin nasıl olduğuna -istemenin ve aranmanın o tatlı, keskin kesinliğine- geri dönmeyi gerçekten çok isterken, şansımı zorlamaktan çekiniyordum. Haftanın büyük bir bölümünde birbirimizi görmeyi başaramamıştık ve son iki görüşmeniz banyo zemininde ağlamayı ve bir cam heykel sergisini içerirken, bir erkeğin size tutkulu ve son derece cinsel bir varlık olarak bakmasını beklemek zordu. Ama görünüşe göre, bir partide orta düzeyde destekleyici olmak ve arkadaşlarından birine bok böceklerine para vermesini sağlamaya çalışmak, işi gayet iyi yapmıştı.

Her halükarda, bunun için buradaydım. Çok,*çok*onun için burada

Kısaca, tuvalete giderken bize bir oda tutmamızı söyleyen başka biri de vardı.

Ama siktir et. bunlar değildi*her neyse*Öpücükler. onlar değildi*al ya da bırak, çektiğin montunu al*Öpücükler. Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeydi, hiç istemiyormuş gibi yaptığım her şeydi, bana buna değdiğimi, benim için orada olacağını, bana katlanacağını ve onu kovmama izin vermeyeceğini söyleyen her şeydi.

Bütün bunları bana Oliver Blackwood veriyordu ve ben de hemen geri veriyordum. Ellerinin kavramasında, vücutlarının baskısında ve ağzının benimkine değen hararetli sıcaklığında.

Ve durduğunda, hala bitmemişti çünkü başparmakları yanaklarımda hafifçe gezinirken gözleri parlayarak bana bakmaya devam etti. Ah, Lucien.

"Ben, şey, sanırım Sophie konusunda kızgın değilsin, öyleyse?"

“Aksine, çok etkileyiciydi. Umarım berbat bir akşam geçirmiyorsundur.”

"Hayır, bu... gerçekten güzel.."

"Senden hoşlanıyorlar, biliyor musun?" Beni tekrar öptü, bu sefer daha nazikti. "Bu arada tam bir pislik olduklarını anlayabilirsin."

Güldüm. "Muhtemelen seni tam sikimle de tanıştırmalıyım." “Bunu isterim. Demek istediğim, eğer düşünürsen... senin hakkında olumlu düşünürdüm. "Oliver" - Ona solduran bir bakış atamayacak kadar ıslak hissediyordum ama
yine de denedim - "arkadaşlarım kim olduğumu biliyor. Elbette benim hakkımda olumlu düşünürsün.

"Üzgünüm. Ben sadece... bu gece benimle gelmene sevindim.

"Ben de. Yıllardır Bacardi Breezer içmedim. Duraksadım, tepkisinin tadını çıkardım. "Ve bu kısım da berbat değildi."

"Pekala, en azından karides kokteylini geçmeme sevindim."

Onu tekrar kendime çekerek, tamamen sert ve köşeli olduğu çenesinin kenarını şakacı bir şekilde kıstırdım. "Geri dönmeliyiz."

"Aslında" - yanakları hafif bir kızarmayla karardı - "seni eve götürmeyi tercih ettim."

"Neden. Hissetmiyor musun... Ah.*Ah*”

"Yani, eğer bu uygunsa."

Yanlış zamandı. Ama zorundaydım. "bunu söylediğini sanıyordum*değildi*seks kasetinin başlığı.”

"Yalan söyledim." Küçük öksürüklerinden biri. "Şimdi, mazeretlerimizi üretip sağduyulu bir şekilde ayrılabilecek miyiz bir bakalım."

Oliver'ın arkadaşlarıyla on saniye boyunca tanıştıktan sonra, onlar tam olarak neyin peşinde olduğumuzu bilmeden ve buna göre yorum yapmadan eve koşarak sevişme şansımızı değerlendirmedim.

Ve çok haklıydım.

38.Bölüm

Oliver'ın bizi eve götürmek için çağırdığı etik kaynaklı mini taksinin bizi eve götürmesi çok uzun sürdü. Kısmen -teknik terimle- azgın olduğum için, ama daha çok, bunun hakkında ne kadar çok düşünürsem, o kadar gergin olduğum için. Oliver seksi hafife almadığını açıkça belirtmişti ve ben de seksten bir tür yaşam tarzı yapmıştım.*sadece*hafife almak Ve açıkçası, aklımın bir köşesinde, sonunda benim çıplak, hayvani karizmama teslim olmasını ve bana bir karizma vermesini umuyordum, ama şimdi oluyorken... pek de düşündüğüm gibi gelmiyordu. Yani, evet, heyecan verici ve seksiydi ve benden hoşlandı, benden gerçekten hoşlandı, ama ya batırırsam? Ya çok iyi değilsem? Hiçbir şikayetim olmamıştı ama kimsenin ağzına oral seks hediye edilmiş gibi bakmamıştı, bu yüzden belki de -hayatımın diğer her alanında olduğu gibi- diğer insanların düşük beklentileriyle dalga geçiyordum.

Bir ilişkiyle ilgili şey, benim*beğendim*bağlantılarla ilgili olarak, kimin işinin kimi kurtarmak olduğu oldukça açıktı. Sırasıyla "siz" ve "kendiniz" olan "kimler". Birini önemsediğinizde, bunun onlar için iyi olup olmadığı, nasıl hissettikleri ve bunun ne anlama geldiği gibi kafa karıştırıcı saçmalıkları umursamaya başladınız. Peki ya Oliver'ın mükemmel evine geri dönsek ve onun mükemmel çarşaflarına uzansak ve seks yapsak ve her şey... güzel olsaydı? Ona daha önce benden tek bekleyebileceği şeyin para cezası olduğunu söylemiştim ve para cezasının onun için yeterli olmadığını söylemişti ve şimdi benim için de yeterli değil, ama ya elimden gelen tek şey buysa?

Oliver gerçekten ön kapıya koşamayacak kadar ağırbaşlıydı ama kesinlikle koşuşturmasını sürdürdü. Ve daha önce zar zor koridora girmiştik.

sanki vegan kekmişim gibi üzerimdeydi ve ben onu kendime çekiyordum ve yine öpüşüyorduk. Bu harikaydı - öpüşmeyi kesinlikle bitirmiştik - ama aynı zamanda takside üzerinde durduğum her şeyi alıp korkunç derecede gerçek ve anında hale getirdim.

Ne de olsa bunun benim çantam olması gerekiyordu. Yıllarımı gazetelerin içinde ve dışında sefahatimi anlatmak için harcadım ve yine de burada gerçekten hoşlandığım ve gerçekten sevdiğim bir adamla birlikteydim.*Gerçekten*benimle ilgilenmek istedi ve ben bir John Hughes filmindeki bir gencin cinsel karmaşıklığına indirgendim. Kuşkusuz birkaç kez Oliver'la bu noktaya gelmeyi hayal etmiştim, yaratıcı ve düşünceli bir aşık olmuştum ve şaşırtıcı seks hareketleri dizimle aklını başından almıştım. Bunun yerine, yapışıyor, gıcırdıyor ve dürüst olmam gerekirse, biraz utanç verici inleme sesleri çıkarıyordum. Aman Tanrım. Yardım. Bunun bu kadar mükemmel hissetmeye hakkı yoktu.

Aniden Oliver'ın ağırlığı değişti ve birkaç saniye boyunca onu bir şekilde oyalayacağımı düşündüm. Ama sonra beni kollarının arasına aldı ve o kadar tuhaf bir rahatlamışlık ve şehvet sarhoşluğu içindeydim ki -ne halt oynadığını sormaktansa- bacaklarımı porno filmlerindeki bir delikanlı gibi ona doladım. Sağlıklı bir yaşam tarzına olan bağlılığı göz önüne alındığında şaşırtıcı bulmamam gereken bir güçle beni yatak odasına doğru taşımaya başladı. O ileri atılıp beni merdivenlere bırakana kadar, bu mükemmel bir büyülü fantezi anıydı.

"Ee," dedim. "Ah."

Telaşlı ve sevimli görünen Oliver, çıkmaz sokaktaki bir minibüs gibi benden uzaklaştı. "Ben çok üzgünüm. Ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Hayır, hayır, harika. Kısaca çok seksi ve romantikti." Yaralı

değilsin, değil mi?

"İyiyim. Taşınamayacak kadar ağır olduğu konusunda biraz utangaçsın."

Şaka yapıyordum ama tabii ki Oliver kazara vücudumu utandırması ve kazara vücudumu tokatlaması ihtimaline karşı çok ciddileşti. "Sana hiç yansımıyor. Merdivenleri kullanma yeteneğimi abarttım."

"Bunu bildiğim iyi oldu. Şimdi güven verici olmayı bırakıp beni becerecek misin?

"Seni becereceğim, Lucien" -çok sert davranmıştı ve bir kez olsun bu beni hiç rahatsız etmemişti- "benim seçimimle."

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım ve bariz bir şekilde… bu her neyse. "Sakin ol, Gay'in Elli Tonu'na kaydolmadım."

"Hayır, benim için kaydoldun. Şimdi yukarı çık ve yatağına yat." Ben...yukarı çıktım ve yatağa mı girdim?

Birkaç saniye sonra Oliver ceketini yere düşürerek kapıda belirdi. Ve demek istediğim, vay. Askı kullanmadığını hiç görmemiştim. Bu işe gerçekten girmiş olmalı. Bana mı?

"Üzgünüm," dedi biraz kızararak. "Hiç düşünmedim... ben... bu... sen..."

Özür dileme. Bu, um, ilginç.

Daha da kızardı. "Aslında bunu oldukça uzun bir süredir yapmak istiyordum."

Kaşlarımı çatarak "Bunu oraya atarak", "herhangi bir noktada kesinlikle atabilirdin."

"Sanırım senin beklemeye değer olduğunu düşündüm."

Bok. Haklı olmasını umdum. "Son After Eight darphanesi değilim."

"Hayır." Abercrombie ve Fitch'e gitmiş bir kaplan gibi örtülerin üzerinde sürünerek yatakta bana katıldı. Öyle olsaydın, seni kabul etmeyecek kadar kibar davranırdık.

"Esprili bir geri dönüş yapardım, ama şu anda biraz dikkatim dağıldı."

"Görünüşe göre," dedi kuru bir sesle, "ereksiyon olduğun zaman bariz bir şekilde daha az uzlaşmaz oluyorsun."

"Evet, bu benim Aşil penisim."

Oliver gülerek gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Bu bir yandan iyiydi çünkü beni çıplağa yaklaştırdı ve bu nedenle sevişmeye yaklaştırdı. Öte yandan, üstsüz olmak üzereydim. Ve Oliver beni daha önce üstsüz görmemiş değildi ama bu, o bağlam her şeydir durumlarından biriydi. Çıplak olmak ve olmak*yapılmış*çıplak, belirgin ve ürkütücü bir şekilde farklı hissettirdi. Normalde, özellikle cinsel ilişkimin ne olduğu konusunda endişelenmezdim.

partnerim vücudumu düşündü ama normalde cinsel partnerim yabancıydı.

Teraziyi dengeleme çabasıyla, iyiliğime karşılık verdim ve çok büyük bir stratejik hata yaptığımı fark ettim. Çünkü ben genetik, boy ve işe yürüyerek giderken, Oliver kendi başının çaresine bakma zahmetine girdi. Ona bir banyo bombası aldığınızı bildiğiniz halde, birinin size gerçekten düşünceli, gizli bir Noel Baba hediyesi almasına eşdeğerdi.

"Spor salonuna gitmeli miyim?" Diye sordum. "Hiç mi? Çünkü aksi takdirde benim muazzam derecede ortalama biri olmama alışmak zorunda kalacaksın."

Sen birçok şeysin Lucien. Ama asla ortalama olamazsın.”

"Hayır, bu fiziksel bir şey ve inan bana..."

"Yapma." Beni itirazlarımı bastıracak kadar sert öptü, avucunu gövdemin açıkta kalan derisi üzerinde gezdirdi ve taze bir sıcaklık deseni bıraktı. "Güzelsin. O kadar güzel ki, sonunda sana dokunabildiğime inanamıyorum."

Tatlı ve esprili olduğumu ve erimiş bir yığın olmadığımı göstermek için tatlı ve esprili bir şey söylemek istedim. Ama tek becerebildiğim, "F-siktir, Oliver" oldu.

"Tanrı." Sesi sertleşti. "Ne kadar duyarlı olduğunu seviyorum. Bakmak…"

Parmak uçları spiral şeklinde koluma ve omzumun üzerinden geçti, sanki bir stadyum dalgası yapıyormuş gibi tüyleri diken diken oldu. Bir şekilde sinyal veren bir ses çıkarmaya çalıştım.*Evet, herkese karşı böyleyim, kesinlikle sadece sana değil*, ama sonra ağzı işin içine girdi, zevki zevkin üstüne koydu ve ben... Kahretsin. Sanırım sızlandım.

"Sana yapmayı düşlediğim şeyler," diye mırıldandı.

Göz kırptım. Belki dağılmadan önce bunu kurtarabilirdim. "Neden? Pisler mi?”

"Bunun gibi değil." Beni sırt üstü yatırdı, elleriyle kemerimi çözdü ve çok Oliver verimliliğiyle kot pantolonumu, boxerımı ve çoraplarımı çıkardı. "Sadece seninle olmak istiyorum. Bunun gibi. Sana bir şeyler hissettirmek istiyorum. İyi şeyler. Benim için."

Bana korkunç bir ciddiyetle, her kelimesini kastederek bakıyordu. Ve bilirsin, sorun yoktu, bununla başa çıkabilirdim, duygularım olabilirdi, bu

iyiydi. Aslında çıplak olduğum gerçeğinden garip bir şekilde bağımsız olarak üzerime çöken bu çıplaklık hissinin varlığını boşverin. Ve bana her dokunduğunda, sanki beni şefkatle bozuyormuş gibi olmasını boşver. Ve buna o kadar çok ihtiyacım olduğunu kesinlikle boşverin, ona nasıl sahip olacağımdan emin değildim.

Şimdi Oliver geri kalan giysilerini, gömleğini, pantolonunu ve diğer her şeyini çıkarıyor, dağınık bir şekilde yatağın yanına düşüyordu. Böyle bir an için bir anlam ifade etmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum - bir partneri ilk kez çıplak gördüğünüzde, nasıl hem gizem kazandılar hem de kaybettiler, onların gerçeği, tüm sırları ve kusurları, yaratabileceğiniz her türlü fanteziyi aşıyordu. En tuhafı, Oliver'ın ilk başta bana çok gerçek dışı gelmesiydi. Onu en başından beri, o korkunç partideki o korkunç karşılaşmadan beri istiyordum ama senin bir kuyumcu vitrinindeki saati istediğin gibi. Uzak, mükemmel ve biraz da yapay bir şeye duyulan hüsrana uğramış bir hayranlık.

Ama aslında onu hiç görmemiştim. Sadece kötü düşünülmüş arzuların yansıtılmış bir demeti. Ve Oliver bundan çok daha fazlasıydı: Nazik, karmaşık ve tahmin ettiğinden daha endişeliydi, eğer mesajlaşma tarzına bakılırsa. Onu nasıl kızdıracağımı ve nasıl güldüreceğimi biliyordum ve onu mutlu etmeyi umuyordum.

Ya da belki yapamadım. Belki de çok fenaydım. Ama Oliver, babamın saçmalıklarına ve annemin körisine rağmen benimle kaldı, muhabirlerin önünde elimi tuttu ve onu bir tuvalet kapısından atıp atmama izin verdi. Hayatımın en iyi parçalarından biri olacaktı. Ve bu yüzden deneyecektim.

"Şey," dediğimi duydum, "Ben de senin için iyi olmak istiyorum. Sadece emin değilim—”

Üzerime eğildi, tüm sıcaklığı ve gücüyle ve teninin mükemmel kayganlığıyla. "Sen. Bu."

"Ama ben-"

“Şşşt. zorunda değilsin*Yapmak*herhangi bir şey. sen yetersin sen…”

Sırada ne olduğundan emin olamayarak ona baktım. Yüzündeki ifadeye göre muhtemelen o da değildi.

"Her şey," diye bitirdi.

Şey, bu... yeniydi. Aynı anda hem cinsel duygularla hem de duygu-duygularla uğraşmak zorunda kalmak, hepinizi ağrılı, açık ve umutlu bırakmak için bir araya gelmek.

Yarı öpücük yarı inlemeyle ağzı benimkileri örttü ve ben de onu daha yakına çekmek için bacaklarımı ona doladım. Bunu yüreklendirici bulmuşa benziyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü böyle olması gerekiyordu. Ve kısa süre sonra bu vaat ve şehvet sambasında bedenlerimizi bir araya getirmeye başladı, ağzı beni ürpertici küçük öpücüklerle boyadı ve bu inanılmazdı - "Aman Tanrım dur, ah Tanrım asla durma, aman Tanrım" gibi inanılmazdı - ama her ne sebeple, ellerimle ne yapacağımı çözemedim. Ve birdenbire, kollarımda açık bir talimat olmadan bu devasa uzaylı eldivenleri havada uçuşuyordu. Demek istediğim, aletine ulaşmaya mı çalışmalıydım? Yoksa çok erken miydi? Saçlarının okşaması hoşuna gitti mi yoksa bu sadece tuhaf mıydı? Biraz fazla mı çekti? Vay canına, omuzları gerçekten belirgindi.

Sonunda huysuzca avuçlarımı Oliver'ın sırtına yaymaya karar vermiştim ki o şahlandı, bileklerimi yakaladı ve onları nazikçe başımın iki yanındaki yastığa dayadı. Kuşkusuz, tamamen sıcak değildi.

"Ee," dedim.

"Üzgünüm." Boynundan aşağıya ve göğsüne bir kızarıklık yayıldı. "Ben... kendime engel olamıyorum."

Oliver'ın biraz da olsa kontrolden çıktığını görmek garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Oldukça kontrollü bir şekilde olsa bile. Ve en azından artık ellerim için endişelenmem gerekmiyordu, her ne kadar bu hile yapıyor olabilirdi. "Sorun değil. Sanırım onunla ilgileniyorum. Yani," - titrek bir kahkaha attım - "eğer köselelerini çıkarıp sana baba dememi söyleyeceksen hayır."

Şakacı bir azarlamayla boğazımı ısırdı. "Oliver iyileşecek."

Başka bir öpücük için eğilirken üstte olduğu ve beni aşağıda tuttuğu göz önüne alındığında, parmakları benimkilere dolandı, beklenmedik bir şekilde hassastı. karşı ittim

ondan kaçmak istediğim için değil, tutulmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek için... kaçınılmaz olarak.

Görünüşe göre fena değil. Oliver'ken.

Hareketlerim kıvranmaya başladı. Ve usulca inlediğimi duydum. Ve, Tanrı bana yardım etsin, muhtaç durumda. Bu korkutucu, utanç verici ve tuhaftı.

"Lütfen bana güven Lucien." O anda, Oliver'ın sesindeki savunmasızlığı duyunca biraz rahatladım ve biraz da dehşete kapıldım. "Buna sahip olmak sorun değil."

"Öyleyse ne içiyorsun?"

"Sen." Gülümsedi, gözleri gümüşi parlıyordu. "Seni benim insafıma bırakmaktan zevk alıyorum."

İşte o zaman bir şey hatırladım - sadece biriyle birlikte olmanın ne kadar iyi olabileceğini. Seni görmelerine izin vermek için. Yeterli olmak.

"Peki ya" - Gerildim ve onu öptüm. Onu ısırdım. Kissily - "daha az merhamet, daha çok sahip olma?"

Haklı olarak homurdandı.

Ve işler bir süreliğine heyecan verici bir şekilde sertleşti, Oliver'ın kendine hakimiyetiyle bilincim kaçtı. Kurtulmak için birkaç göstermelik çaba sarf ettim, ama dudaklarında ismimle ya da bu kadar hassas olabileceğini hiç bilmediğim bir yere taze bir dokunuşla her zaman dikkatimi dağıttı ve beni tutmayı bıraktığında, bunu fark edemeyecek kadar ileri gitmiştim.

Sadece o ve ben, buruşmuş çarşaflar ve perdelerin arasından sokak lambalarının oyunu vardı.

Bütün bunlardan, Oliver'ın düzensiz nefesinden ve okşamalarının akışından aldığım katıksız zevk beni kilitlemişti. Derin, derin öpücüklerinden, yaz aylarındaki gökyüzü kadar aralıksız. Vücudumuzun sürtünmesi ve baskısı, saçların sürtünmesi ve terin kayması.

Ve bana bakışı, şefkatli, şiddetli ve neredeyse... huşu içinde, sanki ben farklı, daha iyi bir insanmışım gibi.

Yine de belki, tam o sırada öyleydim.

Bölüm 39

Ne düşünüyordum? Sadece çalışma yılımın en yoğun noktasında Lanet olası Jon Fleming'le tanışmayı kabul etmekle kalmamıştım, aynı zamanda beni aksi halde aptalca seks yapacak olan muhteşem neredeyse erkek arkadaşımdan uzaklaştırıyordu. Sanırım ben o kadar iyi bir insandım.

Şaşırtıcı bir şekilde, The Half Moon, tamamı açık tuğla olan ve çok çabalayan bu butik bira mekanlarından biri haline geldi. Babam gecikmişti - aksini pek beklemiyordum - bu yüzden kendime bir bardak Monkey's Butthole aldım, görünüşe göre mango ve ananas notaları ve sonuna kadar devam eden kızarmış ekmek acısı vardı ve sakallar ile ironik oduncu gömlekleri arasında boş bir masa buldum.

Bir süre orada oturdum, kendimi zanaatkar bira içmek için dışarı çıkan türden biri gibi hissettim ki, bunu düşündüğümde, zanaatkar bira içen toplulukta muhtemelen son derece saygı duyulan bir eğlenceydi. İşin garibi, bu pek rahatlatıcı değildi.

Son yarım on yılı teslim tarihlerini kaçırarak geçirdikten sonra kendime bunun sorun olmadığını çünkü arkadaşlarımın benimle nerede durduklarını bildiklerini söyleyerek geçirdikten sonra, aynı boku çektiği için babama ve insanlara ne kadar berbat bir şekilde davranmanın bu kadar uzun sürdüğünü fark ettiğim ve ayrıca bu konuda ikiyüzlü davrandığım için kendime kızdım.

Telefonum titredi. Oliver'ın beni düşündüğünü bilmek güzeldi ama görünüşe göre beni yaşlı, kel beyaz bir adam aracılığıyla düşünmeye karar vermiş olması daha az hoştu.

ne oluyor, Mesaj attım.**Bunun bir sik olduğunu varsayıyorum?**

Evet.

Ne tür bir sik olduğuna dair bir fikrim var mı?

Bu politik bir pislik.

Gerçek bir genel bilgi sınavı yerine cilveli bir oyun olduğunda bunu daha çok sevdim

Üzgünüm.Her nasılsa Oliver, metnin gerçekten pişmanlık duyduğunu bile gösterebilirdi.Dick Cheney.

Bunu nasıl elde edecektim?

Bağlamsal ipuçları. Politik olduğunu söyledim. Siyasette kaç tane sik var?

Bariz şaka yapmak için. yükler

Bir duraklama oldu.Aynı zamanda seni özledim siki.

Bu çok özel bir çük tadı

Başımda duran Jon Fleming, "Buradasın," dedi. Olacağından emin değildim.

Bahsederken, Yazdım,**babam burada**

İsteksizce telefonumu kaldırdım ve -her zamanki gibi- ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. "Evet. Evet buradayım."

"Bu değişti." Bu konuda gerçekten sinirli görünüyordu. "Bardan sana bir şey getirebilir miyim?"

Maymun Kıçı'nın çoğu kalmıştı ama babam beni üç yaşımdayken terk etmişti ve ona bir yabancıya "Maymun Kıç Deliği" dedirtmek hayatımda alacağım tek intikam olabilirdi. Ona şişeyi gösterdim. "Bunlardan bir tane daha alacağım, teşekkürler."

Tezgâha yöneldi, bir dizi küçük, sinir bozucu zaferin sonuncusunu, sadece istediği içecekleri işaret ederek ve bir şekilde bu hareketi tamamen önemsiz değil de ağırbaşlı ve buyurgan göstererek yaptı. Sonra, elinde ikinci bir Butthole ve bir litre Ajax Napalm ile bana doğru geldi. Bunun beklediği gibi olmadığı ve otuz yıldır binadaki en yaşlı kişi olduğu göz önüne alındığında, çileden çıkaracak şekilde yerinde görünmüyordu. Bence yetmişlerde rock yıldızlarıymış gibi giyinmeye çalışan herkesin birleşimiydi ve

dünyanın ona göre şekillenmesini sağlayan o berbat karizma, tersi değil.

Kahretsin, uzun bir akşam olacaktı.

"Mark Knopfler'ın tam şurada performans sergilediğine inanamazsın" -karşıma oturdu-.

Ah, buna inanıyorum. umrumda değil. Dürüst olmak gerekirse," - tamam, bu bir yalandı ama onu biraz kızdırmak istedim - "kim olduğundan tamamen emin değilim."

Kesinlikle yanlış değerlendirmiştim. Onunla dalga geçtiğimi bilmesinin yanı sıra bunun, müzik sahnesinin tarihi hakkında bana uzun, bencilce bir söylenti söylemesini engellemesine de izin vermeyecekti. "Mark'la 76'da ilk tanıştığımda, o ve erkek kardeşi bir grup kurmayı düşünüyorlardı, bu yüzden onları burada, Ay'da Max Merritt ve Meteorları izlemeye götürdüm. O zamanlar tuvalet devresi dediğimiz şeyin bir parçasıydı.”

Babamla ilgili sorun, babamla ilgili birçok sorundan biri
- böyle konuştuğunda, gerçekten dinlemek istiyor muydun? "Ne?"

"Ülkenin dört bir yanında cehennem gibi pis mekanlar var. Barlar, depolar, bu tür şeyler. Bira, teşhir ve ona olan aşk için çalacağınız yerler. Hepimizin güne başladığı yer orası. Her neyse, Mark'ı Max Merritt ve Meteors'u ve o adamların sadece iki akustik gitar ve bir elektrikli klavyeyle neler yapabileceğini izlemeye götürdüm... Bence bu onun için gerçek bir ilham kaynağıydı.

"Dur tahmin edeyim: Ona ayrıca 'Vay canına, zor durumdasın gibi görünüyor' dedin."

O gülümsedi. "Demek onun kim olduğunu biliyordun." “Evet, pekala. Bir fikrim vardı."

"Elbette, şimdi her şey farklı." Meditatif bir şekilde duraksadı ve Ajax Napalm'dan bir yudum aldı. "Bu aslında fena değil. Gerçi benim zamanımda senin butik bira dediğin şeye biz bira derdik. Aynı derecede meditatif başka bir duraklama. "Sonra zincirler devraldı ve küçük bira fabrikaları kapandı ve her şey baskı altına alındı ve standartlaştırıldı. Ve şimdi unuttuk

geldiğimiz yerde, bu yüzden yirmili yaşlarındaki bir grup adam, en başta asla vermememiz gereken bir şeyi bize geri satmaya çalışıyor. Üçüncü bir duraklama. Bu konuda gerçekten iyiydi. "Komik bir şey, dünyanın sarkacı."

"Bu," diye sordum yarı içten, yarı değil, "bir sonraki albümünün adını ne koyacaksın?"

Omuz silkti. "Bu annene bağlı. Annen ve kanser."

"Peki, um, bunun nesi var? İyi misin?"

"Testleri bekliyorum."

Kahretsin. Jon Fleming bir an için süslü bir şişeden IPA içen kel, yaşlı bir adama benziyordu. "Bak, ben... üzgünüm... Çok kötü olmalı."

"İşte bu. Ve uzun zamandır düşünmediğim şeyleri düşünmemi sağladı."

Bir ay kadar önce, "terk ettiğin oğlun gibi mi demek istiyorsun" derdim? "Ne gibi?" yerine dedim.

"Geçmiş. Gelecek. Müzik."

Neredeyse "geçmişe" uyuyormuşum gibi davranabilirdim ama bu pek rahat değildi.

"Görüyorsun, bira gibi. Başladığımda, dinleyen herkes için ödünç gitarlarla çalan büyük fikirleri olan çocuklardık. Rights of Man, ilk albümümüzü bir garajda bozuk bir sekiz kanala kaydetti. Sonra stüdyolar sakız pop'ları ve plastik çocuk gruplarıyla süpürüldü ve tüm pislik ve kalp işten çıktı.

Jon Fleming'in röportajlarını okudum, şarkılarını dinledim, onu televizyonda gördüm, bu yüzden tam da böyle konuştuğunu biliyordum. Ama o ve sen farklıydı ve o yoğun mavi-yeşil gözler doğrudan size bakıyor ve başka kimseye asla anlatmayacağı şeyleri size söylüyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ve şimdi," diye devam etti efsanevi bir melankoli ile, "barakalara ve yatak odalarına geri döndük ve insanlar ödünç aldıkları kitaplardan albümler yapıyorlar.

bozuk dizüstü bilgisayarlarda gitar çalmak ve onları dinleyen herkes için Soundcloud, Spotify ve YouTube'a koymak. Ve birdenbire yeniden gerçek oldu ve başladığım ve asla geri dönemeyeceğim yer."

Bir kez olsun, bir pislik olmaya çalışmıyordum. Ancak bu aşamada, daha iyi düşünmeme rağmen, gerçekten ilgilendim. "Ve nasıl*Bütün paket*buna uygun mu?"

Ve ilk kez—ilk kez*durmadan*—Jon Fleming'den bir tepki aldım. Birasına baktı ve uzun bir süre gözlerini kapattı. "Eskisi gibi olamam," dedi, "bu yüzden başka bir şey olmalıyım. Çünkü diğer seçenek hiç olmaktır. Ve asla bir hiç olamam. Temsilcim dedi*paket*benim için çok uygun olurdu - eski izleyicilerime orada olduğumu hatırlatın ve yeni izleyicilere kim olduğumu söyleyin. Bu bir geri dönüş değil, perde çağrısı. Işıklar sönükken sahnede duruyor ve kalabalığa bekleyip son bir şarkı dinlemeleri için yalvarıyor.

ne diyeceğimi bilemedim Bir şey söylememe gerek olmadığını anlamalıydım. İkimiz için de konuşacaktı.

"Herkes sana gençken sonsuza kadar yaşayacağını sandığını söylüyor. Size söylemedikleri şey, yaşlandığınızda aynı şeyi düşündüğünüzdür. Her şey sana bunun doğru olmadığını hatırlatmaya başlıyor."

Buraya nasıl gelmiştim? Şimdi ne yapmam gerekiyordu? "Sen... sen asla bir hiç olmayacaksın, baba."

"Belki. Geriye bakman dışında ne yaptın?

"Yaklaşık otuz stüdyo albümü, sayısız tur, elli yıla yayılan bir kariyer, bir keresinde Alice Cooper'dan bir Grammy çalmışsın gibi."

"Ben çalmadım. Adil ve açık bir şekilde kazandım. Biraz neşelenmiş gibiydi. "Ve daha sonra otoparkta birbirimizi dövdük."

"Görmek. Bir sürü önemli şey yaptın."

"Ama her şey yeniden ortaya çıktığında kim hatırlayacak?" "Bilmiyorum, insanlar, internet, ben, Wikipedia."

"Haklı olabilirsin." Son IPA'sını da devirdikten sonra kararlı bir şıngırtıyla şişeyi yere bıraktı. "Her neyse, bu iyi oldu. Gitmene izin vermeliyim.

Ah, gidiyor musun?

"Evet, bir parti için Elton'lara bekleniyorum. Eminim senin ve... erkek arkadaşının da yapacak çok işi vardır."

Her nasılsa, başlamasına kızdığım bir toplantının bitmesine kızmamı sağlıyordu. "Tamam iyi. Bu bizim yaptığımız bir şeydi."

Ayağa kalktığında, paltosunu bile çıkarmadığını fark ettim. Ama sonra duraksadı ve bana o an için her şeyi yoluna koyan o derin, duygulu bakışlarından birini verdi. "Bunu tekrar yapmak isterim. Hâlâ vakit varken."

"Önümüzdeki birkaç hafta oldukça meşgulüm. Bir işim var ve bugün Oliver'ın ailesinin evlilik yıldönümü."

Ondan sonra. yemeğe gideceğiz Sana mesaj atacağım.

Sonra gitmişti. Tekrar. Ve nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Demek istediğim, doğru şeyi yaptığımdan oldukça emindim. Ama bunun dışında, bundan ne çıkarmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Yakın olmamızın hiçbir yolu yoktu. Yirmi beş yıl boyunca beni terk edip bir daha geri dönmediğinde bunun tüm şansı pencereden uçup gitmişti. Ve şimdi bunun hakkında düşünmeyi bıraktım, bu konuda hâlâ pişmanlık duymadığını ifade etmişti ve açıkça hiçbir zaman pişman olmayacaktı. Muhtemelen, tamamen onun üzerinde odaklanmayan bir sohbetimiz bile olmayacaktı.

Kısa bir süre önce, bana teklif ettiği her şeyi siktirip kıçına tıkmak benim için bir gurur kaynağı olmuştu. Ama artık bunu yapmaya gerçekten ihtiyacım yoktu ve sanırım buna ihtiyaç duymamayı seviyordum. Üstelik adam ölüyordu. Anlaşmasına yardımcı olacaksa birkaç hikaye dinleyebilirim. Gerçek şu ki, Jon Fleming değişmeyecekti ve ben de onun için eskiden zorunda olduğumu düşündüğüm şekilde önemli olmayacaktım. Ama onu bir şekilde tanıyordum. Ve ben de orada olmaya başlamıştım. Ve bu bir şeydi.

Öyleyse neden almıyorsun?

Bölüm 4O

Beetle Drive'ın olduğu gün saat on birde ofiste, üçte oteldeydim. Sigorta ve masa süslerini sıralamıştım -bir sürü stresli telefon konuşmasının sigortasını ve bütün gece ayakta kalarak Priya ve James Royce-Royce'la yaparak masa süslemelerini- ama müzik konusunda boş gelmiştim. Ve kendi kendime kimsenin aldırmayacağına inanıyordum çünkü sosyetik insanlar çoğunlukla kendi seslerini beğeniyorlardı ki Rhys Jones Bowen çılgınlar gibi resmi kıyafetlerimi giydiğim bölmeye kafasını uzattı.

"Duydum," dedi iç çamaşırım olmasına aldırış etmeden, "müzik bölümünde sıkıntın olduğunu duydum."

"Bu iyi. olmadan yapacağız. Geçen yıl bir yaylılar dörtlümüz vardı ve kimsenin umurunda değildi.”

"Eminsen, Alan Amca'ya ona ihtiyacımız olmadığını söylerim."

"Bu konuşmanın ortasını kaçırmış gibi hissediyorum. Alan Amca kim ve neden ona ihtiyacımız olsun ya da olmasın?

"Ah, görüyorsun, gönüllü Becky ile konuşuyordum, o gönüllü Simon'la konuşuyordu, Alex'le konuşuyordu, istediğin grubun çekildiğini ve yerine yenisini alamayacağını söyleyen Barbara ile konuşuyordum. Ben de neden Alan Amca'ya sormuyorum diye düşündüm. Bu yüzden onu aradım ve bana kendisinin ve çocukların zaten şehirde olduklarını çünkü yayında olduklarını söyledi.*Övgü Şarkıları*ve bize yardım etmekten mutluluk duyarlar."

Karşılaşmanın geri kalanında pantolonsuz kalmaya razı oldum. "Tamam, Rhys. Bir kez daha: Alan Amca kim?”

"Alan Amca'nın kim olduğunu biliyorsun. Sana daha önce Alan Amca'dan bahsetmiştim.

Her zaman Alan Amca'dan bahsediyorum. "Evet ama asla dinlemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Ah, senin ne kadar iyi biri olduğunu unutmuştum. Alan Amca, Skenfrith Erkek Ses Korosu'nun genel müdürüdür. Erkek sesli koro çevrelerinde oldukça büyükler.

"Ve sen bundan sadece şimdi bahsediyorsun çünkü...?"

"Eğer olmayacaksa seni umutlandırmak istemedim."

Rhys Jones Bowen'ın durdurulamaz gücüne ve onun görünüşte sınırsız yetenekli Kelt kaynağına teslim oldum. "İyi. Onları yerleştirebilir ve ihtiyaçları olan her şeyi verebilir misiniz? Ve..." İçime çöken bir duyguyla, Rhys Jones Bowen'a karşı içten bir minnet duyduğumu fark ettim. Tekrar. "Teşekkür ederim. Üzgünüm, ben bir Bellend'im. Yardımın için gerçekten minnettarım.

"Yardım etmekten mutlu olmak. Bu arada güzel boksörler. Onlar Marks mı?"

Aşağıya doğru gözlerimi kısarak baktım. Pantolonumu o kadar yakından takip ettiğimden emin değilim. "Haklısın o zaman."

Ve bununla birlikte, muhtemelen bir koroyu çekiştirmek için oradan uzaklaştı. Dikkatimi yeniden giyinmeye verdim ve oturmadan, düşmeden veya tuvalete herhangi bir şey düşürmeden bir bacağımı pantolonumun içine sokmak için gerekli olan yoga pozisyonuna tekrar geçmiştim. Sonra Alex araya girdi.

"Tanrı aşkına," diye bağırdım. "Ben dikizci değilim."

Alex rahatsız görünmüyordu. "Hım, hızlı soru. Sahip olduğum tek işi biliyor musun?

"Kontu kaybetmeme işini mi kastediyorsun?"

"Evet, o iş." Durdurdu. "Kabaca, yeteneklerimin tamamını yüzde yüz boşaltmasaydım ne kadar rahatsız edici olurdu?"

"Bana kendini mi anlatmaya çalışıyorsun?*yaptı*kontu kaybetmek mi?"

"Sadece birazcık. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama olmadığı yerlerin giderek daha kapsamlı bir listesine sahibim."

"Lütfen Alex." Biraz sakinleştirici nefes alıştırması yaptım. "Sadece onu

bul. Şimdi." "Doğru. Kestiğim için üzgünüm. Bu arada güzel boksörler. Çok şık."

"Gitmek. Uzak."

O gitti. Uzak. Ve arkamda kapının tekrar açıldığını duyduğumda, küçük bir daire çizerek zıplamaya başladım, rahatsız edici derecede dar olan pantolonumu, rahatsız edici derecede bükülü dizleri olan rahatsız edici derecede uzun bacaklarımın üzerine çekmeye çalışıyordum.

"Alex," diye çıkıştım. "Lütfen beş dakikalığına defolur musun?"

"Ah, diyorum," dedi Alex'inkinden çok daha yaşlı ama pek de havalı olmayan bir ses. "Gerçekten üzgünüm. Bence kilit kırılmış olmalı. Şimdi bundan bahsetmiş olmana rağmen, Alex adında bir adamı kaybettim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

CRAPP'ın patronu ve birincil bağışçısı Spitalhamstead Kontu ile yüzleşmek için hala çok az pantolonlu olarak geri döndüm. "Çok üzgünüm lordum. Senin başka biri olduğunu sanıyordum."

"Bana başka birinin adıyla hitap ettiğinde bunu anladım."

"Ah evet. Ne kadar da zekisin."

"Yine de küfür hoşuma gitti. Biraz küfür etmeyi severim."

"Memnun etmeye çalışıyoruz. Kıyafetlerimi giymem için bana on saniye verirsen seni yukarı çıkaracağım ve Alex'i birlikte bulacağız.

"Zahmet değil. Onu kendim bulacağımdan eminim."

"Hayır, hayır," diye ısrar ettim. "Birazdan yanında olacağım."

Spitalhamstead Kontu doksan yaşındaydı, sadece aristokrasinin olmasına izin verilen bir şekilde huysuzdu ve Alex'in "sıyrık" olarak tanımladığı durumlara girme alışkanlığı vardı. En son Beetle Drive'da başıboş dolaşmasına izin verdiğimizde, otel barına yanlış bir dönüş yapmış, "nazik olmak için" müstehcen miktarda şampanya ısmarlamış ve sonunda bir fahişe olduğunu asla tanımadığı biriyle Viyana'ya uçmuştu. Görünüşe göre çok güzel zaman geçirdiler, ancak bağış toplamamıza bir engel oldu.

On biraz kıllı saniye sonra, ben çoğunlukla giyiniktim ve diyarın bir akranını, bana bir fil, yarışan bir tek kanatlı uçak ve Marilyn Monroe ile yattığı zaman hakkında uzun bir hikaye anlatırken, olması gereken yöne doğru belirsiz bir şekilde yönlendiriyordum.

Alex'i saksıdaki bir bitkinin içine çok dikkatli bakarken bulduk.

"Ne," diye başladım, cevabını duymak istemeyebileceğim bir soru sormak üzere olduğumun fazlasıyla farkında olarak, "yapıyor musun?"

Alex bana çok aptalca bir şey söylemişim gibi baktı. "Kontu arıyorum. Açıkça."

"Ve onu bir saksı bitkisinin içinde bulacağını düşündün mü?"

"Pekala, bence kendini aptal gibi gösterdin, çünkü bu*Kesinlikle*Onu bulduğum yer. Konuşma boyunca yanımdan ayrılmayan Spitalhamstead Kontu'nu işaret etti. "Görmek?"

"Merhaba, Twaddle," dedi kont neşeyle. "İşler nasıl?"

"Aslında çok garip. Bu Earl chappie'ye bakmam gerekiyordu.
Onu tamamen kaybettim."

"Ne kötü şans. Onun yerine benimle yetinmek zorunda kalacaksın gibi görünüyor."

Bir an için bu Alex'i rahatsız etmiş gibi göründü. Şey, bu küçük işi Luc için yapıyordum. Ama... Şey," -çaresizce bana döndü- "Hilary çok eski bir aile dostudur, bu yüzden senin için de uygunsa, muhtemelen ona göz kulak olmam daha iyi olur?"

Omzunu okşadım. "Biliyor musun, bence en iyisi bu olabilir." "Huzza. Sağduyu için zafer." Alex, kontun kolunu nazikçe tuttu.
"Hadi, yaşlı fasulye. Bir sürü ahbabım var - ve bu konuda da ahbaplarım var; cinsiyetçi olmaya gerek yok*dır-dir*yirminci yüzyıl - sadece seninle çene çalmak için ölüyorum.

"Harika," diye karşılık verdi kont. "Takdir eden bir dinleyici kitlesine bok böcekleri hakkında nadiren konuşulur. Lords'ta beni yine vurdular. Dar görüşlü piçler…"

Onlar etkinlik odasına girerken bir sütuna yaslandım - içeriden Galler milli marşıyla ısınan bir erkek korosunun melodik seslerini duyabiliyordum. Muhtemelen bu, gecenin geri kalanında nefesimi tutabilmek için son fırsatım olacaktı, bu yüzden en iyi şekilde değerlendiriyordum. Bununla birlikte, duruşumu saygınlığa yaklaşan bir şekilde ayarladım çünkü lobiye oldukça yakındım, konuklar çoktan gelmeye başlamıştı ve "sen daha başlamadan sevişmek" güven verici bir bakış değildi.

bir bağış toplama etkinliğinde. Bu talihsiz bir durumdu çünkü "daha başlamadan sevişmek" aşağı yukarı böyle hissediyordum.

Temelde olsa da, iyiydi. Her şey bir araya gelmişti. Her zaman öyleydi. Ve dürüst olmam gerekirse, tüm ekibin tuhaf bir şekilde teknik olarak önemli ama tamamen gösterişsiz amacımıza destek vermek için birleştiğini görmek güzeldi. Takım elbiseli Rhys Jones Bowen'ın yıllık ziyafeti hakkında hiçbir şey söylememek. Ve "davranmak" derken, "ince kafa sikmeyi" kastettim çünkü o her zaman gizli görevdeki bir Marksist gibi görünmeyi başardı.

Yine de, takım elbise ikramlarından bahsetmişken, az önce içeri giren ve resepsiyonistten CRAPP bağış toplama etkinliği için yön soran smokine sarılı insan avcılığına bakmadan edemedim. Ve sonra hemen kendimi suçlu hissettim çünkü artık muhtemelen gerçek bir erkek arkadaşım vardı. Ve sonra smokine sarılı insan avcılığı parçasını fark ettiğimde suçlunun kafası karışmış zıtt*öyleydi*muhtemelen-aslında-gerçek erkek arkadaşım.

Elimi "Ne kadar ateşli olduğun beni kesinlikle şaşırtmadı" anlamında kaldırdım. Ve Oliver siyah beyaz ve muhteşem bir parıltıyla uzun adımlarla geldi.

"Gülünç derecede yakışıklısın," dedim gözlerimle ona saldırarak, "bunu biliyor musun?"

Bana gülümsedi - tüm çene hatları ve elmacık kemikleri. "Normalde ben de sana aynısını söylerdim ama şu anda tuvalette giyinmiş gibi görünüyorsun."

"Evet, bunun oldukça bariz bir nedeni var."

"Buraya gel."

Oraya geldim ve Oliver, tamamen SFW olmasına rağmen garip bir şekilde seksi bulduğum kıyafetlerimde bir dizi hızlı, belirli ayarlamalar yaptı. Papyonumu bile düzeltti. Ve önden ve her şeyden. Böyle bir koordinasyona sahip bir adama hayran olmalısın.

"Orada." Eğildi ve beni iffetli bir şekilde öptü. Görünüşe göre, her nasılsa herhangi bir fiziksel temas pratiği yapması gereken insanlardan, sürekli meydan okuyan uygun işyeri öpücüğüne geçmiştik. "Gülünç derecede iyi görünüyor."

Muhtemelen ona acıklı bir şekilde bakıyordum. "Kuyu. Saçma değil. Belki biraz saçma. Doğru ışıkta.”

"Aksine, Lucien. Her zaman büyüleyicisin.

"Tamam aşkım. Burada rüzgara tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorsun. Çünkü böyle devam edersen, seni en yakın dolaba düzmem gerekecek ve teknik olarak burada işimi yapıyor olmam gerekiyor.

"Ve" -beni paramparça eden gülümsemelerinden bir diğeri- "bu konuda sana yardım etmem gerekiyor."

"Dürüst olmam gerekirse, şu anda iş konusunda yarı
yarıyayım." "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bunun için
çok çalıştın.” iç çektim "Evet tamam. Ama bunu daha sonra
telafi etsen iyi olur. "Tamamen niyetim var."
Sonra kolunu belime doladı ve birlikte içeri girdik.

Bölüm 41

Profesör Fairclough'un karşılama konuşması her zamanki gibi sona erdi: "Lütfen cömertçe verin çünkü*kınkanatlılar*herhangi bir nesnel ölçüyle, hepinizden daha önemlisiniz.” Biliyorsunuz, tam olarak oydu ve bunun CRAPP deneyiminin bir parçası olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Demek istediğim, başka hangi üst düzey bağış toplama etkinliğinde yüzünüze karşı bir böcekten daha değersiz olduğunuzu söylerdiniz? Kibarca bir alkış eşliğinde ayağa kalktı ve ardından Rhys Jones Bowen'ın Alan Amcası ve Skenfrith Erkek Ses Korosu sahneye çıktı ve Galce'de duygulu bir şekilde, Şey, bilmiyordum çünkü Galceydi.

"Ee," -Oliver'a doğru eğildim- "akşam yemeğinden önce yaklaşık yarım saat ile bir saat arası bağlantımız var. İşin püf noktası, temelde, asla insanlardan para almaya çalışıyormuş gibi görünmemek, böylece sonunda onlardan para aldığınızda onlar da kendilerini iyi hissedebilsinler.

Kaşlarını çattı. "Bu benim beceri setimin dışında geliyor. Senin için fark etmezse, yanında durup saygın görüneceğim.”

"Evet ve ara sıra insanlara orta sınıftan konuşabilseydin, bu da yardımcı olurdu."

"Bu yüzden,*son zamanlarda herhangi bir iyi kinoa yedim*-Bu tarz bir şey?" "Mükemmel. Kulağa biraz daha az alaycı geliyor.”

Dolaştık - esas olarak "merhaba, gelebildiğine çok sevindim, işin/çocuk/roman/atın nasıl" türünden şeylerdi, ancak bazen insanlar daha uzun bir sohbet için beni durdurmak isterdi, bu da anlamlı bir şekilde uygun ama gerçekten harika yeni erkek arkadaşımı tanıştırmam gerektiği anlamına geliyordu. ben ... idim

En çok, bunu nasıl kibarca ifade edebilirim, "geleneksel" bağışçılarımızdan birkaçı uzak dursa da, en azından katılım açısından oldukça iyi durumda olduğumuzu görünce rahatladım. Ben ve Sophie de dahil olmak üzere bir avuç yeni gelişme ortaya çıktı ve tüm tavırlarına rağmen, değerlerin hakkında endişeli kalabalığın çoğu geri adım atmış gibi görünüyordu - ya Alex'in planı bir şekilde işe yaradığı için ya da başından beri boktan oldukları için. Bunun için teşekkürler, sikikler.

"Adam," dedim, "Tamara. Gelebildiğine sevindim. İkiniz de hoş görünmüyor musunuz?

Adam onaylayan baş selamlarından birini verdi. "Teşekkür ederim. Takım elbisenin siyah bambu keneviri."

"Ve bu," diye ekledi Tamara, sinir bozucu derecede muhteşem altın rengi ipek kaftanını göstererek, "en sevdiğim tasarımcılardan biri. O çok yeni, bu yüzden onu henüz duymamış olacaksınız, ancak geleneksel tekniklerde uzmanlaşmış yerel zanaatkarlarla yakın çalışan, Afrika'da yapılan bir sosyal girişimi yönetiyor.

Ona en iyi gülümsememi verdim. "Öyle sensin."

"Pekala"—Adam neredeyse hiç yatırım bankacısı olmamış gibi görünüyordu

"Tamara ve benim ilkelerimizi yaşamaya ne kadar inandığımızı biliyorsun."

"Ah, bu bana hatırlattı," dedim, "seni henüz ortağımla tanıştırmadım. Oliver, bunlar Adam ve Tamara Clarke. Adam ve Tamara, bu Oliver Blackwood."

Bunu el sıkışmalar, hava öpücükleri ve tamamen tek taraflı Namastes izledi.

"Sizinle tanışmak bir şeref idi." Oliver'ın sosyal durumu iyi olan yüzü vardı. "Siz Gaia'nın arkasındaki çiftsiniz, değil mi?"

İkisi de yerel kaynaklı Noel ağaçları gibi aydınlandı.

"Evet." Tamara'nın gözleri yumuşadı. "Beş yıl boyunca tüm hayatımız böyle oldu."

Adam'ın bir baş sallaması daha. "Misyonumuz her zaman hazır gıda sektörüne etik değerler getirmek olmuştur."

Oliver'ın elini, "Şu anda gerçekten gülme tehlikesiyle karşı karşıyayım" sinyali verecek şekilde tuttum ve o da anladığını gösterecek şekilde geri sıktı.

Oliver, "Bu çok takdire şayan," diye mırıldandı.

"Biliyorum," diye yanıtladı Tamara mutlak bir samimiyetle. "Bu korkunç."

İşlerinin ve dolayısıyla kendilerinin her zaman Clarkes'ın en sevdiği sohbet konusu olduğunu düşünürsek Adam'ın dikkati tuhaf bir şekilde dağılmış görünüyordu. Sonra bakışlarının hâlâ Oliver'ınkilerde duran elime takılıp kaldığını fark ettim. Ve bilirsiniz, bu bende biraz ikilem yarattı. Çünkü belli bir açıdan bu insanları rahat ettirmek benim işimdi. Ama farklı bir bakış açısından, siktir et onu. Son birkaç haftadır bu dünyanın Adam Clarkes'ını tatmin etmek için bir yığın engelin içinden atlamıştım ama erkek arkadaşımla -kimsenin muhtemelen onaylayamayacağı çok hoş, çok saygın erkek arkadaşımla- el ele tutuşmamak çok büyük bir engeldi. Ve eğer Adam ve Tamara, bir partiye gittikleri ve iki adamın birbirlerine biraz şefkatli davrandıklarını gördükleri için çek defterlerini eve götürmeye karar verirlerse, o zaman bunu modaya uygun solak arkadaşlarına açıklayabilirler.

"Öyleyse" -kendini toparladı- "Oliver. Ne yapıyorsun?" "Ben bir avukatım."

"Ne tür?" diye sordu Tamara. "Adli."

Bu, Adam'dan hoşgörülü bir kıkırdama kazandı. "Masum insanları hapse atan türden mi yoksa katilleri tekrar sokaklara salan türden mi?"

"Eh, ikisi de, ama esas olarak katil türü." Oliver sakin bir gülümseme sundu. "Paranın geceleri uyumama yardımcı olduğunu söyleyebilirim, ama o kadar da iyi ödenmiyor." "Huzuru bulmak için yardıma ihtiyacın olursa" -Tamara'nın ciddiyeti kemiklerini sıyırabilirdi- "seni bir dizi mükemmel yogiyle temasa geçirebilirim." Oliver buna nasıl karşılık vereceğini düşünmeden önce Adam, "Ben de çok benzer bir durumdaydım. Yani finans sektörü, belli ki yasal değil. Ama Tamara benim bulmama gerçekten yardım etti. yol."

"Teşekkürler," dedi Oliver, etkileyici bir anlam ifadesiyle. Kendimi hazır hissedersem seni ararım.

Biraz küçümseyici de olsa takdir dolu sesler çıkardılar, Galli erkek ses korosunun özgünlüğünden dolayı beni kutladılar ve sonunda gitmemize izin verdiler. Oliver'a "Üzgünüm, en kötüsü onlar" bakışı attım ama belki onlar -ya da dürüst olalım, başka biri- bana çok büyük miktarda para verecek olan bazı insanlara laf attığımı duyarsa diye bunu yüksek sesle söyleme riskini alamadım. "Merak etme." Eğildi, bir şekilde gölgeli görünmeden fısıldamayı başardı. "Eğer Justice Mayhew'e saygı duyuyormuş gibi davranabiliyorsam,

Clarkes gibi.

"Yapmak zorunda değilsin."

"Bana tam da bunun için ihtiyacın vardı."

Kuyu. Bu tamamen karmaşık ve kafa karıştırıcı hissettirmedi mi? Çünkü o haklıydı - tüm plan bana ve bağışçılarıma karşı inandırıcı bir şekilde ilgi gösteriyormuş gibi davranabilecek birine sahip olmaktı. Ama onu iş başında görmek, özellikle şimdi ondan gerçekten hoşlandım, her şeyi... iğrenç yaptı.

"Sen bundan daha iyisin." "Neden daha iyi, Lucien?" Gözleri bana hafifçe parladı. "Ortağımın işinde özellikle umursamadığım insanlara karşı kibar olmaktan daha iyidir.

etkinlik?"

"Ee, evet?"

Gülümsemesini gizleyerek dudaklarını alnıma değdirdi. "Sana haberlerim var. 80'lerin rock efsaneleri tarafından büyütülmemiş bizler için bu sadece… hayat. Bu iyi. Burada seninle olduğum için mutluyum ve sonra eve gidip her şeye gülebiliriz.

"Eve gittiğimizde," dedim ona sertçe, "gülmek için zaman olmayacak. O pantolonun içinde ne kadar iyi göründüğün hakkında hiçbir fikrin yok - Ah kahretsin. Odanın karşısında, Dr. Fairclough'un bir misafirle etkileşim içinde olduğunu dehşet içinde gördüm. Hangisi asla ama asla iyi bitmedi. Oliver'ı dirseğinden tuttum. "Üzgünüm. Bu acil bir durum. Gitmek zorundayız."

Yaklaştıkça, müdahale ediyormuşuz gibi görünmemeye çalışarak, düşündüğümüzden daha da berbat olduğumuzu fark ettim. Çünkü Dr. Fairclough konuşuyordu, daha doğrusu*de*, Kimberly Turşuları. Ve Kimberly Pickles'la ilgili sorun -ki onu ve karısını geçen bir buçuk yıl boyunca özenle geliştirmemden gayet iyi biliyordum-

böcekler umurunda değildi ve başka pek çok şey umurundaydı. İnanılmaz derecede zengin ortağının parasını harcamasının daha iyi olacağını çok güçlü hissettiği şeyler.

"...kasıtlı olarak cahil olup olmadığından emin olamıyorum," diyordu Dr. Fairclough, "yoksa sadece..."

"Kimberly." İçeri girdim. “Seni görmek ne güzel. Ortağım Oliver Blackwood ile tanıştığını sanmıyorum. Oliver, bu Kimberly Pickles, oradan tanıyabilirsin-"

"Ah, tabii," dedi, beni kesmeden, zahmetsizce süzülerek içeri girdi. "Çocukların cinsel istismarıyla ilgili son mini diziniz dikkat çekiciydi."

Gülümsedi, ama ne yazık ki "tamamen silahsız" bir şekilde değil ve geniş Haliç aksanıyla, on yıl önce onu kesinlikle BBC'den uzak tutacak olan, "Ayy, hayran kaldım" dedi.

"Ve bu da benim patronum" -Dr. Fairclough'u ihtiyatla gösterdim- "Dr. Amelia Fairclough.

"Seninle tanışmak çok güzel." Oliver, tokalaşması için elini uzatmaya tenezzül etmedi ki, bunun başlangıçta alışılmadık bir şekilde kaba olduğunu düşündüm. Ama Dr. Fairclough'un (a) umursamayacağını ve
(b) anlamsız bir sosyal ritüele girme gerekliliğini zaman kaybı olarak gördü. "Lucien bana gezici böceklerle ilgili monografinden bahsetti."

Onu kendisine tabi kıldı… En yoğun bakışı diyecektim ama bakışlarının neredeyse tamamı aynı derecede yoğundu. "Öyle mi?"

"Evet. Karınca kolonileriyle olan davranışsal ilişkilerinin bazı ince noktalarını açıklığa kavuşturabilir misin diye merak ediyordum."

Tanrım. Aşk böyle bir duygu muydu?

"Memnun olurum." Fairclough, onu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu kişiydi. Hangisi çok değildi. "Ama bu karmaşık bir konu ve burada çok fazla dikkat dağıtıcı şey var."

Oliver, konumu tartışırken daha iyi bir gezici böceği/karınca kolonisi etkileşimi arayışı içinde Dr. Fairclough'u nazikçe kenara çekti, beni minnettarlıkla yüzüstü bıraktı ve umarım Kimberly Pickles'ı kurtarmak için daha iyi bir konuma sahip oldu.

"Dr. Fairclough," diye söze başladı, "doğru bir inek."

Kişisel olarak kullanacağım bir dil değildi ama nereden geldiğini görebiliyordum. "Korkarım akademisyenler ilgi alanları konusunda oldukça kararlı olabiliyorlar."

"Şaka değil. Gerçekten de bok böceklerinin insanlardan daha önemli olduğunu düşünüyor."

Komplocu bir gülümseme sundum. "Onu tanıman gerektiğini söylerdim ama hayır. Gerçekten öyle.

Karşılık vermedi. "Ve bunun gerçekten doğru olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Blackheath'te bir kadın sığınma evi ya da Sahra altı Afrika'da çocuk ölümleriyle mücadele etmek yerine insanların paralarını size vermesi için."

Mesele şu ki, tamamen yanlış değildi. CRAPP havalı bir hayır kurumu değildi ve inek matematikçilerin bir dolar başına en fazla hayatı nasıl kurtaracaklarını tam olarak değerlendirmelerine yardımcı olan etkili bağış listelerinde üst sıralarda bile değildi. Ama bu benim amacımdı ve bunun için savaşırdım ve Kimberly Pickles hakkında bildiğim kadarıyla dövüşçüleri severdi.

"Şey," dedim, "Blackheath'te bir kadın sığınma evinde çalışsaydım, insanlar bana neden sıtmayı önleme veya solucan giderme girişimleri yerine buna para vermeleri gerektiğini sorarlardı. Sahra altı Afrika'da çocuk ölümlerini önlemeye çalışan bir hayır kurumunda çalışsaydım, burada yeterince sorunumuz varken neden denizaşırı ülkelere para göndermeleri gerektiğini soran insanlar olurdu."

Biraz rahatladı ama yine de inanmıyordu. "Lanet bok böcekleri, dostum."

"Bu." verdim*beni yakaladın*bir tür omuz silkme. "Ve onlara rağmen*vardır*Ekolojik olarak önemli, burada dünyayı kurtarıyormuşuz gibi davranmayacağım. Bedfordshire'ı kurtarmıyoruz bile. Ama karının parası yakın zamanda bitmeyecek ve belli ki onu mutlu edecek biraz aptalca şeylere harcamaktan hoşlanıyor.

Kimberly, "Sana gülmekten hoşlanıyor," diye itiraf etti.

"Evet, şaşırtıcı sayıda bağışçımız da öyle. Bu yüzden kısaltmayı hiç değiştirmedik. Şey, bu ve çünkü Dr. Fairclough asla

bırakalım çünkü operasyonumuzun en doğru ve öz açıklamasının bu olduğunu düşünüyor.”

Bu onun Adele gibi kıkırdamasına neden oldu. "Pekala, ama patronuna söyle bağışçıların eşlerine hakaret etmeyi bıraksın."

Pardon, karımı aşağılamakla ilgili olan neydi?

Charlie Lewis'in ayağa kalkması için en iyi zaman değil. Onunla James Royce-Royce aracılığıyla tanışmıştım, çünkü o ve James Royce-Royce kısa bir süre aynı korkunç yatırım bankasında korkunç derecede büyük meblağlarla korkunç derecede karmaşık matematik yaparak çalışmışlardı. Buzdolabı gibi inşa edilmişti, saçlarını Elvis gibi yapmıştı ve Harry Potter gibi gözlükleri vardı. Ve şu anda benimle mutlu görünmüyordu.

"Nuffin, bebeğim." Kimberly döndü ve karısını yanağından öptü. "Sadece profesör tuhaf davranıyor."

Charlie derin bir iç çekti. "Tekrar olmasın. Neden iki ayaklılarla konuşmaya çalışıyor?

"Sanırım," dedim, "kendisinden bunun beklendiğini düşünüyor. Bir teselli olacaksa, onun her saniyesinden nefret ettiğini biliyorum."

"Belki senin kadar berbat değilim Luc, ama bunun bir faydası yok."

"Bana yardım edildi." Charlie sırıttı. "Karıma ters düşen insanların mutsuz olması fikrini seviyorum."

Kimberly onun koluna sevgiyle vurdu. “Böyle ellili bir patrik olmayı bırakır mısın? Hangimiz bütün gün bir ofiste oturup Oxford'a giden bir avuç salakla başkalarının parasını dolaştırıyoruz? Ve kim son üç ayını Orta Amerika'da çakallarla röportaj yaparak geçirdi?"

"Evet, geri döndün ve can sıkıcı bir kadın bir partide sana kaba davranıyor."

“Evet, bir parti*Sen*gelmemi sağladı. Çünkü hala bok yiyen böcekleri kurtarmak için para harcamak istiyorsun.”

Bunun, ilişkilerini veya benim için daha alakalı olan bağışımızı tehlikeye atacak bir patlamanın başlangıcı değil, sevimli ortak şakası olmasını umdum.

"Bok yiyen böcek topluluğunun bir temsilcisi olarak," dedim, "ikinizin de burada olmasına çok sevindik."

Kimberly uzlaşmacı bir jest yaptı. "Gerçekten gerginim. Erkek sesli koroyu severim. Bangor'da dezavantajlı gençlerle gerçekten iyi iş çıkaran biri var."

Tamam, kurtarmanın yapıldığından oldukça emindim. Ve aslında, onun hakkında bildiğim kadarıyla, Kimberly bir hayır kurumunun bağışını canı sıkkın bir anda sabote edecek türden bir insan değildi. Bilakis, o tür bir insanın tam tersiydi ve bağımsız kimliklerini sürdürmek adına, o ve Charlie çok anlamlı bir şekilde farklı davaları savunma eğilimindeydiler. Buna rağmen sınırlar vardı. "Karınıza derinden bağlı olduğu inançları hakkında yüzüne karşı hakaret etmek" oldukça açıktı. Açıkça, yani Dr. Fairclough dışında herkes için.

"Şimdilik seni bununla baş başa bırakayım," dedim. "Akşam yemeğinden sonra yetişmek isterim."

Charlie bana şehrin piç el sıkışmalarından birini yaptı. “Harika olurdu. Değilse, bir ara öğle yemeği yiyelim. Ve James'e sevgilerimi ilet. CB Lewis'te onun için her zaman bir boşluk vardır."

"Yapacak."

Onları çeşitli yaşam seçimleri hakkında mutlu bir şekilde çekiştirirken bırakarak, diğer birkaç önemli donörün yanından geçerek, Dr. Fairclough'un Oliver'ı yönlendirmeyi başardığı kuytu köşeye giden dolambaçlı bir yoldan gittim. Anladığım kadarıyla hâlâ gezici böceklerle karınca kolonileri arasındaki davranışsal ilişkiden bahsediyordu ve onu biraz tanısaydım son on dakikada nefes almak için duraksamazdı. Ben de pek çok kez Oliver'ın konumundaydım çünkü Dr. Fairclough, diğer insanların böcekleri onun kadar büyüleyici bulmayabileceğini gerçekten anlayamıyor gibiydi ve ben hiçbir zaman Oliver'ın şu anda gösterdiğinin yarısı kadar bir duruş, zarafet veya açık sözlülük toplayamamıştım.

O kadar kahrolası... kalp emojisiydi ki, gerçekten bir an beklemem gerekti.

Ve sonra, bayılma denizinde ne kadar uzun süre durursam, Oliver'ın böcekler hakkında o kadar uzun süre konuşmak zorunda kalacağını fark ettim. Ben de onu kurtarmaya gittim.

Bölüm 42

"...feromon izleri kullanarak," diyordu Dr. Fairclough.

Oliver kıpırdamadı bile. "Ah, ne kadar büyüleyici."

"Eğer alay etmeye çalışıyorsan, seni temin ederim ki buna karşı bağışıklığım var."

Bir an düşündü. "Hala alay etmeye çalışıyormuşum gibi görünmeden buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

O da bir an düşünür gibi oldu. "Evet, zor bir paradoks saptamış görünüyorsunuz. Yardımı olacaksa, ben üniversite öğrencisiyken ev arkadaşlarım ciddiye alınmamalarını belirtmek için bu işareti yapmayı uygun bulmuşlardı -tek parmağını yanağına koydu-.

"Ondan yararlanmaya çalışacağım. Ama lütfen devam edin."

"*Veya*" dedim hemen, "gidip yiyebiliriz çünkü şimdi yemek veriyorlar."

Fairclough'dan başka bir düşünceli duraksama. "HAYIR. Burada kalıp Oliver'la konuşmayı tercih ederim."

"Bir…"

"İnanıyorum..." Oliver bir kez daha sohbete girdi sanki... kaygan bir şey. Ya da belki bir kuğu. Biliyor musun, zarif ve pürüzsüz "... Lucien kibarca bize şimdi gidip yemek yememiz gerektiğini bildirmeye çalışıyordu."

"Peki, neden söylemedi?"

"Çünkü ne demek istediğini tam olarak söylememek onun işi. Aksi takdirde bütün akşamı insanların yanına gidip bağırarak geçirirdi.*bize seninkini ver*

*para*sesinin zirvesinde.

"Bob Geldof için işe yaradı." Burnunu küçümseyerek kırıştırdı. "Her şeyin neden bu kadar karmaşık olması gerektiğini anlamıyorum."

Bunu söyledikten sonra, arkalarında ben ve Oliver'la birlikte öğretmenler masasına gitti.

Yemek, Beetle Drive'ın avantajlarından biriydi. Bağışçılar burada olmak için çok para ödediler, bu yüzden yemek hizmetlerinden mahrum kalamazdınız ve Barbara Clench kısa bir süre için personel için ayrı düzenlemeler yapmamız konusunda ısrar etmeye çalışsa da, böylece iyi yiyecekleri israf etmek zorunda kalmayacağız.*kendimizi*, bu aslında daha pahalı olduğu ortaya çıktı. Misafirlere geri dönebilmek için çok hızlı yemek yemem gerekiyordu, ama neredeyse her zaman yeni mutfak saçmalıkları olduğu için, herhangi bir kursta bitirmem gereken yalnızca üç lokma vardı.

Herkes çoktan yerleşmişti, çoğu da artılarıyla. Alex, muhtemelen sahip olduğum her şeyden daha pahalıya mal olan ve neredeyse kesinlikle parasını ödemediği bir takım içinde büyüleyici görünen Miffy'yi getirmişti.

Oliver, "Seni yeniden görmek ne güzel, Clara," dedi, yerine oturarak.

Dior'a mı? Göz kırptı. “Ne yapacağım? Evet demek istiyorum. Güzel göz."

"Kahretsin." Kendimi bitkin bir halde Oliver'ın yanına attım. "Tanıtımları tekrar yapmam gerekiyor."

Barbara Clench masanın karşısından bana ters ters baktı. "Dil."

"Sanırım İngilizce ile devam edeceğim, teşekkürler." Dürüst olmak gerekirse, Barbara'ya daha iyi davranmalıydım. O olmasaydı, CRAPP muhtemelen iflas ederdi. Ama birbirimizden nefret etmek tüm anlaşmamızdı ve sen işleyen bir sistemi bozmadın. Ona işaret ettim. Oliver, bu ofis müdürümüz Barbara Clench. Ve kocası Gabriel.

Muhtemelen Oliver'ın o akşam yaptığını gördüğüm en etkileyici şey, Barbara Clench'in kocasının ondan yaklaşık on yaş küçük, ona gerçekten ve efsanevi bir şekilde aşık görünen, 1,80 boyunda, altın saçlı bir Adonis olmasına hiçbir şekilde şaşırmamaktı. Hiçbir anlamı yoktu. O zengin değildi ve ben

onunla tanıştı, bu onun kişiliği olamazdı. Ama, bilirsin, ne? Ona adil davran.

"Alex ve Miffy'i zaten biliyorsunuz. Bu Rhys Jones Bowen. Ve…" Rhys her zaman farklı bir tarih getirirdi. Onları nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Üzgünüm, tanıştığımızı sanmıyorum?"

"Bu Tamsin." Rhys en iyi oyun şovu pozunu verdi. "O benim Zumba sınıfımdan."

Bunu işlemeye çalıştım. "Zumba sınıfında mısın?" "Çok iyi bir kardiyo."

"Ahhh." Alex yavaş yavaş anlamaya başlar gibi bir ses çıkardı. "İş yerinde tanıştığınızı sanıyordum."

"Alex," dedim, "hepimiz aynı binada çalışıyoruz. Ve hiçbirimiz bu kadını hayatımızda daha önce görmedik."

"Evet" -Alex yavaşça başını sallıyordu- "biraz tuhaf göründü. Ama geçen yılkini de tanıyamadım."

Alex'in ince zekasının uçurumunu aşmak üzere olduğumu hissedebiliyordum. Ama nedense gitmesine izin verdim. Ve belki de Oliver'ın önünde meslektaşlarıma pislik gibi davranmak istemiyordum ama gerçek şu ki, bu gece benim peşimden geleceklerdi. Her zaman benim için geldiler. Hiçbir şekilde başka birinin yardımcı olduğunu kabul etmezdi, ama işte buradaydık.

"Bak," diye söze başladım, ağzımdan çıkanlara pek inanmayarak, "biliyorum bazen ben-"

"Tam bir güzellik mi?" Bu Tamsin'di. Tamsin ile hiç tanışmadım bile. Tamsin tam bir bellend olduğumu nasıl bildi?

Rhys Jones Bowen'a ters ters baktım. "Rhys, insanlara benim hakkımda söylediğin ilk şey bu mu?"

"Hemen hemen." O sırada yaptığı sakal okşamasını yapıyordu... Aslında bunun ne anlama geldiğini hâlâ çözememiştim. "Yani, dürüst olmak gerekirse, genellikle hemen ardından 'Bunun dışında oldukça iyi bir adam' derim. Ama görünüşe bakılırsa insanlar belend kısmında takılıp kalıyorlar. Sonra tekrar, kendine herhangi bir iyilik yapmıyorsun.

"Tamam aşkım. İyi. Söylemek üzere olduğum gibi, olmasına rağmen*tam bir güzellik*, Yaptığımız tüm işlerden inanılmaz derecede gurur duyuyorum ve her biriniz olmadan bu gece olmazdı. Bu yüzden teşekkür ederim ve" -aslında lanet bir bardak aldım- "al sana."

Herkes biraz gönülsüz bir "bize çok" korosuyla katıldı. Rahatsız edici derecede çekici kocasıyla sevişmekle meşgul olan ve ardından "Üzgünüm Luc, bana bir şey mi söylemeye çalışıyordun?" diyen Barbara Clench hariç.

Ben ustalıkla sunulmuş mevsim sebzeleri ve köpük yığınımı bitirirken ve başka birininkini yiyip yiyemeyeceğimi düşünürken, Ben ve Sophie genel tatlı öncesi değirmenin bir parçası olarak yanımıza geldiler.

"Kuyu." Şarap kadehini bana kadeh kaldırdı. "Bizi yakaladın."

Oliver ayağa kalkıp onu yanağından öptü. "Yalanlar. Sadece çocuklardan ayrı bir akşam daha geçirmek istedin."

"O da. Bu günlerde, bizi beş dakikalığına evden dışarı çıkarsa, Kedi Yavrularını Yok Etme Derneği için bir bağış toplama etkinliğine giderdim.

"Anlıyorum," dedim, "iyi vakit geçiriyorsun o zaman?"

Sophie neşeyle kıkırdadı. "Canlarım, size tüm paramı vereceğim. En iyi akşamı geçiriyorum. Doksan yaşındaki bir kont beni onunla Viyana'ya götürmeye çalıştı, çok tuhaf bir kadın bana böcekbilime yaptığımız yatırımı büyük ölçüde artırmazsak hepimizin öleceğini söyledi ve -senin de oldukça haklı olarak tahmin ettiğin gibi Luc- sinir bozucu solcu arkadaşlarıma bir bok böceği hayır kurumunu desteklediğimi söylediğimde, erdem kıskançlığıyla kendilerini becerdiler."

"Ayrıca," diye teklif ettim, "sessiz müzayedede bir Fortnum & Mason sepetine teklif verebilirsiniz."

"Siktir et şunu. Gezici böceği kitabına gidiyorum. Cheshire kedisi gibi sırıttı. "Noel için Bridge'e verebilirim."

Ah, Soph. Oliver başını salladı. "Korkunç bir insansın." "Artık bana

bunu söyleyemezsin. Bok böceklerini destekliyorum."

Sophie ve Ben dolaştıklarına göre, bu muhtemelen benim de dolaşmam gerektiği anlamına geliyordu. Yarı isteksizce ayağa kalktım ve Sophie'ye sandalyemi teklif ettim. "Hasta

biraz yetişmek için seni bırak.

Oliver, "Size eşlik etmekten mutluyum," dedi. "Bu ikisini olduğu gibi çok fazla görüyorum."

Ben'in gözleri öfkeyle açıldı. "Yapmasan iyi edersin. İki haftada iki kez çıktığımızı biliyorum, ama Jennifer'ın doğum günü, Boxing Day için büyükanne ve büyükbabayı küçük şeyleri üstlenmeye zorladığımızdan beri ilk boş gecemdi.

"Brian'ın şu anda evli olmasına rağmen hâlâ yapmakta ısrar ettiği Alternatif Sevgililer Günü partisi ne olacak?"

Sophie buna geldi. Evdeydim çünkü İkiz B suçiçeği geçirdi ve İkiz A suçiçeği olmak üzereydi.”

Oliver'ın omzuna hafifçe vurdum. "Sen kal. Bu akşam yeterince kahramanlık ettin.”

"Öyle söyleme." Sophie yüzünü buruşturdu. "O*seviyor*kahramanı oynuyor ve ihtiyacı olan son şey cesaretlendirme.

Oliver ona keskin bir bakış attı. "Bu doğru değil. Sadece faydalı olmanın önemli olduğunu düşünüyorum.”

Yararlı canım, köpekler ve hilal anahtarları içindir. Arkadaşlarınız ve sevgilileriniz, kimseye karşı körü körüne bir iyilik yapmasanız bile sizinle ilgilenmeli."

"Tamam aşkım." Hayali bir atış hattından abartılı bir yan adım attım. "Şimdi ben*kesinlikle*seni ona bırakıyorum.”

Karısına açıkça yeterli kabul ettiği bir mühlet verdikten sonra, Ben sandalyemi talep etti. "Merak etme. Bu şekilde ilişki kuruyorlar. Tatlını alabilir miyim?”

"Ne?" diye mırıldandım. "Bu ne cüret? Sana iyi davranmanın benim işim olduğu gerçeğinden yararlanıyorsun.

"Evet. Kesinlikle öyleyim. Bu gece burada olmak için bu kravattaki kakayı temizlemek zorunda kaldım.

Sanırım bir panna cotta daha hak ediyorum.”

"Tamam aşkım. İyi. Senin ihtiyacının benimkinden daha büyük olduğunu görebiliyorum.”

Hazırlanmak için kaşığıma atladı. "Oliver iyi bir seçim yapmış. Arkadaş olacağız.”

Oliver'a "hala benim kahramanımsın" öpücüğü verdim ve işe gittim.

Akşamın geri kalanı sorunsuz geçti - fonlar toplandı, işler yolundaydı.

sessizce müzayede yapıldı, kimse çok kötü bir şekilde aşağılanmadı ve kontu tam Heathrow'a taksiye binmek üzereyken, geçmişine çok derinlemesine bakmadığımız bir arkadaşıyla birlikte yakalamayı başardık. Toplanıp toplanıp pes ettiğimizde saat ikiyi biraz geçiyordu ve Oliver'ın beni bir taksiye bindirip eve götürmesine izin verdim.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedim biraz geveleyerek, başımı omzuna yaslayarak.

Bana teşekkür etmeyi bırakabilirsin, Lucien.

‘‘Ama öyleydin*inanılmaz*. Herkese iyi davrandın ve herkes seni sevdi ve Dr. Fairclough ile konuştun ve Clarkes'ı yumruklamadın..."

"Sophie'yi dinlememelisin." Biraz rahatsızca kıpırdandı. "Senin... bu özel bir şeymiş gibi davranmana ihtiyacım yok."

Beynim bir şeye takıldı ama ne olduğunu göremeyecek kadar sisliydi. "Neden Sophie'den bahsediyoruz?"

"Değildi. Sadece benim böyle düşündüğümü düşünmeni istemedim... Bilmiyorum.

"Şu anda gerçekten pek düşünmüyorum. Ama bu akşam benim için gerçekten iyi geçti ve bunun bir parçası sensin. Önemli bir şey daha hatırladım. "Ayrıca siyah kravatın içinde çok seksi görünüyorsun. Ve içeri girdiğimiz an, ben... yapacağım..."

Bir dahaki sefere herhangi bir şeyin farkına vardığımda yataktaydım ve Oliver trajik bir şekilde erotik olmayan bir şekilde kıyafetlerimi çıkarıyordu.

"Buraya gel." Hüzünlü bir pençe hareketi yaptım. "Seksle ilgili her şeyi yapacağız."

"Evet. Lucien. Şu anda olan da tam olarak bu.’’

"İyi. Çünkü sen harikasın... ve gerçekten istiyorum... ve bunun içinde gerçekten seksi göründüğünden bahsetmiş miydim..."

Sonra gözlerimi açtım ve şafak vaktiydi ve Oliver yanımda derin bir uykudaydı - tamamen huzurlu, kirli ve mükemmel görünüyordu. Ve bir yandan, onu altı şekilde, oradan ve muhtemelen Pazar günü beceremeyecek kadar yorgun olduğum için sinirlenmiştim. Ama işte oradaydı, sımsıcaktı ve bana doğru kıvrılmıştı, beni bu garip bir şekilde koruyucu, garip bir şekilde savunmasız bir şekilde sımsıkı tutuyordu.

Ve bilirsin, sanırım bu da sorun değildi.

Bölüm 43

"Tak, tak," dedim Alex'e.

Ah, bunu biliyorum. Durdurdu. "Oradaki kim?"

"Sözünü kesen inek."

"Kesme..."

"Moo."

“—inek kim?” Bana beklentiyle bakmaya devam etti. "Bu senin payın."

"Hayır, hayır, üzerime düşeni yaptım."

"Üzgünüm, kaçırdım mı? Tekrar deneyelim mi?”

"Dürüst olmak gerekirse bunun yardımcı olacağından emin değilim. Görüyorsunuz ve” -o çökmekte olan duyguya kapılmaya başlıyordum- “şimdi kendimi bunu ifade etmek zorunda bulduğuma göre, bunun muhtemelen kötü bir seçim olduğunu anlamaya başlıyorum. Araya giren inek şakası, tak tak şaka formunun bir tür alt üst edilmesidir.

"Ah. gibi demek istiyorsun*Ulysses*?”

"Muhtemelen? Ama daha çok bir inek hakkında ve daha az hakkında… Risk alıp üzgün İrlandalılar mı diyeceğim?

Alex bunu uzun bir süre düşündü. "Ve bu yüzden, tak-tak şaka ortamının içsel yapısal özellikleri tarafından, can alıcı satırın, 'kesen inek kim' yanıtını vermemden sonra teslim edileceğini tahmin etmeye yönlendirildim, ancak araya giren inek, araya giren bir inek olduğu için bunun yerine can alıcı sözünü veriyor.*sırasında*dedi, bu nedenle beklentilerimi komik sonuçlarla karıştırdı.

“Hmm. Bence de?"

"Oldukça iyi." Yanlara doğru eğildi. "Rhys diyorum. Buraya gel."

Rhys Jones Bowen'ın kafası kapıda belirdi. "Sizin için ne yapabilirim arkadaşlar?"

"Tak, vur."

"Oradaki kim?"

Alex bana komplocu bir bakış attı. "Sözünü kesen inek."

"Sözünü kesen inek kim?" diye sordu Rhys Jones Bowen.

"Möö!"

Bir duraklama oldu. Sakalını okşadı. “Ah, hoşuma gitti. Daha çok Dadaisttir. Görüyorsun ya, son satırda sözümü kesmeni bekliyordum çünkü sen araya giren bir ineksin. Ama yapmadın, bu yüzden şaşırdım ve bu onu komik yaptı. Bütün gün buna kıkırdıyor olacağım, yapacağım.

Bunu bilerek yapıyorlardı değil mi? Yıllardır benimle oynayan şeytani dahilerdi. Hiçbirimiz gülünç bir şekilde işlerimiz dediğimiz şeye geri dönemeden önce, Dr. Fairclough üst katta belirdi ve Rhys Jones Bowen beni dehşete düşürdü (ama beni şaşırtmadı), kapı eşiğinde durup ona döndü.

"Sana bir şakam var, Doktor F," dedi.

Cevabı sözsüz ve cesaret kırıcıydı, ama cesareti kırılmamıştı. "Tak, vur."

Hemen kısa ve resmi bir yanıt vermesi beni şaşırttı: "Kim var orada?"

"Sözünü kesen inek."

"Teşekkür ederim ama memeliler ilgi alanım değil. Dün gece harika bir iş çıkardın, O'Donnell.

"Mö?" Rhys sözlerini biraz gevşek bir şekilde bitirdi.

"Teşekkür ederim?" Böyle konuşmamaya çalışıp da başaramamak, ondan duyduğum ilk uzaktan destekleyici şeydi, dedim.

"İyi. Umarım bu olumlu pekiştirme sizi motive eder. Değilse dinlenme odasına bir kavanoz şeker solüsyonu koyabilirim.”

"Şey, sanırım iyiyim."

Fairclough kelimenin tam anlamıyla telefonunu kontrol etti. İlgilenmeye kaç saniye ayırdığını merak ettim. "Ayrıca Bay Blackwood'u seçmenizi de takdir ediyorum. Cumartesi akşamının açık ara en az çekilmez kısmı oydu. Onunla bir ilişki sürdür ve onu gelecek yıl getir."

"Sadece kontrol etmek için" -bu gidişat hoşuma gitmedi- "eğer yapmazsam kovulur muyum?"

"HAYIR. Ama senin şeker solüsyonu ayrıcalıklarını askıya alabilirim." Bu noktada, telefonu alarm verdi. "Umarım hepiniz çalışan olarak değerli hissediyorsunuzdur. Artık seninle işim bitti."

Böylece bir çalışan olarak değerimden emin olarak ofisime geri döndüm ve Beetle Drive sonrası önemli temizlik işlerini halletmeye başladım. Etkinliğin küratörlüğünü yapıp Rhys Jones Bowen'a göndermesi gereken resimler vardı, böylece onları sosyal medya yapması gereken şeyler yığınına ekleyebilirdi. Bağışçılar vardı ve benim daha çıkarcı şapkamla takip edilmesi gereken bağışlar vardı. Ödemeler yapılacak. Koşullara bağlı olarak özür ve teşekkür mesajları verilecektir. Temelde bir sürü T ve benim de geçmem gereken noktalar var - ve tam olarak ifade edemediğim ama Dr. Fairclough'un yeni, geliştirilmiş yönetim tarzıyla çok az ilgim olduğundan emin olduğum nedenlerden dolayı, kendimi şaşırtıcı derecede mutlu buldum.

Ayrıca Oliver'ın ailesinin ertesi günü için Quo Vadis'te sinsice bir yer ayırttım. Ki bu, evet, utanç verici derecede duygusaldı. Ama alternatif eve giderken arabada ona dönüp "Merhaba, gerçekten benim sahte erkek arkadaşım olmaya ne dersin?" Ve bu... yetmedi mi? tabi bu olabilir*çok fazla*. Ama Oliver'a onu umursamadığımı düşündürmekle benim ürkütücü bir ucube olduğumu düşünmesini sağlamak arasında bir seçim yapıldığında, aslında ikisi de gerçekten kötüydü. Kahretsin.

Bu zordu. Romantizm zordu. Nasıl romantizm yaptın?

Daha da önemlisi, Oliver nasıl aşık olmak istiyordu? Bridge'e sormayı düşündüm ama o bana onu mum ışığında bir kayıkla Seine Nehri'ne götürmemi ya da kız kardeşini ölümden kurtarmamı söylerdi.

atılgan bir tırmığın ellerinde onursuz. Ve ben de yapacak durumda değildim. Ayrıca, bir kız kardeşi olmadığından da oldukça emindim.

Beklemek. Oliver'ın kız kardeşi var mıydı? Bunu bana söylemişti ama bu benim umurumda bile olmadığı zamanlardı. Sanırım bir erkek kardeşi olduğunu söylemişti? İşte o zaman onun hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Demek istediğim, onun ateşli, hoş ve bir avukat olduğunu biliyordum ve ben... Tamam, bu kesinlikle yardımcı olmuyordu. Ama annem ve babamla tanışmış ve beni birkaç kez ağlarken görmüştü. Buradaki tüm samimiyeti yapan kişi ben nasıl oldum?

Üstüne üstlük, ailesiyle takılmak zorunda kalmama bir haftadan az bir süre kalmıştı ve kim oldukları hakkında hiçbir fikrim olmasaydı ne kadar boktan bir erkek arkadaş gibi görünürdüm. Ve muhtemelen Battenberg Amca yanıma gelip "Ah, Oliver'la su topu takımı aracılığıyla tanışmış olmalısın" diyecekti ve ben de "Ne-er-polo-ne?"

Tamam aşkım. Yeni plan.

Hayatı hakkında asgari düzeyde bilgi edinerek Oliver'ı ne kadar önemsediğimi gösterin. Ne yazık ki, dikkatimi dağıtmanın bir yolunu bulmuştu. Kuyu. Dikkatimi dağıtmanın birkaç yolu.

Perşembe günü, gece yarısından biraz sonra, Oliver'ın göğsünün üzerine çöktüm ve -kabul ediyorum- dünyanın en iyi fırsat duygusuyla, "Öyleyse, bana ailenden bahset" dedim.

"Hmm" -sanırım beklediğim kadar kafası karışmış görünüyordu- "şimdi mi?"

"Tam olarak şimdi değil. Ama belki Pazar'dan önce? Benim yüzümden, bilirsin, onlarla tanışmak o zaman?

Kaşlarını çattı. "Bu ne zamandır aklında? Çünkü biraz endişeliyim."

"Birkaç gün, açık ve kapalı? Ve, diye hemen ekledim, az önce bir mola verdik.

"Anlıyorum."

"Bu... ben..." Vay canına. İlgilenme konusunda gerçekten berbattım. "Güzel olacağını düşündüm? Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek için mi?"

Normalde Oliver, onun üzerine istediğim kadar uzandığım için mutluydu ama sanki bir köşeye sıkıştırılıyormuşum gibi beni yarı yarıya hareket ettirdi. "Zaten bilmediğini bilmek için çok az şey var."

"Ne? Yani, spor salonu rutini olan ve Fransız tostunda güzel bir replik olan kusursuz bir vejetaryen avukat mısın?

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Lucien? Umarım etkinliğin sona erdiğinde benimle kapana kısılmış hissetmezsin."

Sokulmuş gibi oturdum. "HAYIR. Hiç de bile. Beni inanılmaz mutlu ediyorsun ve seninle birlikte olmak istiyorum. Ama, mesela, neden korkuyorsun? En son ne zaman ağladın ki? Dünyada en sevdiğin yer neresi? Hayatında en çok pişman olduğun şey nedir? Su topu takımında mısın?"

Yarı ışıkta tek renkli, ihtiyatla bana baktı. "HAYIR. Sutopu takımında değilim. Bu nereden geliyor?"

Açıkçası? Onu, herhangi birinden hoşlanmaya alıştığımdan çok daha fazla sevmekten. Benden aynı şekilde hoşlanmasını istemekten. Kelimelere dökemediğim bütün bir ıslak duygudan. "Sanırım sadece gerginim. Ailenin önünde kendimi rezil etmek istemiyorum."

Endişelenecek bir şey yok. Beni tekrar kollarının arasına aldı ve yeterince memnuniyetle gittim. "Bu bir bahçe partisi, iş görüşmesi değil."

"Hepsi aynı. Burada lojistik var. Beni tamamen hazırlıksız ve lojistik eğitim görmemiş bir halde göndermeyeceksin."

Lojistik işinin bir kazanan olacağını düşünmüştüm. Ama umduğumdan daha az heyecanlı görünüyordu. "Çok iyi. Hangi bilgilerin uygun olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Beni olay yerine koymanın yolu, Oliver. "Kimler orada olacak?"

"Eh, ailem, belli ki - David ve Miriam. Muhasebe işinde. Annem eskiden LSE'nin bir üyesiydi ama beni doğurunca bundan vazgeçti.

Bu yardımcı olmuyordu. "Bunu bana ilk tanıştığımızda söylemiştin." "Hepimiz kötü şöhretli rock efsanelerinin çocukları olamayız."

"Hayır biliyorum. Ama, mesela, onlar kim? Herhangi bir çıkarları var mı? Veya, bilirsin, kişilik özellikleri?

"Lucien" -harika, şimdi neredeyse uyuşmuş gibiydi- "onlar benim ailem. Babam hevesli bir golfçü. Ve annem pek çok hayır işi yapıyor."

Kalbim battı. Oliver'ı üzüyordum ve bu kulağa çok kötü geliyordu ama ne olaydan ne de sohbetten vazgeçemeyecek kadar ileri gitmiştim. "Kardeşinden n'aber? Kardeşin geliyor mu?"

"Evet. Christopher orada olacak. İçini çekti. Mia da öyle. Mozambik'ten uçtuklarına inanıyorum."

"Sen..." Umarım durumu daha da kötüleştirmemişimdir "Bundan pek memnun görünmüyorsun."

"Ağabeyim çok… başarılı. Kendimi bilinçli hissetmemi sağlıyor.

"Başardın," diye işaret ettim. Sen lanet olası bir avukatsın. "Evet, ama ben savaş bölgelerine gidip hayat kurtarmam."

"İnsanların mahkemede başka türlü olmayacakken adil bir şekilde temsil edilmesini sağlıyorsunuz."

"Anlıyorsun? Sen bile kulağa çekici gelmiyor.

"Çünkü ben sen değilim. Bunun hakkında konuştuğunuzda gözleriniz parlıyor ve onu dünyadaki en önemli şeymiş gibi gösteriyorsunuz. Ve sonra seni orada yapmak istiyorum.

O kızardı. "Lütfen bana partide böyle bir şey söylemeyeceğini söyle."

"Dalga mı geçiyorsun? bu*Kesinlikle*partide söylemeyi planladığım türden şeyler. Açılış cümlem 'Merhaba Miriam, ben Luc, oğlunuzla oynamaktan gerçekten zevk alıyorum' olacak. Gözlerimi devirdim. "Nasıl kibar davranılacağını biliyorum şirket, Oliver."

"Affet beni, yorgunum. Geç oluyor Lucien ve yarın mahkemedeyim.

"Hayır ben özür dilerim. Garip davranıyorum ve seni uyanık tutuyorum.

Ortaya koyduğumuz ya da muhtemelen benim yaptığım yastık konuşmasına rağmen, Oliver her zaman yaptığı gibi beni sardı ve kucağına aldı. Sanırım iyiydik? Ancak hala biraz huzursuz hissediyordum ve neden ve nerede olduğundan emin değildim.

den geliyordu. Bu konuda ne yapılacağı çok daha az. Ve belki de sorun, bir sorun olmamasıydı ve ben buna o kadar alışkın değildim ki beynim benim için bir sorun yaratmaya çalışıyordu.

Siktir git beyin.

Tertemiz vejetaryen avukatıma daha yakın sokuldum ve kendi kendime uyumamı söyledim.

Bölüm 44

Oliver, ailesinin Milton Keynes'te yaşadığını söylediğinde, onların Milton Keynes'te bir evde yaşadıklarını varsaydım. Kasabanın eteklerinde göz alabildiğine engebeli kırlarla çevrili olacak kadar uzaktaki bir bijou malikanesinde değil.

Oliver'ın geç kalma korkusu sayesinde çok erken gelmiştik ve uygun bir zamanda varmak için yaklaşık kırk beş dakika arabada oturmak zorunda kalmıştık. Ve bu konuda çok olgundum ve onlara bunu söylediğimi kimseye söylemedim.

Ama sonunda, "yer" olarak nitelendirilmeyecek kadar küçük ama yine de saçma bir şekilde aşırı katılımlı bir partiyi barındıracak kadar büyük bir arka bahçedeydik. Zevkli yakut temalı bir kiraz kuşu ve o büyük süslü çadırlardan biri vardı; İçki bariz bir şekilde pahalıydı, ama göze çarpan ve gösterişli arasındaki mükemmel seçilmiş sınırda. Kravatım zaten çok sıkı geliyordu.

Miriam ve David Blackwood, tıpkı Miriam ve David Blackwood adlı bir çiftin görünmesini beklediğiniz gibi görünüyorlardı. Bu, Tesco Finest serisinin insanlara yaptığı gibi bir şeydi: temelde herkesle tamamen aynı, ancak biraz daha iyi olma havasıyla. Oliver'ın elini tuttum ama bir şekilde ellili yaşlarının sonlarında ve altmışlarının başındaki küçük bir grup insanla hoşça sohbet eden annesiyle babasına doğru çimenlerin üzerinde ilerlerken bir şekilde ıskaladım.

Annesini yanağından öpüp babasının elini sıkarak, "Mutlu yıllar," dedi.

"Oliver." Miriam kravatını düzeltti. "Gelebildiğine çok sevindik." Diğer konuklardan birine döndü. "Son zamanlarda işte o kadar zor zamanlar geçiriyor ki, başaramayacağından endişelendik."

Oliver yanımda hafifçe kıpırdandı. "İşler iyiydi, anne."

"Ah, hayatım, eminim çok iyi başa çıkıyorsundur. Ben sadece endişeliyim. Yine, başka birine bir bakış. "Kardeşi gibi değil, biliyorsun. Christopher baskı altında büyüyor."

"Anlıyorum ama ben iyiyim, gerçekten." Oliver beni tam olarak ileri itmedi ama tam olarak da itmedi. "Bu benim erkek arkadaşım, Lucien O'Donnell."

Oliver'ın babası gruba yardımcı bir şekilde, "Oliver eşcinsel,"

diye açıkladı. Oliver'a şaşkın bir bakış attım. "Sen? Bana hiç

söylemedin."

Mizah girişimimin başarısız olduğunu söyleyebilirim ama bu, düşecek bir yer olduğunu gösteriyordu.

"Peki sen ne yapıyorsun, Lucien?" diye sordu Miriam rahatsız edici derecede uzun bir aradan sonra.

"Bok böceğini kurtarmaya çalışan bir hayır kurumu için çalışıyorum."

"Pekala" - bu yorumun bir amcadan geldiğinden şüphelendiğim acı verici derecede neşeli ses tonundan - "en azından sen başka bir kahrolası avukat değilsin."

Miriam konuşmacıya soğuk bir bakış attı. "Şimdi, şimdi Jim. Oliver çok çalışıyor ve hepimiz doktor olamayız.

"Suçluları tekrar sokaklara salmak için çok çalışıyor." David'in gülümsemesi şaka yaptığını söylüyordu. Gözleri olmadığını söylüyordu.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sonra kibar olmak için burada olduğumu ve Oliver'ın -daha önce bunu yaptığını gördükten sonra- mesleğini benim yapabileceğimden çok daha iyi savunabileceğini hatırladım.

"Christopher burada mı?" O sordu. "Muhtemelen ona merhaba

demeliyim." "İçeride, karısı üstünü değiştiriyor." David parmağını salladı eve doğru. "Bütün gün seyahat ettiler."

Yararından emin olamadığım Miriam, "Afet yardımı yapıyorlar," diye ekledi.

David başını salladı. "Mozambik'te."

"Evet biliyorum." Oliver'ın sesi tuhaf bir şekilde kırılgan geliyordu. "Bana e-posta gönderdi."

"Yine de," diye devam etti David neşeyle, "artık bir aile kurdukları için bu tür şeyleri daha az yapıyor olacak."

Miriam tekrar küçük dinleyicilerine seslendi. Gerçek şu ki, Christopher Mia ile tanışana kadar torun sahibi olmaktan ümidimizi kesmiştik.

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Şakamın daha önce ne kadar iyi gittiği göz önüne alındığında, eşcinsellerin de çocuk sahibi olabileceğine dikkat çekmemi kimsenin hoş karşılayacağını düşünmemiştim, çok teşekkür ederim. Ayrıca, eğer Oliver Clarke'lara katlanabiliyorsa, ben de buna katlanabilirim.

Hayır, gerçekten. Buna katlanabilirdim.

"Ben... ben gidip Christopher'ı bulmalıyım." Bunun üzerine Oliver arkasını döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Aslında onu kovalamam

gerekiyordu. "İyi misin?"

Denedim.

Bana oldukça sabırsız bir bakış attı. "Elbette. Neden olmayayım?"

"Hmm. Çünkü bu... korkunçtu?

Lucien, lütfen zorluk çıkarma. Ailem farklı bir nesle ait. Annem benim için çok endişelenir ve babam çok doğrudan olma eğilimindedir.

Kendimi onun kolunu çekiştirirken buldum. "Affedersiniz, annem o kuşağa ait."

"Evet. Kuyu. Annen oldukça sıra dışı bir insan."

"Evet ama o... ama o..." Ona söylemem gereken bir şey vardı - anlaması gerektiğinden emin olduğum bir şey - ama ne olduğunu tam olarak çözemedim. "Kimseyle böyle konuşmaz mı?"

Oliver aniden yürümeyi bıraktı. "Beni ailem büyüttü. Babam, Tanrı'nın gönderdiği her saat çalıştı ve annem kariyerinden tamamen vazgeçti. Seninle tartışmak istemiyorum, özellikle burada ve özellikle şimdi değil ama onlara kendi evlerinde hakaret etmezsen teşekkür ederim." Üzgünüm Oliver. Başımı eğdim. Öyle demek istemedim. Bende buradayım seni destekliyorum."

"O zaman..." -konuşma bitti- anlamında bir hareket yaptı - "işlerin nasıl olduğunu kabul et. Bu benim hayatım. Bu senin hayatın gibi değil. Lütfen saygı gösterin."

Ona saygı duymadığını söylemek istedim. Ama

pek cesaret edemedim.

Yaşları ve çevreleri nedeniyle Christopher ve Mia olduklarını tahmin ettiğim bir çift Fransız pencerelerinden içeri adım attığında verandaya yeni gelmiştik. Biraz daha uzun, gözleri daha mavi ve saçları daha açık olmasına rağmen, kesinlikle Oliver'a benziyordu. Hafifçe dağınık bir görünüm ve iyi tanımlanmış üç günlük kirli sakalın birleşimi, tıraş olmak gibi küçük ayrıntılarla ilgilenemeyecek kadar hayat kurtarmakla meşgul olduğunu bilmenizi çok isteyen biri izlenimi veriyordu. Karısı ise aksine, kısa boylu ve güzelimsiydi, umursamaz bir şekilde ve acımasızca pratik bir peri kesimine sahipti.

Oliver tuhaf bir şekilde başını salladı. Christopher.

"Merhaba Ollie." Kardeşi sırıttı. "Yasa nasıl?" Her

zamanki gibi. İlaç nasıl?"

"Şu anda, çok yoğun. Yorulduk ve açıkçası" - bakışları küskün bir şekilde çimlere kaydı - "Bizi bunun için buraya sürüklediklerine inanamıyorum."

Oliver'ın göz kapaklarından biri seğirdi. "Tabii ki seni burada istiyorlar. Seninle son derece gurur duyuyorlar.

"Ama olmam gereken yerde kalmama ve yapmaktan gurur duydukları şeyleri yapmama izin verecek kadar da gururlu değilim."

"Evet, evet, işinizin ne kadar özel ve önemli olduğunun hepimiz çok iyi farkındayız. Ara sıra ailenize zaman ayırmanızı beklemek mantıksız değil."

Tanrı aşkına, Ollie. sen neden-"

"Merhaba," diye duyurdum. Ben Luc. Ben Oliver'ın erkek arkadaşıyım. Bir böcek hayır kurumu için çalışıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum."

Mia kocasından ayrıldı ve coşkuyla elimi sıktı. "Seninle tanışmak çok güzel. Ben çok üzgünüm. On üç saattir uçaktaydık, biliyorum ki bu kulağa böbürleniyormuşum gibi geliyor.

heyecan verici jet sosyete yaşam tarzım hakkında ama gerçekten uzun bir süreyi metal bir kutuya hapsolmuş olarak geçirdim demek istiyorum.

"Tanrı." Christopher elini saçlarından geçirdi. Pislik yapıyorum, değil mi?

"Evet," dedi Oliver. "Sen."

Christopher'dan bir homurdanma. Kendi erkek arkadaşını takdim edemeyecek kadar beni kazıklamakla meşgul olanın sen olduğunu belirtebilir miyim?

"Bu iyi." Durumu etkisiz hale getireceğini umduğum bir şekilde ellerimi salladım. "Oliver zaten bana senin hakkında her şeyi anlattı. Kendimi tanıtabilirim.

"Ollie sana bizden bahsetti, değil mi?" Christopher'ın gözleri haince parladı. "Devam et o zaman. Ne dedi?"

Hay aksi. "Hmm. Siz doktor musunuz? İçinde bulunduğun... Bombay demek istiyorum ama bence bu yanlış. Ve sizin çok iyi insanlar olduğunuzu ve sizi çok önemsediğini.

"Evet, eğer şanslıysan, belki bunlardan birini söylemiştir."

Üzgünüm Christopher. Oliver'ın en soğuk sesiydi. "O kadar ilginç bir sohbet konusu değilsin."

"Bu geri dönüş beni mahvederdi, ama sen asla kimse hakkında bir şey söylemezsin. Bize Luc hakkında, son altı erkek arkadaşın hakkında anlattıklarından daha fazlasını anlattın ve onun hakkında bize söylediğin tek şey, adıydı.

Elimi kalbime koydum. "Kendimi çok özel hissediyorum."

"Malısın." Mia, kardeşler arasındaki tarafsız bölgeden gizlice gülümsedi. "Sorulmadan senden bahsetti falan."

Christopher biraz garip bir şekilde beni inceliyordu. "O her zamanki tipin değil, Ollie. Bu muhtemelen iyi bir şey."

Oliver, "İnanması zor olsa da," diye alay etti, "Romantik partnerlerimi seni memnun etmek için seçmiyorum."

"Doğru." Christopher iyi bir ara verme oyunu oynadı. "Annenle babanı memnun etmek için onları seçiyorsun."

Derin, pis bir sessizlik oldu.

"Babamdan duydum," dedi Oliver sakince, "bir aile kuruyorsun." Bir şekilde daha kötü bir sessizlik daha oldu.

Bunun sonunda Mia, kayınbiraderisine kızgın bir bakış attı. "Siktir git Oliver. Ben bir içki alıyorum.

Sikişti ve bir içki aldı.

Christopher, Oliver'a öfkeyle döndü, "Ne halt ediyorsun, seni sofu küçük bok?"

Oliver kollarını kavuşturdu. "Tamamen medeni bir soruydu."

"Hayır, karıştırıyordu ve biliyorsun ki karıştırıyordu."

"Torun olasılığını ebeveynlerimizin önüne koymayı bırakırsan ortalığı karıştıracak bir şey kalmaz."

"Bu değil-"

Ah, kesinlikle öyle. Sana tapmamalarına dayanamazsın."

Bu eğlenceliydi. Ve Oliver'ın buraya dönmesi için bir nevi imza atmıştım ama bunun, onun kardeşine piçlik yapmasını izlemek kadar geniş olduğunu düşünmemiştim. Adil olmak gerekirse, kim de aynı derecede pislikti. Ama bu çok fazla geliyordu.

"Biliyor musun" - kendimi kısaca konuşmaya zorladım - "sanırım benim de bir içkiye ihtiyacım var."

Kimse beni durduramadan büyük çadıra doğru koştum.

Bölüm 45

Mia'yı bir köşede, iki elinde birer kadeh şampanyayla buldum. "İyi plan," dedim ona ve hemen kopyaladım.

Bana üzgün bir bakış attı. "Şerefe."

Çift tıkladık. Ve birkaç dakika sessizce içti. "Sanırım," dedi sonunda Mia, "bu her zamankinden daha kötü olabilir."

Tanrı yardımcım olsun. "Orada bir*olağan*?" "Birbirlerini kışkırtma eğilimindeler." "Oliver'ın böyle davrandığını hiç görmemiştim."

"Ve Chris sadece Oliver'ın yanında böyle davranıyor." Omuz silkti. "Bu onların anlaşması gibi."

Yedek içkimi tek bir yudumda bitirdim ve üçte birinden kurtulabilir miyim diye merak ettim. Doğrusu, Oliver'ın beni buna ne kadar az hazırladığına neredeyse kızacaktım. Ama aynı zamanda neden yapmadığını da anlayabiliyordum ve bu bile onun için üzülmeme neden oluyordu. "Sanırım" -bunu dikkatli oynamalıydım- "Oliver için zor olmalı çünkü David ve Miriam'ın Christopher'ın yaşam seçimleriyle çok daha kolay zaman geçirdikleri çok açık."

"Hah." Mia da bardağını bitirdi.

"Tamam, bir şeyleri kaçırdığım hissine kapılıyorum."

"Kesinlikle destekliyorlar." Görünüşe göre Mia da benim kadar dikkatli davranıyordu. "Ve ne kadar destekleyici olduklarını asla unutmamasını sağlıyorlar. Her neyse, erkek arkadaşına bağırdığım için üzgünüm. Genelde öyle değilim... Aslında muhtemelen öyleyim ama boşver. Blackwood'lar içimdeki en kötüyü ortaya çıkarıyor."

"Evet, bunun bir model olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yine de, diye ekledim hemen, kayıtlara geçmesi için, David gerçekten aile meselesini söyledi.

Ayak parmağını mükemmel bakımlı çimlere sürdü. "Elbette yaptı. Ama yine de oraya gitmek Oliver için ucuzdu.

"O... o... bugünü pek iyi idare ediyor gibi görünmüyor."

"Ondan ne kadar hoşlandığını görebiliyorum. Hâlâ şu anda pek affedici hissetmiyorum."

"Anlıyorum... Tanrım, bunu nasıl soracağımı bile bilmiyorum."

"Bu o kadar büyük ve hassas bir konu değil. Ya da en azından sadece hassas çünkü benim durduğum yerden çok net. Çocuk istemiyoruz. David ve Miriam bizim çocuk sahibi olmamızı istiyor ve görünüşe göre kendi fikirlerinin bizimkiler kadar önemli olduğunu düşünüyorlar."

"Bok. Bu... bok.

"Özellikle de artık bu soğuk savaş an meselesiymiş gibi davrandıkları ve Christopher onları hayal kırıklığına uğrattığı için kendini suçlu hissettiği ve onu kapatmadığı için kızgın olduğum için."

"Adil olmak gerekirse, sert insanlara benziyorlar.*ile*kapat."

Omuz silkti. "Ah, bu hep böyleydi. Ve açıkçası, onun için en son isteyeceğim şey, annesiyle babasıyla karısı arasında bir seçim yapmak zorunda olduğunu hissetmesi."

"Eh," -gülümseme riskini göze aldım- "sen onun için onlardan çok daha iyisin, bu yüzden belki bu bir gelişme olabilir."

Bu onu güldürdü. "Güzel bir fikir ama yaklaşık otuz yıldır onların onayını almaya çalışıyor. Bu öylece çekip gideceğin bir şey değil."

"Bilmem. Babam ben üç yaşımdayken siktirip gitti."

"Ayrıca ailemin normal, uyumlu insanlar olmasına giderek daha fazla seviniyorum."

"Beklemek. Bunlar var mı?

O cevap veremeden, Oliver ve Christopher kafalarını kayan yazı çerçevesine soktular ve uygun bir şekilde utangaç göründüklerini görmekten memnun oldum.

Christopher, "Ollie'nin söyleyecek bir şeyi var," dedi, ifadenin gerektirdiğinden daha saldırgan bir tavırla.

Oliver kıpırdandı. "Çok üzgünüm Mia. Kızgındım ve saldırdım ve bunu yapmamalıydım.

"Bu iyi." Mia elini salladı. "Chris'in senin için pislik olduğunu biliyorum." Hey, diye itiraz etti Christopher. "Benim tarafımda olman gerekiyordu."

"Sikiş aşkına. Tarafların olduğunu düşünmen tüm lanet olası problem."

Memnuniyetle Oliver'a döndüm ve elimi gizlice onun eline soktum. "Bana bir tur atmak ister misin?"

"Elbette, Lucien. Seni ihmal ettiğim için üzgünüm."

"Aslında, sanırım senden kaçtığımı anlayacaksın. Çünkü gibiydi*OK'de silahlı çatışma ağıl*orada ve sözlü çapraz ateşe yakalanacağımı düşündüm.

Ben... ben... biliyorum. Kötü davrandığımın çok farkındayım.” Yengesine dönüp baktı. "Mia, gerçekten özür dilerim. Bir daha olmayacak.

Kayan yazıdan ayrıldık ve başka koşullar altında bahçede güzel bir yürüyüş olabilecek bir şeye gittik. Güneşli, yaz gibi bir gündü ve ben şampanya içmiştim, çiçekler ve kelebekler vardı ama Oliver, eğlence tarafı dışında beyefendimin masaj aleti gibi titriyordu.

"Üzgünüm," dedi, yaklaşık bininci kez. "Seni buraya getirmemeliydim."

"Hadi ama, o kadar da kötü yapmıyorum."

"Hayır, demek istediğim. en iyi halimde değilim Ve beni en iyi halimde görmeni istemiyorum.

"Oliver, beni her türden çıldırmış halde gördün. Sanırım bir bahçe partisinde biraz huysuz olmanı kaldırabilirim.

Daha da titredi. "Bu gömleği giymemem gerektiğini biliyordum."

Sorun şuydu ki, bunu her gömlek için söylemiş ve on iki tane denemişti - neredeyse bizi sürecin başında gülünç bir şekilde erken yapmıyordu. "Son kez söylüyorum, gömlek iyi." Durdum ve onu birbirimize bakacak şekilde çektim. "İstersen eve gidebiliriz biliyorsun değil mi?"

Bana bir cinayet-intihar anlaşması önermişim gibi baktı. "Buraya zar zor geldik. Ailem ne düşünürdü?

"Şu anda gerçekten umurumda değil. Tek bildiğim, burada olmanın seni mutsuz ettiği.

“Mutsuz değilim. Ailemin yıl dönümü. Ben... işleri pek iyi idare etmiyorum.

"İşleri pek iyi idare edemiyorsun çünkü ailen sana pislik davranıyor" nasıl diyeceğimden emin değildim. Benim yerim olduğundan bile emin değildim. Bunun yerine denedim, "Sen olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, Christopher da tam olarak kendini zaferle gizlemiyor.

"Christopher her zaman ihtişamla kaplıdır. En azından ebeveynlerimiz açısından.”

"Yani, açıkça çocuk istemediği halde ona çocuk sahibi olması için baskı yaptıkları gerçeği dışında mı?"

"Bu beni hedefliyor, onu değil. Ailem cinselliğim konusunda çok anlayışlı ama bunun beraberinde hayal kırıklıklarını da getirdiğini bilmeden edemiyorum.”

"Bak" -ellerimi havaya kaldırdım- "bu tamamen varsayımsal çünkü ilişkinin bu konuşması için çok erken ama çocuk istiyorsan, çocuk sahibi olabilirsin."

“Çocukları evlat edinebileceğimi mi söylüyorsun? Bu aynı şey değil. En azından, ailemin bakış açısından değil.

Tamam, bu tamamen başka bir sorunlu solucan kutusuydu. Ve şimdi onu açmanın sırası değildi. “Görüyorsun, bu yüzden tuhaf arkadaşlara ihtiyacın var. Daha fazla gey tanıyorsan, her zaman bir lezbiyenle anlaşma yapabilirsin.”

"Komik olmaya çalışıyorsan, Lucien, bu hiç hoş değil."

“Üzgünüm, bu küstah oldu. Sadece yaşayabileceğini söylemeye çalışıyorum*senin*ancak hayat*Sen*istek. Ve ebeveynlerinin beklentileri bunu etkilememeli. Ve istediğin paraya bahse girerim ki Chris ve Mia şu anda aynı konuşmayı yapıyor.

Buz tuttu. "Bundan çok şüpheliyim."

"Ah, çünkü..."

Bir çatal cama çarparak şıngırdadı ve görev bilinciyle David ve Miriam'ın konuşmaya hazır yüzleriyle ayakta durdukları verandaya doğru sürüklendik. Neşe.

"Teşekkürler," diye söze başladı David, "Miriam'la benim Ruby Evlilik Yıldönümümüzü kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Yıllar önce LSE'deki ortak salonumuza girdiğim akşamı hatırlıyorum ve karşımda oturan hayal ettiğim en büyüleyici kadını gördüm. Ve o an kendi kendime dedim ki,*evleneceğim kadındır*" Bir ara. Bir şaka geliyordu, değil mi? Hayal kırıklığı yaratan bir yük treni gibi gümbürderek bize doğru geliyor. "Ve Miriam ondan iki koltuk uzaktaydı."

Hepimiz görev bilinciyle güldük. Bunu haklı olarak komik bulan Jim Amca dışında.

"Elbette ilk başta anlaşamadık, çünkü Miriam'ı tanıyan herkes bilir ki onun - öyle diyelim - güçlü fikirleri olan bir kadın. Ama onunla her konuda aynı fikirdeymiş gibi davranmaya başladığımda çok geçmeden bana ısındı.

Bir tur daha kibar kahkahalar. Jim Amca'nın gerçekten kendine işeyebileceğini düşündüm.

"Kırk yıllık evliliğimiz boyunca, iki harika oğlumuz oldu..."

"*Ve Oliver ve Christopher*diye mırıldandım.

"—ve Oliver ve Christopher. Ama cidden, biri doktor, biri avukat olan ama her nasılsa hiçbiri kanlı para kazanamayan iki oğlumuzla da son derece gurur duyuyoruz.

Yine kahkahalar. Jim Amca kelimenin tam anlamıyla uyluğuna bir tokat attı.

"Yıllar geçtikçe ailemiz büyümeye devam etti, en son ailemize Christopher'ın eşi sevimli Mia geldi ve Oliver'ın tam bir bükücü olması nedeniyle torunlarımız için son umudumuz oldu."

Derin bir iç çektim. Görüyorsun, sorun değil çünkü bu*ironik*bir tür homofobi.

"Ama çocuklar hakkında bu kadar yeter," diye devam etti David. "Çünkü bugün Miriam ve benimle ilgili. Ve ben, özellikle, daha güzel bir eş isteyemezdim. BEN

yani, sorabilirdim ama muhtemelen bir tane almazdım. Bir bardak kaldırdı. "Miriam'a."

Biz itaatkar bir şekilde*Miryam*geri döndü.

"David'e." Miriam'ın konuşması en azından kısa olma erdemine sahipti. "David'e," diye tekrarladık.

Kolumu Oliver'a dolayıp saklanabileceğimiz bir delik ararken.

Bölüm 46

Öğleden sonra, solucanlı bir köpek gibi kendini sürükleyerek oldu. Çeşitli arkadaşları ve akrabalarıyla kibarca havadan sudan sohbet ederken Oliver'ın yanında uysalca durarak bunu hallettim. Çok sıkıcıydı ama her konuşmada onun daha da sessizleştiğini ve küçüldüğünü izlemek zorunda kalmasaydım sorun olmazdı. Belki çok fazla şampanya içmiştim ama dürüst olmak gerekirse, onu kaybetmek gibiydi. Ve tek istediğim, onu titiz, huysuz, komik veya gizliden gizliye kötü olabileceği eve geri götürmekti. Yeniden benim Oliver'ım olabileceği yere.

Sonunda verandaya geri döndük. Miriam ve David bir dizi gösterişli bahçe mobilyasıyla mahkemedeydiler ve Oliver ve Christopher onlara ortak yıl dönümü hediyelerini sunmuşlardı - Miriam için bir çift yakut küpe, onun için garip bir yükümlülük duygusuyla sunulan ve kendini beğenmiş bir minnetle karşılanan bir çift yakut kol düğmesi. Eğlenceli zamanlar.

"Oliver, canım." Miriam yanındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Yetişebilmek çok güzel." Bir şekilde her zaman orada olmayı beceren Jim Amca'ya baktı. Bizimle pek konuşmaz, biliyorsun. En azından Christopher'ın sıtmanın kol gezdiği korkunç bir bataklıkta bebekleri kurtardığını bildiğin için.

Oliver onun yanına yerleşti. Elbette benim için hiçbir yer yoktu, bu yüzden koluma tünedim, bu da bana anında bir onaylamama bakışı attı. Kısaca saygımdan kalkmayı düşündüm, ama hızlı şeritteydim.*siktir et*bütün öğleden sonra ve sınırı yeni geçmişti.

"Özür dilerim anne" dedi. "Bebekleri kurtarmadığımı biliyorum ama çok şey yaşadım."

Miriam'ın gözleri kısa bir süre üzerimde kaldı ve sonra sekerek uzaklaştı. "Öyle anlıyorum. Diğer arkadaşa ne oldu?"

Andrew ve ben ayrıldık.

"Utanç. Çok hoş bir genç adama benziyordu." "İşe

yaramadı."

"Sanırım," -açık sözlü bir tavırla duraksadı- "senin durumunda daha zor. Yani, çok dikkatli olmalısın."

"Ben... Durumun tamamen bu olduğundan emin değilim."

"En iyisini sen bilirsin canım." Görünüşe göre diz vuruşunun zamanı gelmişti. "Sadece endişeleniyorum çünkü ben senin annenim. Ve gazetelerde böyle korkunç haberler görüyorsunuz."

"Ben iyiyim. Gerçekten mi. Sanırım Lucien benim

için iyi oldu. "Çok yorgun görünüyorsun."

Evet, dün gece pek uyumadığı için olabilir. Sıkıcı savurma, dönüş, sabah 3:00'te koşuya çıkma. Heyecan verici seksi şeyler yapmaktan ziyade.

"Sana söylemiştim" -Oliver'ın kaşları arasında bir çizgi belirmişti- "ben iyiyim."

Miriam, "Ağlamamaya çalışıyorum ama bu çok zor çünkü bana karşı çok kötü davranıyorsun," dercesine gözlerini kırpıştırdı. "Bunu anlamayacaksın çünkü asla kendi çocukların olmayacak, ama siz çocukların kendinize bakmadığınızı görmek benim için çok zor."

David, "Tanrı aşkına, Oliver," diye çıkıştı. "Anneni üzmeyi bırak."

Oliver eğildi. Üzgünüm anne.

"Senin için çok şeyden vazgeçti. Ona biraz şükran göster. Ve bu arada, o haklı. En son ne zaman saçını kestirdin?"

Oliver cevap veremeden -kanıtlar karşısında hepsine defolup gitmelerini söyleyeceğini umuyordum- Jim Amca havayı yumuşatma zamanının geldiğine karar verdi. Ağabeyinin sırtına vurarak sinir bozucu bir kıkırdama çıkardı. "Muhtemelen yeni erkek arkadaşıyla çok meşgul, ha? ha?"

Her nasılsa Oliver onun yüzüne yumruk atmamıştı. "Lucien'in önemli bir görevi vardı, bu yüzden evet, meşguldük."

"Eh, dikkatli olsan iyi olur." Jim Amca, sevecen olduğunu düşündüğüm bir şekilde Oliver'ı patiledi. "Daha fazla kilo al, seni de diğerleri gibi terk edecek."

Muhtemelen biraz fazla yüksek sesle, "Onu terk etmeyeceğim," diye ısrar ettim. Harika görünüyor. Çok mutluydu."

Annesi, usulca iç geçirerek kravatıyla yine alay etti. "Belki de bu gömlektir.

Biliyorsun mavi senin rengin değil sevgilim.

"Üzgünüm." Oliver'ın daha fazla küçülebileceğini düşünmemiştim ama daha da küçüldü. "Geç kalmak istemedim, bu yüzden aceleyle giyindim."

"Değiştirmek istersen, eski eşyalarından bazıları hâlâ yukarıda duruyor."

Oliver gözle görülür bir şekilde sinmişti. “On yedi yaşımdan beri burada yaşamıyorum. Artık hiçbir şeyin bana uyacağını düşünmüyorum.”

Jim Amca'dan bir içten kahkaha daha. "Bak ben ne dedim? Artık neredeyse otuz yaşındasın. Farkına bile varmadan şişman bir piç olacaksın.”

David hoşgörüyle, "Çocuğu rahat bırak, James," dedi. O zaman kim kendi tavsiyesine uymayı tamamen başaramadı. Her neyse, Oliver. Hayatında faydalı bir şeyler yapmaya ne zaman başlayacaksın?”

Oliver'la göz göze gelmeye çalıştım ama sabit bir şekilde kenetlenmiş ellerine bakıyordu. "Şey, Chambers'ta itibarımı artırıyorum ve oradan nereye gideceğini göreceğiz."

"Sadece senin mutlu olmanı istediğimizi biliyorsun, sevgilim." Bu Miriam'dı. "Ama gerçekten olmak istediğin yer burası mı?"

Oliver ihtiyatla baktı. "N-ne demek istiyorsun?"

"Yani," diye açıkladı David, "hayatında gerçekten yapmak istediğin şey buysa, ona biraz daha fazlasını katıyor olurdun demek istiyor. Kulüpte Doug'la konuşuyordum ve bana şimdiye kadar bir kalite kontrol olman gerektiğini söylüyordu.

"Bu neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir şey olurdu."

"Doug böyle söylemedi. Senin yaşındaki bir adamın geçen ay ipek aldığını bildiğini söyledi.

"Üzgünüm?" diye sordu Christopher beklenmedik bir şekilde. "Size Ebola kapacağımız için Somali'deki o işi almamamız gerektiğini söyleyen Doug ile aynı kişi mi? Artık hem hukuk hem de bulaşıcı hastalık konusunda uzman mı?"

Miriam ofladı. "Anladım. Senin yaşındaki insanlar, bizim yaşımızdaki insanların hiçbir şey bilemeyeceğini düşünüyor."

"Ben öyle değilim... Ah, unut gitsin."

"Her halükarda," diye mırıldandı Oliver, "daha üst düzey pozisyonlar arıyorum ama muhtemelen Londra'dan ayrılmayı da içerecekler."

Bu benim için bir haberdi. Ama şimdi muhtemelen bunu gündeme getirmenin zamanı değildi. Ayrıca Oliver'ın olduğu yerden başka bir yerde olduğunu düşünmek garip bir şekilde sarsıcıydı. Clerkenwell'deki o saçma sapan güzel evde, Fransız tostu kokmadığı zamanlarda bile her zaman Fransız tostu gibi kokuyordu.

David kollarını kavuşturdu. "Seni pes edecek biri olarak yetiştirdiğimi düşünmedim, Oliver."

Hemen hemen aynı zamanda eşi, "Eğer olursa ne yapacağız" dedi.*ikisi birden*oğullarımız uzaklaşıyor mu? Kuzeye gidiyorsun, değil mi? Her zaman kuzeye gitmek istediğini söylerdin."

Oliver umutsuzca, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye denedi.

David'in hayal kırıklığıyla iç çekişi biraz daha abartılı olsaydı oksijensizlikten bayılacaktı. "Evet, bunun farkındayız oğlum. Sorun tam olarak bu."

"Tanrı aşkına. Yapma." Ah yardım et. O bendim ve gerçekten olmamasını diledim. Ama herkes bakıyordu, bu yüzden kendimi adadım. "Onu üzdüğünü görmüyor musun?"

Çığlık atmayı özleyen o sessizliklerden biri vardı.

Sonra Miriam, gerçek bir aşağılama olduğunu fark ettiğimde şok olduğum bir ifadeyle bana dik dik bakıyordu. "Bize kendi oğlumuzla nasıl konuşacağımızı söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Değilim. Ben sadece kör edici derecede bariz olana işaret ediyorum. Yani, Oliver'ı sebepsiz yere kötü hissettiriyorsun.

"Aşağı in, Lucien." David ayağa kalktı, benden neredeyse bir fit kısa olduğu için belli bir etkiden yoksundu. "Onu senden çok daha uzun süredir tanıyoruz."

Şimdi geri dönmenin bir anlamı yok. "Evet, bu senin pislik olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Miriam yine beni neredeyse ağlattın bakışını attı. "Oliver, bu adamı evimize getirmeye ne dersin?"

Oliver'dan cevap gelmedi. Bu yeterince adildi çünkü dürüst olmak gerekirse kendime aynı soruyu soruyordum.

"Onu yalnız bırakın." Ben… kahretsin… gerçekten kükredim. "Tamam, beni sevmiyorsun. Öyleyse tahmin et? umrumda değil Erkek arkadaşımı bir bahçe partisine davet etmiş olman ve ona işkence etmeye başlaman umurumda. Ve açıkça görülüyor ki o, size gidip kendinizi becermenizi söyleyemeyecek kadar iyi ya da bu boktan yıllar yüzünden fazla hırpalanmış, ama ben değilim. Yani… um. Git kendini becer.

Nasıl bir tepki beklediğimden emin değilim. Demek istediğim, arkalarını dönüp "Tanrım, haklısın, gidip tüm değer sistemimizi yeniden düşüneceğiz" deseler iyi olurdu, ama bence o gemi onlara kendilerini becermelerini söylediğim noktada yola çıktı.

"Evimden defol", David'in tahmin edilebilir ve bağlam içinde mantıksız olmayan yanıtıydı.

Onu görmezden geldim ve kendimi Oliver'ın önüne dikmek için sıranın kolundan kaydım. bana bakmıyordu. "Bunu mahvettiğim için üzgünüm. Ve birçok kez 'siktir' dediğim için üzgünüm. Özellikle de sana her ihtiyacım olduğunda harika olduğun zaman. Sadece" - Titrek bir nefes aldım
-"Sen tanıdığım en iyi adamsın. Ve öylece oturup diğer insanların bundan şüphe etmeni izleyemem. Onlar senin ailen olsalar bile.”

Sonunda başını kaldırdı, gözleri solgun ve yazın güneş ışığında okunamaz durumdaydı. "Lucien..."

"Sorun değil. Ben gidiyorum. Ve benimle gelmek zorunda değilsin. Ama şunu bilmeni istiyorum ki... sen harikasın. Ve kimsenin senin harika olmadığını nasıl düşünebileceğini bilmiyorum. Ve… gibi…” Bu imkansızdı. Karanlık bir odada yalnız kalsaydık bu imkansız olurdu. Ve burada bize bakan yarım düzine insanla birlikteydik “…işiniz… harika ve siz gerçekten… bu işte harikasınız. Ve maviler içinde harika görünüyorsun. Ve..."

bunun daha iyi olabileceği hissi. “…Senin ailen olmadığımı biliyorum ve sadece bir erkeğim olduğumu biliyorum ama umarım seni yeterince önemsediğime inanırsın ki… şimdi senin hakkında söylediklerime… inanabilirsin. Çünkü bu doğru."

Tamamen fikrimi söylemeye ve oradan başım dik ve onurumdan geriye kalan ne varsa dimdik yürümeye niyetlendim. Ama evet. olmadı

Panikledim.

Ve deli gibi koştu.

Bölüm 47

Çok uzaklaşmamıştım - Milton Keynes'ten nasıl çıkacağımı düşünecek kadar bile - ayak sesleri duydum. Döndüm ve Oliver'ın bana hızla yaklaştığını gördüm. Cidden, onun bu kadar formda olması ve benim olmamam utanç vericiydi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, kısmen koşarken herkesin yüzü aynı olduğu için, ama esas olarak bunu nasıl karşılayacağını söylemenin bir yolu olmadığı için. Peşimden gelmesi iyiye işaretti, değil mi? Anne babasına kaba davrandığım için benimle dalga geçmek istemiyorsa tabii.

"Oliver, ben..." diye başladım. "Hadi eve gidelim."

Bu, "hadi eve gidelim çünkü ailemin duygusal olarak tacizde bulunduğunu görmemi sağladın ve buna katlanmak zorunda değilim" mi yoksa "beni o kadar utandırdın ki tam anlamıyla şehri terk etmek zorunda kaldığımız için eve gidelim" anlamına mı geliyordu? Koşmayan yüzü bile yardımcı olmuyordu.

Başka ne yapacağımı gerçekten bilmeden arabaya bindim ve emniyet kemerimi yerine taktığımda Oliver, genellikle benimle ilişkilendirdiğim, güvenliğe karşı pervasız bir aldırmazlıkla arabayı çekti. Yolun sonuna geldik, Oliver meskûn bir alanda tutmanız gereken hızı fark edilir şekilde aştı ve şerit disiplinine benim bile rahat olduğumdan çok daha az dikkat etti.

"Hm," denedim. "Öyleysen-"

Gelen bir bisikletçiden kaçınmak için yoldan çıktı ve ben ciyakladım. "Tamam, şimdi gerçekten korkmaya başladım."

Oliver bir gıcırtı ve vites gıcırtısı ile arabayı kaldırıma sürdü ve frene bastı. Sonra kollarını direksiyon simidinde kavuşturdu, başını kollarına koydu ve gözyaşlarına boğuldu.

Kahretsin. Bir iki saniyeliğine, çabucak ve dostane bir şekilde düzeleceğini umarak ters bir şey olmuyormuş gibi davrandığın ve sonra bir daha asla bu konu hakkında konuşmak zorunda kalmadığın o İngiliz şeyini yapmaya çalıştım. Oliver dışında*ağlamak*, ve ağlamayı kesmemek ve bu kesinlikle bir erkek arkadaş işiydi - bir erkek arkadaş adayı olarak, çok başarısız olduğum bir iş.

Arabada olmamıza yardımcı olmadı, ikimiz de sorumlu bir şekilde emniyet kemerlerini taktık, bu yüzden ona yeterince sarılamadım bile. Bunun yerine, bir ilkokul çuval yarışında üçüncü gelmiş gibi omzunu yetersiz bir şekilde okşamak zorunda kaldım. Ve çaresizce destekleyici bir şeyler söylemek istedim ama "ağlama" zehirli bir saçmalıktı, "ağlamakta sorun yok" küçümseyiciydi ve "orada, orada" duygu tarihinde hiç kimseyi daha iyi hissettirmemişti.

Sonunda Oliver elimi silkti ve yüzünü bana döndü. Etrafında, onun için her şeyi daha iyi hale getirmek için içimi umutsuz bir istekle dolduran o kırmızı, kabarık ciddi gözyaşları vardı. "Keşke," dedi, sesini Oliver gibi çıkarmak için büyük bir çaba harcayarak, "Keşke bunu görmeseydin."

"Aman Tanrım, sorun değil. Herkes ağlıyor."

"Bu değil. Eh, biraz o. O…o…her şey." Hüzünlü bir şekilde burnunu çekti. "Bugün çok kötü davrandım."

"Herkese kendini becermesini söyleyen sen değildin." Hayır...ben...benim adıma konuşmaya çalıştığın için minnettarım. Ama asla yapmamalıyım seni o duruma soktun."

Aramızdaki boşluğa uzandım ve yapışkan gözlerine düşen saçlarını düzelttim. "Bütün anlaşma, senin benim iş şeyime gelmendi ve ben de senin aile şeyine gelmemdi."

"Ve eğer... daha iyisini yapsaydım, bu... daha iyi olurdu." Durdurdu. "Annemin bu gömleği sevmeyeceğini biliyordum."

"Gömleğini siktir et. Ve bunun kulağa gerçekten kötü geldiğini kabul ediyorum, ananı sikeyim.

"Lütfen böyle söylemeyi kes. Bugünün zor olduğunu biliyorum ama gerçekten benim için en iyisini istiyorlar. Ve onları hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum.

"Oliver, bu şimdiye kadar duyduğum en yanlış şey." Sakin ve mantıklı görünmek için biraz beyhude bir girişimde bulundum. "Şey, tamam, sadece tahmin yürütüyorum, ama annen ne giydiğin hakkında herhangi bir şikayette bulunmadan ailenle herhangi bir yere gittin mi hiç?"

"Çok yüksek standartları var."

"Belki. Ya da belki o - ve ben bunu yargılayıcı olmayan bir şekilde ifade etmekte zorlanıyorum - belki de seni eleştirme alışkanlığı edinmiştir ve bunun seni ne kadar alt üst ettiğine dikkat etmemiştir.

Gözleri taze yaşlarla doldu. git bana "Beni üzmeye çalışmıyor.
Yardım etmeye çalışıyor.

Ve biliyor musun? İnanıyorum ki. Ama senin bu tür bir yardıma ihtiyacın yok ve ihtiyacın olduğunu düşündürmeye çalışmak...*Anlam*. Ve beni babanla tanıştırma.

"Babamın nesi var? Demek istediğim, biraz ıslah edilmemiş olduğunu biliyorum ama asla şiddete başvurmadı, her zaman oradaydı, Christopher'ı tıp fakültesi boyunca ve beni bar aracılığıyla destekledi.

"Evet, bunların hiçbiri ona arkadaşlarının önünde sana bağıran bir bükücü deme hakkını vermez."

"Şaka yapıyordu. Cinselliğim konusunda her zaman iyiydi. "Kelimenin tam anlamıyla bir can alıcı nokta olarak kullandı."

Lucien, bunun için zaten yeterince kötü hissediyorum.

"Kendini kötü hisseden sen olmamalısın," diye ısrar ettim. "İyi birisin."

"Ama pek iyi bir evlat değil."

"Ancak anne baban için talihsiz olduğun pisliklerin standartlarına göre."

Yüzünü sakladı ve içimde yine ağlayacağına dair korkunç bir his vardı. "Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum."

Vay. BEN emdi de yapı rahatlatıcı. İD Aşk ilenumara yapmak O Stratejik olarak kendimi kötü adam yapmıştım, bu yüzden Oliver başka birine sahip olmuştu.

kendisine kızacaktım ama öncelikle ben kızmamıştım. Sadece sıçmıştım. İkincisi, zaten çalışmıyordu. O öğleden sonra yaptığım en başarılı şey olduğu için onu tekrar okşadım.

"Üzgünüm." okşamaya devam ettim. "Gerçekten üzgünüm. Ve senin için buradayım. Ve bilirsiniz, duygularınızı hissedin. Ancak onları hissetmeniz gerekiyor."

Duygularını hissetti... oldukça uzun bir süre.

Sonunda başını kaldırdı. "Keşke," dedi, "pastırmalı sandviç yiyebilirim."

"Bu" - buradaki coşkum muhtemelen biraz uygunsuzdu, ama gerçekten bir şekilde yardım edebildiğim için o kadar memnundum ki - "Yapabilirim."

"Ben vejeteryan olmam dışında demek istedim."

Bunu bir an düşündüm. "Tamam, ama 'endüstriyel tarım kötü, karbon ayak izinizi bir düşünün' tarzında mı?"

"Bu bir fark yaratır mı?"

"Pekala," diye devam ettim, bunu doğru bir şekilde bir araya getirdiğimi umarak. Oliver'ın söyleyeceği bir şey gibi geldi ve bunu takdir edeceğini düşündüm. "Et yemenin dünya üzerindeki genel olumsuz etkisini azaltmaya çalıştığınız için etten kaçınıyorsanız, o zaman gerçekten önemli olan şey, neyin ne olduğu değil.*Sen*ye, yenen şey bu. Aslında ne yendiği değil, ne yediği önemli*satın alınmış*"

O oturdu. Duygusal olarak destekleyici olmanın, ona entelektüel bir egzersiz yapmak kadar etkili olmadığı ortaya çıktı. "İnsanın yine de kendi davranışlarının sorumluluğunu alması gerektiğini savunabilirim ama devam et."

"Şey, ben zaten*var*buzdolabımda domuz pastırması. Bunun bedeli zaten ödendi, yani - bilmiyorum, tütsülenmiş et sanayi kompleksine veya her neyse - yaptığı katkı ne olursa olsun zaten yapıldı. Yani artık teknik olarak onu kimin yediği önemli değil."

"Ama eğer*BEN*pastırmanı ye, sadece daha fazlasını alacaksın. "Yapmayacağına söz vereceğim. Pinkie yemin ederim.

Bana onaylamayan bir bakış attı. Serçe serçe yemin mi? Birdenbire Amerikalı oldun mu?"

“Tamam, kalbimi kır, ölmeyi um, gözüme sosis mi sapla? Ama burada bir nevi kazandığımı kabul etmelisin. Ayrıca çok iyi domuz pastırması. Bu, etik ve serbest çalışma ve bok gibi. Waitrose'dan."

"İddianızda bir yerlerde bir kusur olduğuna eminim. Şu anda çok net düşünemiyorum. Ayrıca” -dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı- “gerçekten biraz domuz pastırması istiyorum.”

"Kayıt için, harika bir pastırmalı sandviç yapıyorum. Bir hayat hackim var. "Belki yaşımı gösteriyorum ama hayat hileleri dediğimizi hatırlıyorum.

'bir şeyler yapmanın yolları.'”

Kesinlikle düzeliyordu. "Evet ve harika bir domuz pastırması pişirme yöntemim var. Kapa çeneni."

"Bunu yapmamalıyım..."

"Ah, hadi ama. Pastırmalı sandviç istiyorsun.*Lütfen*sana pastırmalı sandviç yapayım."

Uzun bir an ya da kısa bir dakika sessiz kaldı. Bunun onun için ne kadar önemli olacağını tahmin etmemiştim.

"Pekala," dedi sonunda, "pekala. Ama iki hafta daha domuz pastırması almayacağına söz vermelisin.”

"Gereken buysa... tamam."

Gözlerini kuruladı ve kravatını düzeltti, bizi yoldan çıkarıp birinin özel çitine sürme arzusunu geride bırakmış birinin havasıyla ellerini tekrar ikiye on pozisyonuna yerleştirdi. Ve çok ama çok mantıklı bir şekilde bizi eve bırakması beni rahatlattı.

Bana gelince, sanırım ömür boyu Milton Keynes'ten uzaklaştırılmıştım. Ve dünyadaki hiçbir beton inek beni geri getiremezdi.

Bölüm 48

Şaşırtıcı bir şekilde, dairem hala oldukça iyi durumdaydı. Açıkçası, "her şeyi temizlemedi" düzeyinde bozulmamış, aynı zamanda "senin neyin var" lağım çukuru da değil. Oliver'ın birkaç kez kalması ve bir tür insan Roomba gibi giderken ortalığı toplaması yardımcı oldu. Düşünüyorum da, insan Roomba elektrikli süpürgesi olan bir insandan başka bir şey değil.

İçeri girdiğimizde Oliver hâlâ ne yapıyorsa onu yapıyordu, oturuyordu, çalışıyordu ya da içten içe ağlıyordu. Ben de mutfağa yöneldim ve ucuz kızartma tavamla pahalı pastırmamı çıkardım. Bazı insanlar muhtemelen tam tersini yapardı. Ama bazı insanlar yanılıyordu.

Bir iki dakika içinde, ceketini ve kravatını çıkarmış, ama içinde iyi göründüğünü düşündüğüm talihsiz mavi gömleği hâlâ giyen Oliver yanıma geldi. Mutfağımın zorlukla başa çıkabileceği bir şey.

"Neden," diye sordu, "pastırmanız suyun altında mı?" "Sana söyledim.

Bu bir hayat hilesi.

Lucien, birkaç yıldır domuz pastırması yemedim. Lütfen bunu benim için mahvetme."

Böylesine berbat bir gün geçirmemiş olsaydı, inançsızlığından dolayı hakarete uğrardım. "Onu mahvetmeyeceğim. Bu mükemmel çalışıyor. Demek istediğim, pastırmanızı çıtır çıtır ve lezzetli, gevşek ve yanık değil sevdiğinizi varsayarsak.

"Bu yanlış bir ikilem gibi görünüyor."

Bu kelimeyi kullandığını umuyordum.*ikilik*soğuk kanlı olması, en azından biraz daha iyi hissettiği anlamına geliyordu. "Sadece yemek pişirmenin iyi bir yolu olduğunu kastediyorum.

kurumaması veya kömüre dönüşmemesi için domuz pastırması. Gözlerini yakalayabilmek için yarım döndüm. "Güven bana. Ciddiye aldığım bir şey varsa, o da domuz pastırmasıdır."

"Evet." Boynumu öptü, titrememe neden oldu. "Sana güveniyorum, yani. Pastırmayı ciddiye alma.

"Pekala, buraya pastırma stratejimi değerlendirmek için geldin." "Sana yakın olmak için geldim."

Kafamda bir sürü yanıt aradım ama şakalaşmaya sığınmanın zamanı olmadığına karar verdim. Burada olmanı seviyorum.

Demek istediğim, soyut olarak onun orada olması hoşuma gidiyordu. Uygulamada biraz garipti - ama hey, domuz pastırmasıydı, Sistine Şapeli değil. O kadar fazla konsantrasyon gerektirmedi ve Oliver'ın kolları etrafımdayken neredeyse etkili bir şekilde pişmesini izleyebilirdim, eh, hayır. Sonunda su kaynadı ve domuz pastırması güzelce çıtır çıtır oldu. Her zaman olduğu gibi, çünkü domuz pastırması şimdiye kadarki en iyi şeydi.

Oliver, ekmeğimi bayatlaması için kendi özel kutusuna vermek yerine normal bir insan gibi kenarda tuttuğumu keşfettiğinde bana almakta ısrar ettiği ekmek kutusundan minnetle küflenmemiş Hovis Soft White Medium somunumu çıkardı. Pekala, onun ketçaplı ya da ketçapsız seçimi çünkü duygusal destek sandviçleri pişirmek istediğim kadar hazırlıklı değildim.

Sonunda, kucağımızda tabaklarla kanepemde oturuyorduk ve Oliver, bazen tatlıların yanında takındığı o şaşkın, özlem dolu bakışla pastırmalı kıçına bakıyordu. Ve eğer dürüst olursam, ben.

"Sorun değil," dedim, "pastırmalı sandviç yemek için." "Ben vejeteryanım."

"Evet ama sen de insansın. Her zaman mükemmel olamazsın."

"Bunu yapmamalıyım."

iç çektim O zaman yapma. onu yerim Ama lütfen benden seni yapmak istediğin ama kendini inkar etmek zorunda hissettiğin bir şeye ikna etmemi bekleme. Çünkü bu berbat bir şey."

Uzunca bir duraklama oldu. Sonunda Oliver sandviçinden bir ısırık aldı. Gözleri titreyerek kapandı. "Tanrım, bu çok iyi."

"Bunun benim hatam olduğunu biliyorum" -parmak ucumla ağzının kenarından küçük bir ketçap buklesi aldım- "ama, siktir git, ilkelerinden taviz verdiğin zaman seksi oluyorsun."

O kızardı. "Bu hiç komik değil,

Lucien." "Ben gülmüyorum."

Bir süre sessizce pastırma yaptık.

"Biliyor musun," dedim sonunda, "bu öğleden sonra gitmediğim için gerçekten üzgünüm. Um. İyi yaklaşan her şey. Ve arabada yanlış yaptığım için üzgünüm. Ben sadece... Seni hiç böyle görmemiştim.

Sandviçine çok fazla odaklanarak bakıyordu. "Beni bir daha böyle görmek zorunda kalmamanı sağlamaya çalışacağım."

"Ne için gittiğimi değil." Belirsiz bir kişisel suçluluk duygusuyla ortalıkta savruldum. "Partide senin için daha iyi olmak istedim. Ama sen... Ne bekleyeceğimi bilemedim.

"Ah" -Oliver'ın kaşları pis bir şekilde kalktı- "yani aileme küfretmeye karar vermen benim hatam."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Bunu bir şekilde çözmem gerekiyordu. "Aileni eleştirmek bana düşmez anlıyorum. Ama onlar hakkında iyi şeylere inanmanın tek yolu, kendin hakkında kötü şeylere inanman gibi geliyor. Ve ben... Bu benim için sorun değil.

Lucien, tamamen normal bir çocukluk geçirdiğimi kabul etmeni istiyorum. Anne ve Baba'yı canavarlaştırıyorsunuz."

Kararsız bir elimi uzatarak, arabada mükemmelleştirmeyi başardığım o tamamen yararsız şekilde kolunu okşadım. "Canavar olduklarını söylemiyorum. Onlar sadece insanlar. Ama insanlar bazen berbattır. Ve senin için pek çok iyi şey yaptıklarından emin olsam da, açıkça bazı kötü şeyler de yapmışlardır. Ve... bunun yükünü taşımak zorunda değilsin.

"Ailemin mükemmel olduğunu asla iddia etmedim." Huysuzca sandviçinin kabuğunu çekiştirdi. "Ama beni her zaman kendimi zorlamam için cesaretlendirdiler ve bunu yapmaya devam etmeleri mantıksız değil."

"Tamam," diye denedim, "ama yapmaya çalıştıkları şey buysa, neden canlanmış ve motive olmuş hissetmek yerine kanepemde pastırmalı sandviç yiyor ve üzülüyorsun?"

Döndü, gözleri uzun, gri bir an benimkilerle buluştu. "Çünkü sandığın kadar güçlü değilim."

"Bu güçle ilgili değil," dedim ona. "Kimi mutlu etmeyi seçtiğinizle ilgili."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu sırada gönülsüzce sarnie'mi seçtim. Görünüşe göre orada*vardı*bazı durumlarda domuz pastırması daha iyisini yapamazdı.

Oliver, "Bugün seni neden getirdiğimi merak ediyorum,"

dedi. "Vay. Kötü idare ettiğimi biliyorum ama bu çok sert.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmıştı. Çünkü Oliver. “Hayır, yapmadın. Ya da daha doğrusu, benim, belki bir düzeyde, beklediğim gibi hallettin. Aileme Jim Amca ve rahibin önünde kendilerini becermelerini söyleyecek kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. Ama bence…"

"Ne?" Diye sordum.

"Sanırım onlar için değil, kendim için olan bir şey yapmak istedim. Nasıl bir his olduğunu görmek için.”

“Ve, şey, ne*yaptı*gibi mi?”

"Ben... ben hâlâ bilmiyorum."

"Tamam." Karşıya geçtim ve ona... pekala... bir tür burun ucu verdim, sanırım, muhtemelen bundan çekinmem gerekirdi. "Senin için olmakla yaşayabilirim."

Sessizce pastırmalı sandviçini bitirdi. Sonra kalanımı yedi. Ama yaşadığı onca şeyden sonra muhtemelen bunu hak ettiğini hissettim. Yeni yetişkin yaşam tarzıma bağlı kalmaya çalışarak tabakları mutfağa geri götürdüm ve Oliver'ın ben yokken kızarmış et çukuruyla ilgili bir umutsuzluğa ve kendi kendini suçlamaya başlamamasını umarak, en kötü parçaları musluğun altında durulayıp geri kalanını lavaboya attığın o yarı yıkama işini yaptım.

Onu hala kanepede buldum, hala biraz boş

görünüyordu. "İyi misin?" Diye sordum.

"Emin değilim."

Önünde yere oturup kollarımı dizlerinin üzerinde birleştirdim. "Tamam. zorunda değilsin... um. Hiçbir şey gerçekten."

Kendimi daha suçlu hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama ben sadece... domuz pastırması ile dolu hissediyorum. "Vurma. Bu iyi bir duygu."

Parmakları hafifçe saçlarıma dolandı. "Bunu benim için yaptığın için teşekkür ederim." "Ben de senin kadar çok şey öğrendim derdim ama sen benim kahrolasılığımı yedin.
sandviç."

"Ben çok üzgünüm."

"Dalga geçiyorum, Oliver." Elini kafamla vurdum. "İki hafta içinde, sevdiğim tüm pastırmayı yiyebileceğim. Ben de pastırmada banyo yapacağım*Amerikan güzelliği*"

"Bu çok rahatsız edici bir zihinsel görüntü. Ayrıca, ilk etapta bu sandviçi yememin neden benim için sorun olmadığına dair orijinal sonuçsalcı argümanınızın altını çiziyor.

"İyi. O zaman et banyosu yok. Çok mantıksızsın."

Biraz kararsızca güldü. Ah, Lucien. Bugün sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Eh, muhtemelen annenle babanın yıldönümlerinden ayrılmak zorunda kalmazdın."

"Söylediklerine bakılırsa, bu iyi bir şey olmayabilir." "Görmek. İlerleme kaydediyorsun."

Bir duraklama oldu. Korkarım, hâlâ kendimi bu konu hakkında doğru düzgün düşünmeye ikna edemiyorum. Ben senin kadar korkusuz değilim."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi ben çok korkarım." "Seni asla engellemiyor gibi görünüyor."

Bileğini tuttum ve avucunu öptüm. "Bana gereğinden fazla değer veriyorsun. Seninle tanışmadan önce tam bir karmaşaydım.

"Dairen tam bir karmaşaydı. Aynı şey değil."

"Biliyorsun" -ona gülümsedim- "burada oturup seninle berbat olup olmadığımı tartışmayacağım. Yapmadığıma inanmaya devam et.

"Senin olağanüstüden daha az bir şey olduğuna asla inanmayacağım."

Kahretsin. Bu işlerde hiç iyi olmadım. "Ben de. Yani, sadece, sanırım öylesin. Öyle olduğumu sandığımdan değil. Demek istediğim, düşük bir özgüvenle değil. Bu gerçekten kibirli olurdu. Bak, şimdi seks yapabilir miyiz?

"Her zaman romantik, Lucien."

“Kendimi böyle ifade ediyorum. Bu benim eşsiz çekiciliğimin bir parçası.”

Homurdandı ama yine de onu yatak odasına götürmeme izin verin. Onu yavaşça soyduğum ve nedense onu öpmekten kendimi alamadığım yer. Ve o an be an kendini bana teslim etti ve ben kendimi onun vücudunun ritminde ve dokunuşunun açlığında kaybettim. Hiç kimseye gelmeyeceğimi düşündüğüm gibi ona geldim - onun beni yaptığı kadar güvende, değer verildiği ve özel hissettirme ihtiyacını geride tutmayı unuttum. Onu tuttum ve bana sarıldı ve birlikte hareket ettik ve tamam, gözlerinin içine baktım. Ve ona fısıldadım, ona... şeyler anlattım. Onu ne kadar önemsediğim ve benim için ne kadar harika olduğu hakkında utanç verici şeyler. Ve ben... ve biz... ve.

Bakmak.

Bu senin bahsettiğin türden bir şey değil, tamam mı? Bizim içindi. Ve her şeydi.

* * *

Açıkçası bir Pazar için çok erken, tamamen giyinmiş bir Oliver'ın beni hafifçe alnımdan öpmesiyle uyandım. Bu tamamen eşi görülmemiş bir şey değildi çünkü sorumluluk sahibi bir yetişkin olan Oliver, yatma sanatına olan bağlılığımı paylaşmıyordu ama bir şeyler kötü hissettiriyordu.

"Hoşçakal Lucien," dedi.

Aniden sabahın bu saatinde olmayı sevdiğimden çok daha bilinçliydim. "Beklemek. Ne? Nereye gidiyorsun?"

"Ev."

"Neden? Yapacak işin varsa, burada yapabilirsin. Ya da bana on dakika ver” - yani, bu oldukça iyimserdi ama neyse - "ve ben de seninle geleceğim."

"Beni yanlış anlıyorsun. Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldım ve çabalarınız için minnettarım, ancak yapmaya karar verdiğimiz şeyi yaptık. İkimizin de yola devam etme zamanı geldi."

Hatta şu anda ne oluyordu? "Hatta beklemek. Ne… Ben… Hey, bizde*bu ikimize de gerçek geliyor*konuşmak. Geri alma yok*bu ikimize de gerçek geliyor*konuşmak."

"Ve," dedi o soğuk, boş sesle, "ayrıca herhangi bir resmi taahhütte bulunmak için anlaşmanın sonuna kadar beklemeye karar verdik."

"Tamam aşkım. Sonra ben... resmen söz veriyorum.” "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bir kez daha, şu anda neler oluyordu? Emin olduğum tek şey, bu konuşmayı çıplak yapmak istemediğimdi. Başka seçeneğim varmış gibi göründüğünden değil. "Neden?"

"Çünkü yanılmışız. Bu gerçek değil.

"Nasıl gerçek değil?" Yorganı üzerime çekerek dizlerimin üzerine çöktüm. "Restoranlara gittik, duygularımız hakkında konuştuk, birbirimizin anne babasıyla tanıştık. Bu nasıl bir ilişki değil?”

Onlardan senden çok daha fazlasını yaşadım. Ve sizi temin ederim ki bu hiç de öyle hissettirmedi. Bu bir fanteziydi. Bu kadar."

Ona baktım, kızgın, ihanete uğramış, incinmiş ve kafası karışmış halde. "Benden daha fazla ilişkinin içinde oldun çünkü -kendi itirafınla- birçoğunu taşa çevirmişsin. Gerçekten mutsuz olmadığımız veya birbirimizden sıkılmadığımız için bir çift olmadığımızı mı iddia etmeye çalışıyorsun?

"Rol yaparken mutlu olmak kolay," dedi bana.

Kim rol yapıyor? Ben olsam böyle olur muydum sizce?
numara yapmak?”

Yatağın kenarına oturdu, alnını o eziyetli şekilde ovuşturdu. Ancak bu kez maskaralıklarıma karşı müsamahakar bir hayal kırıklığından fazlasını ifade ediyordu. "Lütfen bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

"Elbette bunu zorlaştıracağım. Bunu bir kenara atmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sebepsiz ama… Ah kahretsin, bu mu

Sana pastırmalı sandviç yaptığım için mi? Başımı ellerimin arasına aldım. "Pastırmalı bir sandviç yüzünden terk edilmek üzere olduğuma inanamıyorum."

"Konu sandviç değil. Bu," - içini çekti- "seninle benim hakkımda. Biz farklı insanlarız.

"Ama çalışıyoruz." Kulağa istediğimden biraz daha zavallı geldi. Ama sanırım önümde bazı seçenekler vardı ve iş haysiyetimi korumak yerine Oliver'ı korumaksa, işler haysiyet için pek iyi görünmüyordu. "Ve neyi yanlış yaptığımı anlamıyorum. Yani, tüm ailene defolup gitmelerini söylemek dışında. Ve tamam, bu muhtemelen çok önemliydi ama anlaşmayı bozacaksa keşke bunu dün gece senin için kendimi aptal durumuna düşürmeden önce bana söyleseydin.

"O da değil."

"Öyleyse," diye bağırdım, "bu ne halt? Çünkü benim baktığım yerden, aylarca bana harika, güzel ve harika olduğumu ve bir değerim olduğunu söyledin ve şimdi sadece, ne,*teşekkürler*?"

"Seninle ilgili değil, Lucien."

"Nasıl boşalıyorsun*Ben*hakkında değil*Ben*?" Tamam aşkım. Bu iyiydi. Bununla çalışabilirim. Kızgın olsam da ağlamıyordum. "Mesela, her şey başladığından beri söylediğin tek bir kelimeyi kastettin mi?"

"Hepsini kastetmiştim ama seninle olmak bana göre değil. Ve benimle olmak sana göre değil."

"Dün çok doğru geldi. Bu yıllardır doğruydu.

Bana bakmıyordu bile. "Sana zaten söyledim: bu gerçek değil. Uzun süremez çünkü senin de belirttiğin gibi benim ilişkilerim sürmüyor ve her zaman olduğu gibi soğumasını ve ölmesini izlemektense sahip olduklarımızı hatırlamayı tercih ederim.

"Ah, hadi ama. Bu şimdiye kadar duyduğum birinden ayrılmanın en kötü nedeni." Eli için dağınık bir tutuş yaptım. Sana sonsuza kadar söz veremem çünkü bu... hiç de böyle yürümüyor. Ama kelimenin tam anlamıyla seninle birlikte olmak istemediğimi hayal edemiyorum. Bunu istememek. Adına ne dersek diyelim."

"Çünkü beni zar zor tanıyorsun." İç karartıcı bir sonla parmaklarını benimkinden çözdü ve ayağa kalktı. "Bana nasıl olduğunu söyleyip duruyorsun

mükemmelim ve şimdiye kadar bilmeliyim ki ben başka bir şey değilim. İki ay sonra o kadar da özel olmadığımı anlayacaksın ve bir ay sonra o kadar da ilginç olmadığımı anlayacaksın. Birlikte daha az zaman geçireceğiz ve buna aldırış etmeyeceğiz ve bir gün bana her şeyin doğal bir sonuca vardığını söyleyeceksin. Devam edeceksin ve ben her zaman olduğum yerde olacağım: asla tam olarak birinin aradığı şey olmayacağım. Başını çevirdi. "Seninle bunu atlatacak kadar güçlü değilim."

Bir duraklama oldu.

Ve sonra, meleklerden oluşan tam bir koroyu ya da en azından Skenfrith Erkek Ses Korosunu hak eden bir aydınlanma anında anladım.

"Bir saniye bekle." Aslında ona parmağımı salladım. “Bunu biliyorum çünkü bunu her zaman yapıyorum. Benden hoşlanıyorsun ve korkuyorsun ve bir şey yaşadın ve bu seni sarstı ve ilk içgüdün kaçmak oldu. Ama ben bunun üstesinden gelebilirsem, o zaman sen de yapabilirsin. Çünkü sen benden çok daha zekisin ve benden çok daha az berbatsın.

Başka bir duraklama.

Umut ve çaresizlik arasında bir yerde, "Biraz tuvalete gitmeye ne dersin," diye önerdim.

Üçüncü bir duraklama ve kesinlikle şimdiye kadarki en kötüsü.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Bu cidden ideal değildi. Yasal olarak her şeyi buna dahil etmiştim. Oldukça yoğun şeyler söyledim ve kendimi oraya koydum. Ve eğer tüm bunlardan sonra yüzümde patladıysa, nasıl yapacağımı bilmiyordum...

Olmamı istediğin kişi olamam, dedi. Hoşçakal Lucien.

Ve ben "bekle, dur, lütfen gitme" aşamasını geçtiğimde o çoktan gitmişti.

Bu da pazar günümü oldukça mahvetti.

Ve benim pazartesi Ve Salı günüm. Ve muhtemelen hayatım.

Bölüm 49

Baba Buluşması 2: Elektrik Boogaloo'yu ayarladığımda, Oliver'ın benden üç gün önce ayrılmayacağına ve benim Chiltern İtfaiyesine kendimi işe yaramaz ve kalbim kırık hissederek gitmek zorunda kalmayacağıma güveniyordum. O zamanlar tuhaf bir şekilde etkilenmiştim - yani, benim tarzım bir yer değildi ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onun tarzı bir yer değildi, ama bir ünlüysen ya da ünlüleri arıyorsan oraya giderdin. Yani, Jon Fleming beni oraya götürerek herkesin önünde beni "yabancılaşmış serseri çocuk"tan "yasal aile üyesi" konumuna yükseltiyordu. Ve bunun tamamen benim yararıma olduğuna inanacak kadar Kool-Aid'ini burnundan çekmemiş olsam da - Jon Fleming'in rehabilitasyon hikayesinde bir bölüm olarak iyi oynayacaktı - yine de ondan faydalanacaktım. Biraz. Bir dereceye kadar. Kabul etmeye başladığım hiçbir şey anlamında, babamla olan ilişkimdi.

Tabii ki, her zaman istediğimi düşündüğüm bir şeyi elde etmek ve aynı hafta içinde isteyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeyi kaybetmek, pis bir ironiydi. Ve duygusal istikrar açısından dünyadaki en yararlı şey değil. Her neyse, Viktorya döneminden kalma bir itfaiye istasyonunda köşedeki bir masada, One Direction'da olduğundan oldukça emin olduğum ama Harry Styles ya da Zayn Malik olmayan birinden üç koltuk ötede oturuyordum. Ve yarım saat sonra hala orada oturuyordum ve garsonlar çok kibar köpek balıkları gibi etrafta dönüyorlardı.

Bir saat, üç cevapsız mesaj ve doğrudan sesli mesaja gelen bir aramadan sonra, çok hoş bir genç kadın bana kibarca önümüzdeki on dakika içinde sipariş vermem gerektiğini yoksa masayı boşaltmam gerektiğini bildirdi. Bu yüzden, eğer çözmeye çalışırken bırakıldım

Akşamın sekizinde Michelin yıldızlı bir restorandan sıvışmak ya da tek başıma oturup böyle pahalı üç çeşit yemek yemekten daha çok utanırdım.

Bu yüzden ayrıldım, çıkarken yürekten okşadım, ama tam o sırada iki kez de umursamadım. En azından, biri Oliver'ın benden sıkılıp sıkılmadığını sorana kadar, o noktada aniden bir sürü sikişmeye başladım. Ve birkaç ay önce, paparazzilerin sizi onlara sahipken fotoğraflayabilmeleri için sürekli olarak sizi kandırdıkları o utanç verici ucubelerden birine sahip olurdum. Ama görünüşe göre yeni olgun ben buna üzülmüş.

Olgun olmak berbattı.

Başımı eğdim ve yürüdüm ve bu sefer üzerime bir palto sarıp beni flaşlardan ve sorulardan koruyacak kimse yoktu. Çoğunlukla ben... Aslında, çoğunlukla ne olduğumdan emin değildim, özellikle şimdi Oliver'ın beni terk etmesi ve babamın beni terk etmesi kafamın içinde reddedilme smoothie'si gibi karışıyordu. Jon Fleming'e göre, hayal kırıklığına uğramış ve hiç şaşırmamanın sinir bozucu bir karışımıydım. Ama sonra ağızda kalan bu acı tat da vardı, bana beni ektiği için Jon Fleming'e kızsaydım ve sonra o öğleden sonra trajik bir şekilde kanserden öldüğü ortaya çıkarsa, muhtemelen hayatımın geri kalanında kendimi boktan hissedeceğimi hatırlattı. Ancak, ölüm ilanları için interneti kontrol etmenin dışında, ona gerçekte ne olduğunu bilmemin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden babamın aynı anda hem bir pislik hem de bir ceset olduğu bu boktan kuantum durumunda sıkışıp kaldım. Ve Oliver...Oliver gitmişti ve ben onu düşünmeyi bırakmalıydım.

Ben de annemi aradım. Ve bazı endişeli Fransız sesleri çıkardı ve sonra gelmemi önerdi. Bunun kötü haber olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Soru şuydu, hangi kötü haberdi? Ve bir saat kadar sonra, annem endişeyle kapı eşiğinde beklerken Eski Postane Yolu'nda bir taksiden iniyordum.

"Ölmemiş olsa iyi olur," dedim oturma odasına girerken. "Ölürse çok üzülürüm."

"Pekala, o zaman iyi haberler var, mon caneton. Çünkü o ölmedi. Aslında, muhtemelen daha uzun yıllar ölmeyecek."

Kendimi alışılmadık şekilde köpeksiz ama yine de hafifçe köpek kokan kanepeye attım. Bunun tek bir yolu vardı. Bunun tek bir yolu vardı*durmadan*gidiyordu. "Hiç kanser olmadı, değil mi?"

"Doktorlar bazı endişe verici şeyler söylediler ve bu yaşlı adamları bilirsiniz. Prostatları konusunda çok gerginler."

Başımı ellerimin arasına aldım. Ağlayacaktım ama çoktan ağlamıştım.

Üzgünüm Luc. Yanımda sıktı ve beni arasında okşadı

Sanki bir kuruş yutmuşum gibi kürek kemiklerim. "Tam olarak yalan söylediğini düşünmüyorum. Korkarım ünlü olduğunda böyle oluyor. Etrafınız sizinle aynı fikirde olmaları için para alan insanlarla çevrilidir, bu yüzden bu fikirleri kafanıza sokarsınız ve bunların mutlaka doğru olmadığını unutursunuz. Ayrıca beni yanlış anlamayın. Adam tam bir pislik."

"Ne olmuş? Şimdi ölmüyor, artık beni tanımak istemiyor mu? "Yani," -

içini çekti - "evet?"

Görünüşe göre, en kötüsünü beklemek ve asla hayal kırıklığına uğramamakla ilgili eski söz işe yaramıyor. Jon Fleming gibi davranan Jon Fleming'in bu kadar canını yakmaya hakkı yoktu. "Bunu abartmadığın için teşekkürler."

"Pekala, iyi yanından bak. Artık onun hayatında hiç istemediğin değersiz bir bok çuvalı olduğundan eminsin.

"Evet" - Gözlerim biraz ıslaktı ve ifademin ne yaptığından emin değildim - "Sanırım bunun olacağını biliyordum."

"Hayır, hissettin. Bir fark var. Şimdi, asla merak etmeyeceksin. Ve baban bir daha sana bu saçmalığı yapamaz."

"Anne, eğer senin hayat dersinden anladığın buysa, berbat bir şey."

"Bof. Bazen hayat berbattır." Durdu. "Albümü hâlâ yapmak istiyor, biliyorsun."

ona baktım. "Cidden?"

"Şöhret ve para söz konusu olduğunda şaşırtıcı derecede güvenilir biri."

Açıkçası, bu isteyeceğim en son şeydi. Dışarı çıktığında yeterince kötüydü*biz*. Şimdi, görünüşe göre, sadece dışarı çıkıyordu.*Ben*. Ve o

aptal ve bencilceydi ama annemi Jon Fucking Fleming ile paylaşmak istemiyordum. Bunu hak etmedi. "Bu... senin için harika bir fırsat olur."

"Belki, ama muhtemelen ona gidip kendini becermesini söyleyeceğim." "Bu," diye sordum, "iyi bir fikir mi?"

Bir Fransız sesi daha çıkardı. “"Hayır ama son derece tatmin edici olacak' diyecektim. Ama aslında evet. İyi bir fikir. Paraya ihtiyacım yok, senin de yok. Benden hiçbir şeyi olduğu gibi almayacaksın. Bu yüzden, her yerinde babanın horoz izleri olsa yapmazdın eminim—”

"Görüntü için teşekkürler."

“Ve eğer müzik yapmak isteseydim, müzik yapardım. Bunun için kimsenin iznine ihtiyacım yok, özellikle de Jon Fleming'in iznine.

"Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, bu yüzden bu konuyu hiç açmadım ama neden*yaptı*hiç başka albüm yapmıyor musun?”

En anlamlı omuz silkmelerinden birini yaptı. “Pek çok neden. Hala çok zenginim, söylemem gerekeni söyledim. Sonra sana sahip oldum ve Judy'ye sahip oldum.

"Hmm." Ağzım birkaç kez açılıp kapandı. Judy mi? Anne, bana çıkıyor musun? Bunca zamandır Gay miydin?”

Ah, Luc, hayal kırıklığıyla bana baktı, çok dar görüşlüsün. Judy benim en iyi arkadaşım. Ve benim sahip olduğum türden bir hayat yaşadığında, büyük seksi aşkın gerçekten önemli olan türden olmadığını anlıyorsun. Ayrıca, ben ünlü, yaşlı bir Fransız hanımefendiyim. Sevişmek istersem, yapabilirim.

"Lütfen dur. Sadece dur."

"Gizli bir lezbiyen sikiş sarayında büyüyüp büyümediğini öğrenmek isteyen sendin."

"Tamam aşkım. Asla*durmadan*o cümleyi bir daha söyle.”

“Mesele şu ki, müzik yapmayı seviyordum. Ve babanı sevdim. Ve Judy'yi seviyorum. Ve ben seni seviyorum. Çok farklı şekillerde. Gitarımla veya saatimle asla seks yapmak istemedim*Kısa mesafeli araba yarışı*Jon Fleming ile.” Komplocu bir şekilde eğildi. “Dürüst olmak gerekirse, erkekliğini tehdit edeceğini düşünüyorum. O

bir keresinde ona komik baktığı için Bowie'yi mahvedeceğini söylemişti. çok utandım Ona David'in eşcinsel olmadığını söyledim. O sadece güzel.

Ellerimle ağzımı kapattım ve hıçkırıklar içinde bir kahkaha attım. Ah, anne, seni seviyorum. Ve bunun benimle ilgili olmadığını biliyorum ama albüm olayıyla ilgili fikrini değiştirseydin, ben... ben, bilirsin... bunda sorun yok.

“Babanla tekrar çalışmak istesem bile - ki pek istemiyorum - oğluma inanılmaz derecede kötü davrandı ve bu konuda ona çok kızgınım. Ayrıca Judy ve ben başlıyoruz*Teraslı ev*bu yüzden son derece meşgul olacağız.”

Sessizliğe gömüldük, bu annemin genellikle özel günler için sakladığı bir şeydi, bu yüzden muhtemelen benim için düşündüğünden daha fazla endişeleniyordu. Sorun şu ki, ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. Ya da bu konuda nasıl hissettiğimi.

Sonunda omzunu hafifçe benimkine dürttü. "Ya sen mon caneton? Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

"İyi olacağım."

"Emin misin? Doğru değilse bunu söylemek zorunda değilsin.”

Daha iyi bir günde düşüneceğim bir şey yaptım. "Bilmiyorum... olabilir. Belki de bunun geleceğini yarı yarıya bildiğim içindir - 'ah, ben tamamen iyiyim, siktir git' demek istemiyorum - ama hayal kırıklığına uğramak. Çok acıyor ama sandığım şekilde değil. Hiçbir şeyi değiştirecek şekilde değil.”

"O iyidir. Bunun bir klişe olduğunu biliyorum ama o gerçekten buna değmez. O sadece ara sıra televizyona çıkan, prostatı sızdıran yaşlı, kel bir adam.”

sırıttım. "Bunu onun giriş paketi yapmalılar."

"Yine de nedense benden onlara bir fiyat teklifi vermemi bile istemediler. Yine de kliplerimizden birini her kullandıklarında hala telif ücreti alıyorum."

Bir an için yine sessizdik.

"Sanırım," dedim sonunda, "beni asıl şaşırtan şey, tüm hayatımı Jon Fleming'in beni neden istemediğini merak ederek geçirmiş olmam. Ve şimdi bunu tam olarak anlamaya çalışmak için bu kadar uzun zaman harcadığım için sinirlendim.

Etrafımda tam bir pislik olmayan pek çok insan varken pislik.

"Evet, pisliklerin sana bunu yapması çok komik." "Onları nasıl durdurursun?"

“Yapmıyorsun. Sadece işlerin üstesinden gelirsin ve sonunda her şey… iyi olur. Ve sen iyisin. Ve o kadar uzun süre iyi olamamakla geçirdiğin için kısa bir süre acı hissediyorsun. Ama sonra iyisin.

"Ben... Acı aşamasında olduğumdan oldukça eminim."

“Eh. Bu iyi. 'Oh hayır, neyi yanlış yaptım, korkunç biri miyim' aşamasından daha iyidir. Ve bir sonraki adımı neredeyse fark etmeyeceksin çünkü iyi olacaksın ve sevimli bir oğlun ve en iyi arkadaşın olacak ve onu izleyebilirsin.*Kısa mesafeli araba yarışı*köpekleriyle Demek istediğim, bu benim, belli ki sen değilsin. Ama sen versiyonunu yapabilirsin.”

Kanepeye geri çöktüm. "Sanırım. Ama ne, bilirsin, her şey, ne olduğunu çözme şansım olduğundan emin değilim.*ben versiyonu*dır-dir."

"Belki de şu anda her ne yapıyorsan odur."

Prensip olarak harika. Ama ne yazık ki, şu anda yaptığım şey, gerçekten umursadığım birini kaybetmekti, sadece bir baba lekesini değil. "Oliver beni terk etti."

Ah, Luc. Bana gerçekten anlayışlı bir bakış attı. "Üzgünüm. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bence çok yaklaştık ve o çok korktu.”

"Gerçekten mi? Bu daha çok senin yapacağın şeye benziyor.

"Ben de öyle dedim," diye yakındım. "Ama yine de dışarı çıktı." "İyi o zaman." Annemin omuz silkmelerinden biri daha. "Siktir et onu."

Tavsiyeye göre, şaşırtıcı derecede esnekti ve babamın işine yaradı çünkü siktir et onu. Ama... ama bu farklıydı. "Normalde kabul ederdim ama Oliver benim için iyiydi ve bunu bir kenara atmak istemiyorum."

"O zaman yapma."

Gözlerimden akan birkaç sinir bozucu ısrarlı gözyaşı kırpıştırdım. "Tamam, şimdi soğukkanlılıktan işe yaramaz hale geldin."

“Olmak istemiyorum. Ama bir erkek arkadaşın vardı ve o seni bir süreliğine mutlu etti ve artık bitti. Ve eğer mutlu şeylerin durduklarında bizi mutsuz etmelerine izin verirsek, mutlu şeylere sahip olmanın bir anlamı kalmaz."

"Bu, şu anda olabileceğimden çok daha aydınlanmış durumda." Anneme kızmanın bir anlamı yoktu ama eski sevgilim için üzülmekten daha kolaydı. "Oliver neredeyse hayatımın en iyi parçasıydı ve ben bunu mahvettim ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu çok kötü hissettiriyor."

Etkisiz omuz vuruşunu yaptı, bunu yaptığında bir şekilde daha az etkisizdi. Kendini kötü hissettiğin için üzgünüm mon caneton. Bunun zarar vermeyeceğini ya da kolay olacağını söylemiyorum. Ama sen onu mahvetmedin. Bu Oliver'ın, bugün gençlerin söylediği gibi, açıkça sorunları var."

"Evet ve onun bana yardım ettiği gibi ben de onlara yardım etmek istedim."

"Yine de bu onun seçimi. Bazı insanlar, kendilerine yardım edilmesini istemiyorlar.”

İtiraz edecektim ama sonra beş yılımı yardım istemeyerek geçirdiğimi hatırladım. Ve neredeyse işimi kaybetmek, asla çıkmayı düşünmeyeceğim bir erkekle çıkmak, tüm arkadaşlarımı iki günlük bir ev temizliği partisine sokmak ve bir gece kulübünden bir aletin bana acıması gerekiyordu.*Muhafiz*sandığım kadar güvende olmadığımı fark etmem için. “Peki bu beni nerede bırakıyor? O hala... istediğim her şeye sahip ve ona sahip olamam.

Mick'in dediği gibi, 'Her istediğini her zaman elde edemezsin.' Ve biliyorsun, Luc, Oliver iyi bir çocuktu ve senden çok hoşlandığından eminim ve onun bir dükle nişanlı olması konusunda yanılmışım. Ama belki de doğru zamanda ortaya çıktığını düşünüyorum. O sanki" -dünyanın en okşanmış vaftiz annesi gibi elini salladı- "o fil filmindeki tüy gibi."

"Bana tamamen boktan biri olmamanın başından beri içimde olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Yani, eskiden profesyonel bir söz yazarıydım, bu yüzden bunu bu kadar sıkıcı bir şekilde söylemezdim ama... evet? Oliver'ın hayatını değiştirdiğini düşünmüyorum, dostum. Sanırım farklı bir şekilde görmene yardımcı oldu. O gitti ama sen

Hala sevmiyormuş gibi yaptığın bir işin var ve tüm saçmalıklarına rağmen sana bağlı kalan arkadaşların var ve ben ve Judy var ve seni çok seviyoruz ve ikimiz de ölene kadar her zaman senin için burada olacağız.

Squidgeded ve bana bir kol koydu. "Teşekkürler Anne. Ölümlü olduğumuzun ezici bir hatırlatıcısına kadar bu çok güzeldi.

"Baban artık ölmediğine göre, fırsatın varken beni takdir etmeni hatırlatmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

"Seni seviyorum anne." Bu utanç vericiydi ama, şey, bazen yapmak zorundaydın. "Bu gece kalmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette."

Yarım saat sonra, çocukluk yatağımda uzanmış, her çatlağını ezbere bildiğim bir tavana bakıyordum. Jon Fleming'in bir ay içinde benim birlikte büyüdüğüm bu fikir olmaktan çıkıp yeniden bir fikre dönüşmesi tuhaftı - ve bu canımı yaksa da, hayatım şimdiden onun etrafında bir kesiğin üzerine kapanan deri gibi iyileşiyordu. Yine de Oliver, tamamen farklı bir sefalet balığıydı. Ama annem haklıydı, değil mi? Bana gösterdiği, verdiği ve benimle paylaştığı her şeyi alıp şimdinin boktanlığında kaybedemezdim. Hayatımın düşündüğümden daha iyi olduğunu görmeme yardım etmişti - o*BEN*düşündüğümden daha iyiydi*BEN*öyleydi. Ve buna tutunabilirdim. Ona tutunamasam bile.

Bölüm 5O

"Tamam," dedim Alex'e.

Memnuniyetle baktı. "Ah, şaka mı yapıyoruz? Ne şakalar. Yıllardır bir tane yapmadık.

"Sağ. Bir korsanın alfabedeki en sevdiği harf nedir?"

"Şey, sanırım ortalama bir on sekizinci yüzyıl denizcisi okuma yazma bilmezdi, bu yüzden muhtemelen çoğunun okuma yazması olmazdı."

"Doğru tespit. Ama bu bir yana, jenerik bir film korsanı düşünüyor olsaydınız, onun alfabedeki en sevdiği harf ne olurdu?"

Burnunu kırıştırdı. "Emin olmadığımı dürüstçe söyleyebilirim."

Bazen bu şakayla bir tahminde bulunursun. Bazen yapmadın. "Olacağını düşünebilirsiniz*arrrrrrr*" diye açıkladım en iyi korsan sesimle, "ama benim ilk aşkım her zaman*Deniz*"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Neden olacağını düşündün?*R*?" Alex'e sordu. "Demek istediğim,*korsan*ile başlar*P*. olduğu gibi*yağma*,*yağma*,*çalmak*,*özel kişi*, Ve*Port au Prince*"

"*Arrrrrrrrrrr*. Bir korsan gibi."

"HAYIR,*korsan*İle başlar*P*"

Telefonum gitti. Tanrıya şükür. Ofisime dönerken cevap verdim. "Luc,"

diye haykırdı Bridge, "bir kriz var."

Bu sefer neydi? Yanlışlıkla bir dizi film hakkını beş sihirli fasulyeye mi satmışlardı? "Sorun nedir?"

"Ben Oliver!"

Birden dikkat kesildim. "O iyi mi? Ne oldu?"

"Durham'a taşınıyor. O şu anda orada. Yarın sabah bir iş görüşmesi var."

Ayrılmıştık. Ve ayrılmayı kabullenmiştim - tamam bu bir tür yalandı, ama kesinlikle dönemsel bir yönde ilerliyordum. Buna rağmen, kalbim hala kusacakmış gibi hissediyordu. "Ne? Neden?"

"Yeni bir başlangıç yapmak istediğini söyledi. Uzaklarda bir yerde."

Panik yapmaya çok meyilliydim. Ama bu Oliver'a benzemiyordu. Bridge, tamamen emin misin? Yaptığı şeyi seviyor. Ve onu tanımlamak için bir kelime seçmem gerekseydi, bu "düşüncesiz" olmazdı."

“Yıllardır tuhaf biri. Birbirinize sizden bahsetmememem gerektiğini biliyorum ama bu acil bir durum.

"Kesinlikle tuhaf," diye kabul ettim. "Ama bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Onu durdurmak zorundasın, belli ki. Demek istediğim, gitmesine izin vermen en başta senin hatan.

Ah. Tamam değil, Bridge."Yaptım*Olumsuz*Bırak onu. Ona kalması için yalvardım. Duygularım hakkında bile konuştum ve yine de beni terk etti.

Derin bir iç çekti. Ah, ikiniz de bazen çok umutsuz olabiliyorsunuz. “Bu haksızlık. Gerçekten denedim.

"O zaman tekrar dene."

"Tekrar? Beni istemeyen bir adamın karşısına daha kaç kez çıkmamı istiyorsun?

"Birden fazla. Ve seni istediğini biliyorsun. Her zaman seni istedi, Luc.

Masa sandalyeme çöktüm, yanlışlıkla eğimi etkinleştirdim, böylece neredeyse iş istasyonumun altından kayıyordum. "Belki. Ama işe yaramayacağına kendini ikna etti ve ben onu nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum.

"Eh, ben de bilmiyorum. Ama o kuzeye kaçarken orada oturmak muhtemelen iyi bir başlangıç değil."

“Yani ne yapmamı istiyorsun? Durham'a giden bir trene binin ve şehir merkezinde durup beni duyarsa diye 'Oliver, Oliver, sizi seviyorum' diye bağırın.

"Ya da," diye önerdi, "Durham'a gidip onunla kaldığı otelde buluşabilirsin -bunu biliyorum çünkü bana söyledi- ve sonra yüzüne 'Oliver, Oliver, seni seviyorum' diyebilirsin. Ayrıca… aman tanrım, onu tamamen seviyorsun. Sana söyledim. Bu şimdiye kadarki en iyi şey olacak."

Hayır, bu berbat bir fikir. Oliver da benim çok ürkütücü olduğumu düşünecek." Bunu bir an düşündü. "Ya seninle gelirsem?" "Bence bu daha ürkütücü görünecek."

"Seninle geliyorum."

Telefonum uğursuzca titredi. Ve şimdi Bridge Over Troubled Waters olan WhatsApp grubu, söz konusu Bridge'den gelen bir mesajla canlandı.

LUC'U DYRHAM'A ALMAK ZORUNDAYIZ

*DURHAM

GERÇEK AŞK İÇİN!!!

Kamyonumu isteme şeklin bu değil mi?

HAYIR, Hızlı yazdım.

EVET ÇOK KAMYON MCUH ACİL VAY

Keşke,James Royce-Royce geldi,birisi Bridget'imize yeni bir mem öğretirdi

Bu kontrolden çıkıyordu ve sadece yedi mesaj gelmişti.**Bak her şey yolunda. Kimsenin bir yere götürülmesine gerek yok. Lütfen hayatınıza devam edin. Teşekkürler ve iyi geceler**

Ve tabii ki bir saat sonra -birisinin gerçekten umursayacağını ya da bana meydan okuyacağını umduğum özel bir gün geçirdikten sonra- Priya'nın kamyonunun arkasında Bridget, Tom ve James Royce-Royce'larla oturuyordum.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordum. "İşleriniz var, bazıları oldukça önemli. Sırf bir avukat tarafından vurulmamı izlemek için Durham'a beş saat araba sürmeyi cidden isteyemezsin.

"Hayır" -Priya dikiz aynasına baktı- "hepimiz buna hazırız.
Senden umursadığımız-nefret ettiğimiz için.

James Royce-Royce, "Bu şimdiye kadar yaptığın en romantik şey, sevgilim Luc," dedi. "Dünya için kaçırmazdık."

Onlara baktım. "Ve sen... durup izleyeceksin ben... ben..."

"Oliver'a söyle*onu çoook seviyorum*”diye teklif etti Bridge.

"Beni çoktan reddetmiş bir adama benimle çıkmasını denerken."

"Haklısın." Tanrıya şükür Tom benim tarafımdaydı. “Etrafta durup izlemek biraz saçma olurdu. Bir Hoş Geldin Molasında duralım ve önce biraz patlamış mısır alalım.

Priya sırıttı. "Şu anda sana beşlik çakardım ama kamyonumu direksiyondan çekemeyecek kadar çok seviyorum."

"Ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye mırıldandım, "ve Bridge, ona bir kez daha onu sevdiğimi söylememi söylersen, seni bu araçtan atarım."

Bu bana Yedinci Seviye Bridget Pout kazandırdı. Kaba olma. seni destekliyorum Ayrıca, 'Seni seviyorum' demeniz gereken tek şey bu."

"Böyle yürümeyeceğinden oldukça eminim." "Tom'un bana söylemek zorunda olduğu tek şey bu."

"Kayıt için" - bu Tom'du - "Başka pek çok şey söyledim. En iyi arkadaşınla çıktığım için ne kadar üzgün olduğum hakkında... Alınma, Luc.

gözlerimi devirdim. "Bu iyi. Yüzüme karşı ne kadar büyük bir hata olduğumu söyle.” "Mesele şu ki," diye sözünü kesti Bridget, "önemli değil çünkü ben

"Seni seviyorum" kısmından sonra herhangi bir şey dinlemek."

Tom güldü ve onu kendine çekti. "BEN*Yapmak*Seni seviyorum."

"Oi." Priya direksiyona vurdu. "Kamyonumda düzüşmesine izin verilen tek kişi benim. Ben ve kimi beceriyorsam onu kastediyorum.”

"Evet, evlenmek çıkarım O, Canım," dikkat çekti James Royce-Royce. "Aksi takdirde, arka koltukta büyük bir masturbasyon yaparak yatıyor olurdun."

Priya aynaya kaşlarını çattı. "Mastürbasyon alışkanlıklarımın ölçeğine ilişkin bu spekülasyon için teşekkürler."

"Küçük bir masturbasyon dememi mi tercih ederdin? Mikro masturbasyon mu? Bir wankette?”

Ellerimle yüzümü kapattım. "Fikrimi değiştirdim. Durham'a yürüyorum."

"Orada." Bridget beni teselli etmek için hafifçe okşadı. “İyi olacak. Oliver senden gerçekten hoşlanıyor. Ve ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Birbirinizi buna inandırmakta gerçekten çok kötüydünüz.”

"Aslında beni ikna etmekle harika bir iş çıkardı. Ta ki bittiğini söyleyip dairemden çıkıp gidene kadar.”

"Korktu, Luc."

“Evet, anladım. Biraz duygusal zeka ile bana kredi verin.

"Ama aynı zamanda tüm hayatını mükemmel bir oğul ve mükemmel bir erkek arkadaş olmaya çalışarak geçirdiğini ve bunun onun için hiçbir zaman işe yaramadığını da anlamalısın."

Kızgın bir ses çıkardım. "Evet, onu da anladım. Çıkarken biraz dikkat ettim. Aradaki fark, ebeveynleri pislik. Ve erkek arkadaşlarının da pislik olduğunu varsayıyorum.

"Bazıları oldukça güzeldi. Erkek arkadaşlar, yani. Ailesi berbat ve benden nefret ediyor.

Ah, biri senden nasıl nefret edebilir, Bridget? diye sordu James Royce-Royce, neredeyse insanlık dışı bir alay eksikliğiyle.

Bir an düşündü. "Geç kaldığında çok sinirleniyorlar. Ve kasıtlı olarak geç kaldığım söylenemez. Bir şeyler ortaya çıkıyor. Ve bir keresinde bir partide Malibu ve Kola istedim ve bana bir bardak bebek kanı istemişim gibi baktılar.

"Evet." Başımı salladım. "Kulağa onlar gibi geliyor."

"Öyleyse," diye devam etti Bridge, "ilişki kurmakta neden pek iyi olmadığını görebiliyorsun."

Oliver burada olmamasına ve olabilecek en hafif eleştiri olmasına rağmen, yine de garip bir şekilde onu savunma ihtiyacı duydum. “Benimle birlikteyken onlara karşı inanılmazdı. O sahip olduğum en iyi erkek arkadaş."

"Bunun nedeni," diye teklif etti Priya, "çünkü sen inanılmaz derecede düşük standartlara sahip devasa bir romantik felaketsin."

Ona bir bakış attım. "Seninle gerçekten sadece kamyonetin için takıldığımızı biliyorsun."

"Şaka yapmayı bırak." Bridge yumruğunu en yakındaki katı nesneye, ne yazık ki ben olana indirdi. "Bu önemli. Luc'un aşk hayatını çözüyoruz ve onun düşük standartları sorun değil.

Düşük standartlarım olmadığını protesto etmek üzereydim. Ama bu karmaşanın içindeydim çünkü arkadaşlarıma kelimenin tam anlamıyla benimle çıkacak birine ihtiyacım olduğunu söylemiştim. "Ne olmuş*dır-dir*sorun?"

"Bütün zamanını onların istediğini düşündüğün şey olmaya çalışarak harcarken," diye devam etti Bridge.

"Ama o*dır-dir*istediğim." Ancak o zaman Oliver'ın sandığım kişi olmadığını söylediğini hatırladım. Ah kahretsin. değil mi?”

Priya'nın kaşları çok agresif bir şey yaptı. "Durham'a giden yolun yaklaşık üçte birindeyiz, dostum. Öyle olsa iyi olur.”

kafam çok karışıktı Ya da belki değildim. Belki de beklentiler, rol yapma ve insanların gerçekte kim olduklarıyla ilgili tüm bu şeyler çok fazla duman ve saçmalıktı. Ve belki de Oliver'a beni mutlu eden şeyin V-cut, Fransız tostu ya da sosyal olarak kabul edilebilir bir kariyer olmadığını göstermekle berbat bir iş çıkarmıştım: bu... oydu. Belki o*öyleydi*bu kadar basit.

"Evet," dedim. "Öyle."

Bölüm 51

Honest Lawyer Hotel adlı bir yerde kalmayı seçmiş olması, görünüşe göre varoluşsal bir krizin ortasındayken bile, Oliver'ın mizah anlayışı hakkında bir şeyler söylüyordu. Tarih bilgim veya ilgimdeki tüm eksikliklerden yola çıkarak, arabalıklardan dönüştürülmüş bir eve benziyordu, tüm kanatlı pencereler, eğimli kiremit çatılar ve baca bacaları. Ön tarafta tamamen çiçek açmış bir çiçek ağacı vardı, bu da onu, en azından teoride, birini hayatınıza geri döndürmek için harika bir yer haline getirdi. Ve bu konuda, ilçe.

Kamyonu otoparka sıkıştırdık ve hiçbir şekilde şüpheli görünmeden ön kapıdan içeri girdik.

“Hmm. Merhaba," dedim masanın arkasındaki takım elbiseli adama - açıkçası ve adil bir şekilde zaten benim bokumdan bıkmış gibi görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Bir ara. "Herhangi biriniz mi yoksa hepiniz mi?"

"Oliver Blackwood'u arıyorum. Sanırım burada kalıyor."

Hizmet sektöründeki insanlardan kesinlikle işleri olmayan şeyleri yapmalarını istediğinizde takındıkları o yorgun ifadeye sahipti. "Korkarım size misafirler hakkında bilgi veremem."

"Ama," diye atıldım, "o*dır-dir*Bir konuk."

“Birinin misafir olup olmadığı hakkında size bilgi veremem.” “O bir film yıldızı falan değil. O sadece benim eski erkek arkadaşım."

“Bu bir fark yaratmaz. Yasal olarak burada kimin kaldığını size söylememe izin verilmiyor.

"Ah. Kuyu. Lütfen?"

"HAYIR."

"Gerçekten çok uzun bir yoldan geldim."

"Ve" - resepsiyon görevlisine hakkını vermek için benden çok daha sabırlıydı - "tüm bu insanları yanında mı getirdin?"

Bridget, "Biz manevi desteğiz," diye açıkladı.

"Bu adamı tanıyorsanız," dedi resepsiyon görevlisi yavaşça, "telefon numarasını almaz mıydınız?"

"Açmayacağından endişelendim sanırım."

"Ama hiçbir uyarıda bulunmadan ve yanında bir refakatçi olmadan oteline gelmenin onun için sorun olmayacağını düşündün, öyle mi?"

Masadan uzaklaştım. "Bridge, neden bu planın işe yarayacağını düşündün?"

"Yukarıda ve öteye gittiğinizi gösteriyor." Bana katılmak için öne doğru sendeledi. "Ne kadar önemsediğini gösteriyor."

"Evet." O Priya'ydı. "Bunu iyice düşünmediğini gösterdiği sonucuna varıyorum."

"Kabul etmeliyim," dedi resepsiyonist.

Utanarak telefonumu çıkardım ve Oliver'ı aradım. Sesli mesaja gitti ama bırakabileceğim bir mesaj olmadığı için hemen kapattım. "Sanırım beni izliyor olabilir."

Masadaki adam kendini beğenmiş ve haklı çıkmış bir şekilde kollarını kavuşturdu. "İşte bu yüzden misafirler hakkında bilgi vermiyoruz."

"Ama bu aşk falan," diye denedim.

"Bu," - resepsiyonist hâlâ gözle görülür şekilde hareketsizdi - "benim işim filan."

"Endişelenme," diye haykırdı Bridge. "Onu arayacağım. Kimse beni görüntülemiyor."

James Royce-Royce umutsuz bir poz verdi. "Denerim balkabağım. Ama hiçbir cevabı cevap olarak kabul etmiyorsun."

James Royce-Royce, "Bir keresinde bana art arda otuz yedi sesli mesaj bıraktı," diye onayladı, "bulduğu ve Freddos için hâlâ 15 peni alan bir dükkan hakkında."

"Gerçekten mi? Nerede?" resepsiyonist sordu.

Bridge ona kibirli bir bakış attı. "Üzgünüm, bu bilgiyi verme özgürlüğüne sahip değilim."

"Lütfen" -sesimi sakin ve kontrollü çıkarmaya çalıştım- "benim için Oliver'ı arar mısın?"

"Merak etme." Bridge çoktan çantasını karıştırıyordu. “Bu bende var. İnanılmaz derecede ince olacağım.

"Eh," dedi Priya, "sikildik."

Bridge telefonunun kilidini açarken kısa bir duraklama oldu. Ve haklıydı - Oliver onu izlemiyordu. Bu şartlar altında iyiydi ama aynı zamanda kendimi bok gibi hissettiriyordu.

"Merhaba," diye titredi, dürüst olacağım, tamamen inandırıcı bir şekilde. "Sadece sebepsiz yere kontrol edeceğimi düşünmüştüm... Hayır, her şey yolunda... Hayır, kriz yok... Durham nasıl... Durham'da değilsin de ne demek... Oh. Bu çok hoş... Seninle konuşmak çok güzeldi. Güle güle."

"Tamam aşkım." Bridget'e baktım, kendime onun en iyi arkadaşım olduğunu ve en iyi arkadaşının açık bir kanalizasyona düşüp ölmesini istemediğini hatırlattım. "Durham'da olmamasının ne anlamı vardı?"

"Görünüşe göre," -Bridge kıvrandı- "fikrini değiştirmiş. Iş hakkında. Ve belli ki otel odasını da iptal etmiş olmalı.

Resepsiyonist, "Bunu ne onaylayabilirim ne de reddedebilirim," dedi. "Ama lütfen git."

Priya ellerini havaya kaldırdı. "Siz pislikler bana yemek borçlusunuz. Ya da lanet olası kendi başıma geri dönüyorum.

"En azından lobide 'siktir' demeyi bırakabilir misin?" diye sordu resepsiyon görevlisi, bu aşamada eline geçeni almaya hazır bir adamın kederli ses tonuyla.

James Royce-Royce, "Buradaki restoran kesinlikle kabul edilebilir görünüyor," diye söze girdi. Görünüşe göre tüm malzemeleri otelin yirmi mil yakınından geliyor ve yerel sığır etinin iyi bir tarafını seviyorum.

"Hızlı soru." Resepsiyon görevlisine döndüm. "Restoranınıza gidip yemek ısmarlamamız, bize olan kızgınlığınızı azaltır mı yoksa daha çok kızdırır mı?"

Resepsiyonist omuz silkti. "Şu anda çoğunlukla masamdan uzaklaşmanı istiyorum."

"Yay." Bridge gerçek bir dans yaptı. “Yemek macerası.”

O ve ben sonunda hesabı ikimiz arasında paylaştık çünkü bu tamamen onun fikriydi ve teorik olarak benim yararımaydı.

Başlangıçlar, ana yemekler, tatlılar yedikten ve Priya kahve ısmarlama noktasına geldikten sonra, toparlanıp kamyonuna atladık ve eve dönüş yolculuğuna başladık;

"Bu gerçekten iyiye işaret." Her zaman olduğu gibi, tamamen tatmin edici sefil bir sessizliği ilk bozan Bridge oldu.

James Royce-Royce, James Royce-Royce'un omzundan başını kaldırdı. "Devam et sevgilim. Bunu bizim için çevir.

“Peki, görmüyor musun? Luc'tan ayrıldığında o kadar üzgündü ki ülkenin diğer ucuna kaçmak zorunda kaldı. Ama seni geride bırakma gerçeğini düşündüğünde bunu yapamadı."

"Alternatif olarak," dedim, "kötü bir durumdaydı çünkü pek de sahte olmayan garip bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve ailesi ona pislik olmuştu, bu yüzden dramatik bir şey yapmayı düşündü. Sonra bunun aptalca olduğunu fark etti çünkü evi, işi ve tüm arkadaşları Londra'da. Bensiz tamamen mutlu olduğu yerde.

Tom köşede yarı uyukluyordu ama şimdi doğruldu. “Burada bir orta yol olması mümkün mü? Mesela Oliver'ın Luc'a geri dönmek isteyip istememesinin onun Durham'a taşınmak isteyip istememesiyle hiçbir ilgisi yok mu?

"Yani diyorsun ki - Bridge'in omzunun üzerinden Tom'a baktım - "Oliver bensiz mutlu ya da mutsuz değil çünkü ben tamamen ilgisizim, öyle mi?"

"HAYIR. Çok özel bir dizi kararla ilgisiz olabileceğini söylüyorum.

Bridge sadakatle, "Bu doğru değil," diye itiraz etti. "Olmamış olsaydı, eminim Oliver ülkenin diğer tarafında iş aramazdı.

Luc ile ayrıldım.”

Her şeyi siktir et işareti yaptım. "Her durumda, önemli değil. Büyük jest şeyini yapmaya çalıştım. Ve tek yaptığım, herkesin yaklaşık on saatini boşa harcamaktı.”

James Royce-Royce, "Arkadaşlarla geçirilen zaman asla boşa gitmiş sayılmaz.

Ve damak tadıma göre biraz altında olsa da sığır eti mükemmeldi.

Priya'nın gözleri aynada parladı. Zamanım boşa gitti. Tıpkı benim benzinim gibi.”

"Benzinin parasını öderim."

Peki ya şu anda yapıyor olabileceğim seks?

"Şey..." Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunun için de sana geri ödeme yapardım, ama gerçekten kalifiye değilim. Bu senin fikrindi, Bridge. Sana doğru."

Ciyakladı. "Ben de kalifiye olduğumu düşünmüyorum."

"Evet," dedi Priya, "cinselliğim hakkında Deloitte'ta giriş seviyesi bir pozisyonmuş gibi konuşmayı bırakabilir miyiz?"

Özür diledik. Bundan sonra, Bridge sorunsuz bir şekilde aşk hayatıma geri döndü. Vazgeçmesen iyi olur, Luc.

"Aramalarıma cevap bile vermedi."

"Evet. Bu başka bir iyi işaret. Eğer umursamadıysa, seninle konuşabilirdi.”

“Biz bunu yaşadık. Durham'daki bir otelde ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Telefona cevap verseydi ne derdim bilmiyorum. Ve gece saat onda aniden kapısının önünde belirirsem ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ah," Bridge nefesini tuttu. “Bu harika bir fikir. Priya, Oliver'ın evine git.

Priya yine kaşlarını çattı. "Elbette. Uydu navigasyonuma 'Oliver'ın evi' yazacağım, olur mu?

"Bu iyi. Adresini aldım.

"Bu benim kamyonum. Kahrolası bir Uber değil.”

"Oliver, Uber kullanmayı sevmiyordu," dediğimi duydum. "İş uygulamalarının etik olmadığını düşündü."

"Başka ne etik dışı biliyor musun?" Priya karşılık verdi. "Tek Güney Asyalı arkadaşının seni her yere götürmesini sağlamak."

"Ooh" -James Royce-Royce söze başladı- "Bunun optik özelliklerini düşünmemiştim. İstersen direksiyona geçebilirim."

Priya başını salladı. "Kamyonumda benden başka kimse seks yapmıyor. Kamyonumu benden başka kimse kullanamaz."

"O zaman bizi bir yerlere götürmeni sağladığımızdan şikayet etmeyi bırak," diye yakındım. "Örneğin, kendi arabalarınızı alabilirsiniz."

"Tıkışıklık ücretiyle mi?" James Royce-Royce gerçekten şok olmuş görünüyordu. "Ve park etmek bir kabus olur. Ayrıca canım, hurda metal taşımayı seçen sensin."

"Ben bir heykeltıraşım, çöp toplayıcı değil."

gözlerimi kapattım Neredeyse süresiz olarak böyle devam edebilirler. Ve en hafif tabirle uzun bir gün geçirmiştim - mutlak beyhudeliği yüzünden daha da uzamıştı. Demek istediğim, Oliver'ın tüm hayatını bir anda... her ne ise o anda alt üst etmemesi muhtemelen en iyisiydi. Ve aslında, ben de bu tür anları yaşadım ve bunlar asla iyiye işaret değildi. Ancak, ilişkim açısından, sahte ya da başka türlü ya da yokluğu, beni hiçbir yerde bırakmadı. En azından Oliver'ı Durham'da bulsaydık, "Hayır, lütfen gitme, benimle geri gel" diyebilirdim. Oysa şimdi onunla konuşmaya çalışsaydım, sadece "merhaba" derdim. Ve bunun çağlar boyunca bir aşk hikayesi olduğunu tam olarak göremedim.

Vay. Bu berbattı.

Başımı cama yaslayarak motorun uğultusuna ve arkadaşlarımın çekişmelerinin rahatlatıcı beyaz sesine kendimi bıraktım.

Bölüm 52

"Buradaydı." Bridget beni heyecanla dürttü.

Gözlerimi ovuşturdum, evde olduğum için çok mutluyum. "Teşekkürler. Beceriksizim."

Priya, "Senin için çok üzülüyorum," dedi. "Seni çılgın bir kovalamaca için Durham'a götürüp getirirken arkada uyumak zorunda kaldın."

"Üzgünüm. Üzgünüm. Bir dahaki sefere kaldırman gereken ağır bir şey olduğunda, sana yardım etmek için çok daha az mazeret uyduracağım." Anahtarlarımı bulmak için cebimi karıştırırken kamyondan indim. Sonra Clerkenwell'de olduğumu fark ettim. "Hey bekle. Burası benim yaşadığım yer değil.

Bridget kapıyı tekrar çekti ve pencereyi onu duyabileceğim kadar indirmeden önce kilitledi. "Hayır, bu Oliver'ın. hatırlamıyor musun? Seni buraya alacağımızı söyledik.

Evet. Evet, vardı. "Yaptım*Olumsuz*buna razı ol."

"Zorlu. Bu kendi iyiliğin için. Seksen yaşına geldiğinde ve bir milyon torun sahibi olduğunda bize teşekkür edeceksin."

Aracın yan tarafına çarptım. "Beni içeri alın, sizi sefil herifler. Bu hiç komik değil.

Priya ön camı kırdı. "Haklısın. Öyle değil. Boya işlerinden elinizi çekin."

"Sikiş aşkına." Priya'nın gazabını daha fazla riske atmaya cesaret edemeyerek kollarımı salladım. "Bunun yasal olarak adam kaçırma olduğundan oldukça eminim."

"Oooh," diye haykırdı Bridget. "Oliver bir avukat. Kapısını çal ve ona sor."

"Arkadaşlarımın bana karşı bir suç işleyip işlemediğine dair düzmece bir soru sormak için onu gecenin bir yarısı uyandırmayacağım."

Onunla tekrar çıkmak istediğini söylemeye başlamak için kullanabileceğin makul bir örtbas hikayesi vermeye çalışıyordum.

Hala işaret ediyordum. Ah, pek çok... pek çok şey. İlk olarak, bu makul bir örtbas hikayesi değil. İkincisi, beni Londra'nın tam karşısında, yaşadığım yerin ortasında sokağa atmış olman gerçeğini değiştirmiyor. Ve üçüncüsü, en önemlisi, benimle çıkmak istemiyor.”

"Bunu Durham'da yapmaya gönüllüydün. Neden burada yapmak istemiyorsun?”

"Çünkü," diye bağırdım, "Bunun ne kadar berbat bir fikir olduğunu anlayacak zamanım oldu. Şimdi, Oliver'ın komşuları polisi aramadan önce şu minibüse binmeme izin ver."

Priya penceresini geri sarmaya başladı. "Kamyonuma kamyonet demeye cüret etme."

"Ben çok üzgünüm. Şu anda en önemli olanın bu ayrım olduğu açık.”

"Lucien," dedi Oliver arkamdan, "ne yapıyorsun?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Normal ve soğukkanlı görünmeye çalışarak döndüm. “Geçmek mi? Bir seyahatten dönerken mi?

"Madem sadece geçiyorsun, neden ön kapımın önünde durup bağırıyorsun? Ve neden bunu yaparken seni izleyen bir kamyon dolusu insan var?

Ona çok uzunmuş gibi gelen bir süre çaresizce baktım. Üzerinde çizgili pijama altı ve sade, heyecan verici bir şekilde yapışan tişörtlerinden biri vardı ve onunla ilk tanıştığımda sahip olduğu o biraz fazla keskin bakışa sahipti. Bu ona biraz yabancı gibi hissettirdi.

İyi bir mazeret bulmaya çalışıyorum, dedim ona. "Ama yapamam."

"Öyleyse" -kollarını kavuşturdu- "neden bana doğruyu söylemeyi denemiyorsun?"

"Bütün arkadaşlarımla size yasal bir soru sormak için uğradım"dan daha kötü olamaz. Bridget bana senin Durham'a taşınacağını söyledi. Ben de Durham'a gittim. Sana Durham'a gitmemeni söylemek için. Ama senin Durham'da olmadığın ortaya çıktı. Evindeydin."

Bunu işlemekte zorlanıyor gibiydi. Bu da ikimizi yaptı. "Bu yüzden mi daha önce aradın?"

"Hmm.

Evet." Uzun

sessizlik.

"Ben... ben Durham'a gitmiyorum."

"Evet. Bunu sen Durham'da değilken anladım. Daha

uzun sessizlik.

"Neden," diye sordu yavaşça, "umursuyor musun?"

"Bilmiyorum. Ben sadece... senin Durham'da olmanı istemedim. Yani, gerçekten olmak istemediğin sürece. Ama bence... benim yerim olduğundan değil... muhtemelen aslında... bunu istemiyorsun, yani. Durham'da ol."

Bana "senin neyin var" bakışı atıyordu. "Evet, Lucien. O yüzden gitmedim."

"Evet, ama sen gerçek bir iş başvurusunda bulundun. Gerçek bir otel rezervasyonu. Bu da demek oluyor ki orada bir süredir oldukça ciddisin."

"Ben ... idim. Ya da daha doğrusu" -biraz kızardı- "bir an başka bir yerde olmayı istedim. Hayal kırıklığına uğrattığım herkesten uzakta."

"Tanrı aşkına," diye karşı çıktım, "kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın." "Son konuştuğumuzda böyle hissetmiyor gibiydin."

Bıkkınlıkla kollarımı salladım. "Beni terk etme hakkını savunmamı istediğine inanamıyorum. Ama beni hayal kırıklığına uğratmadın. Az önce hoşuma gitmeyen bir karar verdin. Aynı şey değiller. Bence yanlış karar verdin ama senin işin beni, aileni ya da başka birini mutlu etmek değil.

Kamyondan bir "öp, öp, öp" korosu yükseldi. Bridge'in başlattığına oldukça eminim.

Dönerek onlara en sert bakışlarımı attım. "Zamanı değil.
Gerçekten zamanı değil."

"Üzgünüm Luc, tatlım." James Royce-Royce uzaktaki yolcu tarafından eğildi ve kafasını pencereden dışarı çıkardı. "Bu pozisyondan haber almak zor ve vücut dilini yanlış anlamış gibiyiz."

"Sen*kesinlikle*sahip olmak."

"Fazla rahatsız edici bir soru değilse," dedi Oliver, "neden bütün arkadaşlarını kapımın önüne getirdin?"

“Ben getirmedim, onlar beni getirdi. Gelip seni ne kadar önemsediğimi söylersem kollarıma düşeceğin ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız fikrine kapıldılar. Ama açıkçası, senin ne kadar boktan biri olduğunu çılgınca hafife aldılar.”

Çarkıfelek ifadesi, sonunda teslim olmaya karar vermeden önce, incinme, rahatlama ve öfke yoluyla ifade edildi. "Pekala, sonunda beni net bir şekilde görmene sevindim. Bensiz daha iyi olduğunu kabul etmeni kabul edebilir miyim?

"Keçiyi becer, Oliver, hayır. Seni her zaman elde edemediğimi biliyorum ve biliyorum ki senin için istemeden bir pislik olduğum birçok kez oldu... ve ayrıca birkaç kez sadece bir pislik olduğum... ama asla olman gerektiğini düşündüğün adamdan hoşlanmadım. Senin olduğun adamdan hoşlanıyorum.

"Şimdi uygun bir zaman mı?" diye sordu Bridget

kamyondan. "Hayır," diye geri aradım. "Pek değil."

"Tamam aşkım. Üzgünüm. Bize haber verir misin?”

"Gerçekten yapamam. Aslında tekrar vurulmak gibi bir şey.”

"Seni vurmuyorum," diye sözünü kesti Oliver, kazara seyirci topladığım gerçeğini görmezden gelmek için büyük bir çaba harcayarak. "Ama insanların birlikte kalacağı biri olmadığımı anlamalısın. İyi bir insan ve iyi bir ortak olmaya çalışıyorum ama bu asla yeterli değil. Ve senin için asla yeterli olmayacak.

Priya, "Ona standartların inanılmaz derecede düşük olduğunu söyle," diye önerdi.

"Evet*Olumsuz*inanılmaz derecede düşük standartlara sahip. Peki yaparım. Ama burada alakası yok.” Sırtımı sıkıca kamyonete dayadım ve Oliver'a baktım. "Bak, çok yanlış anladın. Geçmiş ilişkileriniz için cevap veremem, ama… insanları uzaklaştırdığını düşündüğünüz şey onların içeri girmesine izin veren şeydir.

ilham verici Instagram gönderisi, ancak insanları içeri almamak onları uzaklaştırıyor.

"Onları uzaklaştıran şey," -Oliver'ın o gergin, kaşlarını çatmış ifadesi vardı- "her şeyi ağzından kaçırmış olmam. Ailem görüyor. Onu gördün. Seninleyken kendime bakmıyordum. Çok yiyordum, çok az egzersiz yapıyordum, sana gereğinden çok daha fazla yaslanıyordum. Ve Allah'ım sana ailemle ve sonrasında maruz kaldığım o sahneler. Seninle olmak istediğim kişi o değildi.

Ah, Oliver. Söylediğim tek kelimeyi dinlemedin mi? V-kesimli olduğun ve hiçbir sorunun olmadığı için seninle değildim." Söylediğim gibi, kulağa pek doğru gelmedi. "Tamam, başta öyleydim. Ama kaldım çünkü sen... Kahretsin, mükemmel diyecektim. Ama sen mükemmel değilsin ve kimse mükemmel değil ve zorunda değilsin*olmak*mükemmel."

"Elbette kimse mükemmel değil ama ben daha iyi olabilirim."

"Daha iyi olmak zorunda değilsin. Sen şu anda istediğim her şeysin."

"Bana ne kadar berbat biri olduğumu söyleyerek bu sohbeti senin başlattığını sana hatırlatabilir miyim? Bu senin istediğin bir şey olamaz."

"Kesinlikle olabilir."

Kötü bir gün geçirdiğimi gördün, Lucien. Bu beni tanıdığın anlamına gelmez."

Güldüm. Ah, hiçbir fikrin yok. Tanıştığımızda, seninkine fazla dikkat edemeyecek kadar kendi bokumda boğulmakla meşguldüm, ama sen bunu sandığından çok daha az saklıyorsun."

"Bunun nereye varacağını sevdiğimden emin değilim."

"Zorlu. Kelimenin tam anlamıyla bunu istedin. Titiz, güvensiz ve gerginsiniz ve hata yapmaktan korktuğunuz için yapmacık bir dil kullanıyorsunuz. O kadar kontrolcüsün ki, muzlarını ayrı bir kancada tutuyorsun ve o kadar berbat bir insanı memnun ediyor ki, kendi kendine zarar verme sınırına geliyor. Bu garip çünkü aynı zamanda herkes için neyin en iyi olduğunu bildiğinize ikna olmuş durumdasınız ve onlara bunu gerçekten sormak hiç aklınıza gelmiyor. Kendini beğenmişsin, patronluk taslıyorsun ve bir dizi etiğe katı bir şekilde bağlısın, bence hiçbir şeyi düşündüğün kadar iyi düşünmedin. Ve ben

Dürüst olmak gerekirse, biraz yeme bozukluğunuz olabileceğini düşünüyorum. Bu arada, benimle çıksan da çıkmasan da muhtemelen biriyle görüşmelisin.

Buraya beni geri kazanmak için geldiğini sanıyordum. Neden ihtiyacın olan son şeyin ben olduğumu ikimiz için de açıklamaya çalışmıyorum.

Luc, bunu tamamen yanlış yapıyorsun, diye bağırdı Bridge. "Ona harika olduğunu söylemelisin, berbat olduğunu değil."

Bakışlarımı Oliver'dan ayırmadım. "Sen*vardır*müthiş. Ama tüm bunlara rağmen senden hoşlanmadığıma inanmalısın... tüm bunlara. Senden hoşlanıyorum çünkü sen sensin ve bunların hepsi senin bir parçan." Bir kuruşa. "Ve her neyse, senden hoşlanmıyorum - yani, senden hoşlanıyorum ama muhtemelen benim de seni sevdiğimi bilmelisin."

Gözümün ucuyla Bridge'in kelimenin tam anlamıyla havayı yumrukladığını gördüm. "Evet.

Daha iyi."

Ancak Oliver sessizdi. Bu iyiye işaret gibi görünmüyordu.

Ben de konuşmaya devam ettim. Bu da muhtemelen kötü bir işaretti. "Ve şu anda garip bir yerde olduğunu biliyorum. Ve buna başladığımızda garip bir durumdaydım. Ama şimdi çok daha iyi bir yerdeyim ve bu kısmen senin yüzünden, kısmen de bu sik kafalıların yüzünden. Satılık yavru köpekler gibi burunlarını camlara dayamış arkadaşlarımı gösterdim. “Mesele şu ki, o zaman bile, sıçmaya devam ettiğimde - ve kabul edelim, çok çuvalladım - bir düzeyde haklı olduğumuzu biliyordum. Ve ben sana geri gelmeye devam ettim ve sen beni geri almaya devam ettin. Çünkü sen de biliyordun. Ve bu sefer söylemekten nefret ediyorum ama çuvallayan sensin. Ve hala size geri dönüyorum çünkü hala haklı olduğumuzu düşünüyorum. Yani, biliyorsun, üzerine düşeni yapma zamanın geldi.

Tamam, arkadaşlarım bile sessiz kalıyordu. Ve midem sanki dünyanın merkezine düşecekmiş gibi hissettim.

Çok, çok uzun bir süre bu şekilde hissetmeye devam etti.

Bu oydu. Bu, ne dediğimi anladığı andı ve kollarını bana doladı ve bana dedi ki...

Üzgünüm, Lucien, dedi Oliver. "Aynı şey değil."

Sonra döndü, evine girdi ve kapıyı kapattı.

Bölüm 53

Priya bizi Shepherd's Bush'a götürürken Bridget, "Biliyor musun," dedi, "Bunun gerçekten daha iyi gideceğini düşünmüştüm."

İç çektim ve gözlerimi sildim. "Yaptığını biliyorum, Bridge. Bu yüzden seni seviyoruz."

"Anlamıyorum. Birbiriniz için mükemmelsiniz.

"Evet. Her ikisi de*kusursuzca*dağılmış."

"Tamamlayıcı şekillerde."

"Tamamlayıcı olsaydı, beni terk etmezdi, sonra beni terk etmesi için yalvardığımda beni kapının eşiğinde bırakırdı."

Bu noktada James Royce-Royce araya girdi. "Bu konuyu gündeme getirmek istemedim. Ama durumu olabildiğince iyi idare ettiğinden emin değilim. Demek istediğim, 'İşte tüm kişisel kusurların ve bu arada, bence yeme bozukluğun var' diye başlamak, muhtemelen romantik bir hava yaratmanın en iyi yolu değil.

"HAYIR." Bridge yüzünü koltuk başlıkları arasına sıkıştırdı. "O zamanlar öyle düşünmüştüm ama yapılacak doğru şey buydu. Oliver'ın ne olursa olsun sevildiğini bilmesi gerekiyor.

"Ne dediğini anlıyorum" -James Royce-Royce bilgece başını sallıyordu — "ama bence anlatmak istediğin, onun ne olursa olsun sevildiğiyse, 'Oliver, ne olursa olsun seviliyorsun' demeliydin."

Daha da köşeye kıvrıldım. "Mutlak romantik başarısızlığımın ölüm sonrası sonuçlarını büyük ölçüde takdir etmiyorum."

"Saçmalık, James." Priya elbette beni görmezden gelmeyi seçmişti. Ama genel olarak benim tarafımda görünüyordu. "İnsanlar sırf onlara doğrudan anlattığınız için bir şeylere inanmıyorlar. Öyle olsaydı, görsel sanat tamamen değersiz olurdu. Aksi takdirde duvarlara 'Kapitalizmin önemli sorunları var' ve 'Kızlardan hoşlanırım' gibi şeyler yazardım.

"Yanlış düşünmeyi bırak." Bu Bridge'di. Sürpriz değil. "Mesele şu ki, yeni bir plana ihtiyacımız var."

gözlerimi kapattım "HAYIR. Daha fazla. planlar."

Ama Luc, Oliver'la birlikte olduğundan beri çok daha iyisin.

Ve tekrar üzülmeni ve magazin gazetelerinde çıkmanı istemiyorum.

Savunmasına göre, bu mantıksız bir endişe değildi. Ne de olsa değer verdiğim birinden en son ayrıldığımda olan tam olarak buydu. Demek istediğim, Oliver'ın beni küçük düşürücü bir meblağ karşılığında üçüncü sınıf bir dedikodu paçavrasına satmadığı küçük ayrıntı dışında. Benimle ilgilendiğin için teşekkürler, Bridge. Ama 90'lardan kalma piliç bir kadın kahraman gibi görünme riskini göze alarak, beni tamamlaması için bir erkeğe ihtiyacım yok.

"*Sen*tamamlamak*Ben*, sevgilim," dedi James Royce-Royce, James Royce-Royce'a.

Kafalarının arkasına baktım. "Ne demek istediğimin altını çizmenin yolu, çocuklar." "Üzgünüm, bir anda yakalandım."

"an*Benim*ilişki dağılıyor mu?"

James Royce-Royce'un omuzları ürkütücü bir şekilde kamburlaştı. "Aman Tanrım, bu beni oldukça bencil gösteriyor, değil mi?"

"Bak," dedim, "Oliver'la birlikte olmak bana çok iyi geldi. Pek çok şeyi çözmeme yardımcı oldu. Ve gelecekte iyi biriyle sağlıklı, işlevsel bir ilişkim olabileceğinden eminim. Ama şimdilik, hala gerçekten üzgünüm. Bu yüzden Tanrı aşkına, benimle mutlu olmayı bırak.

Mesaj ulaşmış gibiydi ve daireme dönene kadar herkes anlayışla sefil durumdaydı. Önümüzdeki birkaç saati içip kendime acıyarak geçirme niyetimi açıkladığım yer. "İstersen bana katılabilirsin, ama bütün gün seninle sıkışıp kaldım, bu yüzden, dürüst olmak gerekirse, sadece eve gitmeyi tercih etmeni umursamıyorum."

Priya omuz silkti. "Ben varım. Eski güzel günlerdeki gibi olacak."

"Özür dilerim sevgilim." James Royce-Royce zaten bir Uber'i arıyordu. "Kocam ve ben gidip bir yerlerde mutlu olmalıyız."

"Ve erken bir uçuşum var," diye ekledi Tom, "hakkında konuşamayacağım bir yere, hakkında konuşamayacağım bir şey yapmak için."

"Kalacağım. Bu, yarın işe geç kalacağım anlamına geliyor, ama esnekliğim var ve eminim ki bensiz hayatta kalabilirler..." Telefonunu kontrol etti. "Kahretsin, kovuldum."

Bir an için gerçekten kendi sorunlarımı düşünmüyordum. "Kahretsin. Köprü. Ben çok üzgünüm. Öylemiydi-"

"Yanlış alarm. var*olmuştur*bir ateş. Ve ilk baskının yarısı*Şu Anda Ofis Dışındayım. Lütfen Herhangi Bir Çeviri Çalışmasını Kişisel E-posta Adresime İletin*duman olmuştur. Hemen gidip bununla ilgilenmeliyim."

Beni daireme kadar takip eden, evi temiz tutmayı başardığıma ne kadar şaşırdığına dair uygun şekilde kaba bir yorumda bulunan ve ardından hemen içki için mutfağa baskın yapmaya başlayan Priya dışında hepimiz yollarımızı ayırdık. İyi bir arkadaş olduğumu söyleyemem ama onun orada olması güzeldi.

- ve garip görünmeden ya da beni rahatlatmaya çalışmadan içkime ağlamama izin verdi, ki bu tam da o sırada ihtiyacım olan şeydi.

Sabahın üçünde sürünerek yatağa girdik çünkü o araba kullanabilecek durumda değildi ve ben de kendi başıma durabilecek durumda değildim. Bu, birkaç saat sonra zil çaldığında ikimizin de uyandığı anlamına geliyordu.

"Bu da kim?" diye inledi Priya. Vızıltı

devam etti.

"Pekala" - kan ağlayarak döndüm - "Normalde sen derdim ama sen buradasın. Ya da Bridge, ama muhtemelen hâlâ bir depo dolusu yanan kitapla uğraşıyordur."

Vızıltı devam etti.

Yastığımı aldı ve kafasına bastırdı. "Kahrolası Oliver, değil mi?"

Olabilecek başka kimse yoktu. Ama bunun hakkında nasıl hissedeceğimi tam olarak çözemedim. Bunun beni mutlu etmesi gerekiyordu, değil mi? Ama aynı zamanda beni gergin hissettiriyor ve başımı ağrıtıyordu.

Vızıltı devam etti.

"Bununla başa çıkmak için sekiz saniyen var," dedi Priya bana, "ben onu bir matkapla delmeden önce."

"Matkapım yok."

"O zaman ağır ve sivri bir şey bulup elimden gelenin en iyisini yapacağım." "Evet, sanırım bu benim depozitomu mahveder."

"Öyleyse," diye homurdandı, "lanet olası kapıyı açsan iyi olur."

Yataktan sendeleyerek oturma odasına çıktım. "Merhaba," dedim, beni ısırmasından korkar gibi ahizeyi kaldırarak.

"Benim." Oliver'ın sesi biraz boğuktu ama muhtemelen benimkinden daha az bozuktu.

"Ve?"

"Ve ben... seni görmeye geldim. Yukarı gelebilir miyim?

"Um, yatağımda ufak tefek, kızgın bir lezbiyen var. Bu yüzden gerçekten iyi bir zaman değil."

Bir duraklama oldu. "Bu konuşmayı interkom üzerinden yapmak istediğimden emin değilim."

"Oliver." Gözyaşları, alkol, on saatlik bir yolculuk ve kronik uykusuzluk beynimi karnabahar peynirine çevirmişti. "Konuşmak istediğimden pek emin değilim. Verilmiş, bilirsin, her şey.

"Onu anlıyorum. Ama" - endişeli, muhtaç, küçük bir duraklama -

"lütfen?" Kahretsin. "İyi. Aşağı geleceğim.

aşağı indim Oliver, iş kıyafetleri içinde, gözlerinin altında koyu halkalarla kapımın önündeydi.

"Tamam," dedim. "Ne?"

Bana uzun bir süre baktı. "Kirpi temalı bir boxerdan başka bir şey giymediğinin farkında mısın?"

Şimdi öyleydim. "Zor bir gece geçirdim."

"Bu ikimiz yapar." Büyük, kaşmir avukat ceketini çıkarıp bana sardı.

Açıkçası, gururum ona izin vermememi gerektiriyordu ama -sonunda itibarımı geri kazandığıma göre- ihtiyacım olan son şey ya iç çamaşırımla fotoğraflanmak ya da kamuoyunda ahlaksızlıkla suçlanmaktı. Şansımı bildiğim için Yargıç Mayhew'e takılıp kalırdım.

Oliver titrek bir nefes aldı. "Uyandırdığım için üzgünüm. Ama ben... sana yanıldığımı söylemek istedim.

Cesaret verici ve duygusal açıdan cömert bir şeyler söylemek için iyi bir zaman olurdu, ama iki saatlik uykudan sonra yataktan yeni çıkmıştım. "Hangi kısım?"

"Hepsini. Özellikle de aynı olmadığını söylediğimde. Çünkü öyleydi." Kaldırıma ya da muhtemelen çıplak ayaklarıma baktı. "Sarsılmıştım ve üzgündüm ve geri çekildim ve sonra geri çekilemeyecek kadar utandım."

Bu, gerçekten istesem de onu kınayamayacak kadar tanıdık geliyordu. "Anladım. Kırıldım ve çok kızgınım ama anlıyorum."

"Keşke seni incitmeseydim."

"Ben de ama" - omuz silktim - "işte geldik."

Uzun bir sessizlik oldu. Oliver biraz kararsız ve eziyetli görünüyordu ama yine de özellikle yardımcı olmaya meyilli değildim.

"Öyle mi demek istedin?" diye sordu

sonunda. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğin her şey."

Bunu çok sık yaptığını fark etmeye başlamıştım - seni doğru duyduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi sevgi ifadelerini tekrar etmeni istiyordu. Evet, Oliver. Ciddiydim. O yüzden söyledim."

"Yeme bozukluğum olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunca yolu gelip beni uyandırmasa ve Priya'nın akıl sağlığıyla ilgili algım hakkında konuşmam için daireme geri dönmeme izin vermeyeceği gerçeğini bana göstermeseydi iyi ederdi. "Bilmiyorum. Belki. Ben bir ... değilim

tıp uzmanı. Ama kendinizi sağlıklı olmaya o kadar adadınız ki bazen sağlıksız görünüyor."

"Çok kontrolcü olduğumu da fark etmişsindir. Belki de genel olarak gergin olmamın bir belirtisidir."

"Şuan gerçekten konuşmak istediğin bu mu?"

Hayır, diye itiraf etti kaşlarını çatarak. "Yine korkak davranıyorum. Gerçekten sormak istediğim şey... sen derken bunu kastettin mi... biliyorsun."

"Dediğimde" - duygulardan falan bahsetmekten hoşlanmayan biri için, bu sözler bir kere olsun kolay geldi - "Seni seviyor muydum?"

Başını salladı, biraz utanmıştı.

"Elbette seni çok seviyorum. Bu yüzden kapınıza geldim ve kendimi tam bir aptal yerine koydum.*Tekrar*"

"Hmm." Oliver kıpırdandı. "Umarım barizdir, ama değilse de... Şu anda kapınızın eşiğindeyim. Ayrıca kendimi oldukça aptal hissediyorum.

"İç çamaşırı giyen sen değilsin." İnanılmaz derecede kaybolmuş görünüyordu ve ben... O kadar aptaldım ki buna dayanamıyordum. "Oliver," dedim, "bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"O kadar çok şey var ki nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Kesinlikle duymaya ihtiyacım olanla başlasan nasıl olur?"

"Öyleyse" - bana o harika bakışı attı, tüm vakar ve kırılganlık bir aradaydı - "sana aşığım Lucien. Ama pek yeterli görünmüyor."

Her zaman önemli olanın ILY olduğunu düşünmüştüm. Ancak herhangi bir hıyar bunu söyleyebilirdi ve birçoğu zaten söylemişti. Sadece Oliver bunu "ama pek yeterli görünmüyor" şeklinde takip ederdi. Kendime rağmen gülümsedim. "İnanılmaz derecede düşük standartlarımı unutmuşsun."

"Bu konuda daha çözmem gereken çok şey var," diye mırıldandı, "ama standartların çoğu zaman saçmalık olduğunu anlamama yardım ettin."

Tamam aşkım. Bu, "ama pek yeterli görünmüyor"dan bile daha iyiydi.

Onu öptüm. Ya da beni öptü. Kimin başlattığını çıkaramadım. Ama önemli değildi. Önemli olan tek şey öpüşüyor olmamızdı.*Seni özledim*Öpücükler. Ve*Seni istiyorum*Öpücükler. Ve*birlikte daha iyiyiz*Öpücükler. Ve hissettiren öpücükler

Üzgünüm. Ve vaatler gibi hissettiren öpücükler. Ve yarın, sonraki gün ve sonraki gün olabilecek öpücükler.

Daha sonra gökyüzü yeni güneş ışığıyla parladı, bozulmamış, mavi ve sonsuzdu. Shepherd's Bush uykulu uykulu etrafımızda kıpırdanırken, dizlerimiz ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde kapımın önüne oturduk.

"Muhtemelen sana söylemeliyim," dedi Oliver, "söylediklerin hakkında çok düşündüm. Ben, ailem ve... hayatımı nasıl yaşadığım hakkında.

Ona biraz endişeli bir bakış attım. "Aşırıya kaçma. Bunların hiçbirini iyi idare ettiğimden emin değilim.

"Bunu halletmenin iyi bir yolu olduğundan emin değilim. Ama sana güveniyorum ve bu bana bir bakış açısı kazandırdı. Tabii ki, hala ne yapacağımdan emin değilim*Yapmak*bu bakış açısıyla, ama yardımcı oluyor.

"Pekala, yirmi sekiz yıldan az sürerse, benden daha iyi durumdasın."

"Bu bir yarışma değil. Ve aslında -yumuşak, hafif acı bir kahkaha attı- "yirmi sekiz yıl doğru gibi görünüyor."

Aile zor. Ama bana sahip olduğunu biliyorsun, değil mi? Yedek olarak değil. Ama, bir bonus gibi.

Sen bir ikramiyeden daha fazlasısın, Lucien. Sen ayrılmazsın.

Ah, hala atan kalbim ol. Ve alaycı bile değildim.

Yanımda gergin bir şekilde kıpırdandı. "Bunu duymanın biraz ağır gelebileceğinin farkındayım ama sen benim kendim için en çok seçtiğim şey olmaya devam ediyorsun. En münhasıran benim olan şey. Bana en derin neşeyi getiren kişi.

"Ooof..." Eski ben lanet olası bir mil koşardı. "Yük hissettiğimden emin değilim. Senin için o olabildiğime şaşırdım. Ama buna hazırım.

"Uzun zamandır sana ilgi duyuyorum. Seni o korkunç partide gördüğümden beri inanılmaz derecede özgür görünüyordun. Yine de senin sahte erkek arkadaşın olmayı kabul etmemin oldukça acınası olduğunu düşünüyorum.

"Hey," diye işaret ettim, "ben*diye sordu*sen benim sahte erkek arkadaşımsın Bu çok daha acıklı.

"Her halükarda, senin gerçeğine hazır değildim."

Kıvrandım, biraz memnun oldum ama aynı zamanda inanılmaz derecede utandım. Çünkü duygularla aram hâlâ iyi değildi ve görünüşe göre Oliver'da bir sürü duygu vardı. Sanırım ben de öyle yaptım. "Hemen dön evlat."

"Bunu küçümseme, Lucien. Benim için daha önce kimsenin yapmadığı şeyler yaptın."

"Ne yani, sebepsiz yere Durham'a koşmak mı?"

"Beni gördün. Benim için ayağa kalktı. Beni tutmak için savaştı.

Oliver'ın gözünden oldukça havalı biri gibi görünmeye başlamıştım. "Cehenneme. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmıyorsun, değil mi?"

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Fark etmediyseniz, siz de farketmeyin."

Başımı omzuna yasladım, o da bana sarıldı. "Biliyor musun, aslında nasıl erkek arkadaş olduğumuzdan pek emin değilim."

"Sanırım sahte erkek arkadaş olduğumuz zamanki gibi davranıyoruz. Bizim için çalışıyor gibi görünüyordu. "

"Tamam aşkım." Bu tahmin ettiğimden daha basitti. "O zaman yapalım."

"Her zaman"—Oliver beni daha yakınına çekti—"yeterince çabalamadığım için önceki ilişkilerimin başarısız olduğunu düşündüm. Ama haklı olduğundan şüpheleniyorum ve çok çabalıyordum. Seninle gardımı indirmek güvenli hissettirdi çünkü kendime bunun gerçek olmadığını söyleyebilirdim. Ama şimdi öyle ve... eh... İnanılmaz derecede korkmuş olabileceğim sonucuna varıyorum.

"Ben de," dedim. "Ama birlikte korkalım."

Elimi Oliver'ın eline koydum ve bir süre sessizce oturduk. Ve aşkın böyle hissettirdiğinden oldukça emindim: tüylü, korkutucu, kafa karıştırıcı ve sizi bir Tesco'nun çantası gibi rüzgarda savuracak kadar hafif.

SCANDAL
VC O'DONELL

yazar hakkında

Alexis Salonuİngiltere'ye özgü bir aphodiine böceği türüdür. Yaprak küfü ve Jaffa Cakes diyetinde ısrar ediyor ve koruma durumu yakın zamanda IUCN Kırmızı Listesinde "en az endişe verici" olarak yükseltildi.

Çevrimiçi bağlan: Quicunque vult.com twitter |Facebook

SOURCEBOOKS CASABLANCA'DA ROMANTİK KOMİYE

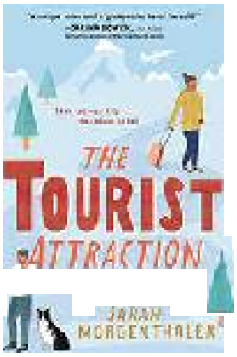

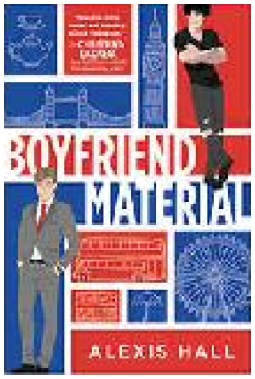

*Erkek arkadaşın*tatil/
6'anred: One i/zke] erkek arkadaşı Practically Digit.in e'veryİçindedır-dir

bana Tou isl

Cazibe

7/eloome to ldoosc17:00"Rirg5,ala skaA:Aküçük kasaba v.CthAbüyük kalp ve sn y vzorlJ• KullansınıfRnñnrl vvfiei' lzlack tzaaakarıncaDışarıl›!n. nL 6l sen!

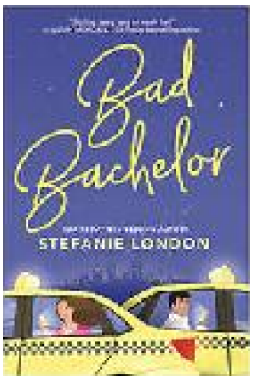

:î9ţ7E@I9¥î\ţ”ţţ

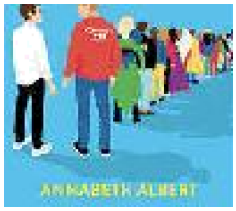

Conventionally Yours
Two infamous rivals.
One epic road trip.
Uncomfortably tight quarters .it the hot
(why is there only one bed??!)y York's
And a journey neither te
will ever forget.

focus on prince charming when you can read the latest dirt on NYC's most notorious bad boys?

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

En sevdiğiniz kitap ve yazarlardan haberdar olmak ve özel teklifler ve bonus içerikler almak için posta listemize katılın!

CLICK HERE TO SIGN UP

Kitabın.Değiştirmek.Hayatları.

ARANAN:

Bir(sahte)erkek arkadaş

PratiktemükemmeliçindeHeryol

Luc O'Donnel I biraz -ve isteksizce- Jamous'tur. H rock'tıryıldızparur is spliBENwt›ve ben öyleydimhenüzve,Vebaba kravatı aslasonraki yirmi yılı cmisina geçirdiiçindeve ehaD dışında. Şimdibabasının yaptığıAdönüş, Luc geri döndüEvetkamu evet,ve uzlaşmacı bir fotoğraf her şeyi mahvetmeye yeter.

İleimajını güzelleştir. E güzel, normal bir ilişki bulma şansı.,.ve Oliver Blackwood geldikleri kadar iyi ve normal. oEy avukat yardım ve etik! vejeteryan, Bnd o asla ilham vermeditarama anı!içindeonunhayat,İçindediğer°*NOfds:*erkek çocukFrson malzeme. UnfDn arkadaşı, yayılmafO1eşcinsel, bekar ve gerçekten,gerçektenihtiyaçile ilgilin büyük olay için bir tarih, Luc veÖyaşamak varOrtak bir şey yok. 5o vururlarAhalka açık olacak anlaşma
\faks) erkek arkadaşlar tba duaat hna sattlad'a kadar. O zaman uçabilirler
yolları ayır ve hiç olmamış gibi davran.

BdışarıTOşeyhakkındayüzdatinler
dır-dirOBTolabilmekhissetmekApaybe
ğenmekrBalDfilm çekmekVebuNe
zamanSenelde etmekkullanılmışilebirisi.
5l”sanatfnllin[jkorkudiken.
YAPMAYINdurmadanistekleizin vermekonlaraGitmek.

EBOOK EDITION ALSO AVAILABLE
ROMANCEBARS.COM
SOURCE EBOOKS CASABLANCA

Gülünç ve P B^ «t 'll Luc için kök
BİRDBegii1n'den Oliueriçindegtn sonu."
—Ar-s Ripper,
Nile veyatheScientific MethorJ Unix•nrse Buries